

Giới thiệu Vợ Trước Của Satan

Bạn đang đọc truyện Vợ Trước Của Satan của tác giả Đỗ Xuân Từ. Mười sáu tuổi, cô vì xúc động nhất thời mà tìm cách tiếp xúc với nam nhân ngôn tình hiện đại này. Một năm trời, cô hận đời, cả bản thân bất tri bất giác đã chìm đắm trong mị hoặc của hắn. Trong mắt hắn hiện lên sự chán ghét, tuổi trẻ của cô mới biết đến cái gọi là “Đau khổ”. Mười tám tuổi, vận mệnh lại khiến cô gặp hắn. Cô không dám chạy trốn “Cô muốn cùng ta trao đổi sao? Vậy điều kiện là một năm hôn nhân bất đắc dĩ. Khi chết đi, mẫu thân chỉ để lại cho cô vật trước mắt, cô dùng lợi thế này để tiến hành hôn lễ. Cô muốn cho hắn biết, tiểu nữ nhân trước đây đã vì hắn mà thay đổi. Nhưng liệu lỗi lầm trước đây có được tha thứ?” “Hách Liên Uyển Uyển!! cô biết không, thân thể của cô so với gương mặt xấu xí còn thể thỏa mãn ta” Cô kinh ngạc nhìn đôi mắt đỏ ngầu của hắn, nhiều cảm xúc ập đến bên trong truyện, nhưng chắc chắn không có chữ “yêu”..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Thiếu gia, em thích anh."

Mười sáu tuổi, cô lần đầu tiên gặp được anh, giống như hoa nở đúng mùa.

Nam nhân mặc trên người bộ đồ Tây cao cấp, hai chân dài thẳng tắp, tư thái không hề mất đi sự tao nhã. Anh bước vào căn biệt thự.

Sau đó, anh thông thả xoay người lại, đôi môi mỏng cong lên như đang suy nghĩ mà lại như chế giễu, ngoài đầu nhìn cô đang đứng cách đó không xa.

Chung quanh yên tĩnh, âm u nhưng vẫn không thể che giấu đi cảm giác mãnh liệt cùng áp bách. Ánh trăng xen qua từng tán cây chiếu rọi xuống thân hình hoàn mỹ của nam nhân, giống như vừa phủ lên mình một lớp áo rực rỡ càng làm cho anh thêm phần cao quý.

Hơi thở của cô trong giây lát đình chỉ.

Đôi mắt không chút gò bó thả lỏng, cuồng vọng và đầy mị lực, nó sắc như mũi kiếm nhọn vừa rút ra khỏi vỏ, tà mị làm lòng người chấn động. Dù làm người khác ngỡ ngàng, bất cứ hai cũng sẽ bị anh hấp dẫn thật sâu.

Xung quanh anh lại tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, tựa như vô số lớp áo mặc lên người làm anh đông cứng lại.

Giật mình, cô cảm thấy mình như đang bị anh trêu chọc nhưng lại như nghe thấy những lời nói chế giễu của mẹ kế và em gái văng vẳng bên tai. Cô chịu đủ rồi! Tận sâu trái tim dâng lên tà ý, trong đầu cô bắt đầu có suy nghĩ trả thù.

Trước mắt cô, là nam nhân mà em gái cô rất thích, mẹ kế cũng muốn anh trở thành con rể.

Cô còn không biết anh tên gì, không biết bối cảnh gia đình anh đáng sợ đến mức có thể một tay che trời, mà mẹ kế của cô cũng phải kính nhường vài phần.

Cô chỉ biết, anh là nam nhân mà em gái cô rất thích.

"Thiếu gia, em thích anh."

Cô lấy hết dũng khí, ép buộc trái tim vốn không khỏe mạnh của mình, giờ phút này làm ra hành động lớn mật như vậy, lại một lần nữa lặp lại.

Đột nhiên nam nhân khẽ mỉm môi, đôi môi mỏng cong lên, đôi mắt màu tím gợn lên chút sóng. Ánh nhìn giống như pháo hoa nở rộ rồi biến mất. Trong phút chốc, ánh sáng còn lại trở nên mỹ lệ. Giây phút này, cô không cách nào quên được.

Anh sải rộng đôi chân, vài bước đã đứng trước mặt cô. Dáng người anh tuấn cao hơn cô tới hai cái đầu.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào chiếc cằm bén nhọn giống như đao phong.

Anh cúi người, mười ngón tay thon dài sạch sẽ nhẹ nhàng nâng cô lên, mùi xạ hương tỏa ra từ người anh nhất tề tiến thẳng vào trong mũi cô, mị hoặc chấn động nhãn tâm.

"Cô thích tôi."

Ngực khí thán nhiên, mang theo sự chân thật mà uy nghiêm. Giọng nói trầm thấp thuần khiết như vô số viên thủy tinh trần châu từ trong yết hầu rơi ra, mùi thơm ngát tựa hương rượu mạnh làm say lòng người.

Cô giống như bị mê hoặc, kinh ngạc gật đầu. Vài giây sau, cô nhìn thấy nụ cười nhạt nhẽo của anh. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, mùi thuốc lá đã in lại trên môi cô.

Bờ môi lạnh lẽo, khe hôn đến thấm ướt. anh khẽ nhủ mảy, đồng tử màu tím lóe lên chút hứng thú. "Nụ hôn đầu tiên sao?"

Cô vẫn còn ngỡ ngàng nên chỉ gật đầu, giống như kẻ mất đi khả năng nói. Trong giây lát, khi ảnh hưởng của nụ hôn ban nãy vẫn còn, giọng nói ôn nhu, thanh thúy lại vang lên.

"Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, cô cùng với ta là một."

Đêm tối, một màu đen mê mị vây lấy cô.

Năm đó, cô mười sáu tuổi, gặp được anh như hoa nở gặp mùa.

Năm đó, hoa nở rộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hai năm sau.

Sau giữa trưa, ánh nắng mặt trời gay gắt khiến ai cũng mệt mỏi một dần dần dịu lại. Thay vào đó, ánh nắng chiều nhẹ dịu giống như gió xuân, nhàn nhả chiếu vào từng nơi một, làm tăng thêm cảm giác buồn man mác cho thi nhân.

Bục giảng cao cấp trước mắt được ánh nắng chiều ghé xuống hỏi thăm điểm trang cho nó thêm phần xa hoa. Bởi vì "Nhân Tái Tử" đẹp nhất chính là thời khắc này, đêm đó nước sông đỏ về phía chân trời, dịu dàng đầy quyền rũ uốn lượn xung quanh. "Nhân Tái Tử" mang đầy nét hùng vĩ của kiến trúc phương Tây.

Tiếng chuông chổi tai vang lên. Giáo sư đang dạy mặc kệ nó, nhưng phía dưới không ít sinh viên đã thu xếp sách vở chạy ra ngoài. Ông miễn cưỡng đặt tay xuống, cảm thán thanh niên ở tuổi này là khó quản giáo nhất. Lúc này, giáo sư mới phát hiện còn một học sinh mới đi ra khỏi phòng, trong lòng cảm thấy sung sướng.

Hách Liên Uyển Uyển dọn dẹp sách vở xong thì phòng học đã không còn bóng người. Cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh nắng xuyên qua lớp thủy tinh dừng lại trên mặt cô, làn da trắng như thiên sứ tình tế phủ lên một lớp kim phần. Gió nhẹ thổi, để lộ ra chóp mũi nhỏ nho nhỏ cùng với đôi mắt màu đen sáng rực rỡ giống như những hạt châu lung linh, ánh mắt trong vắt không vướng chút bụi bặm.

Cô ôm lấy sách vở đi dọc theo hành lang như ngày thường. Lúc này, mấy nữ sinh họp lại từng nhóm nói chuyện với nhau, giọng nói của họ vang lên bên tai.

"Hôm nay sao đại học lại náo nhiệt vậy chứ? Vừa rồi có rất nhiều người tới!"

"Cậu không biết sao? Tin tức lớn như vậy sao cậu lại không biết chứ?" Khẩu khí tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Một nữ sinh lên tiếng nói. "Phải đó, hôm nay là ngày tốt nghiệp của sinh viên nên phải làm luận văn báo cáo."

"Làm luận văn có gì hay chứ?" Nữ sinh lúc đầu hỏi, trong giọng nói lộ rõ vẻ khinh thường.

Hai nữ sinh còn lại trợn mắt nhấn mạnh nói: "Làm ơn đi Lynda, cậu là người ngoài hành tinh à? Hôm nay, lễ tốt nghiệp diễn ra, làm luận văn có ý nghĩa sự nghiệp sau này sẽ tốt đẹp. Hơn nữa, tiền vé sẽ dành hết cho buổi lễ, sẽ có rất nhiều người giàu có tới tham gia. Đừng nói với mình là cậu vẫn không muốn nhá, cuối cùng là vì cái gì đấy."

Nữ sinh có tên Lynda trên mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ rồi dần dần chuyển sang kinh ngạc. "Lệ Nhiên Hi! Là Lệ Nhiên Hi. Anh ấy cũng tới sao."

"Đúng vậy, tên gốc như cậu giờ mới hiểu sao!"

Cho dù bị gọi là ngu ngốc, Lynda cũng không hề để ý tới. Cô kéo hai người bạn của mình chạy hết sức mình. Một bên chạy, một bên còn la hét om sòm. "Ông trời ơi, Vương tử của Hắc Phố, sao các cậu không nói sớm một chút."

Mấy nữ sinh trẻ tuổi rồi đi nhanh như một trận gió, chỉ còn lại mình Uyển Uyển yên lặng bước đi. Lắc đầu, trong lòng khẽ than nhẹ. "Các cậu ấy hưng

phần như thế, ngay lập tức lại phải thất vọng rồi!"

Vì đơn giản Vương tử mà bọn họ nhắc tới giờ phút này đang đứng tại cửa quẹo, lưng dựa vào tường, giống như đang chờ ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Dưới ánh mặt trời, dáng người Lê Nhiên Hi thon dài cực kỳ anh tuấn, lưng dựa vào vách tường, caravat màu xanh đậm nổi lõng nơi cổ, giống như một tên du côn. Anh cúi bỏ mấy chiếc nút áo, để lộ ra lồng ngực to lớn màu mật ong, ôm sát lấy đường cong của cơ bắp co giãn theo nhịp thở.

Thình thoảng một vài nữ sinh đi ngang qua nhìn anh thì liền đỏ mặt, tim đập nhanh. Ngược lại, anh coi như không biết, từng ánh mắt nóng rực chung quanh đang không ngừng mà bắn về phía mình. Anh dùng ngón tay thon dài kẹp giữ lấy điều thuốc bạc giữa hai cánh môi mỏng, đôi mắt đen thâm thúy giấu dưới làn khói trắng lượn lờ.

"Anh Nhiên Hi."

Nghe thấy tiếng gọi, Lê Nhiên Hi liền nhanh chóng dập tắt điều thuốc. Mặt ngẩng lên hiện ra nét cười, mắt theo dõi thân ảnh mảnh mai tinh tế, gương mặt nhu hòa, tươi cười đang đi về hướng mình.

"Đi từ từ thôi." Thấy cô đi quá nhanh so với bình thường, mi tâm anh liền chau lại, nhẹ giọng nhắc nhở. Bước vài bước đi đến bên cạnh Uyển Uyển, cầm lấy sách vở của cô.

Đi theo bên cạnh Lê Nhiên Hi là Nguyên Phi thấy thế liền bật cười. "Anh Nhiên Hi, tiêu gia hóa đi như thế vẫn chưa đủ chậm sao. Anh còn kêu em ấy đi chậm thêm tí nữa, chẳng phải không khác gì con rùa sao?"

Lê Nhiên Hi liếc lạnh một cái, Nguyên Phi lập tức ngoan ngoãn im miệng lại.

Uyển Uyển cười trộm, sau nhất đôi mắt đen sáng rực, vui vẻ nói. "Anh Nhiên Hi, em thấy Nguyên Phi lại bắt đầu ngứa da rồi đó."

Môi Lê Nhiên Hi cong lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu cô, năm ngón tay đan vào mái tóc đen không chừa chút khe hở, mặc cho chúng từ từ thả xuống.

"Được, về nhà anh sẽ thu thập hẳn." Lê Nhiên Hi phụ họa cô nói.

Nghe thấy thế, Nguyên Phi muốn khóc thét lên. Vừa rồi do quá hưng phấn, quên mất anh trai anh có một đạo lý không bao giờ quên: Trêu chọc ai cũng được, nhưng không được chọc Hách Liên Uyển Uyển.

Thời gian nhanh trôi qua lúc nào không hay.

Không ngờ, hai người họ đã quen biết nhau hai năm. Uyển Uyển năm nay 18 tuổi, ngày càng trở nên thêm động lòng người, làn da trắng như sứ, chóp mũi vênh cao, đôi môi anh đào nhỏ nhắn điểm chút hồng khiến cô như con búp bê bằng sứ, đôi mắt đen sáng rực, mang theo chút yêu mị khiến người khác không cách nào kiềm chế được, cảm giác thanh khiết cùng mị hoặc dung hợp một chỗ. Mỗi khi anh nhìn vào mắt cô, trong lòng liền kích động gợn lên chút sóng.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Uyển Uyển dưới ánh mặt trời, đôi mắt Lê Nhiên Hi hiện lên chút suy tư.

Hai năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đêm hôm đó rất không bình thường, nhưng cô không hề đề cập tới, mà sau này, tính tình lại thay đổi rất nhiều, gặp chuyện cũng bình tĩnh giải quyết, nụ cười dần dần xuất hiện trên gò má cô.

Nhưng anh vẫn cảm thấy nụ cười chỉ là chiếc mặt nạ của cô.

Lúc này, Uyển Uyển xoay người lại, hai gò má trắng nõn cười rộ lên dễ dàng nhìn thấy kúm đồng tiền nhợt nhạt.

"Anh Nhiên Hi, chúng ta đi đâu đây?"

Anh thu hồi suy nghĩ, bước nhanh lên trước, nắm lấy tay cô, cong môi nói. "Đi, anh dẫn em đi đến một nơi."

Chương 4

Uyển Uyển đứng ở ngoài hành lang khách sạn của Lệ Nhiên Hi, ngoái đầu lại khó hiểu nhìn hai người. Nơi này, hai năm qua cô tới vô số lần. Thậm chí, nó so ra còn ấm áp hơn gia đình cô.

Nhiên Hi mở miệng nói. "Nơi anh muốn đưa em tới chính là đây!"

Bấy giờ Nguyên Phi từ trong túi tiền lấy ra chùm chìa khóa giao cho Lệ Nhiên Hi. Dường như hiểu cô đang có nhiều thắc mắc, Nhiên Hi cười một cách thần bí. "Tiểu gia hỏa, em không biết bọn anh vì chuẩn bị món quà sinh nhật này mà mất bao nhiêu công sức đâu."

Nghe thấy thế, Uyển Uyển càng kinh ngạc. Lệ Nhiên Hi dùng tay điểm vào mi tâm cô, đáy mắt hiện lên tia sáng thật rực rỡ, nói một câu. "Em đúng là, ngay cả sinh nhật mình cũng không nhớ sao?"

Anh dịu dàng nắm lấy tay cô, dùng chìa khóa mở cửa phòng ra. Gian phòng vừa mở ra, ánh sáng của gương đã đập vào mắt. Gương được lau sáng bóng, phản chiếu ánh mặt trời sáng bừng làm chói mắt cô. Sàn nhà được làm bằng gỗ cao cấp, hòa với ánh nắng thành một hợp thể.

Cô dù nghĩ cách mấy cũng không ngờ sinh nhật đầu tiên – sinh nhật năm 18 tuổi này – lại được tặng một gian phòng tập vũ đạo đẹp như thế.

"Anh Nhiên Hi..." Mắt Uyển Uyển ửng đỏ, cả chớp mũi lẫn lòng cô đều trở nên thật ấm áp. Không phải cô không nhớ sinh nhật của mình mà là không muốn nhớ tới.

Từ lúc sinh ra, cô đã chỉ là dã chủng. Sinh nhật đối với cô là thứ rất xa xỉ. Là một đứa trẻ không thể chân chính sống dưới ánh mặt trời, sinh nhật chỉ là lời nhắc nhở thân phận hèn mọn của cô mà thôi.

Anh sùng nịnh dùng đầu ngón tay lau đi giọt nước mắt tràn ra của cô, cười thật tươi. Trước đây anh không bao giờ cười với người ngoài. "Đồ ngốc, khóc cái gì, anh không thể cho em thứ tốt nhất thì cũng đừng nên trách anh chứ."

Nghe nói như thế, Nguyên Phi tính lên tiếng, nhưng lời nói vừa tới miệng liền nuốt vào bụng. Anh nhẫn nhịn nén xuống, không nói cho Uyển Uyển biết, để mua lại căn phòng này từ một người hàng xóm, Lệ Nhiên Hi đã phải trả biết bao nhiêu tiền. Đứng ra nó đã rơi vào tay của bang Đông Thành vì đối phương nhất định không chịu nhường lại. Lệ Nhiên Hi phải suy tính suốt hai buổi tối, cuối cùng quyết định dùng số tiền cả một năm vất vả tích góp của hai người mà đổi lấy.

Lệ Nhiên Hi xin lỗi anh vì đã làm cho anh uống công vất vả, nhưng đã theo Lệ Nhiên Hi, bọn họ một câu cũng không oán hận. Lệ Nhiên Hi khi yêu cầu họ làm không bao giờ nói chuyện dịu dàng, vậy mà chỉ vì muốn cho cô một buổi sinh nhật vui vẻ lại cúi đầu xin lỗi.

Nghĩ vậy, Nguyên Phi hít một hơi thật sâu.

Uyển Uyển cắn môi, ráng kìm lại nhưng nước mắt cứ dâng lên không giữ lại được. Xoay người, cô ngã vào ngực anh, đôi bàn tay nhỏ nhắn gắt gao ôm lấy lưng Nhiên Hi. Tai dán vào ngực anh, nghe tiếng tim đập, nước mắt rơi xuống.

Cô vẫn biết trên thế giới này, anh đối với cô rất tốt, thật sự là rất tốt.

"Anh Nhiên Hi, cảm ơn anh."

Hai chữ cảm ơn tuy vô dụng, nhưng trừ bỏ cảm ơn, cô còn biết nói gì?

Anh vòng tay ôm lấy cô, khiến thân hình mảnh khảnh thêm dựa sát vào người anh.

Nước mắt nóng rực của cô ướt đầm áo sơ mi của anh, anh chậm rãi thở dài một tiếng. "Đồ ngốc."

Thật ra, anh chỉ cầu mong một thứ rất đơn giản, hy vọng cô thật sự vui vẻ, không phải ngụy trang, thật sự vui vẻ mà sống.

Chương 5

Buổi tối, Lệ Nhiên Hi tự mình xuống bếp. Tuy hôm đó chưa tới ngày sinh nhật Uyên Uyên, nhưng cơ hội được thưởng thức tay nghề của Lệ Nhiên Hi thì rất khó.

Trong lúc ăn cơm, ngoài Nguyên Phi cười nhạo Uyên Uyên chỉ vì một món quà mà khóc đến như vậy ra, còn có hai người bạn là Lâm Rich và Tư Lăng đang khoa chân múa tay rất vui vẻ. Uyên Uyên mặt ủm ủm. Cuối cùng, khi Lệ Nhiên Hi dùng cái muỗng đánh Nguyên Phi một cái, anh mới chịu im, nhỏ giọng đáp ứng. "Sao có thể vì phụ nữ mà đánh anh em chứ."

Dứt lời, căn phòng trở nên im lặng khác thường, rồi lại bật lên tiếng cười ồn ào, ngay cả Lệ Nhiên Hi từ trước tới giờ chưa bao giờ để lộ cảm xúc nay cũng không nhịn được mà bật cười.

Náo loạn suốt cả đêm, cuối cùng, lúc Lệ Nhiên Hi đưa Uyên Uyên về nhà đã 9 giờ tối. Cô chào tạm biệt Lệ Nhiên Hi rồi mở cổng đi vào.

Ánh sáng từ bóng đèn phản chiếu xuống sàn đá cẩm thạch phát ra ánh sáng chói lóa, như gương phản xạ từng đợt ánh sáng. Trong phòng khách, ngồi trên ghế sofa là gia đình cô gồm cha, mẹ kế và em gái.

Cô thu hồi lại nụ cười trên mặt, vừa bước chân đi về phía lầu, sau lưng đã vang lên giọng nói châm chọc lạnh lùng.

"Aizz, thứ bỏ đi đã trở về? Hôm nay sao lại không ở nhà?"

Lời nói của Hách Liên Doanh Doanh thật khó nghe, nhưng gương mặt Uyên Uyên vẫn không chút biểu cảm. Đối với sự chế giễu này, cô đã quen thuộc suốt mấy năm qua.

Phùng Thu Liên cười nhạo một tiếng. "Doanh Doanh, sao con lại nói chị mình như vậy? Dù sao cũng là loại ca kỹ chẳng ra gì, làm sao có thể giống như những người đứng đắn như chúng ta, thật là xấu hổ mà! Vậy nên Doanh Doanh, chúng ta là người nhà Hách Liên, trăm ngàn lần đừng nên học theo loại nữ nhân không đứng đắn đó, có hiểu không?" Tuy rằng người đàn bà kia đã chết, nhưng Phùng Thu Liên vẫn không quên bà ta đã cùng chồng bà gian díu, lại còn sinh ra một đứa con.

Hách Liên Doanh Doanh đáp. "Con biết rồi mẹ, con sẽ không như vậy."

Uyên Uyên cảm thấy thật buồn cười, Hách Liên Doanh Doanh trước đây đã từng bán cô cho đám nam nhân dơ bẩn trong quán bar, giờ còn lại tỏ vẻ sẽ không như vậy? Nếu không phải Lệ Nhiên Hi cứu cô thì cô cũng không biết bản thân mình sẽ ra sao.

Nhưng thứ cảm giác chán ghét này chỉ xuất hiện trong đầu Uyên Uyên một lúc rồi biến mất, cô đã 18 tuổi rồi, không còn là cô gái 16 hạn đời, hạn mọi thứ.

Cô muốn vì một người con trai mà thay đổi.

Không để ý tới hai mẹ con kia kẻ tung người hứng, Uyên Uyên cất bước lên lầu đi về phòng mình. Nhưng lần này, cha cô đang ngồi trầm mặc ngay ngắn "xem kịch" đã lên tiếng.

"Thật càng lúc càng không biết phép tắc, gặp người lớn không biết chào sao?"

Phùng Thu Liên rộng lượng khoát tay nói. "Thôi thôi, loại dã chủng như vậy cũng chẳng mong sẽ thành tiểu thư khuê các."

Hách Liên Thành đứng dậy, đi đến trước mặt Uyên Uyên nói. "Con theo ta vào đây, ta có chuyện muốn nói."

Dứt lời liền đi ngang qua Uyên Uyên, lên thư phòng ở tầng 2.

Ánh mắt của cô dõi theo cha mình – người cha bình tĩnh đến kỳ lạ, mang theo sự thấu hiểu, lạnh nhạt của người lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bên trong thư phòng.

Hách Liên Thành vừa bước chân vào đã ngồi ngay ngắn sau bàn, tuy trên gương mặt vẫn hằn sâu những vết tích của thời gian nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra thời trẻ ông từng là một người thanh niên rất lỗi lạc.

Nếu không thì làm sao mẹ Uyển Uyển – một ca kỹ hàng đầu ở thành phố A – lại chấp nhận lấy ông chứ?

Tầm mắt Uyển Uyển đảo quanh rồi dừng lại ở khung hình trước mắt Hách Liên Thành. Là ảnh chụp gia đình nhưng bên trong không có cô. Mặc dù đã ở đây rất nhiều năm nhưng cô chưa từng là người nhà của họ.

"Mẹ con qua đời đã nhiều năm, cha vì bận chuyện công ty cũng không còn thời gian quản thúc con. Doanh Doanh và mẹ kế tuy nói lời có khó nghe, nhưng thực chất họ lại rất tốt. Chúng ta là người một nhà, người một nhà thì không nên thù hận nhau, con nói xem có phải không?"

Uyển Uyển không lên tiếng trả lời, thở một hơi dài, đứng lặng im như tượng.

Hách Liên Thành liếc mắt nhìn cô rồi nói tiếp. "Lệ Nhiên Hi không phải người tốt, ngay cả lai lịch bằng cấp đều không có, chẳng khác gì mấy tên giang hồ. Gia thế không tốt, làm việc lại không đáng hoàng, người như vậy con đi theo sẽ không an toàn. Cha cũng chưa từng quản chuyện tình cảm, nhưng cha cho dù mở một mắt nhắm một mắt cũng không muốn con gái mình bị nam nhân đó làm cho đau khổ."

Bốn chữ cuối cùng Hách Liên Thành nhấn mạnh xuống như đóng đinh vào lòng Uyển Uyển, tạo thành một lỗ thủng lớn. Cô muốn cười, gì mà đau khổ với không đau khổ chứ, từ khi được sinh ra, nhân sinh của cô vốn đã là đau khổ.

Thấy Uyển Uyển vẫn không nói lời nào, Hách Liên Thành bắt đầu nổi giận. Đáng vẻ sống mà như chết rồi của cô khiến ai cũng khó chịu, nếu không phải ông có việc cần, ông cũng không cần phải tỏ ra là một người cha tốt.

Nhấn nại hồi lâu, ông quyết định nói thẳng. "Phải rồi, trước khi mẹ con mất có để lại gì không?"

Trong lòng đã nhìn rõ mọi thứ, cô cụp mắt xuống, từ khi còn rất nhỏ, cô chưa bao giờ ảo tưởng sẽ được cha mình quan tâm, cho dù là chia sẻ một chút tình yêu thôi. Hôm nay, cha tỏ ra khác thường như vậy, không cần nghĩ cũng biết là có chuyện muốn nhờ.

Quả nhiên là vì mảnh đất trong tay cô. Cô gật nhẹ, giả giọng nói. "Cũng có, nhưng không biết cha lần này lại muốn bắt người nào?"

"Mày nói như vậy là ý gì? Hách Liên Thành muốn cái gì thì có cái đó, chẳng lẽ lại để công sức của mẹ mày bị mày phá hoại hết sao? Cha đây là muốn quan tâm mày, mày có hiểu không?" Hách Liên Thành thẹn quá hóa giận.

"Vậy thì cha yên tâm đi, nếu cha muốn con sẽ mãi mãi dừng ở tuổi 18 này, sẽ bảo quản thật tốt mọi thứ, tuyệt đối không ném đi."

Ông ta chính là sợ cô đủ 18 tuổi! Khi đủ tuổi, cô có thể tự chi phối tài sản của mình, đến lúc đó ông muốn cái gì cũng chẳng dễ dàng.

Nhưng lời nói của Uyển Uyển đã đánh trúng tim đen khiến Hách Liên Thành khó chịu. Nói không nên lời, ông đành phải áp ứng đáp. "Vậy con nên cẩn thận, hiện nay trộm cướp rất nhiều..."

Trộm cướp vào nhà sao?

Uyển Uyển chậm rãi nâng mắt lên, lông mi dài nhỏ khẽ rung, nhẹ như nước, ánh mắt như chứa thần lực bắn về phía Hách Liên Thành. Ánh mắt xuyên thấu lòng người... mang theo chút chế giễu mỉa mai và đã hiểu rất rõ.

Phía sau lời nói là hư tình giả ý... Hách Liên Thành cũng không nói tiếp, khoát tay ra hiệu cho Uyển Uyển rời đi.

Uyển Uyển đóng cửa phòng lại, tựa vào tường nắm chặt hai mắt.

Hít một hơi rồi thở ra.

So với lúc này, ánh mắt đã không còn sắc bén, bây giờ chỉ đơn thuần là một cô gái trẻ sắp bước tới tuổi xuân. Cô bỏ đi rồi khỏi cái gọi là gia đình.

"Ba" một tiếng, Hách Liên Thành đập mạnh xuống bàn, gọng kính trên mặt khẽ rung lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Không hiểu tại sao, Lệ Nhiên Hi nằm trên giường mãi mà vẫn không ngủ được, mắt mở to nhìn lên trần nhà một lúc lâu rồi đứng dậy.

Áo sơ mi màu đã phai, tóc rối trên đỉnh đầu mang vẻ tự nhiên. Ngủ quan bên nhọn như hàng kiếm rất sắc bén vừa rút ra khỏi vỏ. Hôn nữa đôi mắt đen lúc nửa tối như một mặt sông đen huyền ảo.

Chỉ thấy Lệ Nhiên Hi đứng bên cửa sổ, châm điếu thuốc. Ánh lửa chọt hiện lên. Từng đợt sương khói bốc lên như Giao Long, tạo thành một lớp màn che cảnh ngủ quan cao thâm, sương khói lượn lờ tạo nên sự tà mị một cách hiệu quả.

Nghĩ lại cách đây hai năm lần đầu gặp Uyển Uyển, khoe miệng của nam nhân khẽ cười tạo thành hình vòng cung, giống như một mùa xuân đang rộn ràng kéo tới. Khi đó anh còn nghĩ cô là một tiểu nam sinh, giấu lại cũng thật buồn cười.

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới làm Lệ Nhiên Hi chú ý. Mỗi ngày anh đều sống nhờ dao, búa nên đối với hoàn cảnh xung quanh mình cực kỳ nhạy cảm. Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, người thường sẽ không thể nghe thấy.

Anh dập tắt thuốc, thân ảnh nhanh nhẹn di chuyển tới cửa, di chuyển nhanh đến mức khó tin. Anh thuận phục cầm lấy cây gậy bóng chày giấu sau cửa, bàn tay Lệ Nhiên Hi nhẹ nhàng đặt trên tay nắm cửa, rồi xoay nhẹ nó.

Thấy rõ người tới là ai, trên mặt Lệ Nhiên Hi lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Uyển Uyển."

Anh còn chưa nói xong, thân thể mềm mại mang theo mùi hương nhẹ nhàng liền ngã vào ngực anh.

Lông mày mỏng của Lệ Nhiên Hi chau lại, bàn tay để sau lưng lén thả gậy bóng chày xuống, tay còn lại xoa nhẹ đỉnh đầu của cô. Gương mặt cô áp vào lồng ngực của anh. Chỉ cách một lớp vải mỏng nên hơi thở ấm áp của cô chạm vào da thịt anh, khiến cảm giác khô nóng trong cơ thể bùng lên.

"Đã trễ thế này em không ở nhà chạy đến đây làm gì? Chuyện gì xảy ra vậy?" Anh mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

Cô ở trong lòng anh khẽ lắc đầu, cái gì cũng không nói. Bàn tay mảnh mai trắng như sứ giữ chặt lấy thắt lưng anh.

Đôi mắt đen của Lệ Nhiên Hi lộ ra vẻ xa xăm, càng yêu nhiều thì càng đau khổ.

Tiểu gia hỏa này ở nhà chắc chắn bị ủy khuất, nếu không đêm khuya cũng chẳng chạy tới nhà anh. Trong lòng anh giờ này nghĩ lại vẫn còn chút sợ hãi. Đường như muốn xác nhận cô có khỏe hay không, Lệ Nhiên Hi gắt gao ôm lấy cô, hận không thể đem cô giữ mãi trong lòng.

Ánh trăng lộ ra bên ngoài cửa sổ, ánh sáng chiếu vào cơ thể hai người khiến họ như một hòa thành một hợp thể.

Thật lâu sau đó một giọng nói rầu rĩ từ trong ngực anh vang lên. "Anh Nhiên Hi, tiền thật sự quan trọng vậy sao? Cả gia cảnh, thân phận cũng quan trọng như vậy ư? Ca kỹ thì đã làm sao? Con của ca kỹ thì thế nào chứ? Em là con gái của ông ấy mà..." Nhiều năm như vậy cô không phải không biết, Phùng Thu Liên, Hách Liên Doanh Doanh có thân phận có gia thế, nhưng chẳng lẽ huyết thống cũng không quan trọng bằng nó sao?

Lệ Nhiên Hi nhắm hai mắt lại, đôi mắt sâu thẳm thăm ần dấu sự đau lòng. Trong lòng từng đợt thất lại, run rẩy không ngừng.

"Đồ ngốc, trong mắt Lệ Nhiên Hi này, Uyển Uyển quan trọng hơn những thứ kia."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nửa đêm hôm đó, Uyển Uyển mệt mỏi trong lòng trầm lắng chìm sâu vào giấc ngủ. Lệ Nhiên Hi ngồi ở đầu giường không hề chớp mắt cho đến khi rạng sáng.

Buổi sáng, Khởi Phi vừa nhìn thấy Uyển Uyển liền ngăn người: "A, tiểu gia hỏa, hôm qua không phải anh hai đã đưa em về sao? Chẳng lẽ mình bị ảo giác à?"

Lệ Nhiên Hi nắm tay Uyển Uyển đi vào nhà ăn, anh lạnh lẽo liếc nhìn Khởi Phi: "Vậy em nên tự hủy hai mắt của mình đi, dù sao nó có cũng không dùng đến"

Khởi Phi tiếp tục mạnh miệng nói: "Aizz, anh hai à nói chuyện với anh thật là mệt. Ngày hôm qua còn là huynh đệ sống chết vì nhau, hôm nay lại bảo em tự hủy hai mắt"

Ai ngờ Lệ Nhiên Hi càng không để ý tới anh, đi thẳng tới phòng bếp giúp Uyên Uyên làm bữa sáng. Ai có thể ngờ rằng một người đại ca anh tuấn ngao ngễ lúc nào cũng mặc tây trang bây giờ lại đeo tạp dề? Uyên Uyên hai tay ôm lấy má, mỉm cười dõi mắt nhìn theo bóng lưng Lệ Nhiên Hi đang mãi bận rộn.

Khởi Phi đột nhiên áp sát cô, trong mắt hiện lên vẻ mờ ám: "Tiểu tử, anh hai ta rất đẹp trai, nếu không lấy thân báo đáp... A!"

Còn chưa kịp nói xong thì đã bị tiếng rên la cắt ngang, Khởi Phi mắt ngẩn lẹ, ôm đầu, hai mắt tỏ vẻ đáng thương nhìn Lệ Nhiên Hi.

Lệ Nhiên Hi đem trứng ốp la vừa làm xong đặt trước mặt Uyên Uyên, giọng nói nhỏ nhẹ khác xa với cách nói chuyện với người khác: "Đừng để ý đến nó, em ăn trước đi, ăn xong anh đưa em đến trường"

Uyên Uyên gật đầu cầm lấy đĩa bắt đầu ăn.

Khởi Phi nước mắt dâng trào, đáng thương chu môi nói: "Anh, em cũng muốn ăn sáng..."

Lệ Nhiên Hi ngoái đầu lại, nhíu mày. "Có tay không biết tự làm sao? Nếu không làm được thì chặt tay luôn đi"

Phía sau truyền đến tiếng cười của Uyên Uyên, Khởi Phi như bị hắt nước vào mặt sò sò mũi mình, cũng đành phải đi vào bếp tự làm đồ ăn sáng.

Nếu anh còn không làm thì ngay cả hai chân này cũng chẳng thể giữ nổi.

"Em ở đây chờ anh, anh đi lấy xe"

Sau khi ăn xong, Lệ Nhiên Hi rời khỏi nhà. Uyên Uyên gật đầu ra hiệu, Lệ Nhiên Hi đi vào gara. Nhưng vừa mới đi chưa được hai bước anh đã quay lại tháo chiếc khăn choàng cổ trên người xuống mang vào cho cô.

"Anh Nhiên Hi, em không lạnh"

Anh tỉ mỉ đem khăn choàng quấn kín cổ cô, chớp mũi của cô đỏ bừng vì lạnh: "Em không lạnh, nhưng anh nóng. Mang vào đi, cơ thể em không khỏe, coi chừng bị cảm lạnh."

Trong lòng cô trào lên cảm giác ấm áp, so với khăn quàng này còn ấm hơn. Cô gật đầu, nhu thuận đứng ở bên ven đường chờ Lệ Nhiên Hi lấy xe ra.

Lúc này một chiếc xe màu đen cao cấp phóng tới. Thân xe được thiết kế theo kiểu hình giọt nước, những tia nắng ban mai chiếu vào khiến chiếc xe càng trở nên xa hoa chói mắt.

Loại xe này rất ít thấy, trên thế giới rất hiếm sản xuất xe loại này. Nhưng Uyên Uyên lại không thấy hứng thú lắm, chỉ quay đầu nhìn về phía gara thầm nghĩ sao Lệ Nhiên Hi mãi chưa ra.

Nhưng đột nhiên chiếc xe cao cấp dừng lại ở ngay cạnh cô. Chiếc kính xe màu tối hạ xuống, hệ thống điều hòa bên trong khẽ hà hơi ra ngoài cửa sổ.

Uyên Uyên xoay người lại nhìn trong mắt có chút đề phòng, ở trước mắt cô là một gương mặt ngoại quốc đang cầm trên tay tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Xin chào, cho tôi hỏi Na Mầu nằm ở đâu?"

Người lái xe Damon hạ kính xuống, cả buổi sáng hôm nay anh mới nhìn thấy một người duy nhất ở quanh đây. Anh cũng không biết nên gọi là tiểu thư hay tiên sinh. An toàn nhất là cứ xin chào trước.

Uyên Uyên nhìn Damon, sau đó lắc đầu nói: "Ngại quá, tôi cũng không rành đường ở đây"

Damon khẽ giật mình, giọng nói phát ra từ vị tiểu thư này mang theo mùi hương chân chất, mềm mại như nước, trong trẻo nhưng lại lạnh lẽo như mùa đông mang đến cảm giác thanh khiết, khiến người nghe cảm thấy như một loại hương thụ.

Nhưng Damon hưởng thụ chẳng được bao lâu, bởi vị tiểu thư này là người duy nhất có thể hỏi đường, nhưng cô cũng không biết Na Mầu ở đâu. Anh nuốt nước bọt, mắt nhìn người nam nhân vẫn còn mãi mê xem văn kiện trên tay ở phía sau, chỉ như thế thôi đã làm anh thấy khiếp sợ.

"Tiểu thư cô không biết tòa cao ốc thi đấu ở đâu sao?" – Chưa từ bỏ ý định anh quyết định hỏi thêm lần nữa

Uyển Uyển gật đầu: "Cái đó thì tôi biết, ngại đi qua giao lộ rồi quẹo phải, nhìn bên phải sẽ thấy Nhân Tái Tư. Cách Nhân Tái Tư không xa chính là tòa cao ốc thi đấu"

Damon cơ hồ cảm động đến rớt nước mắt, nếu hỏi mà vẫn không biết đường, anh có khả năng sẽ chết trong xe vì áp suất hạ thấp. Thời gian đối với ông chủ anh chính là tiền tài, cả buổi sáng đi lòng vòng, ông chủ vẫn chưa phát hỏa đúng là kì tích.

Ông chủ anh mỗi khi tức giận cũng khác người, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn một cái. Ánh mắt không mang theo chút hơi ấm này khiến người khác run sợ, giống như sa vào sông băng, nếu không chú ý sẽ vạn kiếp bất phục.

"Cám ơn tiểu thư, cám ơn, cám ơn" Damon hận không thể xuống ôm cô một cái

Uyển Uyển cười gượng, không hiểu sao chỉ đường thế này lại có thể mang đến cho cô cảm giác vĩ đại như cứu được một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.

Bất quá, từ phía hàng ghế sau truyền đến giọng nói lạnh thấu xương cắt ngang Damon đang nhiệt tình cảm ơn.

"Damon lái xe"

Lời nói vang lên như mệnh lệnh, thanh âm trầm thấp uy nghiêm không ai dám cãi lại.

Quả nhiên Damon liền im miệng không nói, ngồi nghiêm chỉnh giống như chuẩn bị lâm trận giết địch. Anh khó xử cười cười với Uyển Uyển, sau đó đẩy kính xe, nỏ máy.

Cả người Uyển Uyển như đông cứng giật mình đứng im bất động. Giọng nói vừa nãy...

Trong khoảnh khắc, sắc mặt cô tái nhợt, hai tay nắm thành quyền buông thõng hai bên, cả cơ thể đông cứng khẽ run rẩy.

Giọng nói không hề mang theo chút nhiệt độ phát ra từ lồng ngực to lớn, giống như satan ở địa ngục đang bung mở hai cánh màu đen. Giọng nói như thể cả đời này cô chỉ nghe được từ một người.

Cô nhắm mắt lại cố gắng hít thở

Tích

Tiếng còi ô tô vang lên, Lệ Nhiên Hi dừng xe kế bên.

Uyển Uyển mờ to mắt, bi thương trong đôi mắt đen như mực biến mất rất nhanh. Cô mỉm cười nhìn Lệ Nhiên Hi, để lộ lúm đồng tiền nhạt rất mê người

Nụ cười sâu xa, nhưng sâu trong đáy mắt lại có chút suy nghĩ. Không phải anh, nhất định không phải anh. Hách Liên Uyển Uyển, người quên rằng anh từng nói với người những gì sao? Anh nói cả đời này... cũng sẽ không bao giờ để ý đến sự có mặt của người ở nơi này nữa.

Người quên rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chiếc xe màu đen cao cấp phóng trên đường như một con báo màu đen.

Damon hết sức chuyên chú lái xe, nhưng lâu lâu vẫn nhìn trộm ông chủ ngồi ở sau. Mí mắt khẽ nâng lên, qua chiếc kính chiếu hậu quan sát nam nhân ngồi sau xe.

Mặc dù ở bên cạnh ông chủ đã nhiều năm, nhưng mỗi khi nhìn thấy ngũ quan tuấn mỹ của anh Damon luôn cảm thấy hồi hộp đến chết. Còn ai có thể có cái mũi, mắt, lông mi, miệng không chệ vào đâu được, nó tạo nên sự mê lực phi phạm? Đặc biệt, anh có lúc thì trở nên quyền rũ người khác, có lúc lại thanh tình lãnh khốc.

Nam nhân mặc trên người bộ quần áo vest cắt may thủ công làm cho vẻ hoàn mỹ của anh càng tăng lên. Bây giờ, anh đang nhìn vào màn hình laptop lảng

lặng đọc qua các bản báo cáo.

Ngón tay lạnh lẽo đặt trên máy tính, mỗi động tác của anh đều khiến người khác chấn động vì sự sắc bén và cảm giác bị chấn áp rất lớn.

Thật không hổ danh là người nắm trong tay 1/3 kinh tế thế giới, ngay cả lúc yên tĩnh nhất cũng khiến cho người khác cảm thấy bức bách đến mức khó thở.

"Damon"

Đột nhiên nam nhân mở miệng. Damon liền ngừng thở, tưởng rằng bản thân bị phát hiện sắc mặt liền tái nhợt. Lúc Damon đang tính đưa đầu chịu tội thì nam nhân bỏ chiếc bút bi trên tay xuống, thông thả ấn nút bên cửa sổ để chiếc kính đen từ từ hạ xuống. Anh cúi đầu ra lệnh: "Damon, đi chậm lại"

A? Anh không nghe nhầm đấy chứ? Ông chủ anh coi thời gian còn quý hơn cả tiền bạc bây giờ lại đồng ý tiêu phí thời gian chỉ để quan sát cảnh bên đường. Khó hiểu hơn, ông chủ anh còn đặt cả bút bi xuống. Dù trong lòng oán thán, Damon vẫn tuân lệnh giảm tốc độ xe xuống.

Cửa kính xe hạ xuống, gió lạnh thổi vào khiến cho mái tóc của nam nhân hất tung lên, để lộ ra mỹ nhan hiếm thấy.

Anh khẽ nheo mắt lại, cảnh sắc từng nơi lướt qua. Đang là mùa đông nhưng lại không hề có cảm giác thiếu sức sống. Tuy vậy, trong trí nhớ của anh nơi này không phải như thế.

Đã vài năm anh không quay lại đây. Là hai năm, hay ba năm?

Từng nói sẽ không bao giờ đặt chân về nhưng lúc này anh lại xuất hiện ở đây. Anh chẳng qua cảm thấy thật buồn cười, cũng không phải nuốt lời nhưng vì một nữ nhân mà từ bỏ cơ hội làm ăn đối với một thương nhân thì vụ làm ăn này thật không có lời.

Đột nhiên, sâu trong đôi mắt màu tím hiện lên chút hoài niệm. Lấy lại tinh thần, trong mắt nam nhân không còn chút gợn sóng, nhưng không phải như dòng nước bình lặng trôi, mà là đôi mắt đã bị Uyển Uyển làm cho đóng băng, không còn chút hơi ấm nào.

Đóng cửa kính lại, anh khôi phục lại dáng vẻ đáng sợ ban đầu.

"Damon, Vincent nói khi nào tới"

Damon vội đem lịch trình sáng nay thông báo: "Vincent tiên sinh nói tối nay sẽ đáp máy bay xuống, ông chủ trở về khách sạn trước. Còn về việc thương thảo làm ăn, Vincent nói sáng mai sẽ tìm ông chủ để bàn bạc"

Nói xong, nam nhân phía sau thật lâu vẫn không trả lời. Chẳng biết từ khi nào, anh lại cầm lấy bút bi bắt đầu chuyên tâm vào công việc.

Biết việc này xem như đã thông qua không sơ sót, Damon vội vã thở phào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Uyển Uyển rút cuộc biết vì sao lão cha luôn đối với cô thờ ơ nay lại đột nhiên quan tâm đến mình. Thì ra chính là vì mẹ đã để lại di sản cho cô.

Mẹ Uyển Uyển là một ca sĩ, theo lý thuyết loại nghề nghiệp này kiếm tiền cũng khá dễ dàng, nhưng mẹ Uyển Uyển lại chỉ vội vàng kiếm sống, không hề tiếp khách hàng làm chuyện ám muội. Có thể nghĩ, một nữ nhân bán nghệ không bán thân này thì sẽ có bao nhiêu gia tài? Cả đời người, cuối cùng cũng chỉ để lại được cho con gái mình một mảnh đất không lớn không nhỏ

Mảnh đất không đáng giá lắm, nhưng cũng rất quan trọng vì nằm ở lòng thành phố phồn hoa, giao thông trọng yếu. Nếu muốn làm việc gì trọng đại mà lại không có mảnh đất này trong tay thì sẽ chẳng khác gì chìm bị chặt đứt đôi cánh.

Ngày đó, Uyển Uyển chính là nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, mới biết được hết thân chân tướng.

"Xin chào, Hách liên tiểu thư. Tôi là đại lý của công ty Oreco. Tôi có chút việc muốn cùng cô trao đổi, cô xem có thể chứ?"

Uyển Uyển đương nhiên khéo léo từ chối, cô không nhớ rõ chính mình quen biết gì người của công ty Oreco, chỉ có nghe qua đây là một công ty bất động sản nổi tiếng. Ở đầu bên kia điện thoại, người nhận điện cũng không vì bị cự tuyệt mà biểu hiện hờn giận, chỉ giải thích: "Là như thế này, đồng thành Lindsay chỉ định công ty của chúng tôi phải làm một đề mục, sau khi trải qua kiểm chứng đã chứng minh trong đề mục mà Lindsay chỉ định, có từ 58 đến 136 m² đất thuộc sở hữu của cô. Chúng tôi muốn tìm cô hiệp đàm về phương diện này. Trước đó chúng tôi đã tìm cha cô để nói chuyện, nhưng vì trong

thời gian quy định ông ta không giao ra được giấy tờ nhà đất, cho nên ông chủ chúng tôi quyết định tìm cô bàn bạc, cô xem lúc nào thì tiện?"- Thì ra trước đó họ đã tìm lão cha nói chuyện, thảo nào ông ta hỏi cô về di sản mẹ để lại.

"Anh đưa địa chỉ công ty cho tôi, ngày mai sau khi tan học tôi sẽ ghé qua."

Bên kia nghe thấy Uyên Uyên có ý, liền lập tức báo địa chỉ công ty Oreco. Uyên Uyên cúp điện thoại như có suy nghĩ gì, bỗng nhiên một bàn tay mang theo độ ấm quen thuộc chạm vào đỉnh đầu của cô nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mái tóc.

"Làm sao vậy?" Lệ Nhiên Hi một bên vừa lái xe, một bên vừa ngoái đầu nhìn lại.

Uyên Uyên kể lại chuyện gặp người của công ty bất động sản, chỉ thấy nam nhân kia nghe nói xong thì nhú chặt đầu lông mày: "Em có muốn đợi đến ngày kia không, anh đi cùng em?" đề Uyên Uyên một mình đi đối mặt với sài lang hổ báo, anh có cả ngàn vạn điều lo lắng.

Cô lắc lắc đầu, biết Lệ Nhiên Hi ngày mai có chuyện rất quan trọng, không muốn lại khiến anh lo lắng cho cô. Uyên Uyên tỏ vẻ không sao cả, cười cười: "Không cần, em chỉ là cùng bọn họ bàn việc một chút, mẹ đẻ gia sản cho em, em sẽ không bán, chẳng phải chỉ là đi đàm phán thôi sao!."

Nhìn Lệ Nhiên Hi vẫn còn lo lắng, cô lại hờn dỗi bồi thêm một câu: "Anh Nhiên Hi, em đã trưởng thành, không phải là đứa trẻ."

Anh mỉm môi không nói, cười khổ. Vẻ mặt lạnh nhạt cũng chỉ khi đối mặt Uyên Uyên mới có thể hòa tan như nước mùa xuân bình thường.

Cô đã không còn là tiểu hài tử rồi?

Phải không, mười tám tuổi đã muốn trưởng thành. Nhưng cô sao có thể ngây thơ đến nỗi không hiểu được chuyện nam nữ diễn ra?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau, Uyên Uyên dựa theo địa chỉ ghi lại tìm đến công ty bất động sản.

Cả tòa nhà vững chãi cao chọc trời đều được làm từ kính, khi ánh mặt trời chiếu vào như phát ra xung quanh ngàn vạn tinh quang. Hình dáng đường cong hiện đại, cho thấy chủ nhân nơi này là một người am hiểu kiến trúc và có địa vị cao.

Uyên Uyên đi vào tòa nhà, thuận lợi tìm được tiếp tân. Cô gái được huấn luyện nghiêm chỉnh nói máy trực tiếp với tổng giám đốc, cúp điện thoại xong, đứng lên đối diện Uyên Uyên nói: "Hách liên tiểu thư, mời theo lối này, tổng giám đốc đang đợi"

Uyên Uyên gật gù đầu, áo trắng gọn gàng trong quần tây vì sau khi tan học chưa kịp đổi đồng phục, đi theo phía sau người tiếp tân trong bộ váy công sở, có vẻ càng thêm giống một cô bé.

Phía sau, không biết ai đó cúi đầu hô một câu: 'Ông chủ đến'

Trong khoảnh khắc, tiếng hô phát ra chẳng những không làm đại sảnh huyền ảo mà trái lại trở nên yên tĩnh cực độ, người dẫn đường phía trước cũng chần chừ, như mọi người đưa mắt tìm kiếm. Hai hàng người đứng thẳng tắp, tư thế như chuẩn bị đón Tổng thống, ai ai cũng nom nớp lo sợ, không dám chút nào chậm trễ.

Uyên Uyên không nghĩ tới lần đầu tiên đến công ty lớn còn có thể nhìn thấy trường hợp như vậy. Một đôi mắt nhỏ như ngọc lưu ly nhìn quanh, hướng theo mọi người nhìn ra ngoài cửa thủy tinh trong suốt.

Bầu trời xanh thẳm như được quần tuyết trắng, từng tia sáng rạng rỡ hé qua đám mây hình thành một vầng sáng, tươi đẹp đến mức khiến người ta không dám ngắm nhìn.

Một chiếc xe màu đen dài ngừng lại, thân xe chiếu xạ phản chiếu ánh quang nhỏ bé. Cửa ghế lái mở ra, một người ngoại quốc trung niên bước xuống.

Uyên Uyên hơi hơi quay đầu đi, cảm thấy người này có chút quen thuộc, còn chưa nhận ra đã gặp ở đâu, lái xe một thân tây trang màu đen đã nhanh chóng đi tới cửa sau xe, hạ thấp người cung kính mở ra, nghênh đón một nam nhân khác.

Bước ra từ cửa sau xe là một người đàn ông trẻ tuổi, ngũ quan bị ánh quang gắt gao bao phủ lóa mắt nên không nhìn rõ lắm, bộ âu phục sang trọng tôn thêm vẻ anh tuấn mạnh mẽ, dưới ánh mắt của mọi người như mang theo vẻ tôn quý lạnh lùng cao ngạo.

Rốt cuộc là típ đàn ông như thế nào lại có thể làm cho mọi người kinh diễm như vậy?

Quản lý của Oreco khom người mở ra cửa thủy tinh trong suốt để người đàn ông đó và vệ sĩ cùng tiến vào.

Đại sảnh to như vậy nhưng lại thật yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ có vài người hít vào khí lạnh cũng tạo ra thanh âm hết sức rõ ràng. Tia nắng giữa trưa vàng rực rỡ, xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu thẳng vào, kích thích thị giác một cách hiệu quả.

Nhưng cũng chẳng thể so với người trước mặt. Dù là trước bao ánh mắt tràn đầy mãnh liệt, dù là bị bao người vây quanh, nam nhân anh tuấn này lại vẫn nổi bật, như hạc trong bầy gà vậy.

Nhìn thấy rõ nam nhân trước mắt, trong nháy mắt, Uyển Uyển phảng phất như bị sét đánh giống như đấm tại chỗ. Ánh mắt của cô, lòng của cô, bị chế ước rồi, lại như đui mù. Dù có nghĩ nát óc cũng chưa dám nghĩ tới, đời này, hiện tại, còn có ngày tái kiến.....

Lạc Tư, thật là anh sao.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ông trời như một đứa trẻ thích đùa dai, đến thời điểm con người ta như đã yên bình tĩnh lặng quên đi, lại giáng xuống một cái tát thật mạnh.

Hai năm qua, Uyển Uyển đã nghĩ ra rất nhiều hoàn cảnh gặp lại, thử từng trường hợp mà nói chuyện..., nghĩ tới một lần lại một lần. Nhưng cô biết, cả đời này không còn có khả năng tái kiến anh.

Cho nên, cảnh gặp lại mà cô một lần lại một lần thiết kế nên cũng chỉ trong mộng mới có thể xa xỉ thực hiện được.

Chỉ có thể đáng thương ở trong mộng, một lần lại một lần khóc, nói với anh lời xin lỗi.

Nhưng giờ phút này, cô mới biết được chính mình quá ngây thơ.

Lời gì cũng nói không ra, tầm mắt gắt gao giữ lại trên người nam nhân trước mắt, mọi cử động dù chỉ một chút cũng vô lực, cũng không dám trát động ánh mắt, sợ nhắm mắt lại rồi anh sẽ biến mất.

Cô tự nhủ lòng, lặp đi lặp lại: cho dù là mộng cũng tốt, cho dù là ảo giác cũng tốt, cứ chân thật như vậy. Nhưng những giấc mộng từng mang lại hạnh phúc, sao giờ khắc này lại khiến tâm cô đau đến vậy?

Đột nhiên, phảng phất như cảm nhận được tầm mắt không bình thường của cô, nam nhân kia dừng lại cước bộ, người đi theo phía sau ánh nhìn khó hiểu, nhưng vẫn bước sau người chủ rồi cũng đứng lại.

Lạc Tư chậm rãi quay đầu, dáng người cao lớn, uy nghi mang theo khí thế vương giả nhìn lại. Anh khẽ nheo mắt, con ngươi thủy tinh màu tím co lại, xuyên qua vô số cách trở khi bọn họ ở giữa đám người, cứ như vậy không hề báo động đối diện với cô.....

Ánh mắt lạnh như băng đông lại, như phủ một màn sương mù đậm đặc. Cùng ánh mắt anh không hèn mà gấp, thân thể Uyển Uyển cứng lại. Anh không có chút biểu cảm, tựa như chỉ là một người qua đường xa lạ khiến cô đau lòng, bàn tay nhỏ bé trong khoảnh khắc đó chụp lên bên trái ngực, đầu ngón tay trắng muốt gắt gao nắm chặt tạo nên từng nếp uốn trên áo. Cô suy yếu lùi về phía sau, từng bước từng bước, hô hấp đã trở nên gấp gáp mà vẫn thiếu thốn.

Quản lý không hiểu có vấn đề gì đang xảy ra, tiến tới bên người Lạc Tư hỏi một câu: "Tổng tài, có chuyện gì không ổn sao?"

Lạc Tư thu hồi tầm mắt, vẫn như một bức tượng Hy Lạp điêu khắc tinh xảo không một tí vết. Rất nhanh, anh đã khôi phục khí phái lạnh lùng, nói thật nhỏ một câu: "Không có gì."

Nam nhân lại bước đi, tất cả như chưa từng diễn ra. Mặc dù tất cả mọi người chứng kiến đều không hiểu có chuyện gì, nhưng chẳng ai có lá gan mở miệng hỏi thêm một câu. Rất nhanh, một đoàn đi sau ông chủ cũng đã vào thang máy.

Đến mãi thật lâu sau, trong đại sảnh mọi người mới lấy lại được tinh thần, tiếng than thở mang chút bối rối bên tai vang lên không dứt, tất cả đều cảm thán về ông chủ với khí thế cao nhất.

Lúc này, nữ tiếp tân cũng mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn nữ sinh phía sau mình. Nhưng là, nụ cười chuyên nghiệp trên mặt rất nhanh đã bị thay thế bởi sự kinh ngạc.

"Tiểu thư, cô..... sao lại khóc?"

Uyển Uyển lấy lại tinh thần, đưa đầu ngón tay sờ sờ hai má, lau đi nước mắt.

Còn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ rơi lệ nữa... Cô mím chặt môi, trước ánh mắt quái dị của người trước mặt, thản nhiên nói một câu: "Bởi vì đau."

Tâm, đau, rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Uyển Uyển còn chưa kịp lấy lại tinh thần bởi gặp lại Lạc Tư mà khiếp sợ thì một cuộc điện thoại nữa đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch trong ngày của cô.

"Uyển Uyển, người tới mau. Lệ ca bị thương, hiện tại đang nằm ở trong bệnh viện....."

Còn chưa nghe xong, Uyển Uyển sắc mặt trắng bệch đã chạy ra ngoài. Tiếng kêu của nữ tiếp tân vang lên phía sau, nhưng trong đầu cô chỉ ong ong một câu nói anh Nhiên Hi bị thương.....

Taxi dừng trước cổng bệnh viện. Cô đã từng tới đây vài lần, đều là đến thăm Khởi Phi hoặc Lâm Rich. Nhưng lần này nằm bên trong lại là Lệ Nhiên Hi! Thời điểm bước qua cánh cổng, chân cô như đứng không vững nữa.

Uyển Uyển thấy rất nhiều người lạ trong hành lang, mỗi người đều mang bộ mặt dữ tợn, nhân cao mã lớn, nhưng cô biết họ là thủ hạ của anh Nhiên Hi.

Khởi Phi đã sớm chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy cô liền đón chào ngay lập tức.

"Tiểu tử kia, người đã tới." Khởi Phi trên mặt cũng có mấy chỗ bị đá thương, nhưng không nghiêm trọng.

Uyển Uyển gật gật đầu, hít thở sâu vài lần, thanh âm mới dịu lại: "Anh Nhiên Hi đâu?"

Khởi Phi một bên dẫn đường, một bên quay đầu có chút tự trách nói: "Đều là anh không tốt, tính tình nóng nảy, cùng Roger và đám người kia không nói không rằng động thủ, còn làm cho Lệ ca bởi vì anh bị thương. Vừa rồi Y Sinh nhìn qua, bụng trúng một đao....."

Uyển Uyển dừng cước bộ một chút, hô hấp cứng lại, môi tái nhợt.

Khởi Phi vội vàng khoát tay: "Không không không, em đừng lo lắng, miệng vết thương không sâu, Y Sinh nói Lệ ca thân thể vẫn ổn, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không có chuyện gì."

Uyển Uyển lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Dẫn em đi gặp anh ấy."

Khởi Phi gật gật đầu.

Đến phòng bệnh ngoại, vài người đứng ngoài canh chừng gật đầu mở cửa cho họ. Cửa mở, Lâm Rich cùng Tư Lăng đều đứng ở trong phòng bệnh. Nhìn thấy Uyển Uyển, Lâm Rich ngăn người, liền tới đánh Khởi Phi một quyền, lực đạo không nhỏ.

"A Kỵ, người điên rồi? Sao đánh ta?" Khởi Phi ôm chỗ đau, không hiểu nhìn Lâm Rich, phòng bệnh cần nên kiêng kị, áp lực gặm nhấm.

Lâm Rich trừng mắt nhìn Khởi Phi một cái: "Người mới điên, để Uyển Uyển tới làm gì, anh ấy tỉnh lại rồi sẽ tính tới người."

Khởi Phi thế lúc này mới tỉnh ngộ trong giây lát, Lệ Nhiên Hi bị thương chắc hẳn không muốn Uyển Uyển biết chuyện, sợ cô lo lắng. Aiiii, tại hán vừa rồi cảm thấy áy náy, một lòng chỉ nghĩ làm sao để Lệ Nhiên Hi tỉnh lại cảm thấy dễ chịu, cho nên mới gọi Uyển Uyển tới, thật nghĩ không ra.....

Uyển Uyển không để ý đến bọn họ, bước thẳng đến bên giường.

Giờ phút này, Lệ Nhiên Hi cứ nằm im lặng như vậy, sự sắc bén khắc sâu trên gương mặt thoáng chút mềm lại, nhưng lại có chút gì không ổn, tái mặt nhũn nhũn.

Ở bệnh viện mùi khó ngửi, thậm chí gay mũi.

Nhưng Uyên Uyên cảm giác mùi vị kia lúc này không phải gay mũi, mà là khó chịu, nếu không trong mắt của cô làm sao có thể sương mù giăng đầy trời? Đột nhiên lúc này, trên giường bệnh nam nhân mày nhú chặt lại. Ngay sau đó, đôi mắt rung động, tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Lệ Nhiên Hi mở to mắt, tầm mắt có thoáng chút hỗn độn rồi lại liền khôi phục ngay sự sắc bén thường ngày, chỉ là gương mặt hơi tái nhợt làm nguỵ quan tuần dật thoáng chút suy tư.

Nhìn thấy trước giường bệnh là Uyên Uyên, Lệ Nhiên Hi cùng Lâm Thụy Kỳ biểu tình phản ứng không có sai biệt, đầu tiên là nhú chặt dưới mày, sau đó là sắc bén động sương giống như ánh mắt phóng dao giết người, thủy chung bắn về Khởi Phi.

"Người gọi cô ấy đến?" Thanh âm đông lạnh trầm thấp, vừa mới tỉnh nên khàn đục.

Khởi Phi nuốt một ngụm nước bọt, dánh về cầu cứu nhìn Lâm Thụy Kỳ cùng Tư Lăng, nhưng hai người cũng chỉ là vút cho anh ngầm ý 'tự cầu nhiều phúc' rồi liền nghiêng đầu đi. Khởi Phi tội nghĩa gật gật đầu, miệng ngáp ngừng một chút, từ lộ của mình đã đến.

Lúc này, Uyên Uyên đột nhiên lên tiếng: "Anh Nhiên Hi đừng trách Khởi Phi ca, là em gọi điện thoại hỏi mọi người ở nơi nào, không liên quan đến Khởi Phi ca."

Khởi Phi suýt nữa cảm động đến rơi nước mắt kêu Uyên Uyên một tiếng tổ tông, kinh nghiệm trước nay nói cho anh biết, chỉ cần Uyên Uyên lên tiếng, Lệ Nhiên Hi cho dù tức đến phun lửa cũng sẽ bị dập tắt.

Quả nhiên, biết rõ Uyên Uyên chính là vì Khởi Phi cầu tình, Lệ Nhiên Hi lập tức sẽ thu hồi lửa giận, chính là lạnh lùng liếc mắt Khởi Phi, người sau lập tức co cò lại.

"VẬY... ca, người và Uyên Uyên nói chuyện, ta cùng lão Tam, lão Tứ đi ra ngoài trước." Lâm Thụy Kỳ nói.

Lệ Nhiên Hi gật gật đầu: "Đi đi, thuận tiện cho người ở phía ngoài cửa rút lui. Hôm nay nghỉ ngơi một ngày."

"Nhưng mà....."

Không đợi Lâm Thụy Kỳ phản bác, Lệ Nhiên Hi liền khoát tay áo: "Đều đi thôi, nhiều người ở nơi này cũng vô dụng, ta không muốn hù đến cô ấy."

Lệ Nhiên Hi trong miệng nói đến 'cô ấy' tự nhiên không có người khác, Lâm Thụy Kỳ gật gật đầu, cùng Khởi Phi và Tư Lăng đi ra ngoài, tạo không gian cho hai người.

Cửa phòng đóng lại, nhất thời trong phòng bệnh yên tĩnh không một tiếng động.

Lệ Nhiên Hi đem mắt đen dừng trên người Uyên Uyên, cô cụp xuống đầu, gương mặt xinh đẹp thấm mồ hôi lạnh.

"Làm sao vậy? Còn giận anh Nhiên Hi sao?" Anh sủng nịch ôm lấy cô, trên môi vẽ thành hình vòng cung, ôn nhu chạm nhẹ tóc của cô.

"Đừng nóng giận, anh vốn tính giải quyết xong mọi chuyện sẽ tiếp em, nhưng ai biết được Khởi Phi lại chọc phải rắc rối lớn như vậy. Lần sau anh Nhiên Hi sẽ không bao giờ nuốt lời nữa, được không?"

Giọng nói của anh như tiếng đàn trầm thấp, nhất là đối với cô chưa lúc nào dám lớn tiếng. Anh nghĩ cô lúc này im lặng là vẫn trách anh không cùng cô đi tới Oreco. Lúc chạm tay vào vầng trán đầm nước, nhìn đến hốc mắt sưng đỏ. Tâm, bất giác hoảng loạn.

Uyên Uyên tuy rằng bề ngoài nhỏ nhắn mềm mại, nhưng trong tâm lại cứng rắn, quật cường. Anh ít khi thấy cô khóc, hai năm qua lại càng ít thấy qua. Một lần duy nhất thấy cô không khống chế được, chính là buổi tối hai năm trước.....

"Ngốc, anh không sao. Vẫn còn khỏe lắm mà?"

"Đưa ngốc, nếu em khóc lên, anh liền, anh liền....."

Xa xa, từ trong phòng bệnh truyền đến giọng nam ôn nhu mà bối rối..... đồ ngọt cùng uy hiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ban đêm yên tĩnh đến ngay cả gió ngoài cửa sổ cũng không đáng nói đến. Chỉ có cành cây khô ngoài kia nhẹ đưa theo làn gió, cuối mùa đông lạnh như băng. Bên cửa sổ, một thân ảnh nhỏ rúc bên bệ cửa. Quần áo bệnh nhân quá khổ quần trên người, tựa như một đứa bé mặc trộm chiếc áo của cha, trông rất buồn cười.

Uyển Uyển gập hai chân, cầm tựa đầu gối. Đôi chân mày như cánh bướm đang cánh múa lượn, con mắt đen láy xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, không mang một tia buồn ngủ.

Bốn phía thực im lặng, chỉ có tiếng của nam nhân trên giường bệnh, giờ phút này thờ đều theo quy luật.

Cô ngủ không được. Mất ngủ đối với một người bệnh tim là một chuyện lớn, không nghỉ ngơi tốt rất có thể sẽ khiến cho tim đập nhanh, thậm chí dẫn đến ngất.

Nhưng là, cô lại đang mất ngủ. Ngoại trừ vì nam nhân đang nằm trên giường bệnh kia, còn một nguyên nhân khác – người nam nhân mà cô đã gặp lúc xế chiều ——

Lạc Tư.

Hai năm rồi. Thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, cô đã học xong cách mỉm cười, học xong cho dù đau cũng muốn quên đi nhiều mối hận trong lòng. Nhưng là người nam nhân kia..... Thời gian như dừng lại một khắc làm cho anh luôn hoàn mỹ. Anh vẫn như trước, cao ngạo, lạnh lùng, như một vị vua.

Như trước..... cao không thể chạm.

Lúc ấy, cô là tại sao lại lựa chọn nam nhân và địa vị này cùng một lúc?

Lúc ấy, cô mười sáu tuổi. Lần đầu tiên gặp mặt là khi cô cứu một con mèo nhỏ búống bình. Vì con mèo, cô đi tường, cô trèo cây, thiếu chút nữa lấy mạng mình đùa giỡn. Chân cô bắt cần té ngã, cô quả thật đã cho rằng mình là người duy nhất vì cứu mèo mà chết người. Nhưng vận mệnh thật trùng hợp. Công bằng, không sai chút nào. Cô, rơi vào một vòng tay vững chãi.

Mười sáu năm qua, lần đầu tiên cô biết, trong vòng tay một người đàn ông lại khiến cho người ta an toàn, quyến luyến như vậy. Cô tò mò, là dạng nam nhân nào đã khiến cô tò mò mùi vị an tâm này. Mà khi cô chuyển dời ánh mắt trong giây lát, khoảnh khắc, thời gian giống như ngừng trôi. Cô nhìn đến ngẩn ngơ, như xung quanh chỉ tồn tại hai người, tâm mắt chỉ ngừng ở nam nhân này. Một đôi mắt màu tím hiếm lạ, chói mắt, khiến người ta đến chết cũng không thể quên.

Tuổi trẻ, tưởng trái tim mình lại tái bệnh, nếu không thì tại sao lại như trống đập nhảy nhót không yên, như khiêu vũ?

Thẳng đến sau này cô mới hiểu được, đây không phải là bị bệnh.

Mà là, tâm động ——

Đối mặt với trăng ngoài cửa sổ là tiếng than nhẹ, Uyển Uyển thu hồi suy nghĩ. Chuyển mắt, cô nhìn nam nhân trên giường bệnh, giờ phút này cũng trầm tư suy nghĩ nhìn mình. Lệ Nhiên Hi gạt mình, rất nhanh thu lại dòng suy nghĩ rồi nhovn miệng cười nhẹ.

"Sao còn không ngủ? Trời lạnh như thế, bệnh thì sao?" Thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng chứa đựng sự quan tâm.

"Ngủ không được." Cô nói.

Lệ Nhiên Hi lắc đầu, xê dịch về bên cạnh: "Muốn nghe tim đập không?" Hai năm qua đã tạo thành một tật xấu, mỗi khi mất ngủ, chỉ cần có nhịp tim anh làm bạn, rất nhanh cô có thể đi vào giấc ngủ.

Cô giống đứa bé hơi cười gật đầu, từ trên bệ cửa sổ cẩn thận thông thả gục xuống, đôi chân trần khéo léo như ngọc đến bên giường, sau đó tiến vào lòng Lệ Nhiên Hi.

Tránh động vào miệng vết thương, đưa đôi tay ngọc vòng qua thắt lưng trắng kiện, Uyển Uyển đem hai má dán chặt trên ngực Lệ Nhiên Hi, lắng nghe thanh âm luật động của trái tim truyền đến.

Quần quanh chớp mũi, trừ hương bạc hà đặc hữu trên người Hi ra còn có mùi vị của nước. Cô thỏa mãn uốn mình trong lồng ngực của anh, như con

mèo nhỏ khẽ dụi dụi.

"Anh Nhiên Hi, nếu anh không ở bên cạnh em, em biết phải làm sao đây?" thanh âm nhẹ như tiếng muỗi, làm nũng.

Cô cứ như vậy mà đắm vào tim anh từng vết một, nhỏ, thân hình mảnh thú 'nhất tâm nhị dụng' chịu đựng sự dày vò ngọt ngào này, thâm tâm sâu sắc trầm tĩnh, thanh âm nhẹ nhàng cất lên.

Anh cười: "Không có ngày đó." Rồi nhanh tay đem cô cuốn vào chăn.

Trầm mặc một lát, cô bỗng nhiên nói: "Anh Nhiên Hi, em hôm nay..... nhìn thấy anh ấy. Lần này không phải nằm mơ, thật sự nhìn thấy anh ấy."

Vì cô dịch ra, đôi tay Lê Nhiên Hi chợt cứng đờ, gương mặt tuấn đạt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Một lần nữa, Uyên Uyên lại đến công ty Oreco với tâm tình phức tạp.

Khi người của công ty Oreco yêu cầu hẹn gặp lại vào một dịp khác, Uyên Uyên liền đáp ứng ngay không chút lo lắng.

Sau khi báo tên, có lẽ là do ngày đó nữ tiếp tân này có ấn tượng khá sâu đậm với cô, nên chỉ vồn vện trong 5 phút cô đã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Trên bàn bày biện trà nóng, hơi nóng từ miệng chén trà bay lên thành một đoạn sương mờ mê ly mờ ảo. Cô ngồi ở trên sofa, có chút lo lắng cùng bất an, đôi tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Cô ngồi nghiêm chỉnh, nhưng không biết chính mình đến tốt cùng đang khẩn trương vì cái gì. Lần trước là cô may mắn, vì nghe nói đại lão bản hiem khi thị sát công ty, chỉ đầu mỗi năm một lần.

Cô nên thỏa mãn, không dám có lòng tham, hy vọng xa vời có thể lại ngẫu nhiên gặp lại anh.

Qua 10 phút, người tiếp chuyện với cô xuất hiện.

Uyên Uyên kinh ngạc nhìn người nam nhân quen thuộc đứng ngay cửa.

Vincent mở cửa phòng họp ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé ngồi ở ghế sofa. Hai năm không gặp, cô vẫn như vậy, xinh xắn lạnh lợi, nhỏ bé và yếu ớt, không giống cô gái sắp trưởng thành.

Thu hồi cảm xúc, bước đi tới, cô không có nhiều khác biệt, vẫn như một đứa trẻ trong mắt thoáng hiện chút kinh ngạc.

Uyên Uyên đứng lên, nhìn Vincent đang đứng trước mặt vươn tay, lễ phép gật đầu: "Hách liên tiểu thư, đã lâu không gặp."

Uyên Uyên tầm mắt dừng ở trước bàn tay, do dự một lát rồi quyết định bắt lấy bàn tay của Vincent.

Cô vẽ một nụ cười nhạt, lún đồng tiền hiện bên hai khóe môi: "Đúng vậy a, Vincent, người vẫn là như vậy, mọi việc không dựa vào tình cảm mà chỉ theo nguyên tắc."

Vincent cười nhưng không nói, cũng không quên việc gấp cô là để làm gì. Anh đi đến bàn hội nghị trước mặt lấy ra một văn kiện, ánh mắt nhìn cô, nói: "Hách liên tiểu thư, cô biết việc của hôm nay rồi chứ?". Cô gật gật đầu: "Tôi biết, Vincent. Về việc này tôi cũng nên nói rõ với anh, tôi sẽ không bán mảnh đất đó."

Ánh mắt của cô kiên định, xử sự lạnh nhạt.

Vincent liền gạt mình, dời tầm mắt: "Hách liên tiểu thư, cô yên tâm, Oreco đưa giá sẽ rất ưu đãi so với thị trường."

Cô lắc đầu: "Không, Vincent, không phải vấn đề tiền bạc. Anh cũng biết, tôi sẽ không bán vì đây là của mẹ tôi để lại. Cho nên, mảnh đất này, tôi không bán."

Anh nhìn ánh mắt trong trẻo không phải vì muốn cò kè mặc cả của cô, cũng biết Hách Liên Uyên Uyên cũng không phải người như thế.

Anh đứng dậy, biết như vậy mà cứ giằng co thì không tốt lắm, lại cũng chẳng có kết quả gì, liền lấy một sấp giấy tờ đem đến: "Về văn kiện này, cô cứ

cảm về xem, không cần quá lo lắng, tôi đang gọi người qua mấy ngày nữa liên hệ cô, thế nào?"

Uyển Uyển không tiếp nhận, mà là thẳng tắp nhìn anh. Cô cắn cắn môi, đột nhiên nói: "Vincent, tôi muốn gặp ngài ấy"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Cô muốn địa chỉ, nhưng lại do dự suốt 2 ngày mới quyết định.

Lạc Tư hiện tại ở lại khách sạn, là một nơi cực kỳ sa hoa, nghe nói một đứa trẻ phục vụ được tiền boia cũng đủ để một gia đình ăn đại tiệc. Lúc Uyển Uyển đến trên người cũng không có nhiều tiền, nhìn cô mở cửa đứa bé giữ cửa tha thiết nhiệt tình, khuôn mặt tươi cười, tay nhỏ bé cũng nắm chặt ví trong túi quần.

Đứa bé nhìn thấy vẻ rối rắm khó xử hiện lên trên mặt cô, nhưng cũng không mất đi vẻ tươi cười ban đầu, thậm chí còn chủ động dẫn đường cho cô.

Cô vội vàng báo số phòng của Lạc Tư, đồng thời cũng chú ý tới đứa bé giữ cửa trên mặt cũng mang theo sự kinh ngạc.

Sau đó, cô liền đứng ở một gian 'phòng cho tổng thống'. Đứa bé giữ cửa nói cho cô biết, Lạc Tư ra ngoài, sẽ không nhanh trở về. Nó cũng khéo léo từ chối tiền boia cô cấp, nhưng lúc gần đi lại hàm chứa ý tứ kỳ lạ nhìn cô.

Uyển Uyển không rảnh bận tâm người khác, khi biết Lạc Tư không có ở trong phòng cô liền thờ ra.

Cô tìm được hành lang ở một góc ngách, tính toán nếu Lạc Tư trở về nhất định sẽ qua nơi này. Dựa vào tường, chờ đợi, đây chẳng phải là việc suốt 2 năm qua sao? Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cô không biết mình đến tột cùng đã đứng bao lâu nhưng hai chân đã chết lạnh, thậm chí ấn tên chủ nhân này. Nhưng còn không muốn rời đi, vì thế cô ôm hai đầu gối ngồi chồm hổm xuống tại chỗ.

Thời điểm mà cô vừa ngồi xổm xuống, thang máy đột nhiên 'đình dương' một tiếng thanh thúy vang lên, đằng sau đó là một thân ảnh nam nhân quen thuộc bước ra.

Kiều căng cứng lạnh băng, quý tộc như Lãnh Mạc lạnh lùng, anh cho tới bây giờ vẫn là một nam nhân lạnh lùng, kiêu ngạo bức người.

Thời gian lưu chuyển, gương mặt tuấn mỹ như trong tranh, lại tăng thêm sự lạnh lùng.

Nhìn anh bước ra từ thang máy, chỉ trong nháy mắt, kinh hi xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Uyển. Cô vừa muốn đứng dậy, một giây sau đó lại nhìn thấy ở phía sau nam nhân, một thân ảnh nữ nhân trong bộ lễ phục màu đỏ lửa đang ôm sát khuỷu tay anh. Sắc mặt của cô trắng bệch, bước đi gian nan.

Lúc này, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ, ánh mắt của đứa bé vừa nãy...

Là đồng tình! So sánh với người bên cạnh Lạc Tư, cô căn bản không thể nói là 'nữ nhân', nhiều nhất cũng chỉ là một cô bé chưa phát triển hoàn toàn mà thôi. Tối nghĩa cười khổ một cái, cô phát hiện ở mọi phương diện, anh luôn không tổn nhiều sức mà khiến cô tự ti, tất cả sụp đổ.

Sau khi ra khỏi thang máy, rất nhanh Lạc Tư đã nhìn thấy vóc dáng nhỏ nhắn đó.

Thật sự trong nháy mắt anh thoáng chút có một chút tia cảm xúc hiếm thấy, đáng nói..., nhưng chỉ trong chốc lát đã biến mất. Đối với việc che dấu cảm xúc, anh là cao thủ.

Thời điểm lướt qua người Uyển Uyển, anh coi thường, keo kiệt đem chú ý đến cho cô. Nhưng cô lại không biết đang suy nghĩ gì, ngồi xổm tại chỗ, thanh âm nhẹ nhàng yếu ớt, kêu một tiếng ——

"Lạc Tư."

Anh chưa từng dừng bước lại, mang theo bạn gái dùng thẻ phòng mở cửa phòng, đáp lại cô chỉ bằng tiếng đóng cửa lạnh băng.

Chôn mặt thêm sâu vào đầu gối, cái mũi lên men, cô lại cố gượng cười, tự giấu làm bầm lầy bàu: "Vẫn còn tốt....." — Nhắm mắt lại, nước mắt thành chuỗi.

Chương 19

Mới vừa vào phòng, Angle đã luồn bàn tay nhỏ bé vào vào ngực nam nhân, cứng rắn nhưng không thiếu sự quyến rũ khiến cô quyến luyến mãi không muốn buông tay. Cô từng tiếp xúc qua nhiều người mẫu nam nhưng đáng người hoàn mỹ như vậy thì chưa, trách không được bao danh môn thực nữ nhiều tiền như vậy, đứng trước mặt Lạc Tư cũng sẽ mất đi phòng bị, mê luyến rong chơi.

Tay mềm một đường lục lợi, Angle thân thể mềm mại như rắn quấn chặt Lạc Tư, thẳng đến một bàn tay nhỏ đi vào giữa hai đùi anh, cầm lấy cái vật nam tính mà khiêu khích mời gọi.....

Nhất thời, Angle kinh thờ gấp một tiếng, đong đầy mắt màu lam tràn ngập vui sướng.

Mà Lạc Tư chính là lạnh lùng nhìn cô một cái, ánh mắt chỉ có lạnh lùng nhưng hoàn mỹ như điêu khắc nhìn cô.

"Chán ghét, người ta đã muốn..." Cô ra về hờn dỗi, nhưng thủ hạ cũng không dừng động tác lại, vẫn thuần thực dùng kỹ xảo cầm lấy nam nhân, sau đó lấy lòng của anh.

Lạc Tư sâu trong đáy mắt hiện lên một tia trào phúng, ngay sau đó kéo khóa quần, không hề báo trước xé bỏ váy dài của dài của nữ nhân. Hơi thở mãnh liệt bao bọc lấy thân thể mềm mại nằm dưới. Dem chân cô tách ra hai bên, sau đó không lưu tình chút nào, tiến nhập cô!

"Nha! Lạc..... Ngơ....."

Angle lên tiếng kinh hô, thậm chí toàn thân đột nhiên run lên. Cơ hồ so với trong tưởng tượng của cô còn muốn lớn hơn, cô hoàn toàn chịu không được của anh nóng rực cùng cứng rắn, ngay sau đó, cô liền bị một cổ đã thú giống như chúa tể cuồng bạo điên cuồng xâm lấn. Cô không tự chủ được lớn tiếng kêu to, cảm giác được nam nhân kia tuy lạnh như băng nhưng thật hấp dẫn, mỗi một lần đều rất mạnh và mãnh liệt va chạm giống nhau đều có thể tiến vào đến sâu nhất.

Trong mê say ngược mắt, cô vọng tưởng có thể tiến sâu vào đáy mắt nam nhân. Một mảnh lạnh như băng, cho dù có cuồng dã tiến vào, nam nhân này cũng chỉ như là một người khác, thậm chí ngay cả sự đam mê trong mắt anh một chút cũng không có.

Mà anh, cũng chỉ là đơn kéo khóa quần tây xuống, cứ như vậy tiến vào cô.

Mặc dù biết nam nhân chỉ là đơn thuần phát tiết, nhưng Angle thân mình điên cuồng mà nghênh hợp với Lạc Tư, giống như rắn quấn chặt lấy...

Không biết qua bao lâu, nam nhân một lần cuối cùng thờ gấp sau khi phát tiết đi ra, Angle tựa như một con rối nằm đấy không nhúc nhích, hai chân như là mất đi tri giác, dường như phát run.

Lạc Tư không hề liếc nhìn cô một cái, thân thể trần trụi đi vào phòng tắm. Theo sát sau, rầm rầm tiếng nước vang lên.

Anh có thể cùng nữ nhân khác hoan ái, nhưng chưa bao giờ để lại trên người hương vị dư thừa nào.

Sau khi tắm xong, mang theo hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái bước ra ngoài, hạ thân chỉ vây quanh một cái màu trắng khăn tắm, lộ ra nửa người rắn chắc. Giọt nước trong suốt rơi từ trên tóc chảy dọc xuống thân, một đường xuống phía dưới, làn da sáng bóng màu mật nhiễm nước, khiến người khác say mê.

Angle khôi phục chút thể lực, trước nay chưa bao giờ cảm thụ sự cuồng dã như vậy ở trên người, bất quá là lại chính là cảm giác cùng lên thiên đường kia..... Cô cố ý kéo mảnh vải phủ thân xuống, muốn dụ dỗ nam nhân này lại một lần nữa, đột nhiên một tấm vải khác lại khoác lên thân thể của cô.

Nhìn kỹ, trước mặt cô là một kiện quần áo. Không dám tin nhìn phía nam nhân, Angle sắc mặt phần hồng rút đi, có chút tái nhợt.

Lạc Tư nhìn cũng không nhìn cô, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, theo thường lệ xuất ra một cây xì gà, châm.

Anh tao nhả phun ra một ngụm khói trắng, đôi mắt đẹp ẩn giấu sau làn sương khói.

Thanh nam nhân lãnh khốc lạnh thấu xương, không thể như là vừa mới trải qua một hồi tình cảm mãnh liệt: "Chi phiếu tìm Ellen muốn là được rồi, giờ thì rút đi."

Chương 20

Trong phòng, vẫn còn loáng thoáng hương vị kích tình vừa qua đi.

Nhưng rất nhanh, loại không khí này liền tan đi, thay vào đó là vị cay nồng của điều xì gà Cuba đang cháy.

Lạc Tư đứng bên cửa sổ rộng sát đất có màn che trước, thân thể cao lớn chỉ bao phủ bởi lớp vải ngang hông, cánh tay săn chắc kiên cố tạo bởi bắp cơ cứng rắn, hớp cùng bờ vai rộng uy dũng. Nam nhân như anh quả là sinh ra để người ta chiêm ngưỡng chú ý.

Huống chi, anh còn có mỹ mạo kinh người hiếm thấy, còn nắm trong tay 1/3 nền kinh tế thế giới, có quyền lực và địa vị khiến người ta thuần phục.

Anh cúi đầu quan sát bóng đêm ngoài cửa sổ, điều xì gà sắp hết, anh cũng không muốn đứng dậy.

Tâm tình của anh trước nay vẫn che dấu rất tốt, dù cho là thời điểm một mình cô độc trong đêm trường. Lớp vỏ bọc này thực sự đã rất lâu, rất lâu rồi chưa được tháo gỡ. Thế mà vẫn có người muốn nhìn sâu vào bên trong, chẳng sợ sự tột luyện trong nhiều năm cũng sẽ thất bại.

Đột nhiên, nam nhân đem điều xì gà chỉ còn đóm tàn liền bóp tắt, xoay người đem áo khoác ngủ mặc vào, đi tới cửa, mở cửa.

Quả nhiên! Cô còn ở nơi này!

Nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang ngồi cuộn mình ở một góc, trong mắt Lạc Tư hiện lên sự lạnh lùng tàn nhẫn. Sắc mặt rùng mình, anh bước tới.

Nghe được tiếng bước chân, Uyển Uyển ngẩng đầu. Còn chưa kịp thấy rõ người trước mắt là ai, một cổ lực mạnh mẽ đã kéo cô đứng dậy, đem cô thốc thẳng dậy, dựa sát tường.

Một trận choáng váng, trước mắt có vài con đom đóm. Uyển Uyển hết sức kinh ngạc hít sâu một hơi, nhưng khi thấy trước mắt là nữ quan sắc nhọn như Đào Phong thì đột nhiên toàn thân cứng lại.

Một tay kéo Uyển Uyển dậy, không tốn chút sức nào đem cô đặt tại trên tường, tay kia thì nhéo cằm của cô, lực đạo mạnh mẽ. Rất nhanh, da thịt trắng nõn của cô liền một mảnh hồng tím, mà anh một chút ý tứ buông tay cũng không có.

Lạc Tư híp mắt, thanh âm lạnh lùng mà sắc bén: "Cô tới nơi này làm cái gì?"

Cô nhìn anh đến xuất thần, nửa ngày mới hoàn hồn, môi anh đào trắng một khế mờ: "Em là....."

Anh lạnh giọng đánh gãy: "Hách liên Uyển Uyển, cô quên trước kia tôi và cô đã nói gì sao?"

Uyển Uyển nhìn ánh mắt sâu động của anh, nhìn dung mạo quen thuộc, dĩ nhiên là không có chút độ ám. Cô gọi môi lên, lúm đồng tiền hé nở trước mặt anh, nhưng là —— cười, so với khóc còn chưa xót hơn.

"Nhớ rõ..... Anh nói, cả đời này sẽ không gặp lại em....."

Anh hừ lạnh: "Nếu nhớ rõ, vì sao còn xuất hiện trước mặt tôi? Nữ nhân xuất hiện trước phòng khách sạn của đàn ông, cô biết điều này có ý nghĩa gì chứ?"

Cô giật mình, vẻ mặt vô tội. Nhìn vẻ mặt của cô, ánh mắt nam nhân như đã sâu sắc hiểu rõ.

Đột nhiên, không hề báo động trước, đôi môi bạc gọi tình đánh úp lên môi cô.

Mang theo sự xâm chiếm ồ ạt như đói khát, thân thể cao lớn áp sát người cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mọi thứ đều diễn ra quá nhanh khiến cô không kịp kháng cự, Lạc Tư nhanh nhẩu mở cửa phòng sát bên, một tay kéo cô vào trong.

Uyển Uyển chỉ cảm thấy cả người lão đảo, sau đó lưng lại đập mạnh vào ván cửa, thân thể nóng rực của Lạc Tư mang theo hương thơm của sữa tắm ập đến, cùng cô gất gao tiếp hợp.

"Lạc..."

Cô cố gắng nói trong lúc môi bị chiếm giữ. Uyển Uyển mở to hai mắt, cảm nhận được nam nhân bắt ngờ thô bạo. Không khí xung quanh mờ hồ cách xa vạn dặm vẫn cảm nhận được tình cảm mãnh liệt trong đó, nhưng càng mãnh liệt thì trên người Lạc Tư càng tỏa ra mùi xạ hương rất gợi cảm.

Hình ảnh Lạc Tư trước mặt uốn lượn, mùi hương của anh quanh quẩn nơi đầu mũi của cô, đầu lưỡi của anh từng bước dần nào đi vào trầm luân. Nhưng đôi mắt như chim ưng kia chỉ nhìn thẳng cô mà không có lấy một tia ôn nhu.

Lòng ngực của anh đè ép cô, tiếng tim đập mạnh, hít thở không thông, bên môi bị cắn nhẹ đem lý trí cô kéo lại. Máu tràn vào trong khoang miệng cô. Anh cắn môi cô lại còn cố tình tìm đến chỗ vết thương ra sức hút lấy, giống như không thể uống hết máu của cô thì không bỏ qua.

Thân thể nhỏ xinh của Uyển Uyển cách mặt đất nhẹ nhàng, anh dùng đầu gối cố định hai chân cô, bàn tay linh hoạt tiến vào trong quần áo, gió lạnh cuộn cuộn tiến vào, bàn tay to lớn thô bạo ở trước ngực cô vuốt ve.

Uyển Uyển lạnh run, quay đầu tránh đi nụ hôn của anh. Đôi môi của cô đã bị Lạc Tư cắn đến đau đớn, hơi thở mỏng manh nói: "Đừng như vậy, Lạc Tư, cầu xin anh, đừng như vậy..."

Còn không kịp phản ứng, Lạc Tư đã buông cô ra. Uyển Uyển như lơ lửng trong khoảng không, không có anh chống đỡ thân thể mềm nhũn vô lực theo ván cửa trượt xuống ngói bẹp dưới đất.

Anh từ trên cao nhìn cô, hai vành mắt cô ửng đỏ, ngón tay xanh xao ra sức ôm lấy nơi lồng ngực, ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Anh cười lạnh, khóe môi cong lên lạnh lùng khiến người khác hoảng hốt: "Sao, hỏi hận? Em tới đây chẳng phải mục đích là cùng tôi lên giường sao?"

Cô nhắm hai mắt lại, bởi vì trước mắt cô chỉ mờ sương. Thừa nhận đi, Hách Liên Uyển Uyển, người tới đây để gặp anh, là muốn gặp anh.

Nếu không lúc ở ngoài cửa nghe thanh âm *** của nữ nhân kia cùng nam nhân đang làm chuyện thân mật, vì sao còn chưa bỏ đi? Thấy cô không nói, đôi mắt máu tím sắc nhọn xẹt lên tia đã hiểu.

Chẳng biết thuốc lá lấy từ đâu, anh chậm rãi nhả ra một ngum khói trắng, lãnh khốc nhìn cô: "Hách Liên Thành chẳng lẽ không dạy em, nếu muốn lừa gạt người khác thì trước tiên phải để người khác tin mình. Một khi đã chán ghét nụ hôn cùng đụng chạm của tôi như thế, em còn xuất hiện ở đây làm gì?"

Cô không phải chán ghét nụ hôn của anh, mà nhìn trên giường một đồng lõa xôn, lại nghĩ tới lúc anh tiến vào thân thể nữ nhân khác, đôi môi vừa dùng để chạm vào nữ nhân khác lại đi hôn cô, trong lòng cô rất đau.

Uyển Uyển chậm rãi nhấp nháy mắt, đôi mắt sâu thẳm của nam nhân đứng trong bóng tối. Qua làn hơi nước, cô cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy hình dáng của nam nhân mà cả đời cô khắc sâu.

"Em đến đây chỉ để giải thích, chuyện xảy ra hai năm trước không phải sự thật. Lạc Tư, em đối với anh là thật.."

Còn chưa nói xong đôi mắt của Lạc Tư đã trở nên băng lãnh, ánh mắt sắc nhọn như thủy tinh đâm vào cơ thể cô.

"Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Từ ngày ở khách sạn trở về, Uyển Uyển như kẻ mất hồn suốt mấy ngày. Tuy rằng gặp được người nhưng nụ cười kìm đồng tiền rực rỡ kia vẫn không thể thoát khỏi ám ảnh, nụ cười càng lúc càng buồn, trong lòng trống rỗng, chơi vơi giữa không trung. Không thể tìm thấy điểm dừng chân, không thể tìm được nơi để nương tựa.

Lệ Nhiên Hi cho cô chìa khóa mở cửa phòng trọ của anh. Vài ngày trước, Lệ Nhiên Hi xuất hiện, nhưng bang phái lại có chuyện cần giải quyết nên anh phải đi, cô cũng không muốn để anh nhìn thấy tờ giấy cùng gương mặt nhợt nhạt này. Cho nên trừ gọi điện thoại, mấy ngày nay cô cũng không gặp Lệ Nhiên Hi.

Cô đi vào phòng ngủ Lệ Nhiên Hi, cơ thể yếu ớt nằm trên giường, trên gối Lệ Nhiên Hi tỏa ra mùi thơm bạc hà, hai năm nay cô lúc nào cũng ý vào anh. Cô giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào chiếc gối, thật giống như lúc anh ôm cô. Cô lúc này đang rất cần sự ấm áp.

Ánh mắt đen như mực của Lạc Tư ngày hôm đó khiến cô bàng hoàng. Cô nhận ra ánh mắt đầy hận ý của anh, giống như muốn xé nát cô ra. Ánh mắt đó đánh mạnh vào tâm cô.

Mỗi lần nghĩ tới, trong lòng lại đau đớn, Uyển Uyển từ trên giường ngồi dậy, mái tóc lộn xộn không chịu nổi.

Uyển Uyển, vốn dĩ là không thể nhưng sao vẫn muốn, không thể mà còn muốn!!!

Cô cố sức hô hấp, hai mắt mờ to, ở phía đầu giường có một vật đang thu hút sự chú ý của cô.

Từ trên giường bước xuống, cánh tay liền hướng về phía góc đó, may mà cô rất gầy nên liền ngay lập tức bắt được nó. Là một gói nhựa khá to, bên trong chứa những gói nhỏ đựng thứ gì đó màu trắng như sữa bột....

Buổi tối Lệ Nhiên Hi về nhà. Tin tức truyền đến anh rất nhanh, hơn ba mươi phần trăm đất ở phái Đông Thành đang bị đánh chiếm. Máy ngày nay do vội vàng giải quyết hậu quả nên chưa kịp nghỉ ngơi. Bất quá cái này cũng chẳng sao, quan trọng là đã mấy ngày không gặp tiểu gia hỏa.

Vừa nghĩ tới đó, Lệ Nhiên Hi phát hiện cửa không khóa. Lúc này người xuất hiện trong nhà anh chỉ có một, đôi mắt hắc đồng chợt lóe sáng, cước bộ mỗi một trở nên nhanh hơn.

"Uyển Uyển, sao lại không ra bật đèn?"

Ở trong phòng, Uyển Uyển nằm trên giường đưa lưng về phía anh. Lệ Nhiên Hi nhẹ nhàng ngồi xuống ấn nút đèn ngủ, ánh sáng chói mắt liền sáng lên. Cô vẫn không nhúc nhích, Lệ Nhiên đã quen với những cử chỉ nhẹ nhàng, nụ cười sủng nịch, đôi chân thon dài của cô.

"Đến đây lúc nào thế? Trễ thế này, có phải em vẫn chưa ăn cơm không? Chờ một chút, anh Nhiên Hi sẽ lập tức..."

Cô đứng lên, lạnh lùng nhìn anh.

Lệ Nhiên Hi đột nhiên dừng bước, đồng tử nhìn nơi tay cô đang gút gao giữ lấy bạch màu trắng, môi hé mở nhưng không hề phát ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Uyển Uyển chậm rãi đến gần, bước chân nhẹ nhàng thong thả như mọi ngày. Nhưng Lệ Nhiên Hi lại cảm thấy từng bước chân của cô như dẫm nát lòng anh.

"Anh Nhiên Hi, đây là gì?"

Ngửa đầu nhìn vào nam nhân anh tuần trước mắt, ngũ quan góc cạnh ở trước mặt cô luôn coi bỏ sự lạnh lùng, thay vào đó là hòa nhã. Nhưng giờ đây, cô lại coi như không hề biết nam nhân này.

Ánh mắt anh nhàn nhạt đảo qua nơi tay cô, không có chút bất thường hay lo lắng, anh rất thận trọng cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng tay trong túi quần lại chậm rãi nắm lại.

Anh không nói, cô lại hỏi một lần nữa: "Thứ này có phải đúng như em nghĩ không?"

Môi của anh mím chặt, cuối cùng cũng gạt đầu.

"Vậy là anh cũng hít nó?"

Nói cho cô là không phải đi, mau nói là không phải.

Anh nhướng mắt, khẽ cử động như người đang ở trên mây. Ánh mắt lại ửng đỏ. Sau đó cô cũng nhìn sâu bên trong ánh mắt là những cảm xúc biến hóa không ngừng.

Anh mở miệng tính nói nhưng lại thôi. Cuối cùng chỉ đơn giản nói một câu: "Phải"

"Anh điên rồi!? Anh có biết thứ này đã hại rất nhiều người không? Anh sao lại dùng thứ này chứ. Anh Nhiên Hi của em sao lại dùng nó?"

Trước mắt cô là một màu đỏ tươi, khi anh gạt đầu, trong nháy mắt cô cảm giác như trái tim mình nứt ra. Trái tim co thắt lại, cơn suyễn lại tới.

Cô lui về sau một bước, bả vai nhỏ bé yếu ớt không ngừng run lên. Suy yếu vịn chặt nơi đầu giường, thở dốc.

Sắc mặt Lệ Nhiên Hi trắng toát, đi nhanh tới muốn đỡ lấy cô: "Uyển Uyển"

Cô xoay người đi, né tránh sự đụng chạm của anh: "Đừng chạm vào em. Anh Nhiên Hi, anh quả thật khiến em thất vọng"

Tức khắc tay anh dừng lại giữa không trung.

Hồ hấp vừa bình thường lại, Uyển Uyển cầm lấy đồng phục nơi đầu giường, lách qua người Lệ Nhiên Hi. Bàn tay mềm mại vừa chạm vào nắm cửa, thì giọng nói khàn khàn của Lệ Nhiên Hi truyền tới, giống như ở rất xa vang vọng về khiến cô dừng bước.

"Uyển Uyển, Nhiên Hi khiến em ghê tởm phải không?"

Cô cắn môi, nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, từng chữ như rót vào tai.

"Phải"

Sau khi Uyển Uyển rời đi, Lệ Nhiên Hi đứng đó không biết bao lâu. Môi không mấp máy, mặt không thay đổi, nhìn chăm chăm vật đang rơi khắp nơi trên đất.

Khởi Phi vào trong nhìn bộ dạng Lệ nhiên Hi như mất cả hồn vía, đáng vẻ hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía vật rơi trên đất, vài người lo lắng nhìn nhau.

Lâm Thụy Kỳ mở miệng: "Anh, làm sao vậy? Chúng em vừa nhìn thấy tiểu gia hòa ở dưới lầu...."

"Anh mệt lắm, ra ngoài hết đi"

Giọng nói của Lệ Nhiên Hi có vẻ rất mệt, Khởi Phi muốn nói gì đó nhưng bị Lâm Thụy Kỳ lôi ra khỏi phòng ngủ, Ty Lăng đi cuối cùng khi ra ngoài nhẹ khép cửa phòng lại.

Lâm Thụy Kỳ cùng Ty Lăng mặt mày cau có, chỉ có Khởi Phi tùy tiện còn chưa hiểu phát sinh chuyện gì.

"Làm sao bây giờ?" – Ty Lăng mang trên mặt gọng kính vàng rất nhã nhặn, nhìn như người lịch sự.

Lâm Thụy Kỳ dùng tay vỗ vỗ lắc đầu, Khởi Phi không hiểu la lên: "Anh hai bị gì thế? Xảy ra chuyện gì?"

Ty Lăng trừng mắt nhìn anh nói: "Xảy ra chuyện gì? Ta đoán, chắc chắn phải là chuyện rất lớn..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Mấy ngày nay, Uyển Uyển vẫn đi học như thường vẫn tan học, Cuộc sống không khác trước mấy. Một ngày qua, Lệ Nhiên Hi cũng không tìm đến cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không.

Một buổi chiều, khi cô còn đang học thì điện thoại vang lên. Qua một lúc lâu, cô mới thông thả rút điện thoại từ túi áo ra. Là Lâm Thụy Kỳ.

Cô nhìn màn hình di động đến gần người. Một lát sau điện thoại cũng dứt, nhưng rất nhanh lại vang lên lần nữa. Cô cắn môi, ấn nút trò chuyện.

Mới vừa tiếp điện thoại, bên kia đã nghe giọng Lâm Thụy Kỳ: "Tiểu gia hòa, đừng giận anh Nhiên Hi nữa ! Đừng tra tấn anh ấy nữa, xem như anh cầu em đi, được không?" – Tuy rằng Lâm Thụy Kỳ đang cố gắng tỏ ra hòa khí, nhưng anh vốn là kẻ luôn tự cao. Ngoại trừ Lệ Nhiên Hi, ai có thể khiến anh cầu xin chứ?

Tra tấn!!

Hai chữ này khiến Uyển Uyển hít một hơi thật sâu, lúc sau Lâm Thụy Kỳ nói gì cô cũng không biết. Chỉ trầm mặt hồi lâu, yên lặng để điện thoại treo lên. Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lúc này là mùa đông, khí trời lạnh giá.,

Qua vài ngày, người quản lý của Oreco lại gọi điện tìm cô, cha cô lại tạo áp lực, tất cả chỉ vì khế ước đất trong tay cô.

Đối với chuyện này, Uyển Uyển duy trì sự im lặng không nói, lập trường kiên định. Nhưng rất nhanh, có người đã không kiềm chế được mà tìm tới tận cửa.

Hôm nay, Uyển Uyển vừa đi tới cổng trường đã thấy rất nhiều học sinh đứng đó không biết nhìn theo cái gì. Hướng theo tầm mắt của họ chỉ thấy một chiếc Maybach xám bạc sản xuất rất hạn chế đậu ở đó.

Ánh mặt trời chiếu xuống, thân xe phản xạ lại phát ra ánh sáng chói lọi, không thu hút người khác cũng khó.

"Hách Liên tiểu thư, ông chủ của tôi muốn gặp cô."

Cứ như thế, vô số ánh mắt tò mò đều nhìn về phía cô bị đẩy mạnh vào chiếc xe sáng giá kia. Lúc vệ sĩ mời cô lên xe xong, một chiếc màn xe màu đen phủ lên. Bên trong xe không khí ngột ngạt, Uyển Uyển quay đầu nhìn nam nhân tựa bức tượng Hy Lạp rất anh tuấn cả người tinh anh vận bộ âu phục đắt tiền, đôi mắt băng lãnh kết hợp với màu đen làm tăng lên sự tao nhã, lạnh lùng, tuyệt đẹp, cao quý, tất cả chỉ có thể dùng những từ đẹp nhất để hình dung.

Đột nhiên ánh mắt lệch đi, chạm vào ánh mắt cô. Cô hít một hơi, cuống quýt hạ mắt xuống.

Cô không quên ngày hôm đó ánh mắt anh lạnh thấu xương, giống như chìm cô vào sông băng, vạn kiếp bất phục.

Hai tay đặt trên gối gắt gao nắm lấy vải quần áo thắm suy nghĩ.

Đôi mắt như chim ưng của Lạc Tư đảo quanh toàn thân Uyển Uyển, không hề bỏ qua bất cứ động tác nào của cô.

Nam nhân lạnh nhạt cười chế giễu: "Sao vậy? Hách Liên tiểu thư mà cũng khản trương sao? Ngày ấy lúc xông vào khách sạn cũng không thấy khản trương như thế?"

Giọng nói chậm rãi nhưng mang theo ý chế giễu.

Cô ngẩng đầu nhàn nhạt hỏi: "Mia mai em làm anh vui đến thế sao?"

Nghe thấy vậy, ánh mắt hai người lại gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Không khí bên trong xe bị những lời nói của cô làm cho ngưng đọng. Đôi mắt băng lãnh của Lạc Tư dừng lại trên người cô, giống như đang dò xét nhưng thật ra đang cân nhắc suy nghĩ. Cô chịu không nổi ánh mắt này, vừa tính mở miệng nói thì một giọng nói êm dịu như tiếng đoàn violon vang lên.

"Hách Liên tiểu thư, cô đi đâu. Tôi đưa cô đi"

Uyển Uyển vốn định cự tuyệt, nhưng nam nhân này trời sinh ra ngay từ đầu đã không để cho người khác trước mặt anh nói không. Cẩn mòi suy nghĩ một lát, cô nói địa chỉ nhà trọ Lệ Nhiên Hi

Lái xe Damon khẽ chớp mắt nhìn chằm chằm kính chiếu hậu chờ ông chủ lên tiếng. Chỉ thấy Lạc Tư khẽ gật đầu, Damon liền khởi động xe một chút cũng không dám chậm trễ.

Chiếc xe màu xám bạc chạy trên đường, Uyển Uyển im lặng ngồi đó, dáng người nhỏ nhắn mảnh khảnh không hề lên tiếng khiến cho bất cứ ai cũng có thể quên mất sự tồn tại của cô.

Cô biết Lạc Tư hôm nay tìm cô vì cái gì, nếu không phải vì khối đất kia, có lẽ cả đời này anh cũng không muốn tái kiến cô.

Trộm nhìn, cô đem ánh mắt dừng lại trên người anh. Không khí bên trong xe mang đậm hơi thở độc đáo nam tính từ người anh phát ra, mùi hương nhàn nhạt có thể quyến rũ tâm người khác. Bộ đồ vest cắt may tỉ mỉ, cà vạt tinh xảo, cúc áo khảm kim cương, trên người nam nhân mỗi chi tiết đều trải qua

quá trình tình xảo tí mỉ khiến người khác không khỏi ghen tỵ.

"Nếu đã nhìn đủ rồi, xin Hách Liên tiểu thư cùng tôi bàn công việc một chút được chứ."

Rõ ràng là hỏi, nhưng mỗi câu nói từ miệng Lạc Tư đều như mệnh lệnh. Cô nhìn thấy nơi cổ áo kêu gọi để lộ ra bên ngoài của anh khẽ chuyển động vài cái khiến cô tỉnh táo lại. Ý thức mình mới đổi theo anh, cô cuống quýt thay đổi tầm mắt, nhưng vành tai đã đỏ rực.

Sắc môi của Lạc Tư vẫn trước sau như một lạnh lùng, đôi mắt màu tím sâu vạn dặm không chút gọn sóng, lúc này lại chăm chú nhìn cô, bên trong lại giống như con dã thú đang ngủ đông bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy xé rách con mồi

"Đối với công việc, giữa chúng ta không có gì để nói. Khối đất kia, cho dù thế nào em cũng không bán" – Đối với điều này, cô rất kiên định.

Anh cười nhạt, giọng nói không hề thay đổi: "Chẳng lẽ giữa chúng ta còn chuyện riêng để nói sao? Hách Liên tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng nên hiểu cho rõ, tôi tới tìm cô chỉ vì một nguyên nhân, chính là việc công. Ngoại trừ điều đó, tôi không tìm thấy bất cứ lý do nào khác để gặp lại người từng lừa gạt mình, lại còn là nữ nhân mà mình chán ghét đến cực điểm"

Có người không cần nói câu nào, chỉ đơn thuần ngồi im cũng khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn, khiến cho người khác không thể không phục, Lạc Tư chính là người như thế. Anh nói chuyện với người khác luôn tiết kiệm từng chữ một.

Khó ai có thể khiến anh nói nhiều lời đến vậy, nếu đó không phải là người quan trọng thì đó phải là người anh rất ghét. Mà Uyển Uyển thuộc về trường hợp thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

"Em chưa từng lừa gạt anh. Lời nói của những người khác đều không phải là sự thật."

"A? Thật không?" – Anh cười cười, tiếng cười trầm thấp khiến dòng nước khuấy động, chậm rãi gọn sóng lăn tăn.

Cô không hiểu hàm nghĩa trong tiếng cười của anh, ánh mắt cô dừng lại bên cạnh anh. Đột nhiên bị thân thể to lớn của anh đẩy về phía cửa xe. Anh gần trong gang tấc, không biết lưng cô chạm phải nút gì của kính xe liền hạ xuống, gió vù vù thổi vào làm cho tóc nam nhân trở nên loạn, nhưng đôi mắt tuần mỹ kia vẫn nhìn cô.

Cô bây giờ cảm thấy rất bối rối.

"Vậy cô nói xem, cái gì mới là thật?"

Trong lúc thất thần cô lại nghe anh hỏi.

Cái gì mới là thật??"

Vấn đề này của Lạc Tư khiến cô cứng đờ, không thể đáp ngay được. Anh nhìn chằm chằm đồng tử của cô, trong khoảnh khắc hiện lên chút cảm xúc, nhanh đến mức khiến người khác không kịp bắt giữ. Nhưng nếu bây giờ cô nhìn vào mắt anh, nhất định cảm xúc trong mắt của anh chỉ khiến cô thất vọng.

"Sao? Trả lời không được? Hay là để tôi nói, cô cho tới bây giờ chưa từng nói thật, mọi lời đều là giả dối?"

Cô cắn môi, cup mắt xuống, không muốn nhìn vào đôi môi đang đả thương người khác.

"Nếu em nói, năm đó em chưa từng lừa gạt anh. Cho tới bây giờ, em chưa từng lừa anh, tất cả chẳng qua chỉ là hiểu lầm. Như thế anh có tin em không?"

Anh nín thở, giọng nói lạnh nhạt: "Hách Liên Uyển Uyển, cô cảm thấy dùng dao cắm vào tim người khác, sau đó lại nói không phải cố ý, tất cả chẳng qua chỉ là hiểu lầm, người khác còn có thể tin cô sao? Vấn đề của cô, giống như muốn hỏi tôi có tha thứ cho cô không, thật buồn cười. Đáp án của tôi chính là... không biết!"

Vai cô hạ xuống, sớm đã dự định trước phản ứng của anh, khóe môi cong lên một cách khó khăn đầy chua xót.

Anh nói không sai trong mắt lóe lên chút thương tâm. Cho dù biết trong lòng một tiểu nữ chưa trưởng thành không suy nghĩ sâu như thế. Nhưng...

"Cô nói điều kiện đi, chỉ cần đồng ý bán cho tôi, điều kiện gì cũng được.

Anh có lẽ vẫn nung tay. Trên thương trường, anh làm việc gì cũng thuận lợi, thù đoạn độc ác. Mảnh đất này, nếu anh muốn thì lúc nào cũng có thể động vào khiến cho thế lực của cô không thể làm gì được.

"Em không muốn gì hết." – Trừ anh ra.

Ánh mắt anh khẽ rung mình, trong khoảnh khắc vô số tia sáng lạnh lẽo bắn ra: "Hách Liên tiểu thư, không cần được một tác lại tiến một thước. Đắc tội với tôi, cô biết sẽ có kết cục thể nào mà."

Kết cục? Kết cục của cô so với anh còn thảm hơn sao? Cô cười khô lắc đầu, đẩy anh ra: "Để em suy nghĩ một lát, xem trên đời này còn thứ gì mà em muốn không?"

Anh nghe ra trong lời nói của cô có chút chế giễu, đôi mắt băng lạnh sâu hoắm nhìn cô, giống như có thể nhìn thấu lòng cô. Lúc này, ánh mắt Lạc Tư khẽ chuyển, vốn muốn nhắc người lên nhưng không hiểu sao lại còn áp tới.

Uyển Uyển mở to hai mắt, như con thỏ sợ hãi, tròng mắt nhìn môi của nam nhân. Bên hông trở nên căng thẳng tiến sát vào gông cùm xiềng xích của anh. Đầu lưỡi của anh linh hoạt mang theo mùi rượu cùng thuốc lá nhàn nhạt quét qua miệng cô.

Mùi đàn hương hòa vào hơi thở của cô, mang theo lửa cháy rần rật lan ra khắp đồng cỏ, khí thể hùng hực quần lấy cái lưỡi thom tho của cô từ từ cuốn lấy, xoa, khẽ cắn, cảm giác tê dại từ đầu dây thần kinh truyền tới.

Cô run rẩy, hai gò má đỏ bừng, ánh mắt vô tội, ngẩn ngơ nhìn nam nhân gần sát ngay đó. Chỉ trong vòng vài ngày, hai người đã thân mật vô số lần. So với hai năm về trước còn nhiều hơn.

Lúc trước, mỗi khi thế này câu đầu tiên anh nói là: "Không sao, anh có thể chờ. Chờ em trưởng thành, dù sao sớm hay muộn em cũng là nữ nhân của anh."

Lúc ấy nghe được câu nói này, cô giống như chiếm được toàn bộ thế giới, giống như có được niềm hạnh phúc lớn lao. Danh hiệu nữ nhân của anh thật tuyệt.

Nhưng hôm nay, mỗi lần ngẫm lại tim như bị đao cắt ra.

Ánh mắt cô chứa đầy thâm tình, sâu đậm mà mãnh liệt. Bàn tay nhỏ bé chậm rãi nâng lên, mặc dù nơi bờ môi truyền đến cảm giác sưng đau tê dại rất chân thật, cô lại muốn chạm vào nam nhân trước mắt muốn xác định xem là ảo giác do nhớ nhung sinh ra hay là thật?

Giờ phút này, anh hôn cô. Như thế có phải chứng minh trong lòng anh có hay không có cô? Cho dù chính mình sợ hãi.

Dừng một giây, tay cương lại giữa không trung. Xuyên thấu qua lớp cửa kính thủy tinh, cô nhìn thấy bên ven đường có một nam nhân đứng đó nhìn thấy tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27

Trong giây lát Uyển Uyển như bị thứ gì đó làm cho sợ hãi, lập tức duỗi tay đẩy nam nhân đang áp trên người mình. Cô một tay chống vào lưng ghế thờ gấp, gió đông lạnh lẽo theo cửa kính xe thổi vào, xẹt qua cô dĩ nhiên chính là đôi môi đỏ mọng ướt át vừa bị nam nhân hấp dẫn.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ càng lạnh hơn.

Lạc Tư bị Uyển Uyển đẩy ra, đôi mắt của anh liền hiện lên chút sắc bén, mắt nhướng lên, cách ra xa một khoảng, trực tiếp nhìn về phía nam nhân cao lớn đang đứng bên đường.

Cùng lúc, ánh mắt của anh và Lệ Nhiên Hi gặp nhau.

Ánh mắt của hai nam nhân gặp nhau giữa không trung, mặt Lạc Tư lạnh băng không chút biểu tình, chỉ có đôi mắt màu tím như thủy tinh thì thêm phần âm trầm. Lệ Nhiên Hi không hề sợ hãi nhìn anh, chỉ có tay đặt trong túi quần nắm thành quyền.

"Anh cố ý sao?" – Sau khi hô hấp vững vàng, cô nhìn anh không thể tin được.

Lạc Tư thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt đảo qua người cô, thân thể ung dung ngồi lại vị trí ban đầu. Đôi chân thon dài vắt lên chân kia, nhất cử nhất động đều mang theo mị lực của nam nhân cùng sự thận trọng của một nam nhân thành công. Chỉ là quanh thân anh nhiệt độ thật lạnh lẽo.

"Cô cảm thấy thế nào?"

Thật là một nam nhân khôn khéo.

Anh đem câu hỏi vớt lại cho cô, nhưng ngữ khí mỉa mai giấu cọt lại rõ ràng muốn nói rằng: cô không cần phí sức hỏi anh.

Sau lưng, ánh mắt Lê Nhiên Hi như mũi nhọn, ngay cả nụ cười miễn cưỡng cũng không có. Cô nhìn động tác Lạc Tư thuần thục mở tủ lạnh trong xe, lấy ra chai brandy đổ vào ly, sau đó lắc nhẹ kẻ sắt miệng, đôi môi hé mở cực kì quyến rũ.

"Về chuyện miếng đất em sẽ suy nghĩ" – Cô đột nhiên nói một câu.

Vì cái gì không cự tuyệt anh dứt khoát? Có lẽ trong tiềm thức cô vẫn muốn xuất hiện cùng anh.

Động tác của Lạc Tư khẽ dừng lại, lạnh lùng nói: "Không thể tốt hơn được nữa."

Uyển Uyển liếc mắt nhìn anh, rồi mở cửa xe bước ra ngoài. Cửa xe mở rộng, cô khép lại. Xuyên qua cửa sổ màu đen, anh nhìn cô thông thả đi tới bên cạnh nam nhân anh tuần bên kia đường.

Mây khẽ nhíu lại.

"Boss, có cần tôi điều tra chi tiết người đó không" – Vincent ngồi ở trước quay lại xin chỉ thị.

"Không cần" – Boss thu hồi ánh mắt, đem ly rượu uống sạch một hơi.

"Vincent lái xe đi"

Chiếc Maybach khởi động rồi đi, Uyển Uyển mới thả lỏng vai đi về trước. Cảm giác đau đớn trên môi nhắc nhở cô, mọi chuyện lúc này không phải mơ.

Nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Cô như rụng mất, đứng trước mặt Lê Nhiên Hi, đôi mắt đen như đêm nhìn không ra chút cảm xúc. Anh trở nên rất gầy, gương mặt anh tuần phi phạm trở nên nhợt nhạt, cằm nhọn, môi tái lại.

Lâm Thụy Kỳ hôm trước gọi điện câu đầu tiên lại vang lên trong đầu cô là 'tra tấn'. Tâm bỗng cứng lại.

Sau buổi tối hôm đó, đây là lần đầu tiên cô gặp Lê Nhiên Hi. Anh vẫn đẹp như trước, tóc theo gió khẽ lay động, không chút gò bó mang theo sự cuồng ngạo, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt đen thẳm, nhất định có thể khiến hàng vạn thiếu nữ chết mê chết mệt.

"Vài ngày không gặp, em hình như gầy đi"

Cô do dự không biết nên nói gì để phá vỡ sự im lặng của họ, Lê Nhiên Hi lại nói trước. Nhưng những lời này cô lại càng muốn nói với anh.

"Uyển Uyển... em tới tìm anh sao?"

Nếu cô không nghe lầm, giọng nói anh có chút khản trương. Mắt trông lên, đôi mắt Lê Nhiên Hi đen như mực thâm thúy, so với nữ nhân mang theo chút sắc bén như phù một bóng ma, nhưng không thể che đi sự sáng rực trong mắt.

Cô mở miệng, lời nói lại biến thành.

"Không!! Em nhớ tới món quà anh tặng, là phòng vũ đạo, nên em muốn tới đó luyện tập"

Môi anh nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng hiển nhiên mang theo thất vọng.

Sự trầm mặc lại chiếm giữ, từ lúc cô quen Lê Nhiên Hi chưa bao giờ xảy ra tình huống này, mặc dù không ai nói lời nào, nhưng sự trầm mặc này thật khiến người khác khó xử.

Bây giờ... bầu không khí như ngưng đọng, cô cười cười nhìn Lê Nhiên Hi, nụ cười rớt rờ không hề mang theo tâm cơ, giống như chuyện ngày hôm đó chẳng qua là mơ

"Anh Nhiên Hi, em đi tập luyện đây. Miệng vết thương của anh chưa hồi phục, nên nghỉ ngơi nhiều a."

Nói xong, cô đi qua anh nhưng bị Lê Nhiên Hi vươn tay giữ lại, bước chân buộc phải dừng lại.

Ánh mắt anh nhìn cô, trong mắt gọn sóng, rõ ràng có điều muốn nói mà lại thôi: "Có lẽ anh hiện tại nên giải thích với em, nhưng mà thứ đó..."

Biết anh muốn nói gì, nụ cười của Uyển Uyển cứng lại, lập tức biến mất.

Cô cúi đầu nhẹ nhàng, cực kì thông thả đẩy bàn tay trên cánh tay mình ra: "Anh Nhiên Hi, đã trễ rồi, em lên trước."

Cô bước lên thang máy nhà trọ, Lê Nhiên Hi đứng ở đó không hề có chút phản ứng. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, bầu trời nổi gió mưa rơi ẩm ướt. Hơi lạnh của mưa làm ướt áo khoác của nam nhân, anh lúc này mới ngẩng lên, đôi chân dài chết lặng suy sụp đi về phía nhà trọ.

Một giờ sau khi tập xong, cô tựa vào vách tường khẽ thở dốc. Do vận động qua mức nên thân thể không chịu đựng được, nhưng cô bây giờ vẫn còn trẻ mà. Đối với cơ thể mình, cô rất rõ ràng. Khi khối thân thể này bảo cô phải cam chịu, không thể chịu kích động quá mạnh, không thể vận động quá mức hoặc làm việc mệt nhọc, ngay lập tức cô cố gắng tỏ ra bình thường, cố gắng bước đi thật thông thả.

Người khác nghĩ cô là tiểu thư có ý tỏ ra nhẽo bộ dạng nhu nhược để chiếm được sự đồng tình của người khác. Nhưng không ai biết, cô chỉ hy vọng có thể giống như bình thường, có thể cười to, tràn đầy sức sống, không phải như bây giờ, còn vị thành niên mà đã phải trải qua cuộc đời tang thương giống như bà già tuổi già sức yếu.

Nghỉ ngơi xong, cầm lấy khăn mặt, Uyển Uyển xoa đi mồ hôi trên mặt. Vừa muốn đi vào phòng tắm, đột nhiên di động vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

"Hách Liên, Hách Liên có tin tốt"

Cô vừa mới tiếp điện thoại, thì bên đầu dây kia đã truyền đến âm thanh to rõ 10 phần.

Uyển Uyển cười nhạt, hai lúm đồng tiền xoáy sâu thật động lòng người

"Chú Lê, chú quả thật vẫn tràn đầy sinh lực" – Cô nửa làm nũng nửa nhạo báng cười nói.

Chú Lê Dương là bác sĩ chữa trị cho mẹ cô và cô. Có lẽ bởi vì đều cùng là người Châu Á, nên chú Lê đối với Uyển Uyển luôn quan tâm chiều chuộng

"Nha đầu, chú hao tâm tổn sức lo lắng cho thân thể cháu, cháu lại đi chằm chọc chú. Dù sao, Hách Liên chú có tin tốt muốn nói cho cháu đây, cháu đoán xem là gì?"

Uyển Uyển suy nghĩ một hồi lắc đầu. "Cháu không nghĩ ra, Chú Lê có tin tức tốt gì thế?"

"Nha đầu ngốc, để chú nói cho nghe. Vài hôm trước, chú có sang Mỹ họp gặp vài người bạn. Người này chú cũng từng đề cập vài lần, cháu đoán xem ai?"

"Quý Y Ngải Đức"

"Quá hay!! Chính là ông ta!! Hách Liên, chú vất vả lắm mới gặp ông ta, ông ta nói tuần này sẽ trở về tham gia học thuật nghiên cứu và hội thảo luận và sẽ dành hai mươi phút để chuẩn đoán bệnh cho cháu."

Giọng nói của chú Lê quả nhiên rất hưng phấn, cô từng nghe qua sự tích về quý y Ngải Đức, nhất là chuyên môn về tim, y thuật của ông ta nổi tiếng cũng như tính tình cổ quái của chính ông. Ông không đến bất cứ bệnh viện nào làm việc, ngay cả giải phẫu dùng một tay bị lên án nhưng không ít tiền bồi trong giới y học phải kính nể. Hơn nữa đã gần hai năm nay ông không tiếp nhận bất cứ khoa phẫu thuật nào mà danh tiếng không hề giảm đi.

Trước khi tắt điện thoại, chú Lê dặn Uyển Uyển rất nhiều, không được ăn đồ ăn quá cay, không được vận động quá mức. Nhưng anh không biết, cách đây một phút trước khi gọi điện thoại, cô đã vận động đến gần chết.

Mặc dù Uyển Uyển không trông mong quá nhiều nhưng cũng không muốn làm chú Lê thất vọng, cho nên đợi cô hứa sắp xếp thời gian đi khám, chú Lê mới yên tâm gác máy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Cùng lúc ở văn phòng Oreo.

Mùa đông, ban đêm luôn kéo đến rất sớm, trải qua một trận mưa rào rích không khí ngoài cửa sổ mờ sương

Lạc Tư đứng trước cửa sổ, gương mặt tuyệt mỹ lạnh như băng không chút gọn sóng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đổ mắt lạnh bạc sâu như hồ nước. Thời gian trôi với nam và nữ rất không công bằng, nó mang đi sự thanh xuân quý giá của người con gái, nhưng lại giúp cho đàn ông mất đi sự ngây ngô, mang đến sự cân trọng thành thực.

So với Lạc Tư hai năm về trước, anh càng thêm tuấn mỹ thâm sâu, mị lực càng thêm mê người. Nhưng đồng thời anh cũng trở nên vô tình.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Vincent đi tới.

"Boss, ngoài cửa có người muốn gặp."

Lạc Tư thông thả xoay người, đôi mắt như chim ưng sắc bén nhìn về phía Vincent: "Không phải tôi nói rồi sao, nếu không hẹn trước, bất kỳ ai cũng không gặp."

"Nhưng..." Vincent dừng lại rồi quyết định nói: "Là Hách Liên Thành, cha của tiểu thư Hách Liên."

Hách Liên Thành nghe được tin ông chủ Oreo đã hiện thân. Lão ở trên thương trường nhiều năm dĩ nhiên cũng đánh hơi được mùi tiền, liền lần la giao tiếp, biết đâu không chỉ có lợi mà còn mang được giá tốt cho Hoàng Long.

Nhưng Hách Liên Thành tuyệt đối không ngờ tới ông ngủ ngồi trong văn phòng đó, lão mới nhìn tới đã bị khí chất của nam nhân làm cho run sợ, chuyện của hai năm về trước lại ùa về.

"A... là người..." – Lão kinh ngạc nhìn.

Lạc Tư vững vàng ngồi trên ghế da, trần nhà treo chùm đèn thủy tinh chiếu xạ ánh đèn vào người nam nhân, càng làm tăng thêm chút hoang dã thần bí.

"Sao vậy? Hách Liên tiên sinh quen biết ta sao?"

Nam nhân khẽ nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người Hách Liên Thành. Trong lòng lão dù tràn đầy nghi hoặc nhưng cũng ý thức được bản thân tốt nhất không nên nói, vì trên người nam nhân này phát ra khí chất vương giả, bức người đầy nguy hiểm.

Không phải là anh ta sao, dù rất giống, nhưng lúc ấy Hách Liên Uyển Uyển sao có thể quen biết nam nhân lợi hại thế này, Hách Liên Thành cúi đầu trầm nghĩ.

Sau khi nghĩ xong, Hách Liên Thành tự nhủ không có khả năng. Lão đứng đó, tuy biểu tình không lớn nhưng đều bị Lạc Tư nhìn thấy.

"Ta nghĩ người cũng nên biết ta, ta là..."

Lạc Tư khẽ cười, xen ngang: "Ngượng quá, công việc của ta rất bẽ bộn, không quan tâm xem ông là ai. Cho nên, tiên sinh hay là tự giới thiệu trước cho có chút lòng thành."

Hách Liên Thành muốn mượn khí thế trường bối trấn áp người thanh niên trước mắt, nhưng một câu của anh như ra oai đánh phủ đầu. Nhất thời, mặt Hách Liên Thành từ tím chuyển sang xanh, thay đổi liên tục.

"Ta là Hách Liên Thành, là chủ nhân của khối đất trên đường Lindsay. Ta biết ngài có ý muốn thu mua nó, cho nên đến đây nói chuyện." – Có lẽ chính Hách Liên Thành cũng không nhận ra, lão đã thay đổi xưng hô gọi Lạc Tư từ người chuyển sang ngài.

Lạc Tư ngồi trên ghế da, không nói tiếp lời. Ánh mắt sâu thẳm như xuyên thấu tâm can Hách Liên Thành, mang theo chút châm chọc cùng tiếc hận.

Hách Liên Thành không đủ tư cách đàm phán với anh, nhưng cả hai đều có mục đích cộng với sự thông minh nên bất luận có sứt ruột tới mức nào, ai lộ mặt trước người đó thua.

Hách Liên Thành vội vàng nhìn anh, muốn cùng anh nói chuyện mua bán đất, lão tin nhất định có thể đàm phán với Lạc Tư.

Lạc Tư không hề hé môi, mở học bản lấy điều xì gà Cuba ra, châm lửa, động tác cao quý, Hách Liên Thành cũng không lấy làm kì lạ.

Lạc Tư chẳng chút hoang mang, không coi ai ra gì điềm tĩnh hút, khói trắng lượn lơ bay lên, tạo thành một tầng sương mờ ảo. Hách Liên Thành vài lần muốn mở miệng nhưng đành nín trở lại. Nam nhân trước mắt quá sâu, lão không rõ sự im lặng lúc này là gì.

Cuối cùng, khi Hách Liên Thành đã không kiềm được muốn nhanh chóng giải quyết, giọng nói của Lạc Tư như có như không vang lên: "Theo ta biết, Hách Liên tiên sinh không có tư cách đàm phán với ta. Khối đất kia thuộc về con gái của tiên sinh."

Hách Liên Thành rùng mình, thì ra anh ta sớm đã biết nguồn gốc, lúc gặp mặt mời tự giới thiệu thật ra là cố ý hạ nhục lão. Dù trong lòng oán hận, nhưng Hách Liên Thành đành nuốt con giận vào trong.

"Ngài cũng nói, chủ nhân miếng đất là con gái ta. Ta là cha của nó, đồ của con dĩ nhiên ta cũng có quyền. Chỉ cần ngài ra giá thích hợp, ta lập tức mời con gái hai tay dâng miếng đất cho ngài."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

"A." – Lạc Tư nhú mày.

Hách Liên Thành nói tiếp: "Ngài không tin? Vậy ta nói cho ngài biết, trong tay ta nắm nhược điểm của nó, chỉ cần ta muốn không sợ nó không ngoan ngoãn đưa ra."

Đây là thái độ của một người cha đối với con gái sao?

Đột nhiên, nụ cười hình cung trên môi Lạc Tư mất đi, ánh mắt kín như bưng nhìn người đàn ông trước mắt.

"Hách Liên Uyển Uyển có một bí mật lớn, ta là cha của nó, đương nhiên biết chuyện của nó. Nó rất sợ việc này bị công bố khắp nơi, dù sao lòng tự trọng của một đứa trẻ rất đáng sợ. Nếu ngài cho giá hợp lý, ta nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng"

Đôi mắt Lạc Tư khẽ rừ xuống, đôi mắt ẩn dưới mái tóc dài sáng bóng, ngón tay thon dài kẹp chặt điều xì gà.

"Nếu không ngài nói ra, tiên sinh có thể cho ta biết ngài dùng thủ đoạn gì không?"

Lời nói của Lạc Tư có khả năng câu dẫn người khác, khiến cho Hách Liên Thành tự động để lộ ra nhiều tin tức cho anh..

"Tuy là con gái ta, nhưng nó không phải do vợ chính sinh ra. Mẫu thân nó là ca kĩ nổi tiếng, chuyện này Hách Liên Uyển Uyển luôn không dám nói ra, bao gồm..." – Hách Liên Thành dừng một chút rồi cười: "Bao gồm người bạn trai hai năm về trước của nó"

Hách Liên Thành không hề chú ý tới bàn tay cầm điều xì gà của nam nhân đang ngồi sau bàn làm việc khẽ run lên.

"Trước kia chỉ cần muốn áp chế nó, chỉ cần dọa sẽ nói cho nam nhân kia biết, nó nhất định sẽ rất khản trương. Vô luận ta đưa ra điều kiện gì, nó cũng sẽ đồng ý. Hiện tại bên cạnh nó còn một thằng nhóc lên Lê Nhiên Hi, khẳng định cũng chưa biết xuất thân của nó, chỉ cần ta..."

"Ra ngoài..."

Hách Liên Thành ngăn người: "Ngài nói gì"

Lạc Tư chậm rãi nâng mắt lên, Hách Liên Thành nhìn đôi mắt màu tím mà cả người đều giống như bị siết lại. Thật đáng sợ, anh giống như con dã thú ngủ đông, tỉnh dậy như muốn xé vỡ người khác.

Nam nhân đã qua tuổi tứ tuần không khỏi kinh hãi ngã lui về sau mấy bước.

Đôi môi Lạc Tư khẽ hở ra, giọng nói quyết đoán, âm thanh như vang lên trong đêm tối, mang theo sự hung ác nham hiểm, lạnh đến phát run: "Hách Liên tiên sinh, ta nghĩ ông vẫn chưa hiểu lời ta nói. Thứ nhất, nếu ta muốn có miếng đất đó, thật sự phải dùng thủ đoạn thì chút tiểu thuật của ông chẳng có tư cách so sánh. Thứ hai, nhớ kỹ, đây là chuyện của con gái ông, ta hy vọng ông đừng nhúng tay vào. Nếu không ngày hôm sau, ông sẽ nghe tin công ty Hách Liên vì kinh doanh không tốt mà phải đóng cửa".

Hách Liên Thành giật mình đứng tại chỗ, gian nan nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống.

Lạc Tư không chút hoang mang, dập tắt điếu xì gà trong tay: "Bây giờ, rút ra ngoài."

Ngoài cửa Vincent đã mở sẵn cửa, Hách Liên Thành lao đảo như người vừa nhận ân xá vội vàng xông ra ngoài. Phía sau, vang lên giọng nói của ác âm, cực kì lạnh lẽo: "Quên tự giới thiệu. Tên của ta là Lạc Tư- Fiji Siqui."

"Lạc Tư.. Lạc Tư..."

Trong khoảnh khắc, Hách Liên Thành như nhận ra điều gì đó hoàn toàn tinh ngộ, mồ hôi lạnh lập tức xuất hiện trên mặt, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Lão nhớ rõ, người bạn trai hai năm trước hình như cũng tên Lạc Tư.. Ngay sau đó, cả người Hách Liên Thành cứng ngắc ngồi bệt trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đưa khu đô thị A mới chính thức phát triển hình thức sản xuất xí nghiệp, đó là mục đích lần này của Lạc Tư. Thế lực của Fiji Siqui vốn đã không bình thường, anh lại không mệt mỏi bành trướng bản đồ sự nghiệp của mình.

Vì không chính thức tuyên bố nhậm chức, nên công tác của Lạc Tư cũng bớt đi chút nặng nề.

Bên trong thư phòng, sau khi đã tắt đi webcam hội nghị, tiếp đó tắt luôn máy, trong phút chốc màn hình rất lớn chỉ còn màu đen. Anh xoa nhẹ trán, ngửa ra sau. Bàn tay mở ngăn kéo, dựa theo thói quen mà chạm vào hộp thuốc lá. Nhưng ngón tay đồng thời cũng chạm vào thứ gì đó lạnh lạnh anh kéo ra.

Một cây bút ghi âm màu xám bạc. Bóng đêm lạnh lẽo phủ lên đôi mắt kín đáo của nam nhân. Bất tri bất giác, ngón tay lại ấn nút phát ra tiếng. Rất nhanh bên trong thư phòng vang lên âm thanh mà anh đã nghe qua vô số lần.

"Hách Liên Uyển Uyển, đừng cho rằng tao không biết trong cái đầu nhỏ của mày đang nghĩ gì." – Một giọng nói còn rất trẻ vang lên là nữ nhân.

Đối phương thật lâu sau không nói gì, giọng nữ trẻ tuổi đó lại không kiên nhẫn nói: "Hách Liên, mày cũng vô liêm sỉ như mẹ của mày. Thích cướp nam nhân của người khác. Thích đoạt đi thứ người khác yêu! Mày thật dễ tiện!! Đáng ghê tởm!! Mày sớm muộn cũng sẽ có kết cục như mẫu thân mày."

Trầm mặc hồi lâu tiểu nữ nhân cũng mở miệng: "Đúng vậy, tao chính là thích cướp, nhất là cướp đoạt của mày. Huống chi, Lạc Tư cũng không phải bạn trai mày, mày lấy tư cách gì chỉ trích tao?" Cho dù tao thừa nhận, tao không thích anh, tao chỉ vì trả thù nên mới..."

Ba một tiếng, anh ấn nút dừng lại. Bạc môi nhếch lên, những đường nét lại giống như lưỡi dao sắc bén. Ngón tay của Lạc Tư nắm chặt cây bút ghi âm, ngón tay xinh đẹp vì dùng sức mà trở nên trắng toát.

Đôi mắt sâu như biển giờ phút này nhìn chằm chằm vật trong tay, giống như muốn dùng mắt bẻ nát nó.

Uyển Uyển tuân theo thời gian tái khám đi vào bệnh viện, nhưng xem ra không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Tuy rằng không thể nhìn thấy quý y Ngải Đức, nhưng Uyển Uyển cũng không cảm thấy tiếc nuối, bất quá cô tưởng tượng ra chú Lê sẽ tiếc hận như thế nào khi biết tin tức này.

Thang máy ở trước mặt cô chậm rãi dừng lại, Uyển Uyển vội vàng lấy lại tinh thần bước vào. Cửa thang máy khép lại, xuyên qua lớp kính cửa, trong lúc vô tình cô nhìn thoáng qua đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười.

Một đôi mắt đào hoa.

Trong đầu Uyển Uyển thầm nhận định.

Không ngờ, ánh mắt của cô và nam nhân không hẹn mà gặp, trái lại với vẻ trấn tĩnh của Uyển Uyển, biểu hiện của nam nhân lại càng trở nên không đứng đắn.

Đôi môi, đôi mắt xinh đẹp như tơ.

Uyển Uyển cuống quýt thay đổi tầm mắt. Bị nam nhân dùng ánh mắt khiêu khích không hề che dấu khiến cho người trẻ tuổi như cô mất đi tự nhiên.

Sau lưng, ánh mắt nam nhân nhìn vành tai đang ửng hồng của cô mà nụ cười càng sâu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thang máy từ từ đi lên, sau lưng ánh mắt trắng trợn của nam nhân vẫn dõi theo Uyển Uyển. Dù ánh mắt ấy không dị thường nóng rực hay băng lãnh hung ác đầy nham hiểm như của Lạc Tư, nhưng lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Thân thể của Uyển Uyển đứng bất động, cứ nghĩ xem nhẹ nó đi nhưng bị người người khác nhìn chăm chăm như vậy quả thật không được tự nhiên. Cô cụp mắt xuống, dùng lông mi che mất đi ánh mắt của mình, giống như một tiểu nữ nhân ngoan ngoãn chỉ nhìn chăm chăm vào mũi chân, hy vọng thang máy nhanh đến tầng 20.

Trong lúc cô đang suy nghĩ cả thang máy đột ngột dừng lại. Ngay sau đó lại lắc lư mạnh. Uyển Uyển cả kinh, vội vàng dùng tay che lấy lồng ngực, tay kia chống vào vách tường đỡ lấy cơ thể.

Sau khi con chấn động qua đi, thang máy dừng lại, ánh đèn trên nóc thang máy chớp tắt rồi cuối cùng chỉ còn màn đen bao phủ.

Hít một hơi thật sâu Uyển Uyển lúc này mới nhận ra thang máy bị trục trặc. Cô ngồi xuống trong thang máy. Ngoại trừ nhà trọ của Lệ Nhiên Hi, mỗi lần đi đâu đều có Lệ Nhiên Hi chăm sóc, luôn ở bên cạnh cô, chưa từng gặp qua sự cố này bao giờ.

Cô vội vàng gấp gấp mò mẫm trong bóng tối, vội vàng ấn vào nút sáng duy nhất còn lại để báo tình trạng khẩn cấp.

Biết rõ đây là thang máy bệnh viện, chỉ dành cho người trong bệnh viện dùng, nên rất nhanh sẽ khôi phục lại. Nhưng môi cô tránh không khỏi tái nhợt. Dù sao, tim cô...

Đột nhiên một tràng âm thanh từ phía sau vang lên, dù rất nhỏ, nhưng lại khiến cả người Uyển Uyển cứng ngắc. Tiếp theo sau đó, một luồng nhiệt đến gần thân thể cô. Tay nam nhân đột nhiên vòng qua hông cô, chỉ cần dùng sức một chút đã khiến cô ngã về sa vào trong lòng nam nhân.

Trong thang máy lúc nào cũng có mùi khử trùng nhưng bây giờ trong mũi cô chỉ còn thấy mùi nước hoa cổ long dễ ngửi của nam nhân, mùi thơm ngát lượn lờ, tim cô đập như sấm, trong đầu hiện lên dòng tin tức "sắc ma trong thang máy".

"Tiên sinh làm gì vậy? Nơi này nhanh chóng sẽ có người tới..."

Cô muốn nói lời đe dọa, nhưng giọng nói nhỏ nhắn mềm mại như tiếng mèo kêu chẳng hề được ai. Nam nhân đột nhiên tựa đầu vào bả vai cô, mái tóc ngắn của anh đâm vào tai, hơi thở nóng rực của anh phả vào cổ cô. Trong không khí mùi vị mập mờ không ngừng tăng cao.

"Tôi bị... chứng sợ hãi giam trong không gian hẹp." – Ngực nam nhân thở gấp, anh chỉ mở miệng nói một câu không lưu loát.

Cô cảm thấy nao nao. Người bình thường ở trong giờ phút này còn cảm thấy sợ hãi, nhưng phát hiện bên cạnh có người còn yếu đuối hơn mình, lại khiến bản thân thêm kiên cường. Uyển Uyển lại là nữ sinh, bản năng muốn bảo hộ ai đó nổi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

"Không sao đâu tiên sinh, nhân viên sửa chữa sắp tới rồi!" – Cô ôn nhu nói. Giọng nói không hề để lộ sự run rẩy.

Cô bây giờ cũng rất sợ nhưng cũng không quên an ủi anh. Đem mặt mình chôn vào cổ Uyên Uyên, nụ cười hình cung trên môi nam nhân mở rộng.

Cảm giác được cơ thể nam nhân ngày càng run rẩy kịch liệt, Uyên Uyên đột nhiên cảm thấy thương xót. Cô từng nghe người khác nói về loại bệnh này, đa số nguyên nhân căn bệnh đều vì tuổi thơ từng trải qua những điều tương tự mà tạo ra.

Cô cẩn thận xoay người mới phát hiện nam nhân thật cao. Cô vươn bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ sau lưng anh còn nhẹ nhàng an ủi: "Không sợ, mọi chuyện sẽ tốt thôi. Nhắm mắt lại."

Bàn tay nhỏ bé của Uyên Uyên vỗ vào lưng nam nhân, giọng nói dịu dàng ôn nhu. Nam nhân nhắm mắt lại, bên tai là giọng nói mềm mại nhẹ như lông chim của cô. Nếu không phải tay cô vỗ vào lưng anh mang theo chút run rẩy, anh còn tưởng bản thân mình đang được một đứa trẻ bảo vệ.

Cô quên mất sự phòng bị với nam nhân, càng quên mất sự sợ hãi lúc này. Bốn phía tối đen, chỉ có tiếng thang máy khởi động trở lại ầm ầm vô cùng chói tai. Sau đó, cô cứ theo quy luật nhẹ nhàng vỗ lưng nam nhân kết hợp với giọng nói dịu dàng.

Ba phút sau, bên ngoài thang máy truyền đến những tiếng bước chân. Trên mặt Uyên Uyên hiện lên tia vui mừng, kéo tay nam nhân: "Được cứu rồi, có người tới"

Mà nhìn lại mới thấy cả người nam nhân cứng ngắc, nhìn vào nơi tay hai người đang nắm chặt ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ.

"Bên trong có người sao?" – Bên ngoài thang máy vang lên giọng nói lớn của nhân viên sửa chữa.

Uyên Uyên vội vàng đáp: "Có có..."

Đột nhiên ngực căng thẳng, thân thể Uyên Uyên run lên, nam nhân đang tựa vào vai cô cũng cảm thấy cô có chút gì đó khác lạ. Mới ngẩng đầu, nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của cô yếu ớt như chiếc lá rụng từ từ ngã xuống, trong khoảnh khắc, nam nhân liền đuổi tay đón lấy.

"Tiểu thư, cô làm sao vậy?" – Nam nhân kinh ngạc hỏi.

Cửa thang máy mở ra để lộ một khe nhỏ, một sợi dây đèn thả vào. Dưới sáng đèn, cô nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của nam nhân cùng mái tóc ngắn màu vàng kim càng thêm chói lóa.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười nhìn anh: "Anh không có việc gì..."

Nam nhân sững sờ.

Người sửa chữa vất vả lắm mới mở được một bên cửa, còn chưa kịp mở miệng hỏi thì thấy một nam nhân cao lớn tóc vàng từ trong thang máy bước ra.

Nhưng lúc này người vừa mở miệng là một tiểu thư? Mấy nhân viên sửa chữa cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh, họ cũng nhìn thấy một tiểu hài nữ hôn mê được nam nhân ôm vào lòng.

Bước chân nam nhân chưa từng dừng lại, ôm Uyên Uyên từ thang máy ra, nhìn thấy sau lưng đám nhân viên tu sửa có bóng người quen thuộc anh mới dừng lại.

"Hannah, ra đây"

Nữ nhân bị gọi là Hannah vội vàng đến trước mặt nam nhân: "Thiếu gia, người lại bị kẹt trong thang máy" – Cô cũng rất khó hiểu, vì sao mỗi lần thiếu gia đi thang máy thì đều gặp chuyện chứ? Nhưng thiếu gia của cô cũng rất biết tự tìm vui, mỗi lần như vậy những người khác trong thang máy đều phải chịu trò đùa dai của ngài ấy, thật đáng thương mà.

"A? Thiếu gia, tiểu thư này là ai vậy" – Hannah lúc này mới phát hiện Uyên Uyên.

Sắc mặt nam nhân không hề tốt, nổi nóng gầm nhẹ: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chuẩn bị phòng bệnh cho ta!"

Hannah gật đầu như trống lắc: "A! Vâng thưa thiếu gia." – Nói xong vội vã chạy đi.

Nam nhân nhìn theo bóng lưng Hannah lắc đầu, tầm mắt cúi xuống, nhìn nữ nhân đang ngất đi trong lòng mình. Ngay lập tức, một thứ ánh sáng như điện lóe lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Mãi đến khi trời tối, Uyên Uyên mới từ hôn mê mà tỉnh dậy. Bên giường là chú Lê đang chăm sóc cô, thấy cô tỉnh lại, trên mặt chú Lê tỏ vẻ không dám tin.

"Con ấy à, nhìn bộ dạng mình đi, thân mình còn lo chưa xong còn giúp an ủi người khác" – Chú Lê một mặt tiến lên kiểm tra nhiệt độ của Uyên Uyên, một mặt thì quở trách.

Uyên Uyên lúc đầu hơi sững sốt nhưng sau đó nhớ lại chuyện trong thang máy. Cô nhớ cuối cùng bản thân ngất xỉu trong lòng nam nhân, chưa kịp nhìn rõ mặt nam nhân, nhưng cô biết anh có một mái tóc rất đẹp.

"Vị tiên sinh kia thế nào?" – Cô chống tay nâng người dậy.

"Cậu ta không sao, rất tốt là đằng khác"

Chú Lê vui vẻ liếc nhìn cô: "Nếu nói trên thế giới này còn duy nhất một người lương thiện, thì ta xem chỉ có thể là con. Con sao lại không hỏi xem thân thể mình ra sao, sao lại đột nhiên ngất xỉu, ngược lại còn quan tâm một kẻ xa lạ" – Ông cũng không phải cảm thấy lòng tốt của cô là sai, nhưng có chút oán hận sao cô chẳng lo cho thân thể mình tí nào cả. Lần này ngất xỉu, ông có giúp cô kiểm tra phát hiện thân thể kém đi rất yếu. Nếu cứ tiếp tục không biết cô còn chống đỡ bao lâu.

Bất quá oán hận cũng đành nén lại, chú Lê cầm lấy mấy viên thuốc đưa cho cô. Uyên Uyên khẽ lè lưỡi, sau đó nhu thuận cầm lấy thuốc và nước uống vào.

"Phải rồi, con có biết người hôm nay bị kẹt chung thang máy là ai không" – Chú Lê đột nhiên hỏi.

Uyên Uyên trầm nghĩ sau đó lắc đầu. Chú Lê cười một cách thần bí, vừa tính mở miệng nói gì đó thì di động của Uyên Uyên vang lên.

Cô vội vàng đưa một ngón tay đặt lên môi, Chú Lê hiểu – đành phải ngậm miệng giúp cô làm việc khác.

"Anh Thụy Kỳ, anh tìm em sao?" – Cô nhận điện thoại, giọng nói vẫn còn yếu.

Cô chân chừ rồi đáp: "Em đang ở bệnh viện trung ương, đi tới thăm bạn học."

Cách đó không xa, chú Lê tỏ ra không đồng tình trừng mắt nhìn cô.

Thụy Kỳ không chút nghi ngờ nói: "Tiểu gia hỏa, anh có thể cùng em nói chuyện không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Bên ngoài bệnh viện, Uyên Uyên bọc mình trong chiếc áo khoác đứng chờ Thụy Kỳ. Trên cổ vẫn còn quàng chiếc khăn cổ của Lệ Nhiên Hi, màu xám lạnh lẽo luôn là màu Lệ Nhiên Hi thích.

Một chiếc ô tô bình thường do Đức sản xuất dừng ngay chân Uyên Uyên, cửa kính xe hạ xuống, Thụy Kỳ thò đầu ra.

"Bên ngoài lạnh như vậy sao không ở trong chò?" – Anh nhú mồm.

Uyên Uyên cười nhạt: "Em sợ anh Thụy Kỳ không thấy em".

Kỳ thật cô sợ Thụy Kỳ gặp mặt chú Lê, vốn là chú Lê không cho cô xuất viện nhưng cô tìm cách trốn đi.

Thụy Kỳ mở cửa xe: "Lên xe đi"

Xe lái đến công viên cách không xa khu nhà trọ, gió đông càng thêm mãnh liệt, tạt vào mặt như muốn xé rách mọi thứ.

Uyên Uyên cùng Thụy Kỳ ngồi trên ghế dài, anh nhìn cái mũi của cô đỏ bừng, sau đó cởi áo khoác phủ lên cho cô. Uyên Uyên khéo léo cự tuyệt, nhưng anh không nghe.

Hai năm trước khi họ trở thành bạn bè, họ đối xử tốt với cô hơn phân nửa là vì Lệ Nhiên Hi. Lâu dần, loại tình cảm tốt này trở thành bản năng, có lẽ do đũa nhóc này từ khi sinh ra đã khiến người ta muốn bảo hộ. Huống chi anh cùng những người khác lại là đàn ông.

"Tiểu gia hòa, chắc em cũng biết, anh tìm em là vì Lệ Nhiên Hi" – anh nhìn về phía gò má của cô.

Biểu hiện của Uyển Uyển rất bình tĩnh, hiển nhiên là đã đoán được. Cô nhẹ nhàng gạt đầu, không nói gì. Lâm Thụy Kỳ than thở nhẹ, thả ra một làn khói, sau đó hít sâu.

"Anh chưa bao giờ thấy Lệ ca như vậy. Nhìn vào anh ấy, anh cũng cảm thấy đau xót...."

.....000.....

Ban đêm, gió lạnh đến thấu xương. Uyển Uyển mượn hơi ấm từ chiếc áo khoác, từ băng ghế dài đứng lên, đi về phía khu nhà trọ.

Thụy Kỳ đã đi, nhưng sợ cô cảm lạnh nên không có lấy áo khoác lại. Bên tai cô vẫn còn quanh quẩn những lời Thụy Kỳ vừa nói, mỗi bước chân của cô đều rất thông thả, mỗi bước chân cô quay đầu lại nhìn xem có xa lắm không.

Giống như mỗi sáng thức dậy, cô đã cứng rắn sống qua không biết bao nhiêu năm.

"Lệ ca luôn coi em là bảo bối, nóng không được lạnh không xong, rõ ràng đều cho thấy em rất quan trọng. Em cũng biết, Lệ ca là cô nhi, từ khi anh ấy 7 tuổi đã bị mẹ mang vào cô nhi viện. Có lẽ vì nguyên nhân đó nên Lệ ca đối với chúng ta đặc biệt tốt. Anh ấy luôn cảm thấy không gì quan trọng hơn người thân".

"Hai ngày trước, khi vô tình biết sinh nhật em, Lệ ca chuẩn bị làm một sinh nhật thật vui vẻ cho em. Có một lần em nói hy vọng trong tương lai mình là nhà vũ đạo, Lệ ca vẫn nhớ mãi chưa từng quên. Lần này vì để mua khu bên dưới nhà trọ, Lệ ca đã bán miếng đất ở Đông thành cực kì thấp giá cho bang khác, sau lại.." – Thụy Kỳ cười khổ. "Nếu Lệ ca biết anh nói cho em, không biết sẽ thu thập anh thế nào..."

Nhưng anh vẫn tiếp tục: "Sau đó, có người chỉ Lệ ca một cách, chỉ cần anh ấy nhận chuyển "hàng" một lần liền có được số tiền lớn. Số tiền đó lại vừa lúc có thể mua tầng dưới nhà trọ. Bọn anh cũng chẳng phải tốt đẹp nhưng cũng không chạm vào mấy thứ này. Lệ ca do dự rồi quyết định trao đổi. Uyển Uyển, đến bây giờ anh còn sợ hãi, nếu ngày đó Lệ ca bị bắt, cả đời anh ấy sẽ bị hủy".

Từ đầu đến cuối cô cũng không nói gì, cũng không biết nói gì.

Đi trên đường, Uyển Uyển sợ lạnh kéo chiếc áo khoác thật chặt. Sau đó trở lại nhà trọ, đứng trong thang máy.

Dùng chìa khóa mở cửa phòng, liếc nhìn thấy một nam nhân đang ngồi đung đưa trên chiếc xích đu bên cửa sổ mà hút thuốc, làn khói trắng ửng lơ, mơ hồ nhìn thấy những đường nét góc cạnh đầy khắc nghiệt.

Nhưng động tác thật hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tưởng Thụy Kỳ về, Lệ Nhiên Hi không để ý, vẫn như trước duy trí tư thế ngựa ra sau ghế, không nhanh không chậm hút thuốc.

"A Kỳ, làm cho..." – Nhìn thấy Uyển Uyển anh cứng đờ

Cô giật lấy điếu thuốc ném vào gạt tàn: "Anh Nhiên Hi, sao không hảo hảo dưỡng thương chứ? Anh biết không hút thuốc đối với vết thương của anh không có lợi mà!"

Hai tay cô chống nơi thất lưng, tính lớn tiếng quát nam nhân không biết quan tâm đến cơ thể mình. Đột nhiên bên hông căng thẳng, Uyển Uyển kinh hô, sau đó ngã vào lòng Lệ Nhiên Hi.

Cái ôm như muốn tách cô khỏi không khí, hít thở không nổi vì cảm giác quá chặt.

Bên tai truyền đến tiếng kêu đau đớn của Lệ Nhiên Hi, nhìn thấy vết thương của anh, cô vội vàng ngừng đầu muốn đứng dậy nhưng bên hông lại bị cánh tay anh siết chặt giam vào lòng.

"Tha thứ cho anh" – Anh tựa đầu vào hõm cổ của cô, giọng nói khàn khàn cần thận nói.

"Không" – Uyển Uyển lắc đầu, cảm giác nam nhân dưới thân cứng đờ.

"Anh Nhiên Hi, người phải xin tha thứ là em, em xin lỗi".

.....

Lệ Nhiên Hi ngồi trên xích đu bên cửa sổ, vẫn toát ra vẻ tuấn đạt tiêu sái như mọi ngày. Mái tóc rũ xuống càng làm cho ngũ quan cùng góc cạnh hiện lên rõ ràng, hình thành một loại khí chất bí ẩn rất hoang dã.

Uyển Uyển ngồi xôm xuống bên người anh, cẩn thận vén miếng băng gạc lên. Xem ra miệng vết thương cũng đã khép lại, nhưng để lại vết sẹo dài cỡ ba ly thoát nhìn có chút đáng sợ.

Mắt cô lóe lên, tay run rẩy nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo sần sùi ấy. Nhất định là rất đau, vết sẹo sâu đến như thế, lúc ấy chắc hẳn anh Nhiên Hi đã rất đau.

Nghĩ tới đó, mắt cô đỏ dần, gắt gao cắn chặt môi dưới. Dưới ánh trắng sắc mặt của Uyển Uyển trắng nhợt còn hơn cả người bị thương như anh.

Lệ Nhiên Hi nắm lấy bàn tay cô đang quấy phá trên người mình, cô không biết mỗi lần cô chạm vào anh đều có thể khiến tận sâu trong cơ thể anh sinh nhiệt.

"Không sao, anh không đau" – Giống như đã hiểu ánh mắt yêu thương của cô, anh cười nói.

Giúp Lệ nhiên Hi thay băng xong, hai người ngồi dờn trên chiếc xích đu nhỏ, anh từ sau lưng ôm thấy thân thể nhỏ bé của cô. Hai người giống như hai chiếc thìa móc vào nhau bù vào những chỗ trống.

"Anh Nhiên Hi, chờ em trưởng thành, em sẽ kiếm tiền nuôi anh. Anh cùng anh Nguyên Phi, cả họ em cũng nuôi, em sẽ không để ai lại bị thương"

Khóe mắt Lệ Nhiên Hi không kiềm được mang chút mê mị, khóe miệng nhợt nhạt cong lên để lộ nụ cười, ánh mắt so với trước càng dịu dàng.

Có lẽ chính cuộc sống đã khiến cô sớm trưởng thành, nhưng trước mặt anh, cô vẫn là một đứa trẻ. Ngay cả những lời nói trẻ con như vậy anh cũng rất thích nghe.

"Được, đợi Uyển Uyển lớn lên, anh sẽ rửa tay gác kiếm" – anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

Uyển Uyển xoay người tiến vào sâu trong lòng Lệ Nhiên Hi, hai cánh tay mảnh khảnh vòng quanh eo nam nhân. Chiếc xích đu nho nhỏ vì động tác của cô mà khẽ lay động, may mà thân thể của Uyển Uyển chẳng nặng hơn mảnh lông chim là bao.

Cô hôm nay rất mệt, buổi sáng ngất xỉu, tối lại bị chú Lê ném bom. Hơn nữa mấy ngày nay, cô chưa khi nào ngủ đủ giấc, mỗi đêm đầu mơ thấy mẹ ra đi, sau đó sợ hãi đỏ mồ hôi lạnh không ngủ lại được.

"Anh Nhiên Hi, anh biết mẹ em vì sao mà chết không?"

Đây là lần đầu tiên Uyển Uyển ở trước mặt anh nhắc đến chuyện của mẹ, Lệ Nhiên Hi lắc đầu.

"... Là vì mẹ hút thuốc phiện" – Cô nhắm mắt lại, ánh mắt khẽ ướt.

Mẫu thân của cô vì biết nam nhân mình yêu không yêu bà, biết sinh mạng mình cũng chẳng còn bao lâu nữa, nên bắt đầu hút thuốc phiện, muốn dùng thứ đó để chết nhanh hơn, lúc tỉnh dậy thì nhớ bản thân còn đứa con gái, nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Uyển Uyển bà liền hối hận.

Nhưng tất cả đã muộn.

Thân thể Lệ Nhiên Hi chấn động, càng ôm chặt cô thêm.

Không trách được, ngày đó cô ở trước mặt anh mất tự chủ như thế. Thì ra, cô sợ. Sợ sau khi mất đi mẹ, cũng sẽ như vậy mà mất đi anh.

"Anh hứa, từ nay không chạm vào thứ đó nữa, được không?"

Tiểu nữ nhân ở trong lòng anh nở nụ cười, cọ qua cọ lại, trong không khí xung quanh thoang thoảng mùi hương bạc hà của cô. Sau đó cô ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô nghe giọng nói khàn khàn trầm thấp của Lệ Nhiên Hi.

"Uyển Uyển, chúng ta bỏ trốn đi".

Cô lại cọ vào lòng anh, mơ hồ đáp. "Được" sau đó lại chìm vào giấc mộng.

Chương 38

Sau mười hai giờ trưa, ánh sáng ấm áp chiếu vào xua đi cái lạnh của mùa đông.

Bên trong văn phòng tổng tài cửa rộng mở, ánh sáng chiếu vào sàn nhà đá cẩm thạch chiết xạ lại luồng sáng dịu nhẹ. Trong văn phòng đều là những thiết bị kỹ thuật khoa học tiên tiến nhất, cách trang hoàng độc đáo, không khó để nhìn ra chủ nhân nơi này rất có mắt thẩm mỹ. Cách đó không xa là một giá sách to lớn cao từ sàn nhà lên tận trần, điêu khắc Trung Quốc rất tinh tế, hoa văn tinh xảo, lộng lẫy.

Lúc này, Lạc Tư đang ngồi sau bàn công tác lật xem văn kiện. Khoảng thời gian anh tiếp nhận công ty ngày càng gần, công việc cũng vì thế mà ngày càng bận rộn thêm.

Trên ngón tay nhỏ dài cầm chiếc bút bi có đính viên kim cương nhỏ, tay còn lại thì bung tách cả phê đã không còn nóng đặt lên môi.

Bộ đồ vest được làm bằng tay ở Ý, không chỉ giúp thân hình rắn chắc của anh càng thêm hiện ra mà càng làm tăng sức hấp dẫn của người đàn ông thành đạt. Không chỉ quần áo, mà cả những chiếc nút cũng có hình dáng rất hợp với áo, nơi bầu áo còn vẽ thêm một số đường hoa văn làm tăng nét đẹp cho nam nhân.

Ngón tay kẹp lấy tờ giấy trắng lẩm nhẩm, một trận gió nhẹ thổi qua làm mái tóc của nam bay lên, lộ ra đôi mắt màu tím.

Vincent vỗ cửa đi vào, động tác Lạc Tư không ngừng lại, tầm mắt vẫn dán vào đồng công văn, môi nâng lên.

"Boss, bên ngoài Hách Liên tiểu thư muốn gặp ngài".

Lạc Tư không nhanh không chậm mở miệng hỏi: "Ai là Hách Liên tiểu thư?"

"Đạ là Hách Liên Uyển Uyển" – Vincent chú ý thấy ngón tay của ông chủ đột nhiên ngưng lại trong chớp mắt.

Về mặt Lạc Tư không thay đổi nhưng ánh mắt thì lạnh lùng: "Cô ta tới làm gì? Chuyện đất đai có thể tìm Jerry, không cần tới làm phiền tôi".

"Nhưng..." – Lạc Tư nói như vậy có nghĩa không muốn gặp cô. Vincent có chút khó xử không biết nên mở miệng ra sao.

Anh đem những lời ông chủ vừa nói lặp lại cho Hách Liên tiểu thư, nhưng cô không để ý chỉ nhún vai, nói hôm nay nhất định gặp ông chủ của anh.

Mắt Lạc Tư khẽ nâng lên, đôi mắt lạnh như băng giờ lại thêm chút hỗn loạn không vui, thoát nhìn làm người khác kinh ngạc.

"Vincent, đừng cho rằng anh ở bên cạnh tôi lâu như thế thì có thể tự ý đoán suy nghĩ của tôi" – Đôi mắt màu tím giống như màu nước đục ngầu, nhưng lại có thể thấu nhân tâm.

Vincent cứng đờ cả người, về mặt khó xử, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Xin lỗi, Boss, tôi nghĩ..." – Trong lòng anh Hách Liên Uyển Uyển cũng có chút địa vị, nếu không phải muốn có thể gặp lại cô, anh cũng không muốn tiếp tục cùng một người cuồng việc lạnh lùng như băng ấy làm chung.

Nhưng lạc Tư là cao thủ che dấu cảm xúc. Ngay cả cấp dưới đã theo anh suốt mười năm, cũng đoán không ra điều anh đang âm mưu suy nghĩ.

"Xin lỗi, Boss, tôi sẽ nói với tiểu thư Hách Liên ngài không rảnh để tiếp cô ấy".

Lạc Tư lạnh lùng ừ một tiếng, Vincnet vội vàng rời khỏi văn phòng. Vincent đi chưa lâu, đồng văn kiện trước mắt Lạc Tư trở nên không còn hứng thú. Anh khép tất cả văn kiện lại, rồi đi đến bên cửa sổ với ánh nắng chói lọi. Anh lặng im hút thuốc, sương khói lượn lờ trên không, mờ hồ không thể nhìn thấy được đôi mắt sâu thẳm như hồ nước.

Chương 39

Vincent đi thẳng về phía phòng khách, bên trái phòng khách là thang máy dành cho khách, mọi thứ đều làm từ thủy tinh, cho nên từ xa, anh có thể thấy Uyên Uyên tay bung chén nước, đôi mắt đang suy nghĩ gì đó.

Nghे thấy tiếng bước chân, Uyên Uyên ngẩng đầu, tóc khẽ hất lên, lay động, lộ ra một gương mặt nhỏ bé có chút nhọt nhọt. Ban đầu đôi mắt cô còn có chút bối rối, nhưng giây tiếp theo đã thay thế bằng nụ cười với lúm đồng tiền rất ngọt ngào.

Uyên Uyên đặt chén nước trong tay xuống, đứng dậy: "Vincent sao rồi?"

Vincent nói không nên lời, nhìn vào đôi mắt đầy chờ mong ấy, anh cảm thấy rất áy náy cũng không đành lòng.

"... tiểu thư Uyên Uyên, ông chủ hiện giờ đang bận, công việc dạo gần đây rất nhiều, nên boss không thể tiếp cô được".

Vincent là trợ thủ đắc lực nhất, thậm chí có rất nhiều điểm giống ông chủ. Ví dụ như lời nói hay người như vàng. Chưa từng nghe thấy Vincent giải thích với ai như thế, nhưng cách giải thích đó càng đầu đầu hờ đuôi hơn.

Mấy điều này, sao cô lại không hiểu chứ. Quả nhiên nụ cười của cô liền trở nên ảm đạm. Trong lòng Vincent cũng thấy dằn vặt.

Nhưng cũng rất mau cô coi như không phát sinh chuyện gì hết, gương mặt nhỏ nhắn hướng về phía anh, bên môi cười nhẹ, cùng lúm đồng tiền xoáy sâu đáng yêu như búp bê.

"Không sao, hôm nay thầy giáo bị bệnh nên cho nghỉ, tôi cũng có nhiều thời gian nên sẽ ở đây chờ ngài ấy"

Vincent biết khuyên cũng vô ích, nên không nói gì. Dặn dò thư kí chiêu đãi Uyên Uyên thật tốt, sau đó trở về văn phòng mình.

Sau khi mọi người rời đi, Uyên Uyên mới rũ bỏ nụ cười giả tạo trên mặt. Thầy giáo bị bệnh, được nghỉ đều là giả, một giờ sau có bài kiểm tra rất quan trọng. Uyên Uyên, mày nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Không biết từ khi nào đã qua hai tiếng, Vincent vất vả lắm mới giải quyết xong đồng công văn trên tay. Trước dự án thị trường mới mà Fiji Siqi muốn khai phá, công việc của anh so với Lạc Tư cũng chẳng thoải mái hơn. Xoa nhẹ lồng mày, anh nhớ tới tiểu nữ sinh kia.

Vincent đi đến bên cửa sổ, quả nhiên cô vẫn chưa đi, cứ ngồi nghiêm chỉnh ở đó. Bốn phía, nhân viên đều đang rất bận rộn, cô ngẩng lên nhìn xung quanh, giống như đứa trẻ vô tội bị vứt bỏ, hơn nữa ánh mắt hiện lên chút hăm mộ.

Cô hăm mộ gì chứ? Vincent thở dài, sau đó quay lại bàn làm việc tiếp. Kim giây kim phút nhích dần, sắc trời dần tối đen.

Đối với người vừa mới ngắt đi vài ngày trước vì căn bệnh tim, nghỉ ngơi và giấc ngủ là rất quan trọng. Nhưng cô không muốn về, lần này tới tìm Lạc Tư là muốn cùng anh làm một cuộc đàm phán lớn. Cô sợ sau khi về, dũng khí sẽ mất đi.

Dù sao mỗi lần gặp anh, cô đều vào tập trung rất nhiều dũng khí.

Lạc Tư...

"Cô tới tìm tôi, chẳng lẽ muốn tôi xem cô ngủ sao?"

Giọng nói châm chọc, trầm thấp đầy mê hoặc vang lên ở phía trên, Uyên Uyên đang buồn ngủ lập tức bừng tỉnh. Trước mắt cô là một gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo nhưng khuynh thành nhất thế.

..

Uyên Uyên theo Lạc Tư đi vào văn phòng, sau bức rèm là khung cảnh xa hoa tinh mỹ khiến cô lưu luyến.

Từ lúc mới bắt đầu biết con người này, mọi thứ xung quanh Lạc Tư bất luận là thứ gì cũng mang đến sự tuyệt đối. Anh hy vọng mọi thứ đều tốt nhất, hoàn mỹ nhất, không có chút tí vết nào. Ngay cả chiếc cúc áo nhỏ nhỏ trên tay áo, sự nghiệp to lớn của anh, hay vương quốc của anh, mọi thứ đều

không có chút bản.

Nhưng cô xuất hiện đã phá vỡ nguyên tắc của anh. Nếu cô không cố tình tiếp cận anh, khiến anh vướng vào thứ tình cảm mông lung ấy...

"Tôi đã nói qua, chúng ta không cần gặp lại, chuyện đất đai có thể nói với Vincnet và Jerry".

Lạc Tư ngồi vững vàng trên chiếc ghế da sau bàn công tác, hai tay vòng lại nắm chặt trên đùi. Mặc dù tư thế này khiến anh thấp hơn Uyên Uyên so với khi đứng, nhưng vẫn như cũ không hề mất đi cảm giác uy nghiêm.

Đôi mắt dừng trên gương mặt cô, mang theo thứ dò xét kiên trì tới cùng. So với mấy hôm trước, sắc mặt cô tái nhợt đi rất nhiều.

Cô hít thật sâu, cảm thấy dòng khí bản thân khi nhìn vào mắt anh đều biến mất. Lạc Tư quả thật có khả năng này, trước mặt anh, ai cũng dừng vọng tưởng sẽ lấy được sự cảm thông của anh.

Bất luận ai đứng trước mặt, đều là vai diễn quốc vương và chàng hề.

"Em nghĩ mảnh đất này đối với anh chắc hẳn rất quan trọng?" – Giọng nói cô rất nhẹ, đôi mắt tham lam nhìn thẳng vào nam nhân mình đã nhớ thương biết bao lâu.

Một chút châm biếm xẹt qua trên đôi môi lãnh cảm của nam nhân: "Tôi không cho rằng cô phải biết điều này".

Anh là thương nhân, thương nhân lúc đàm phán, không thể để lộ con bài quan trọng trong tay mình cho đối phương. Những lời này, càng thêm phân rõ giới hạn với cô.

Quả nhiên, sắc mặt cô trắng bệch. Cô lại coi như không có gì mỉm cười, bên má lộ ra lúm đồng tiền rất sâu, khiến cho tuổi của cô nhỏ đi nhiều.

"Em đương nhiên không nhất định phải biết, nhưng miếng đất đó lại rất quan trọng với em. Cho nên trước lúc đem miếng đất ra giao dịch, em muốn biết cuộc giao dịch này có đáng giá hay không thôi".

Anh mỉm môi, khẽ nheo mắt lại, vẻ đẹp càng khác sâu. Quan sát cô lúc lâu, đôi môi cong lên. Mỗi giờ mỗi phút của anh đều là vàng, thật không nghĩ anh lại cùng người bạn gái trước mà mình rất chán ghét lãng phí thời gian nói chuyện.

Nếu đôi lại là người khác, sớm đã không còn nhìn thấy mặt anh, bị anh đuổi ra khỏi cửa.

"Hai năm không gặp, Hách Liên tiểu thư, tài ăn nói của cô còn tốt hơn so với tưởng tượng của ta, so với mấy năm trước quả nhiên rất thâm sâu".

Ngữ khí mang theo sự chế giễu, bên ngoài một ngọn gió đông lạnh lẽo như vừa thổi qua. Cô im lặng không nói, để mặc anh dò xét. Anh nhìn mặt đồng hồ trên tay, nhớ tới lát nữa có cuộc hội nghị, Lạc Tư cầm lấy áo khoác màu đen đứng lên: "Yên tâm, mặc kệ miếng đất trong tay cô giá trị tới đâu, Fiji Siqui chắc chắn không để cô bị thiệt".

"Nhưng thứ em muốn không phải tiền".

Giọng nói mềm mại như gió mùa xuân kéo tới khiến Lạc Tư tính dờ đi phải dừng lại, thân hình cao hoàn mỹ vừa chuyển động lập tức đình chỉ, đôi mắt tím trở nên nguy hiểm nheo lại.

"Cô vừa mới nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng mắt anh: "Nếu anh muốn miếng đất này, có thể. Nhưng em muốn dùng thứ gì đó để trao đổi".

Nghe thấy thế, hai mắt Lạc Tư nheo lại tinh tế đánh giá cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng có thể thấu rõ được nhân tâm. Anh quan sát cô, thô lỗ không chút che giấu.

Uyên Uyên cổ thẳng lưng lên, xem như mỹ nam trước mặt không phải người yêu mà là địch nhân. Cô để mặc anh dò xét, nhưng trong lòng đã bang bang nổi dậy loạn hết cả lên. Nói thẳng ra, cô gục rồi.

Trong giây lát, anh dứt hai tay vào túi, tao nhã đứng tại chỗ: "Cô muốn gì?"

Giọng nói anh có chút chế nhạo, đôi mắt lại đề phòng, cô hít sâu vài lần mới có thể chèn ép sự run rẩy xuống nhẹ nhàng nói.

"Muốn anh" – Cô nói.

Ngay lập tức, thân thể cao lớn anh tuấn của Lạc Tư cứng đờ, dung nhan tuấn mỹ càng vì chấn động mà trở nên sắc bén, sâu không lường được, khóe miệng nhếch lên. Trên mặt anh quá thật có chút kinh ngạc nhưng trong chớp mắt đã mất đi.

Không chỉ diện mạo, mà giá trị của anh cũng rất tốt. Trên thế gian này, nữ nhân muốn có quan hệ với anh là vô số. Anh không phải giống như người bạn Joy của mình bị mắc bệnh sạch sẽ mà trở nên biến thái, chỉ cần anh có nhu cầu, sẽ tùy ý tìm đại nữ nhân nào đó phát tiết.

Anh cũng biết rõ, nữ nhân dưới thân anh, chưa từng có ai dám mơ ước tới vị trí phu nhân của Fiji Siqui. Cho dù là tham vọng cỡ nào cũng không có ai dám, nhưng tiểu nữ sinh bình thường trước mắt lại to gan, làm trò nói ra hai chữ này.

Lúc này anh không biết nên chán ghét cô quá tham lam hay nên vỗ tay vì sự dũng cảm này.

Đôi mắt với cô, anh hoảng hốt nghĩ tới hai năm trước, lúc mùa hoa nở rộ kia, một tiểu nữ sinh ngại ngùng to gan tỏ tình với anh. Nhưng, sau đó anh biết mục đích của cô...

Lạc Tư liền đem đoạn kí ức này quăng vào xó góc. Mỗi lần nghĩ đến, anh cảm thấy vừa chán ghét vừa buồn cười. Anh ghét bị lừa gạt, càng chán ghét mình bị một tiểu nữ sinh đùa giỡn trên tay.

Uyển Uyển không biết vì sao, ánh mắt Lạc Tư lại thỉnh thoảng trở nên mãnh liệt phần nộ cực kì. Dù biểu cảm của anh trước giờ ít khi thể hiện ra, lạnh như băng sương nhưng cô nhận ra anh hiện giờ rất tức giận.

Cô từ từ hạ mắt xuống, dừng khi lúc này tiêu tan mất hết, hiện tại cô không có dũng khí đối mặt với ánh mắt lãnh khốc của anh.

"Anh có dám dùng hôn nhân của mình để trao đổi không?" – Cuối cùng, cô không chịu nổi áp lực mà mở miệng trước, không khí chung quanh trở nên trầm lắng.

Lạc Tư nhướng đôi lông mày lên, ánh mắt rời khỏi gương mặt tái nhợt của cô. Nhìn đến hàng lông mi tinh tế run rẩy đến đáng thương, lại tiếp tục nhìn qua làn da thịt trắng nõn âm đạm như ma. Không thể phủ nhận, cô rất đẹp, thậm chí giống như con búp bê chứ không phải là nữ nhân. Sự yếu ớt của cô rất dễ khơi dậy ý muốn bảo hộ của nam giới.

Năm đó anh chẳng phải cũng như thế.

"Đừng dùng phép khích tướng với tôi. Nhưng tôi cũng muốn biết, cô dựa vào gì cho rằng với yêu cầu vô lý của cô tôi sẽ đáp ứng. Hơn nữa, cô cho rằng mình có tư cách nói chuyện hôn nhân với tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Từ sau khi cô to gan đưa ra điều kiện giao dịch thì không hề nhìn thấy Lạc Tư. Lúc quay về nghỉ lại, ngay cả bản thân cũng không thể tin được mình lại đưa ra yêu cầu như thế. Lạc Tư sẽ nghĩ thế nào? Phải chăng sẽ cho rằng cô dùng nó để đạt được mục đích thủ đoạn?

Có điều cô không thể bận tâm nhiều đến như thế. Từ ngày nhập viện, trong đầu cô chỉ có mình anh. Lúc tỉnh lại, cô biết bản thật may mắn, may mắn vì mình còn sống.

Tâm trạng giống như kẻ mới thoát chết khiến cô không thể lơ đãng tình cảm của cô đối với anh. Nếu còn sống, cô muốn cùng anh ở bên nhau, cho dù đây chính là thiêu thân lao vào lửa...

Quyết định này cô chưa nói với ai, bao gồm cả Lệ Nhiên Hi. Bởi vì cô có cảm giác bản thân đang dùng yêu cầu này để gây sự, có lẽ Lạc Tư cũng không đồng ý.

Một ngày lại trôi qua, chớp mắt đã tới sinh nhật Uyển Uyển. Tuy rằng đã đưa quà sinh nhật, nhưng Lệ Nhiên Hi vẫn cảm thấy không đủ. Vì thế liền giao mọi công việc cho Lâm Thụy Kỳ, còn bản thân thì vui vẻ bắt tay làm cho cô một party.

Buổi chiều, Nguyên Phi quay về nhà nhìn thấy Lệ Nhiên Hi đứng trên cây thang cầm một dải lụa.

"Anh, em còn tưởng mình đi nhầm cửa, sao lại tự nhiên biến nhà chúng ta thành nhà dân tộc thế kia?" – Nguyên Phi cời áo khoác, về mặt muốn nói xin miễn cho kẻ bắt tài.

Lệ Nhiên Hi chẳng thèm để ý, treo miếng vải lụa trong tay lên. Nguyên Phi nhún vai, trước khi đi vào phòng tắm không quên hỏi một câu: "Anh nói với tiểu gia hòa chưa?"

"Hôm qua đã gọi điện hẹn rồi, bây giờ anh sẽ đến rước em ấy, em chịu trách nhiệm thông báo cho A Kỳ cùng Lăng về đi, không được chậm trễ làm lỡ dịp vui".

"Anh hai à, từ đầu tuần tới cuối tuần anh nhắc suốt, bọn em cho dù muốn trễ cũng không được. Yên tâm đi, A Kỳ chắc đang trên đường về, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ bữa tiệc sinh nhật của tiểu gia hòa đâu"

Lệ Nhiên Hi lạnh lùng quét nhìn Nguyên Phi, anh rụt đầu lại, về mặt vui cười nhanh đi vào phòng ngủ. Lệ Nhiên Hi miễn cưỡng lắc đầu, môi khẽ cong lên.

Lúc này, di động lại đột nhiên vang lên. Anh cầm lấy, nhìn thấy con số quen thuộc thì nụ cười trên mặt càng thêm dịu dàng. Anh nhận điện thoại đặt lên tai: "Uyển Uyển, tối nay...."

"Anh Nhiên Hi em xin lỗi!" – Bên đầu dây là giọng nói sợ hãi của Uyển Uyển, vô cùng xin lỗi nói: "Tối nay em có chút việc, nên không thể cùng mọi người dùng cơm. Anh Nhiên Hi em xin lỗi..."

Biểu tình Lệ Nhiên Hi có chút hoảng hốt và thất vọng, nhưng lập tức cười cười đáp lại, giọng nói pha chút mùi vị đau khổ.

"Không sao, chẳng qua chỉ là một bữa cơm thôi" – Anh cố hết sức mình để giọng nói nhẹ nhàng.

Chuyện anh chuẩn bị party ở nhà chưa từng nói với cô, muốn cho cô niềm vui bất ngờ, nhưng lại nghe trong điện thoại chỉ toàn câu xin lỗi, lúc này không muốn nói cho cô, sợ cô ấy nấy.

Tuy rằng anh đã phải chuẩn bị rất lâu...

Lúc Nguyên Phi từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy dải lụa mới treo một nửa, nam nhân lúc này còn vui vẻ phần chần bao nhiêu thì bây giờ đứng bên giường hút thuốc, ánh nắng chiều từ cửa sổ xuyên qua, kéo dài thân ảnh tiêu điều của anh.

Nguyên Phi cảm thấy khó hiểu nên đi lại gần, một tay chà lau mái tóc ướt sũng, tay còn lại cầm lấy dải lụa hỏi: "Anh, có việc gì gấp sao?"

Qua thật lâu, Lệ Nhiên Hi mới lắc đầu, đưa lưng về phía anh thờ dãi: "Không có, cũng chẳng có gì gấp"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Buông điện thoại xuống, Uyển Uyển nhìn mình trong gương khẽ thở dài. Rõ ràng đã chuẩn bị cùng anh Nhiên Hi dùng cơm, nhưng Vincent đột nhiên gọi tới nói Lạc Tư muốn gặp cô.

Đôi mắt cô xuyên qua lớp trang điểm trước mắt dừng lại trên chiếc giường công chúa. Trên giường có hai bộ quần áo nằm thẳng thớm, một bên là áo cùng quần bò chuẩn bị cùng Nhiên Hi dùng cơm, ở trước mặt anh cô chưa từng để tâm đến việc ăn mặc; bên kia là bộ quần áo xa hoa hơn nhiều. Váy ngắn màu đen, chất liệu vải mềm mại trơn nhẵn được thêu rất đẹp, cho dù chỉ là dùng cơm, người đàn ông đó cũng tuyệt đối không để cho bất cứ sự xấu xí nào xuất hiện. Chính vì thế anh sai người đưa bộ lễ phục này tới.

Ánh mắt nhìn hai bộ quần áo cô bối rối hồi lâu vẫn là quyết định chọn bộ lễ phục Lạc Tư đưa đến. Cô chải mái tóc ngắn của mình một chút sau đó khoác lên mình bộ lễ phục.

Lúc này, Vincent cũng đã ở dưới lầu.

Cô vội vã đi xuống, cửa xe đã mở sẵn. Nhìn vào bên trong xe, là nam nhân khí phái tôn quý như thần, khiến cô ngáy cả người. Lạc Tư nhìn lướt qua người con gái đang đứng sững sờ bên ngoài xe, đôi mắt thâm sâu không đáy hiện lên chút kinh diễm, nhanh đến mức khiến cô tưởng đó chỉ là ảo giác.

Anh ngồi ở đó, trên thân mặc bộ lễ phục đồng bộ với cô, tay cầm ly whisky, lắc lắc, khiến cho những viên đá trong suốt chạm vào thành thủy tinh, chất lỏng màu vàng cũng trở nên nhạt dần.

"Sao thế? Không muốn nhìn thấy tôi sao?"

Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên khiến Uyển Uyển khôi phục tinh thần, cuống quýt lắc đầu, cảm giác mình giấu đầu hở đuôi, cần môi dưới được phủ một lớp son môi hồng nhạt, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, đóng cửa xe lại.

Bên trong xe trầm mặc, anh tuy không nói lời nào, chưa nói, nhưng lại tạo ra cảm giác áp lực rất mãnh liệt không ai dám làm ngơ. Uyển Uyển cảm thấy khó thở, hô hấp không nổi.

Xe vững vàng chạy trên đường, cô vẫn ngồi im, hai tay quy củ đặt trên đầu gối. Hai mắt khẽ nâng lên nhìn qua nam nhân tuần mỷ bên cạnh.

Nhưng cô vừa nhìn qua đã thấy đôi mắt tím sâu như nước hồ. Anh đang quan sát cô.

"Tôi chỉ muốn..."

Anh nhẹ nhàng mở miệng, cô lập tức ngồi nghiêm chỉnh, như một đứa trẻ chờ kêu lên, cả người đều trở nên khẩn trương.

"Muốn biết nguyên nhân khiến cô đưa ra yêu cầu đó?"

Quả nhiên anh cho rằng cô có mục đích riêng. Trong lòng bị lời nói của anh đã thương, trái tim cô như bị xé nhỏ ra từng mảnh, không đau, mà là rất rất đau.

"Nếu em nói vì em yêu anh, anh có tin không?"

Anh cười giễu cợt: "Cô cảm thấy tôi sẽ bị lừa lần thứ hai sao?"

Cô tính nói tiếp, nhưng thấy anh cũng đã thu lại cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng hướng ra ngoài cửa sổ, đôi môi kiên nghị, cảm siết chặt, đáng vẻ không muốn nói nhiều.

Cô mở to miệng, do dự không biết có nên nói hay không nhưng cuối cùng vẫn nuốt vào lòng.

Nửa giờ sau, xe dừng lại trước một câu lạc bộ tư nhân cao cấp. Cứ nghĩ rằng chẳng qua là cùng Lạc Tư dùng cơm, nhưng khi tới đây cô biết mình sai rồi.

Bên trong câu lạc bộ ánh sáng thay đổi liên tục, các vị khách cũng để tâm đến cách ăn mặc. Lúc này, cô thấy thật may mắn, may mắn Lạc Tư đã chuẩn bị quần áo, gặp bản thân cô keo kiệt chắc chỉ mặc quần bò. Tối lúc đó đúng là làm cho anh xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Những bữa tiệc thượng lưu này, Uyển Uyển có tham gia vài lần, nhưng đều là Hách Liên Thành vì Hách Liên Doanh Doanh mà tổ chức vũ hội yến tiệc mừng sinh nhật hoặc đầu vào trường nào đó. Mỗi lần, cô cũng chỉ xuất hiện cho có, rồi quay trở lại phòng mình, dù sao cũng chẳng có ai chú ý tới một đứa con riêng như cô.

Lần này cùng Lạc Tư vào hội trường lại có tâm trạng khác.

Nam nhân này từ nhỏ đã giống như vật biết phát sáng, không cần tia sáng huỳnh quang phụ trợ anh đã trở thành tiêu điểm chính trong mắt mọi người. Gương mặt cao ngạo góc cạnh, chiếc cằm sắc bén, toát lên khí chất vương giả, xung quanh mọi người không ngừng dùng mắt quan sát theo mỗi bước đi của anh.

Chung quanh truyền đến những tiếng thờ hất, cảm giác áp lực cùng kinh hãi qua đi có người mới khe khẽ lên tiếng, đương nhiên cũng là đề tài xung quanh nam nhân.

Uyển Uyển cùng với Lạc Tư đi vào hội trường nên cũng không tránh khỏi bị liên lụy, bao nhiêu nữ nhân nam nhân dùng ánh mắt sôi sục quan sát cô, có người ghen tỵ, có người tò mò. Dù đã từng trải qua, nhưng đứng trước những ánh mắt đó, cô cảm thấy sau lưng quần áo bị xé ra, bị họ đốt thùng mảy lông.

Đây là vũ hội ăn chơi, ánh sáng của câu lạc bộ cũng rất tối, mờ ảo mờ lung. Có người đã tiến vào sân nhảy khiêu vũ rất nhiệt tình, có người trốn trong góc tối để hôn.

Uyển Uyển từ trong phòng vệ sinh đi ra, sắc mặt đỏ bừng đến kì lạ. Lạc Tư thư thái ngồi trên ghế sofa ánh mắt nâng lên đôi chút, liếc nhìn cô, uống một ít rượu trong tay rồi hỏi: "Làm sao vậy? Mặt sao lại đỏ như thế?"

Cô cần môi ngồi xuống bên cạnh anh, mặt lại càng đỏ, bàn tay nhỏ bé vịn vào một chỗ. Cô nói không nên lời những việc vừa nhìn thấy ở phòng vệ sinh.

Cô nhìn thấy một nam nhân nằm trên người nữ nhân mà kích thích, nữ nhân đó quần áo cũng chỉ cởi có một nửa, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng rên rĩ rất xấu hổ. Tuy cô không trải qua bao giờ nhưng cũng không phải là đứa trẻ không biết gì. Ngay lập tức, cô đóng cửa buồng vệ sinh lại chạy trốn quay lại đây.

Muốn mở miệng bảo anh rời khỏi nơi này, nhưng nhìn thấy hai mắt như ác ma đó cô mới ý thức được, có lẽ anh sớm đã biết được tính chất của vũ hội này, là cô ý mang cô đến.

Lời nói đã dâng tới miệng chậm rãi lại bị nuốt vào, cô lắc đầu.

Lúc này, mấy nam nhân áo mũ chỉnh tề đi đến bên cạnh ghế sofa, một nam nhân cao lớn tóc vàng dường như nhận ra Lạc Tư.

"Hôm nay, không ngờ Lạc Tư tiên sinh cũng tới đây chơi? Nếu biết ngài tới, ta chắc cũng không ăn mặc lâu như vậy. Dù sao được cùng ngài đứng chung ăn mặc thế nào cũng chỉ là uống phí, nhìn lên ngài từ nãy tới giờ, thấy ngài chín phần để chỉ quan tâm đến phụ nữ không để ý đến bọn ta".

Nói xong mấy nam nhân bên cạnh cười theo.

Uyển Uyển nhìn về phía Lạc Tư, chỉ thấy anh bình tĩnh uống ly whisky, không có ý định đáp lời, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có. Thái độ đó, rõ ràng là coi thường mang theo sự ngạo mạn.

Nam nhân tóc vàng thôi cười, biết Lạc Tư đến đây cũng chẳng có ý tốt, sau đó lại đem sự chú ý dời sang bên Uyển Uyển.

"Vị tiểu thư này rất lạ mặt, lần đầu tới sao? Tại hạ tự giới thiệu, ta là tổng giám đốc đẹp trai, Dahm."

Uyển Uyển gật đầu, dịu dàng lễ phép đáp: "Xin chào"

Giọng nói êm ái rót vào lòng nam nhân khiến họ tê dại. Bọn họ bắt đầu không kiên kị nữa gạt bỏ Lạc Tư sang một bên, thấy anh không có phản ứng vài người liền bắt đầu to gan hơn..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Những yến hội thế này, chẳng qua do bọn giàu có dõn trò. Mang đến đây phần nửa đều là bạn gái và tình nhân, dùng tiền để kêu kỹ nữ cao cấp phục vụ mình. Cho nên việc trao đổi bạn gái cũng không còn mới nữa, tuy rằng trước mặt là con thỏ nhỏ do Lạc Tư mang tới, nhưng ngầm lại cũng chẳng phải hạng nữ nhân đứng đắn gì.

Nếu không, Lạc Tư cũng chẳng mang cô tới đây. Lại càng không chứng kiến để bọn họ có ý đùa giỡn cô, biểu tình lạnh lùng như tảng băng.

Đem ly rượu hồng đặt trước mặt Uyển Uyển, Dahm cùng mấy nam nhân tà ác liếc nhìn nhau: "Hôm nay rất vui khi quen được vị tiểu thư xinh đẹp này, nên ly rượu này nhất định phải uống".

Mấy nam nhân bên cạnh xôn xao cả lên, Dahm cười dài, biểu tình gian xảo. Cô nhìn ly rượu trước mặt, sau đó cầu cứu Lạc Tư, mà anh chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng để quan sát.

Uyển Uyển cần môi thu hồi tầm mắt, cô xem ra đã biết mục đích Lạc Tư hôm nay mang cô tới đây. Trong khoảng khắc, mặt cô hiện lên sự âm thầm chua xót rõ ràng. Tiếp đó, bàn tay nhỏ bé cầm lấy ly rượu trước mặt, không quan tâm đến những ánh mắt hạ lưu đang nhìn mình, khẽ ly sát môi, màu đỏ tươi của chất lỏng chảy xuống cổ họng, tạo nên từng giọt cay đến khó chịu.

"Khụ... khụ..." – Cô ôm lấy lồng ngực ho khan, khóe mắt ướt lệ hết sức đáng thương.

Mấy nam nhân thấy vậy càng không kiên nhẫn gì thêm cười to. Lạc Tư cũng chẳng thêm quan tâm, ngoảnh mặt làm ngơ, ngón tay thon dài một lần rồi lần nữa gõ xuống mặt bàn.

Không biết vì quá thương tâm hay quá kiên cường, Uyển Uyển không hướng về anh cầu cứu nữa, vì cô biết cho dù mở miệng cũng chẳng ích gì, chỉ rước thêm nhục nhã.

Ly thứ hai, ly thứ ba, uống rượu vào khiến trước mắt cô đều mơ hồ, đầu lưỡi tê cứng không nếm ra được vị của rượu, nhưng khi chất lỏng ấy chảy xuống ngực còn cay nồng hơn mọi thứ.

Nếu không, cô cũng chẳng chảy nhiều nước mắt như thế.

Dahm thấy cô có chút lảo đảo, tự động đi đến gần. Ánh đèn chiếu xuống khiến đôi môi Uyển Uyển kiều diễm ướt át, da thịt hai bên vai lộ ra sáng trắng như ngọc hảo hạng.

Dahm đã sát gần, Uyển Uyển vẫn hồn nhiên chưa phát giác, Dahm đánh bạo nâng tay ra phía sau muốn ôm lấy cô vuốt ve làn da thịt mềm mại trông thật ngon miệng.

Nhưng đôi tay lớn của anh chưa kịp chạm vào da thịt, thì cổ tay đang định quấy rầy đã bị một bàn tay dùng lực rất mạnh giữ lại như muốn đem xương anh bóp nát.

Dahm đau đến phải nghiêng răng, quay đầu tính mở miệng mắng, nhưng lại đụng tới ánh mắt băng lãnh của Lạc Tư khiến người khác sợ hãi, một chữ cũng nói không ra.

Nhìn thấy ánh mắt màu tím trong suốt như thủy tinh cực kì xinh đẹp nhưng lạnh lẽo tàn khốc, Dahm như bị dọa chết khiếp, hai mắt mở to ngây dại.

Khẽ mở môi, giọng nói trầm thấp thanh thúy uy nghiêm của Lạc Tư vang lên: "Nếu còn muốn giữ lại mạng nhỏ của ngươi thì lập tức biến đi"

Dahm lấy lại tinh thần, chân lảo đảo kinh hoàng rồi đi. Bàn bè anh cũng chẳng vui vẻ gì liền theo anh biến mất. Dù sao, làm gì có ai có gan chọc giận người được xưng là Satan địa ngục – Lạc Tư chứ?

Trừ khi không muốn sống nữa!!!

Ánh mắt Lạc Tư hạ xuống cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân trên người, mi tâm nhíu chặt, lộ vẻ không vui. Cô thật sự, ngay cả một câu cầu xin tha thứ cũng không chịu nói với anh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Trên đường trở về, Uyển Uyển im lặng ngồi một bên. Cô biết Lạc Tư có chuyện để nói, nếu không đêm nay anh cùng không cần tốn sức ra oai phủ đầu, khiến cô bối rối như vậy.

Nhưng, anh so với trong tưởng tượng của cô càng trầm lặng hơn. Đến khi xe chậm rãi dừng lại, anh vẫn chưa mở miệng.

Có lẽ, cô phải đi rồi.

Có lẽ anh vốn không có lời nào nói với cô, dù sao anh cũng từng nhấn mạnh, giữa cô và anh ngoại trừ công việc không còn bất cứ hy vọng gì khác để xuất hiện cùng nhau.

Ngay cả lời cuối cùng cũng không muốn nói với cô sao.

Cô xoay người xuống xe, đôi mắt ươn ướt nhưng rất nhanh che dấu đi sự bi xót đau đớn trong lòng. Tay cô chưa kịp chạm vào cửa xe, thì ba một tiếng, khóa xe hạ xuống. Cô hít một hơi thật sâu, tay cứng lại giữa không trung.

"Cô trước đây rất muốn tiến vào cuộc sống của tôi đúng không? Bây giờ nhìn thấy rồi đó, cuộc sống của tôi chính là giống như lúc này".

Sau lưng, giọng nói không chút độ ấm của Lạc Tư vang lên, trầm thấp có thể khiến người khác mê muội. Biết bao người muốn có được nam nhân hoàn mỹ này.

"Anh muốn nói gì?" – Đầu ông ông vang lên không ngừng, trong bụng chỉ toàn tiếng rượu cồn cào, nhưng điều cô không ngờ là bản thân vẫn có thể bình tĩnh nhìn thẳng mắt anh.

Ánh mắt màu tím của Lạc Tư co lại, một tay theo quán tính để lên nơi cổ áo. Cô biết anh đang sờ cái gì, là một cái vòng cổ. Biểu tượng của gia tộc Fiji Siqui, vòng cổ đại diện cho quyền lực cao nhất.

"Sau này còn phải gặp gỡ rất nhiều người, có lẽ còn hơn cả hôm nay. Tôi cũng có rất nhiều phụ nữ, nhiều đến mức ngay cả bản thân cũng chẳng đếm

được. Một người chồng, một cuộc hôn nhân như vậy cô vẫn muốn sao?"

Cô đã hiểu anh chính là tiền lễ hậu binh. Thật thông minh, nói ra những lời như vậy để cô lựa chọn. Cô tự thấy khó mà lui xem như đúng ý anh. Cô nếu chết cũng không hối tiếc, kiên trì cùng anh kết hôn, sau này nếu có chuyện gì cũng không có quyền trách anh chỉ trích ở bên ngoài chơi gái.

Bất luận ra sao đều là anh thắng.

"Còn gì nữa không? Kết hôn với anh còn thiệt hại gì nữa không?" – Cô nở nụ cười, kiềm chế dạ dày đang trở mặt phản bội.

Anh nhìn hai lúm đồng tiền cùng gương mặt sáng rực của cô, đôi mắt thâm thúy hiện lên tia tức giận: "Không có hôn lễ long trọng như cô hy vọng, không nhận được sự chung thủy của tôi. Ngoại trừ trên hộ tịch ghi tên, tôi không cho cô bất cứ thứ gì. Cô đem miếng đất cho tôi, đừng nghĩ là có thể từ đó lấy được chút ít tiền".

Cô cười thậm chí còn gât đầu: "Như vậy hôn nhân cũng thật quá đáng sợ".

Đột nhiên, Uyển Uyển thu hồi nụ cười trên mặt. Nghiêm túc mà kiên định chăm chú nhìn thẳng mắt anh.

"Nhưng làm sao đây, Lạc Tư? Em không để ý nhiều như vậy, càng không thể vì lời nói của anh mà buông tay. Em không cần hôn lễ, không cần sự chung thủy của anh, không cần tiền, những thứ anh nói em không cần... em chỉ cần anh là đủ!"

Bấy giờ, Lạc Tư khẽ có chút ngạc nhiên. Anh không thể phân biệt được lời cô nói là bi thương hay cầu xin hay cô đang tính kế với anh, nhưng anh thấy được trong mắt cô có tia kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Lệ Nhiên Hi đợi cả đêm, mọi chuyện đã rõ như gương sáng, nhưng anh vẫn cứ chờ kì tích xuất hiện. Cho đến khi đồng hồ điểm 11h 40', anh mới chậm rãi đứng dậy, tay bóp nát điều thuốc, rồi chuẩn bị thu dọn mọi thứ.

Nguyên Phi cùng Lâm Thụy Kỳ nhìn thoáng qua, mới duỗi tay liền nghe giọng Lệ Nhiên Hi không chút cảm xúc vang lên: "Cứ để đó, các người đi nghỉ đi, ta tự dọn được rồi"

Bọn họ phần nộ rút tay lại, nhìn Lệ Nhiên Hi im lặng thu dọn căn phòng. Tuy rằng anh không nói gì, trên mặt cũng chẳng có biểu lộ thất vọng hay thứ gì khác, nhưng hai người khi nhìn vào đều cảm thấy xót xa.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Nguyên Phi tâm kinh động nói: "Có phải tiểu gia hỏa đến đây không?"

Lâm Thụy Kỳ không nói gì, hai người đều quay về nhìn Lệ Nhiên Hi, nam nhân đang cầm một đồng đai lụa lớn.

Mở cửa ra quả nhiên là Uyển Uyển

Nhưng Nguyên Phi vẫn ngây người: "Oa, tiểu gia hỏa, chỉ ăn một bữa cơm thôi không cần long trọng thế chứ?" – Anh quét mắt nhìn bộ lễ phục màu đen của Uyển Uyển, tiểu mỹ nhân tinh xảo này nếu không phải bình thường anh đã mở miệng khen.

Uyển Uyển đứng ngoài cửa chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt ửng hồng, nhìn Nguyên Phi trước mắt, sau đó mới khẽ cười nhạt: "Anh Nguyên Phi, anh Nhiên Hi ngủ chưa?"

Nguyên Phi tính nói chuyện thì một cái bóng xẹt đến trước mắt, mùi thuốc lá nhàn nhạt bay qua chớp mũi, Lệ Nhiên Hi đã nhanh tới, đôi mắt đen như hắc ín cẩn thận che dấu nhìn Uyển Uyển, nét mặt biểu lộ nụ cười.

"Sao không gọi điện cho anh, muộn thế này còn tới, phải để anh đi đón em chứ" – Anh dặt tay cô vào phòng, Nguyên Phi che miệng cười trộm đem cửa phòng đóng lại.

Uyển Uyển không nói chuyện, cúi đầu chẳng biết suy nghĩ gì. Lâm Thụy Kỳ cũng lại gần.

Anh nói: "Tiểu gia hỏa, em cuối cùng cũng tới. Thật không lãng phí tâm tư của anh Nhiên Hi"

Cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, thấy nhà trọn được trang trí đầy màu sắc nên có chút kinh ngạc: "Hôm nay sao lại mở party?"

Nguyên Phi nói: "Đúng vậy, anh Nhiên Hi nói nhất định phải chúc mừng em một lần".

Thoáng nhìn thấy nét lạnh lùng của Nhiên Hi, Nguyên Phi lập tức đem hai chữ "sinh nhật" nuốt vào.

Vui thật, vui thật a!! Lệ Nhiên Hi ngẩng đầu nhìn đồng hồ mười một giờ năm mươi phút. Vẫn chưa muộn! Anh đưa tay đặt trộm vào túi áo, Ngoài Uyên Uyên ra, ở đây ai cũng biết rõ nhìn nhau cười. Ngoại trừ trang trí căn nhà trọ, món quà mà Lệ Nhiên Hi chuẩn bị là một cái nhẫn.

Chính vì thế khi nghe Uyên Uyên nói không tới anh mới thất vọng như vậy. Một nam nhân vì nữ nhân mình yêu mà chuẩn bị nhẫn là vì cái gì, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Lệ Nhiên Hi cảm giác tay mình run lên, hai mắt tỏa sáng từ lúc nhìn thấy Uyên Uyên vào cửa không hề rời mắt. Hít thật sâu, giống như một đứa trẻ đang run rẩy nhưng đầy mạnh mẽ cầm chiếc hộp găm tinh xảo từ trong túi áo đem ra.

"Anh Nhiên Hi... em muốn kết hôn"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Không biết có phải bởi vì gió đông lạnh lẽo thổi vào và phá lớp thủy tinh cửa sổ mà thổi vào hay không mà ngay cả những cây Diệp Tử đặt bên cửa sổ cũng không lại, giống như không chịu nổi thời tiết lạnh.

Những người bên trong nhà cũng không biết làm sao, cũng hoàn toàn quên cả phản ứng, đều nhìn cô bằng đôi mắt u uẩn, xem cô giống như người ngoài hành tinh.

Chỉ có Lệ Nhiên Hi biểu hiện trấn tĩnh.

Uyên Uyên thấy anh đem bàn tay đặt vào túi áo, động tác thông thả như lão nhân đã ở tuổi xế chiều. Đôi môi cứng ngắt, ngũ quan hạ xuống, bóng đen hạ xuống che đi. Nhìn không ra được anh đang khiếp sợ, hay đang vui sướng, nhưng xung quanh lại toát ra một màn ưu thương chua xót, bồi hồi không đi.

Có đôi khi, biểu hiện càng trấn tĩnh càng lạnh lùng thì vết thương lòng càng sâu.

"Là anh ta sao?" – Lệ Nhiên Hi vẫn như cũ không ngẩng mặt lên, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Uyên Uyên gật đầu.

Một bên tay Nguyên Phi nắm chặt, đầy kích động: "Tiểu gia hỏa, em đang đùa bọn anh sao? Em ngay cả bạn trai cũng không có, sao lại kết hôn? Đây đừng dọa bọn anh nữa, trái tim bọn anh không chịu nổi trò đùa của em đâu!"

Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn về phía Nguyên Phi: "Không phải đùa, anh Nguyên Phi, là thật đó. Em phải lập gia đình, chẳng lẽ anh Nguyên Phi không vui sao? Uyên Uyên đã trưởng thành, muốn lấy nam nhân mình yêu. Em rất vui, không ngờ anh ấy lại đồng ý"

Bên tai truyền đến tiếng than nhẹ của Lệ Nhiên Hi.

Đầu ngón tay lạnh lạnh của anh trượt qua mặt cô, anh hỏi: "Một khi đã vui vì sao còn khóc".

Nhìn theo thủy châu trên tay anh, cô á khẩu nói không nên lời. Ngay sau đó, vòng tay ấm áp của Lệ Nhiên Hi ôm cô vào lòng, bàn tay to xoa nhẹ gáy cô, bên tai anh truyền đến tiếng tim đập, tiếng trống ngực.

Nguyên Phi cũng thờ dài, giống như không thể chứng kiến được nữa quay về phòng. Thảm Thụy Kì cùng Ty Lăng bắt đầu đi lác đác, cũng rời đi. Trong nhất thời chỉ còn hai người.

Thật lâu sau, trong lòng anh, cô nhẹ giọng nói: "Bất luận thế nào, em cũng sẽ đứng cảm đối diện với con đường mình đã lựa chọn. Em biết mình sống không được bao lâu nữa, nhưng anh Nhiên Hi à, cả đời người cũng nên sống vì bản thân mình không phải sao?"

Anh trầm mặc. Vì mình mà sống một lần, cho nên anh mới có dũng khí mua nhẫn. Nhưng buồn cười nhất là, nhẫn còn chưa kịp đưa, cô cũng đã quyết định vì bản thân sống một lần.

Còn anh? Vì thành toàn cho cuộc sống của cô, bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Cô giương mắt nhìn đồng hồ.

"Uyên Uyên" – anh gọi khẽ.

Có lẽ hôm nay là lần đầu tiên cũng là cuối cùng anh làm sinh nhật cho cô. Có lẽ sau này bên cô sẽ có nam nhân khác bảo hộ.

Vì thế....

"Sinh nhật vui vẻ, Uyên Uyên của anh".

Nhất định, không thể không hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Chuyện lấy Lạc Tư, ngoại trừ bọn người Lệ Nhiên Hi, Uyên Uyên ai cũng không nói, bao gồm cả phụ thân và người nhà cô.

Cô rất hiểu cha mình, luôn để chữ lợi lên hàng đầu, ngay cả thân tình cũng gạt sang một bên. Nếu Hách Liên Thành biết cô gả cho một người xuất sắc như thế, một trong ba đại gia tộc cầm quyền, không biết sẽ làm ra trò gì.

Mà cô trong mắt Lạc Tư chỉ là một nữ nhân trăm phần hư hỏng. Cho dù khiến cho bản thân mình trở nên thấp kém cũng không sao, nhưng cô không muốn quấy nhiễu anh, khiến anh cảm thấy phiền toái.

Quả nhiên dùng đất để trao đổi thì hôn nhân chẳng bao giờ sáng rọi. Theo như lời anh, không có áo cưới, không có hôn lễ, không có những thứ mà một nữ nhân ước mơ tha thiết. Chỉ là ngay lập tức đăng kí hộ tịch, việc đó cũng do luật sư của Fiji Siqi đảm nhiệm. Quyền lực của Lạc Tư quả nhiên rất lớn, không cần ra tay, hôn nhân đại sự thật đơn giản, chỉ cần hai tờ giấy đã giải quyết dễ dàng.

Nhưng cô rất dễ thỏa mãn, ít nhất Lạc Tư cũng tổ chức yến hội. Yến hội tổ chức tại khách sạn, những khách lui tới Uyên Uyên không quen, mà họ cũng chẳng quan tâm đến cô đâu như cô, điều này khiến cô thờ phào nhẹ nhõm.

Ngồi ở trong phòng nghỉ, cô nhìn ngón tay phải trống không đến ngẩn ngơ. Đột nhiên cửa phòng phát ra tiếng gõ cửa. Cô vội vàng lấy lại tinh thần. Ánh mắt chuyển đến nam nhân đứng ngay cửa, gương mặt nhỏ đỏ bừng sừng sờ trong giây lát.

Hôm nay chú rể vẫn mặc bộ âu phục màu đen, chỉ có điều trang trọng hơn so với ngày thường, càng tăng thêm vẻ bất phàm. Cả vạt màu lam sẫm, cùng với chiếc kẹp cà vạt tinh xảo càng tăng thêm phần bức người. Anh đi nhanh đến, đôi chân thon dài, hai tay đặt ở túi, trên trán vài sợi tóc lay động, lộ ra đôi mắt màu tím động lòng người, giống như một cặp kim cương màu tím hiếm có.

Lạc Tư lạnh lùng liếc nhìn cô, phía sau là luật sư.

Uyên Uyên luôn cảm thấy, có lẽ trên đời này không còn gặp được nhân vật nào anh tuấn như Lạc Tư, chỉ có thể dùng từ băng sơn ngàn năm để hình dung anh, để phản bác lại mỹ mạo của anh. Anh lạnh lùng nhưng hấp dẫn người khác, bên trong sự lãnh lẽo mang theo một bí mật ẩn chứa thiêu đốt người khác.

Anh cũng không thiếu đi sự quyến rũ cùng mị lực mê người, dù vô tình, chỉ cần gợn tay nhấc chân cũng có thể đem toàn bộ sự hoàn mỹ của mình lộ ra, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, luôn vô cùng tinh táo lãnh khốc.

Lúc Uyên Uyên lấy lại tinh thần, luật sư đặt trước cô một phần văn kiện.

"Hách Liên tiểu thư, việc chuyển nhượng đất là không hề ép buộc mà do tiểu thư cùng Lạc Tư tiên sinh trước khi kết hôn đã nói chuyện. Mời tiểu thư kí tên." – Luật sư giải thích.

Cô trầm mặc nhìn về phía Lạc Tư, anh châm điếu thuốc, đứng ngay cửa sổ mà lặng im, đưa lưng về phía này, giống như chẳng hề muốn liếc mắt nhìn cô.

Cô cười chua xót dưới ánh mắt kinh ngạc của luật sư, cô nhẹ nhàng đẩy văn kiện trước mặt ra. "Tôi không kí".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Nghe thấy thế, trên mặt luật sư xuất hiện sự kinh ngạc, khó xử nhìn về phía nam nhân đang đứng bên cửa sổ,

Lạc Tư chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Uyển Uyển, mang theo chút không vui. Không đợi luật sư hỏi anh đã mở miệng: "Sao? Muốn đổi ý?"

Uyển Uyển lắc đầu, nhìn thẳng anh: "Em muốn cùng anh nói chuyện được không Lạc Tư?"

"Tôi nghĩ tiểu thư nên ký tên vào đây trước, Hách Liên Tiểu thư, đây là..."

Uyển Uyển cắt ngang lời luật sư đang lái nhái: "Phu nhân Fiji Siqu"

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên cô lại kiên nhẫn giải thích: "Bắt đầu từ hôm nay, khi xưng hô cũng nên gọi tôi là phu nhân Fiji Siqu".

Luật sư không biết nên nói gì, nhìn hai lúm đồng tiền cực kì thoải mái của Uyển Uyển, giống như mơ hồ nhìn thấy một loại cảm xúc bất thường. Anh nhìn về phía Lạc Tư hỏi ý, chỉ thấy anh không kiên nhẫn phát tay, lập tức rời đi.

Lúc cửa phòng bị đóng lại, cầm cửa cô liền bị tay Lạc Tư giữ lấy, đôi mắt màu tím gần ngay trước mắt, mang theo ánh mắt sắc bén nhìn thấu nhân tâm dò xét cô.

Cơ thể anh đến gần cô, khiến cô không thể thối lui, vòng eo tựa thẳng bàn trang điểm bên cạnh, lớp gỗ ép áp sau lưng cô, nam nhân ở trước lại mang theo sự xâm lược. Một mùi xạ hương dễ ngửi từ trên người nam nhân bay ra, giống như có thể khiến người khác say.

"Vì sao không kí? Cô cuối cùng đang nghĩ gì?" – Anh lạnh lùng mở miệng, giọng nói trầm thấp như một viên băng châu rơi ra từ cổ họng tron nhần.

Cầm không ngừng nhói đau, anh dùng sức không nhỏ, bàn tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô, để dưới cằm cô.

"Không phải không kí, chẳng qua em không muốn ngay trong ngày kết hôn lại bị nhắc rằng đây chẳng qua chỉ là cuộc giao dịch, chẳng lẽ anh không thể cho em một chút ảo tưởng sao" – Ảo tưởng rằng hôn nhân là do hai người yêu nhau, ảo tưởng rằng hôn nhân là do anh cam tâm tình nguyện.

Giọng nói Uyển Uyển mềm mại, trên mặt còn mang theo nét cười. Nhưng giọng nói vang lên bên tai Lạc Tư lại rõ ràng mang theo sự chua xót.

Đôi mắt anh khẽ lóe lên, một loại cảm xúc không tên nhanh chóng lướt qua. Trong chốc lát, anh tới gần cô, đôi môi lạnh lẽo khéo léo chạm vào vành tai cô. Thân thể mềm mại ngay lập tức cứng ngắc, anh còn nghe thấy âm thanh khản trương của cô. Khẽ động giống như đang hôn nhưng thực tế anh chỉ cong môi mỉm cười thành hình vòng cung.

Anh mở miệng, hơi thở nóng hổi trượt vào mạn tai cô: "Cô tự mình hiểu lấy, hôn nhân giữa hai ta chỉ là giao dịch. Đó không gọi là ảo tưởng, chẳng qua chỉ là tự dối mình."

Lừa dối bản thân còn bị ai hơn? Cô cười khổ khẽ nhướn mắt. "Cho dù là vậy, anh cũng nên cho em thời gian vài ngày. Hơn nữa, anh sẽ không cho phép em đổi ý đúng không? Anh có rất nhiều thủ đoạn đối phó với em, em hiểu được."

Lạc Tư đứng thẳng dậy, tuy cô đã lớn nhưng thân thể lại mềm mại như trẻ sơ sinh, trên người còn mang theo mùi hương nhàn nhạt. Anh nhìn gương mặt cô, nhỏ mà tái nhợt, nhưng vì trang điểm mà trở nên vô cùng hồng hào. Ngũ quan xinh xắn, mang theo chút non nớt của thiếu nữ mới lớn cùng sự thuần khiết giống như búp bê trong tủ kính.

Tuy đã ở trên thương trường nhiều năm như vậy, tuy có vô số kẻ e ngại anh, nhưng có đôi khi anh không nhìn thấu được người trước mắt, dù đó chỉ là một tiểu nữ sinh mới lớn.. Anh buông ra lời chế nhạo: "Được, tôi đáp ứng cô. Nhưng... trong khoảng thời gian này, cô cũng có nghĩa vụ cần phải thực hiện."

Đột nhiên Uyển Uyển cảm thấy môi mình bị anh sát nhập lại, hai tay bị anh giữ phía sau, cả cơ thể bị đè ép về phía bàn trang điểm, cong lên dính sát vào người anh. Bộ tây trang lạnh lẽo của anh cọ xát trên người cô có chút đau.

Bị môi lưỡi ám áp chiếm cứ, vây hãm, đòi hỏi. Nam nhân trước mắt lại như một khối băng không thể dựa vào, cứ như đã thủ đối xử với cô. Cô thất kinh lồng ngực đập phồng, lại như cũ không thể đẩy nổi anh ra.

Môi sưng lên, đau đớn càng rõ hơn, phía sau tay anh bắt đầu vuốt ve nơi cổ mảnh khảnh của cô. Nghĩ đến chuyện xảy ra kế tiếp cô bắt đầu luống cuống...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Biết rõ rằng sau khi kết hôn, những việc thân mật như thế nhất định sẽ có, nhưng cô bây giờ lại đang hoảng sợ.

Hơn nữa cô cũng biết, Lạc Tư không phải là nam nhân biết kiềm chế, trời sinh anh ra đã cuồng ngao, có lẽ đó là nguyên nhân khiến anh trên mọi người, chỉ cần anh muốn có, cho tới giờ không gì không có được.

Nhớ rõ hai năm về trước, cô ồn ào muốn ngồi ở nơi cao nhất, anh rõ ràng rất chán ghét không tình nguyện, nhưng cũng không cự tuyệt lái xe đưa cô đi. Có lẽ bầu không khí chính là nguyên nhân khiến hai người hôn nhau. Nhưng ai biết nụ hôn này ngày càng không thể vẫn hồi, cả người cô bị đẩy ngã đập vào lớp kính thủy tinh bị anh hung hăng hôn.

Xe du lịch dừng lại ở nơi cao nhất trên mặt đất, ánh đèn rực rỡ, bầu trời đầy sao hòa lẫn vào nhau. Thời điểm đó cô đã bị mê hoặc. Trong ánh mắt cô là hình ảnh đều gọi cảm cùng gương mặt mị hoặc của nam nhân, cô tin rằng cả đời này sẽ không ai có được đôi mắt đẹp hơn anh. Pháo hoa màu tím bắn lên cao rồi biến mất, khoảnh khắc đẹp để ấy luôn giữ lại vĩnh viễn trong lòng cô.

Quần áo bị cởi ra một nửa, anh cực kì hưng phấn, cô thật sự nghĩ anh sẽ ở trên mây hăm cô. Nhưng ai ngờ, anh thật sự đem cô đẩy ra.

Anh thở gấp gáo, giả bộ hung tợn nhìn cô, cắn răng nhẫn nhịn. "Hôm nay tạm tha em, đợi em trưởng thành, thì cái gì đến sẽ đến"

Nói câu cuối cùng xong, anh hình như không cam lòng, cắn vào vành tai cô. Bỗng dưng môi trên nhói đau, Uyên Uyên lấy lại tinh thần, Lạc Tư ở ngay trước mặt, chớp mũi khẽ run, cô thậm chí còn cảm thấy hơi thở nóng rực của anh.

"Thật không chuyên tâm, phải chăng năng lực của tôi quá kém?"

Giọng nói khàn khàn, miệng mang theo sự châm chọc. Đôi mắt màu tím kia vẫn như trước sâu thẳm, say lòng, có chút ánh sáng lóe lên, nhưng không còn như trước. So với hai năm về trước, hai người hôm nay tuy ở rất gần nhưng cô vẫn cảm thấy có khoảng cách, cho dù có vượt ngàn sơn vạn thủy cũng không cách nào tiến gần vào lòng anh.

Anh không còn là nam nhân ngây ngô đầy kiềm chế như trước.

Lạc Tư nhìn chằm chằm biểu tình của Uyên Uyên, trong mắt cô xuất hiện bất cứ thứ gì cũng bị đôi mắt sắc sảo của anh bắt lấy.

Gương mặt không còn huyết sắc, chỉ có vài giây thân mật ngắn ngủi mà đã khiến cô choáng váng, hai má đỏ bừng, cặp môi kia sưng đỏ, anh nhớ lúc chạm vào cô, trong chớp mắt hương vị mềm mại ngọt ngào của cô khiến anh không khống chế nổi.

Rõ ràng khinh thường không muốn chạm vào cô, nhưng động tác lại đi trước phản bội lí trí của anh. Không thể phủ nhận cô rất đẹp, loại cảm giác non nớt ngây thơ sẽ làm nam nhân hận không thể nóng lòng chà đạp sau đó che chở bảo vệ nét đẹp tinh tế đó. Năm đó, anh là bị đáng về bên ngoài của cô lừa gạt sao?

Giờ phút này, hai người hai tâm tư. Phòng nghỉ trở nên trầm mặc, tận đến khi có tiếng đập cửa kéo dài.

"Boss, có điện thoại bên Italy gọi tới" – Ngoài cửa Vincent cung kính thông báo.

Uyen Uyên tính đẩy Lạc Tư đang áp trên người mình ra, nhưng chưa kịp duỗi tay, nam nhân đã nói lòng kiềm chế, từ bên cạnh cô rút ra.

Bộ âu phục màu đen cắt may thủ công, cùng với ghim áo màu vàng mang biểu tượng gia tộc Fiji Siqi dưới ánh đèn càng chói sáng, sắc mặt của Lạc Tư lại băng lãnh, tất cả hợp nhất tạo nên khí thế uy hiếp người.

Nếu không có đôi mắt màu tím sâu hoắm cùng đôi môi sáng rực kia, cô thật sự tưởng rằng mình đang ở ngay đầu súng. Anh duỗi tay đem tóc hất ra sau, động tác liên tục mẽ người.

Rời khỏi phòng nghỉ, anh lạnh lùng nói: "Đừng quên lời cô nói với tôi"

Anh kéo dài thời hạn kí bản chuyển nhượng đất kia. Lúc anh đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn một người. Biết anh không nghe thấy nhưng cô vẫn dụi dãi nói: "Cảm ơn anh".

Công ty bên Italy gặp chút sự cố, sau khi phân phó giải quyết ra sao, Lạc Tư đột nhiên muốn quyết định đích thân đi.

Kì thật, đây chẳng qua là chuyện nhỏ, không cần Lạc Tư giải quyết. Nhưng Lạc Tư nói về, làm cả cấp dưới cũng chỉ biết nom nớp lo sợ nghênh đón đại

Boss đích thân tới.

Đóng cửa hội nghị lại, anh theo quán tính rút ra điều thuốc trong ngăn kéo, vừa tính châm lửa đã có một bóng người rất nhanh châm thuốc cho anh.

Nhưống mắt muốn nói lại thôi. Là Vincent.

Ánh lửa cùng mùi thuốc lá, màu trắng của tàn thuốc bị đốt thành tro, anh hút một ngụm, sau đó kẹp giữ hai đầu ngón tay thon dài.

Trong thư phòng ánh đèn mờ tới mông lung một màu vàng càng khiến cho gương mặt góc cạnh của nam nhân thêm rõ, làm tăng sự huyền bí. Vincent đi theo bên Lạc Tư đã lâu vẫn không thể sinh ra kháng thể chống lại mị lực từ anh.

Mọi người đều nói lúc nữ nhân hút thuốc là quyến rũ nhất, nhưng Vincent lại cảm thấy, Lạc Tư hút thuốc còn mê người hơn, thậm chí còn giống như bức tranh tao nhã được tạo ra dưới tay nghệ nhân.

"Vincent cậu có chuyện gì sao?" – Lạc Tư chậm rãi hỏi.

Vincent cuống quýt thu hồi tầm mắt, cúi đầu, sau khi nghe thấy những điều Lạc Tư nói qua điện thoại: "Boss, công việc bên Italy cũng không nghiêm trọng, nếu ngài lo lắng có thể phái tôi đi. Dù sao, hôm nay ngài cũng vừa kết hôn với Hách Liên tiểu thư".

Gương mặt Lạc Tư không thay đổi, cắt ngang nói: "Tôi nghĩ lúc cô ta kết hôn, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Cho nên Vincent, cậu không cần vì cô ta mà lo lắng, nữ nhân kia thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu"

Giọng nói của Boss không chút gọn sóng, biểu tình quen thuộc của anh Vincent đã rõ, đề tài về phu nhân Fiji Siqui không nên nhắc lại nữa. Cho nên anh khẩn trương chuyển đề tài: "Boss, về phần giấy chuyển nhượng đất, tôi vừa gặp luật sư, hy vọng chúng ta trong vòng 3 ngày giải quyết ổn thỏa, thì sẽ đạt được lợi lớn nhất".

Thật lâu sau vẫn không nói gì, Vincent cẩn thận nhắc tầm mắt lên, thấy Lạc Tư nhắm mắt tựa vào ghế da, ngón tay thon dài vẫn giữ lấy điều thuốc đang tỏa khói, làn khói trắng lượn lờ tựa sương mù, làm cho gương mặt tuyệt mỹ của anh càng hư ảo.

Tuy rằng Boss quyết định để anh báo cáo, nhưng anh thật sự không có gan quấy nhiễu Lạc Tư, nhưng đành lặng im đứng ngay tại chỗ chờ xử lý.

Từ sâu thẳm Lạc Tư phá vỡ sự im lặng: "Chuyện đất đai tôi có cách an bài, trước khi tôi trở về từ Italy cậu không cần đi tìm Hách Liên".

"Nhưng, Boss, cứ mỗi ngày, Fiji Siqui chúng ta lại tổn thất, hơn nữa sẽ làm chậm lại ngày tuyên bố ngài nhậm chức".

Lần này, Lạc Tư mở mắt. Đôi mắt màu tím như chim ưng xuyên thấu bắn về phía Vincent, giọng nói nham hiểm: "Vincent, cậu vượt quá giới hạn rồi!"

Vincent vừa lui ra không lâu, cửa phòng Lạc Tư lại bị ai đó mở ra, thậm chí chưa kịp gõ. Lạc Tư không cần hao tâm tổn trí nhìn cũng biết nam nhân dám ngạo mạn trước mặt anh là ai.

Đứng trước cửa sổ, ánh trăng kéo dài bóng anh. Đầu ngón tay vẫn kẹp lấy điều thuốc mới, nhàn nhạt mĩa mai: "Chẳng lẽ ở bên Pháp bá tước không được dạy lễ nghi cơ bản khi vào phòng sao?"

Joy nhàu mày, đôi mắt màu lam sáng như tinh, khóe môi tựa như vô hình, anh một tay cầm túi một mặt cùng Lạc Tư nói chuyện: "Người chẳng lẽ không biết ở bên Pháp, ngay cả với người thân cũng phải hành lễ sao?"

Lạc Tư hừ lạnh không muốn cùng anh nói chuyện. Joy cũng theo thói quen, tự bản thân đi đến quầy bar trong phòng, mở một chai rượu vang quý của Lạc Tư, không chút khách khí rót vào ly.

"Lạc Tư, hôn lễ của người cũng gần dị quá đấy" – Joy uống một ngụm rượu vang, cảm giác dễ chịu khiến anh nheo mắt hưởng thụ.

Lạc Tư chậm rãi quay lại, liếc mắt tên nam nhân cao ráo khí thế cũng chẳng khác mình mấy, bước chân dài dập tắt điều thuốc, đi đến bên quầy bar đón lấy ly rượu vang.

Nhấp một ngụm, Lạc Tư thích thú hỏi: "Đơn giản? Không phải bảo cậu đừng tới sao?"

Joy cười xòa một tiếng: "Hôn lễ của dòng họ Fiji Siqui sao tôi lại dễ dàng bỏ qua như thế, huống chi lại là bạn gái tình đầu của cậu. Diễn tốt như thế, dù dùng súng chia vào đầu tôi, tôi cũng tới cổ vũ".

"Bạn gái, mối tình đầu? Cậu không phải quá đề cao cô ta chứ?" – Lạc Tư lắc lắc ly rượu trong tay, dưới ánh đèn mờ nhạt, làm cho chất lỏng thêm phần đẹp đẽ, như máu tươi của người.

Joy nhàu mày: "Tôi thấy cô ta cũng không phải xấu xa như cậu nghĩ? Ít nhất tôi chưa bao giờ thấy cậu xao động".

Lạc Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn Joy, đối với lời bình luận của anh có chút không tin.

Joy nhìn Lạc Tư sau đó lắc đầu: "Chắc chắn, một đôi mắt xinh đẹp như thế mà lại để trên khối băng như cậu đúng là lãng phí".

Đối với "lời khen" của Joy, Lạc Tư chỉ nghiêng đầu mỗi cong lên thành hình cung, gương mặt tuấn đạt không hề thua kém Joy.

Ngay lập tức Joy cho rằng, nếu Lạc Tư cười nhiều hơn sẽ mê luyến toàn bộ nữ nhân trên thế giới. Trong lúc còn suy nghĩ, anh đột nhiên nghe thấy tiếng Lạc Tư: "Cậu cứ như vậy để mặc Tiểu Dã Miêu sao?"

Joy lấy lại tinh thần, bĩu môi, nét cười trên mặt thu lại. "Đã có lá gan cùng người khác uống rượu, cô ấy phải tự mình gánh lấy hậu quả. Tôi không phải đi làm từ thiện, không biết giúp đỡ người khác sửa sai".

"A, như vậy sao?" – Lạc Tư cười tà, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. "Dù có người đưa cô ấy vào khách sạn, cậu cũng không quản sao?"

Joy bưng chén rượu lên tay, sau đó nhú mồm: "Shit! Sao cậu không nói sớm!"

Hung hăng liếc nhìn Lạc Tư, đem chất lỏng màu đỏ trong ly uống cạn, rồi như trận gió xoáy nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Lạc Tư chậm chọc cười một tiếng, đem chất rượu đỏ đổ vào cổ, sau đó ánh mắt nham hiểm lạnh lùng nhìn về cửa sổ.

Hôn lễ đơn giản này đối với Uyển Uyển cũng không thu hoạch được gì, nhưng cũng cứu được mấy tên nam nhân tránh khỏi bị nét đẹp của cô đầu độc. Cảm giác thỏa mãn bù lại cho đêm tân hôn chưa xót văng bóng vị hôn phu. Bất quá, ngày hôm sau cô mới biết đêm đó Lạc Tư đi Italy. Có cần khăn trương tránh khỏi cô như thế không?

Uyển Uyển nở nụ cười, trong lòng không chút cảm xúc, ngay cả chút cảm giác đều không có. May mà cô có nhiều việc phải làm, ít nhất sau khi kết hôn, cô không thể cùng Lạc Tư tới ở khách sạn.

Cô không cách nào liên lạc với Lạc Tư, chỉ thông qua Vincent chuyển lời, có thể thấy được cô mong gặp anh ra sao. Chẳng qua cô muốn mua một căn nhà để sống. Lạc Tư không dị nghị, lập tức đưa người chuyển cô tờ chi phiếu trống, mặc cô tiêu xài.

Ngày hôm sau, Vincent đưa cổ vấn tài sản của tập đoàn Fiji Siqui tới khiến Uyển Uyển dờ khóc dờ cười. Có lẽ Lạc Tư muốn bỏ tiền mua nhà nhanh nhất, nhưng cô chỉ muốn vì hai người tạo ra một gia đình ấm áp. Đối với nữ nhân mà nói, gia đình quan trọng hơn tiền. Cô vất vả lắm mới bảo được Vincent nói cổ vấn tài vụ đi về, Uyển Uyển tự mình tìm kiếm phòng ở, tự mình trả giá. Cả người bận rộn.

Bận cũng tốt, ít nhất khiến cô quên đi sự không thoải mái, không có thời gian suy nghĩ miên man.

Cuối cùng, Uyển Uyển lựa một căn biệt thự cách nội thành không xa. Cô biết Lạc Tư đối với chuyện tình yêu hay thứ gì khác cũng có yêu cầu hà khắc, cho nên việc trang hoàng cô tự mình chọn lựa.

Tự mình bố trí nhà của anh, vừa bận vừa mệt nhưng lòng phấn khích, bất luận thế nào cũng không đánh đổ được cô. Nhưng, có lẽ cô đã quên mất tất cả, quên mất rằng hôn nhân giữa cô và Lạc Tư chỉ là giao dịch, chuyện mua nhà mới còn chưa công bố thì đã có nữ nhân không ngừng tìm tới cửa, cô lấy đâu ra quyền chỉ trích anh, một chút quyền lực cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Ngôi nhà mới tọa lạc giữa sườn núi. Mùa đông có tuyết đã qua, tầng mây nhàn nhạt, bầu trời cao bị gột rửa khoác lên mình sự lạnh lùng.

Mười ngày qua, không uống phí tâm huyết của Uyển Uyển, toàn bộ căn nhà đã được trang trí xong. Vincent mang mấy người hầu cũ tới giúp cô dọn dẹp nhà mới. Đương nhiên Vincent lúc nào cũng thuê người chuyên nghiệp, dùng các biện pháp bảo vệ kỹ thuật hiện đại nhất đặt quanh nhà, dùng dấu vân tay để phân biệt, tia hồng ngoại cảm ứng quét người, GPS tự động, camera định vị. Cũng chính lúc này, Uyển Uyển hiểu rằng mình đã gả cho một người đàn ông lợi hại đến mức nào.

Cô đột nhiên hiểu được mua nhà cũng phải có cổ vấn tài sản đến khảo sát kiểm duyệt, dù sao cô dùng toàn thiết bị tiên tiến xa xỉ nhất trên thế giới để trong nhà, nếu không biết sử dụng sẽ giống như dùng gạo vàng múc nước giếng.

Uyển Uyển khẩn trương đem quần áo từ khách sạn về, sau đó đặt vào tủ. Vincent lịch sự gõ cửa, cô ngừng tay xoay người thì thấy một người phụ nữ trung niên theo Vincent đi vào.

"Tiểu thư Hách Liên, đây là quản gia ở Đức của Boss, Mary. Mary ở chung với Boss một khoảng thời gian không ngắn. Nếu tiểu thư có chuyện gì có thể thỉnh giáo Mary".

Câu giới thiệu ngắn gọn nhưng lại ngầm thu hút sự chú ý vào hai từ cuối "thỉnh giáo", cô cũng chú ý Vincent đối với vị quản gia này rất kính trọng, sau đó

cô chậm rãi mỉm cười.

"Mary, xin chào. Tôi là Hách Liên Uyển Uyển, sau này có thể gọi là Uyển Uyển".

"Làm sao có thể chứ, hạ nhân không thể cùng chủ nhân hỗn vi nhất đàm, cái này tôi có thể hiểu" – Mary mặt không thay đổi nhìn Uyển Uyển, đáng vẻ không thể cung kính hơn.

Uyển Uyển khó xử thu hồi tay, nghe Mary hỏi Vincent: "Nếu không còn việc gì, tôi xin phép đi xuống cùng mọi người thu dọn".

Vincent gật đầu: "Được".

Rõ ràng nữ chủ nhân đứng trước mặt nhưng Mary lại hỏi kẻ làm thuê cho Lạc Tư, đúng là biết ra oai phủ đầu không hề che dấu. Mary đi rồi, Vincent nhìn về phía Uyển Uyển: "Mary đã chăm sóc Boss từ khi còn nhỏ cho nên tránh không khỏi có chút cao ngạo. Tiểu thư không cần để trong lòng."

Cô hào phóng cười, lộ ra lúm đồng tiền tròn xoay đáng yêu: "Không sao. Dù sao nhà lớn như vậy, có người ở cũng rất vui"

Thật sự rất vui. Ít nhất, cô cũng biết được quần gia theo bên cạnh Lạc Tư đưa đến, như vậy chứng minh anh không phải ở tạm lánh bên ngoài, mà cùng cô chung sống.

Người luôn biết cách thỏa mãn, cho nên dù chỉ là nhìn thấy một chút điều nhỏ nhoi, cô cũng vui vẻ. Khoảng chừng ba bốn ngày nữa mọi thứ sẽ sửa sang xong. Cũng may có rất nhiều người giúp cô, nếu không với mình sức của Uyển Uyển, người ta chỉ mất ba ngày cô chắc phải mất gấp mấy ngày.

Sau đó, người hầu trong biệt thự cũng giảm đi. Vì thói quen của Lạc Tư là thích thanh tĩnh, cho nên tại hậu viện luôn có một nhà nhỏ nghỉ ngơi cho người ở.

Mary đối với Uyển Uyển vẫn lạnh nhạt, tuân thủ nghi lễ của kẻ trên người dưới, nhưng thực chất vẫn không cho rằng Uyển Uyển là chủ nhân. Rất may Uyển Uyển đối với những việc này cũng không để tâm, nhưng lại chú ý tới nơi ở của người hầu đã bị hư. Chỗ này mùa đông tương đối lạnh, trên cửa sổ kết lại một lớp băng. Nếu cứ sống như vậy thân thể sẽ bị bệnh không chịu đựng nổi, huống chi Mary đã ứng tuổi.

Buổi tối lúc đang làm việc ở công ty, Vincent nhận được điện thoại của Uyển Uyển.

"Hách Liên tiểu thư, có việc gì sao?" – Anh đứng dậy, đi qua một bên tiếp điện thoại

"Vincent nơi ở của người hầu mấy điều hòa hư hết rồi, tôi muốn mời Mary và mọi người qua ngủ tạm ở phòng khách biệt thự được không?"

Nghe bên đầu dây kia có chút khản khoản, dịu dàng như tiếng trẻ con, Vincent cười cười: "Tiểu thư, cô là chủ nhân trong căn nhà, việc này tiểu thư tự quyết định là được".

"Nhưng.." – Bên đầu dây kia cô ngượng ngùng nói. "Anh cũng biết Mary rất bảo thủ không chịu thay đổi, hơn nữa nếu tôi tự mình nói, họ cũng sẽ không nghe".

Vincent chần chờ một lát: "Được, tiểu thư đừng lo, để tôi gọi điện cho Mary giải quyết".

"Được, vậy cảm ơn anh, Vincent" – Nghe thấy anh hứa giúp cô, giọng nói Uyển Uyển vui lên nhiều.

Vincent nói không cần khách khí, nhưng nghĩ tới gì đó liền trầm ngâm một lát, rồi đột ngột nói: "Tiểu thư, Boss trở về rồi, đang ở công ty xử lý văn kiện còn tồn đọng, cho nên cô không cần lo lắng".

Có mấy lần Uyển Uyển gọi tới đều muốn hỏi thăm tin tức Lạc Tư. Nhưng cuối cùng không biết vì cái gì cô vẫn chưa từng hỏi đến, có lẽ sợ sẽ quấy rầy anh. Trong lòng cảm thấy thương xót cho cô gái đáng yêu này, cho nên phá lệ tiết lộ tung tích của Boss.

Quả nhiên bên đầu dây kia im lặng, sau đó giọng nói của Uyển Uyển mang theo chút mừng rỡ: "Anh nói Lạc Tư đã về?"

Vincent cười cười: "Phải, Boss đang ở công ty".

Chấm dứt trò chuyện, Vincent đi đến bên Lạc Tư tiếp tục giúp anh xử lý tiếp văn kiện còn sót. Lạc Tư đi suốt nửa tháng, văn kiện chất đống không ít.

"Là điện thoại của ai vậy?" – Lạc Tư một bên kiểm tra báo cáo, không yên lòng hỏi.

Vincent ít khi tiếp điện thoại khi họ đang làm việc trừ khi đó là chuyện quan trọng.

"A, là Hách Liên tiểu thư" – Vincnet thành thật đáp, đồng thời cũng chú ý tới ông chủ đang nhắm tính liền dừng lại, nhưng rất nhanh khôi phục thái độ bình thường.

"Cô ấy tìm cậu làm gì?"

"À mấy điều hòa ở chỗ người hầu sống bị hỏng, tiểu thư muốn tôi khuyên Mary tối nay dọn qua trong biệt thự".

Lạc Tư không nói gì, chỉ bưng ly cà phê đã nguội đặt bên môi tào nhả uống vài ngụm. Đồng văn kiện bị tồn đọng này khiến anh phải làm liên tục không kịp thở. Nhưng gương mặt lạnh lùng, dung nhan tuyệt mỹ giống như thuốc phiện vẫn không chút mệt mỏi.

Vincnet muốn nói mà lại thôi, nhưng vẫn mở miệng: "Theo tôi biết, hình như Mary không thân thiện với Hách Liên tiểu thư".

Lạc Tư hừ lạnh một tiếng, không hề kinh ngạc. Anh nhướn mày, đôi mắt màu tím dừng trên người Vincent: "Cậu chưa từng thấy, Mary đối với ai cũng không thuận mắt sao?"

Điều này cũng đúng, Mary có tiếng mặt lạnh, quả nhiên chủ nhân của bà cũng vậy. Huống chi Mary còn có chút coi thường với Lạc Tư, tuy thân phận là người hầu, nhưng ở nhà cũ Fiji Siqui bất luận là ai đối với bà cũng cung kính.

Nhưng, Boss đưa Mary tới đây có dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn dùng Mary để trấn áp phu nhân mới lấy về sao? Rất nhanh, Vincnet lại lắc đầu, đem suy nghĩ ngây thơ đó quăng qua một bên.

Tâm tư của Lạc Tư anh không thể đoán lung tung. Boss dù sao cũng có năng lực nhìn thấu suy nghĩ người khác.

Bên này, Uyển Uyển sau khi tắt điện thoại, liền run lên, rồi chậm rãi đón nhận tin tức tốt mà Vincent cho cô. Lạc Tư đã về!!

Cô ngăn không cho bản thân nhảy cẫng lên, nhìn đồng hồ chỉ mười giờ. Anh vừa xuống máy bay liền làm việc ngay sao, không khỏi có chút xót xa. Suy nghĩ một lát, Uyển Uyển đi vào phòng bếp. Mary nghi hoặc đi theo phía sau, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô.

"Tiểu thư, đã trễ thế này cô xuống bếp làm gì?"

Nghe thấy giọng nói, Uyển Uyển liền quay lại cười vui vẻ với Mary, nét mặt hưng phấn không thể che dấu.

"Mary, vừa rồi gọi Vincent nói Lạc Tư đã về. Trễ thế này anh ấy còn làm việc, nhất định không tự chăm sóc được mình. Tôi có nên làm ít đồ ăn mang cho anh ấy không?"

Cô vẫn mở to mắt, đôi mắt lóe sáng. Mary sợ sệt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, đột nhiên phát hiện bản thân không có cách nào đã kích lời cô nói.

Mary cũng có chút không đành lòng, gật đầu nói: "Cũng được, dạ dày thiếu gia không tốt. Đã trễ thế này, chắc chưa dùng cơm".

Trong chốc lát gương mặt Uyển Uyển lại có vẻ lo lắng, nụ cười biến mất: "Cơ thể Lạc Tư không khỏe sao?"

Mary nói: "Cũng không phải không khỏe, chẳng qua vì bán mạng làm việc thôi. Hai năm trước thiếu gia tiếp nhận công ty ở Đức, cũng không biết vì sao lại liều mạng lao vào công việc. Sau đó dạ dày không khỏe, phải vào bệnh viện mấy lần. Mấy năm qua, trải qua điều dưỡng tốt nên cũng khá lên nhiều".

Đột nhiên Mary nhận ra mình đối với cô gái nhỏ này lại nói nhiều như thế. Bà nhìn về phía Uyển Uyển, phát hiện cô cũng lo lắng giống mình, sắc mặt tái nhợt, không biết suy nghĩ gì.

Mary lên tiếng nhắc nhở: "Tiểu thư, cô không phải muốn làm đồ ăn cho thiếu gia sao?"

Uyển Uyển lấy lại tinh thần, nhìn Mary với ánh mắt ngờ ngẩn, rồi mỉm cười miễn cưỡng: "Đúng vậy".

"Để tôi giúp cô, như vậy nhanh hơn."

Uyển Uyển cảm ơn, Mary mở tủ lạnh lấy ra ít rau dưa chuẩn bị rửa sạch nguyên liệu nấu ăn. Cô vẫn đứng đó, tiêu hóa số tin tức vừa nghe được.

Hai năm trước....

Chốc lát, Uyển Uyển khép mắt lại. Lúc mở ra, nỗi buồn trong mắt biến mất. Quá khứ không còn quan trọng nữa, quan trọng là thực tại và tương lai.

Nghĩ thông suốt, cô tự cổ vũ bản thân, giúp Lạc Tư làm bữa tối, còn học hỏi những món Lạc Tư thích ăn. Nửa giờ sau, Uyển Uyển ôm hộp cơm nóng bước xuống taxi.

Bởi vì đã tới một lần, nên cô biết rõ đường đi tới văn phòng tổng tài. Giờ đã trễ nên cả tòa lầu không còn ai. Chung quanh chỉ còn vài cái đèn, màu sắc âm đạm, cô nhắm mắt đi theo con đường quen thuộc tới văn phòng.

"A.... chậm một chút, đủ rồi, em em không chịu nổi nữa"

Cửa ban công bị che lấp, giọng nói của nữ nhân nịnh nọt luồn qua khe cửa đi ra, giống như đang hưởng thụ, lại giống như đang đi giữa biển đầy tuyệt vọng, trong đêm tối yên tĩnh vô cùng bất nhả.

Hai mắt Uyển Uyển tròn vo, như bị đóng đinh không nhúc nhích nổi. Dù cô chưa trải qua, nhưng cũng biết trong đó đang xảy ra chuyện gì.

Cô nhìn qua ghế sofa đối diện, một nữ nhân dáng người xinh đẹp trần như nhộng cười trên người nam nhân. Nam nhân đang rộng đôi tay dài nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô ta, không ngừng nâng lên, sau đó tàn nhẫn buông ra. Mỗi lần như vậy, cô sẽ phát ra loại âm thanh yếu đuối vô lực khiến kẻ khác nhiệt huyết sôi trào.

Uyển Uyển dùng đôi tay nhỏ che miệng lại, liều mạng ức chế không kêu lên. Cô muốn đi chuyển nhưng mặt tái nhợt, hai chân không thể nhích nổi. Lúc này, cô biết nữ nhân đang cực khoái.

Cửa phòng làm việc vẫn mở, ánh sáng đèn nhân nhật tỏa ra xung quanh. Mái tóc trên trán nam nhân rũ xuống che khuất đi đôi mắt, làm nổi bật cái bóng trên sàn như bóng ma. Nhưng hành vi phóng đảng của nữ nhân thì ngược lại, nam nhân mặc đồ tây cắt may chỉnh tề, làm cho dáng dấp của anh hiện lên hoàn mỹ không bỏ sót. Cởi bỏ vài nút quần áo lót màu trắng lộ ra, lộ ra lồng ngực to lớn màu mật ong, bắp thịt cứng cáp, cùng vật cự đại đang ra sức xâm lược.

Nhưng dù như vậy, cô thấy bên môi của nam nhân khẽ cong lên. Nếu xóa đi nụ cười, thì chỉ có gương mặt góc cạnh dễ dàng phá hủy tình cảm người khác. Nụ cười này là nhược điểm trí mạng của cô. Đôi mắt màu đen như báo đêm tiến lên trước cắn vào cổ con mồi, xé da thịt của nó

Trong nháy mắt, Uyển Uyển giống như quên cả thở, trái tim bị xé toạc, máu tươi đầm đìa chảy ra. Đột nhiên nam nhân nói: "Nga, được rồi! Như thế là đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Giọng nói của nam nhân trầm thấp khêu gợi, giống như mùi thơm đậm đà từ tiệc rượu bay ra khiến người khác say mê, nhưng ánh mắt băng lãnh không hề bị nhiễm ***

Anh cố ý buông lỏng tay đặt trên nơi thất lung của nữ nhân, cứ như vật bất động bản thân chịu đựng chôn sâu trong cơ thể nữ nhân.

Lợi Duy Á trong mắt hiện lên tia chật vật, cô quên nam nhân trước mắt căn bản không thể so với người thường, anh có sự tự chủ kinh người, cho dù tên đã lấp vào cung như bây giờ anh cũng dễ dàng nhận xuống.

"Được rồi, được rồi, người ta sai rồi, người ta muốn chưa đủ, còn muốn anh hảo hảo phát tiết được không?" – Lợi Duy Á chu môi, vẽ mặt khẩn cầu nũng nịu, nhưng ngữ khí cung kính.

Lúc nói cô còn xoay xoay thất lung, mập mờ trên người nam nhân cọ cọ.

Đôi mắt Lạc Tư hiện lên tia khinh miệt nhưng rất nhanh biến mất, đem cảm xúc theo quán tính giấu đi sâu trong trong đôi mắt. Anh cong môi, nụ cười cướp lấy toàn bộ lí trí của Lợi Duy Á, cô ta ngây ngốc nhìn anh.

"Biết tôi ghét nhất cái gì không? Là có người dối gạt tôi" – Anh khẽ mở môi, lạnh nhạt nói.

Ánh mắt nam nhân thoáng co lại khiến Lợi Duy Á ngập ngừng nói: "Xin lỗi, người ta biết sai rồi mà".

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, lập tức nắm lại quyền chủ động, dễ dàng nắm lấy thân thể nữ nhân ở trên cuồng dã tiến lên. Nữ nhân ngâm lên một tiếng mảnh liệt, cả người bị nam nhân tinh lực dồi dào va chạm không đỡ nổi, cuối cùng tiếng ưm cũng biến thành tiếng nức nở, thân thể đầy mồ hôi nằm úp trên người nam nhân.

Uyển Uyển che miệng, khiếp sợ nhìn những gì phát sinh trong phòng. Lỗi tai không ngừng vang lên câu nói của Lạc Tư — Biết tôi ghét nhất cái gì không? Là có người dối gạt tôi. Lúc này mặt cô tái nhợt, hai tay ôm lấy hộp com, ngón tay xanh xao vì dùng sức mà trở nên trắng toát.

Cô biết anh có phụ nữ ở ngoài, nhưng không nghĩ bản thân lại tận mắt thấy, cả người ngây ra trong đầu ơ ơ. Nếu là phụ nữ khác nhìn thấy chồng mình cùng người khác thân mật tình tứ như vậy thì phản ứng ra sao? Vọt vào tát phụ nữ đó hay mắng cô ta hồ ly tinh? Hay cho Lạc Tư một bạt tay, rồi chất vấn anh sao lại đối xử với vợ mới cưới như thế.

Uyển Uyển nhắm mắt lại, lui về sau, không muốn nhìn thấy hai người đó. Làm sao cô có thể chịu đựng chứ. Nhưng cô có tư cách gì chất vấn? Đau khổ nhất là nhìn thấy chồng mình bên ngoài... dù cùng phụ nữ khác thân mật cô ngay cả tư cách ghen tị của không có.

"Hách Liên tiểu thư.."

Uyển Uyển dờ dẩn quay người lại, nhìn thấy Vincent kinh ngạc nhìn cô, sau đó nhìn lọt qua khe cửa gỗ đã hiểu tất cả không cần nhìn kỹ ánh mắt của Vincnet cũng biết ẩn chứa sự thương hại.

Cô khẽ động đậy miệng, tiếng rên rỉ của nữ nhân sau cánh cửa cũng ngưng đi. Uyển Uyển ôm chặt hộp com, cười nhạt: "Vincent".

Ngồi trong phòng khách, Uyên Uyên không biểu hiện cảm xúc gì cả, chỉ có sắc mặt nhợt nhạt. Vincent đem ly nước ấm đặt trước mặt cô, cô không có phản ứng.

Anh khẽ thở dài, không quên được ánh mắt bất lực, cô đơn, đáng thương của cô nay lại ở trước mặt khẽ cười gượng, nhưng trong lòng tràn ngập chua xót.

Đây không phải là biểu tình một cô gái 18 tuổi nên có.

"Ách, tổng tài cùng cô Lợi Duy Á kia không có gì đâu" – Nói xong câu đó, Vincent muốn tự cắt đứt đầu lưỡi mình. Thân mật như thế anh còn nói không có gì.

Thân thể Uyên Uyên cứng lại sau đó ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt không còn cười gượng, mà nghiêm túc gật đầu: "Tôi biết".

Vincent nói không nên lời. Rõ ràng anh đang an ủi cô, nhưng Uyên Uyên lại kiên cường an ủi ngược lại anh. Lúc này, ánh mắt Uyên Uyên nhìn về sau, Vincent cũng chú ý tới, thấy Lạc Tư ăn mặc chỉnh tề đi ra.

Vincent cúi người sau đó biến mất sau cánh cửa thủy tinh rồi đi.

"Cô tới đây làm gì?" - Lạc Tư đứng cạnh cửa, lạnh lùng nói, giọng nói mang theo chút u ám.

Tâm cô được kéo lại, giả vờ bình tĩnh. Cô tính mở miệng, nhưng tiếng gót giày dẫm lên sàn nhà ở sau vang lên, trong tòa nhà im lặng vang lên đột ngột dị thường.

Lợi Duy Á mặc váy từ văn phòng tổng tài đi ra, chiếc váy ngắn màu đỏ rực ôm lấy thân càng tôn thêm dáng người cô. Cô bước trên đôi giày cao gót 12 phân, mỗi bước đi kéo dài cực kì tao nhã.

Quả nhiên là khẩu vị của Lạc Tư.

Lúc Lợi Duy Á đi ngang phòng khách, hiển nhiên nhìn thấy Uyên Uyên không biết vì muốn thị uy hay còn ý gì cô ta trao cho Lạc Tư nụ hôn gió, sau đó ngón tay đặt bên tai, ra hiệu gọi điện cho cô rồi cười một quyền rũ đi vào thang máy.

Đôi mắt Lạc Tư không mang theo cảm tình từ trên người Lợi Duy Á rời đi, rồi dừng lại trên người tiểu nữ nhân. Nửa tháng không gặp, tóc cô dài ra một chút, đã qua lỗ tai. Tóc thả lỏng kết hợp với đôi mắt đen mực bình thường càng thêm làm rõ gương mặt nhỏ nhắn của cô vì bệnh mà tái nhợt.

Cô cần môi, làm cho môi cô để lại vết màu trắng hình bán nguyệt. Anh biết đây là thói quen nhỏ của cô.

"Đã trễ thế này, cô tới đây làm gì?" – Còn mặc ít như thế.

Anh nhú mày, phát hiện cô lúc nghe thấy giọng mình bờ vai khẽ run, giống như sợ hãi.

Uyên Uyên hít một hơi thật sâu rồi đứng lên: "Nghe Vincent nói anh từ máy bay xuống liền lao vào làm việc, em nghĩ anh chưa ăn tối. Đây là đồ ăn Trung Quốc Mary bảo em làm theo sở thích của anh. Bây giờ còn nóng mau ăn đi".

Cầm hộp com trong tay đưa anh, Lạc Tư không hề tiếp nhận, chỉ đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng nhìn cô. Tay cô cứng lại giữa không trung, môi dưới cắn đến chảy máu, vị máu tiến vào miệng, hóa giải không được nỗi chua xót.

Theo lý mà nói cô cũng chưa từng có câu trả lời của anh, Uyên Uyên cười khổ. Cô tiến lên cầm lấy tay, sau đó đặt hộp com vào tay anh: "Mặc kệ anh ghét em thế nào, cũng xin anh chăm sóc mình. Đồ ăn còn nóng lúc đi đường em dùng áo ngoài bọc lại, chạy nhanh tới đây nên mới nóng như thế. Nếu ăn không no có phải rất uống không?"

Nói xong những lời này cô không đợi anh đáp lại đã mở cửa phòng khách vội vàng ra đi. Đi xuống lầu của Fiji Siqui, cô như một đứa trẻ bất lực. Nơi này mùa đông rét lạnh, gió tuyết rơi trên tóc cô, Uyên Uyên mượn sức kéo áo lên trên người.

Áo khoác lúc đi đường bọc hộp com nên đã để quên trên xe. Nhưng cô cảm thấy nếu anh có thể ấm áp hơn thì sự lạnh lẽo này sẽ được xoa đi.

Đi đến con ngõ nhỏ, Uyên Uyên mới hạ vai, tựa vào vách tường. Đêm nay cô không ngủ nổi. Ít nhất hai người mới vừa kết hôn, cô chưa kịp cố gắng thì tuyệt vọng với bản thân đã tăng thêm.

Tiếng thở hổn hển của nữ nhân như lục âm cứ vang lên bên tai lặp đi lặp lại, loại đau này như xiết tận tâm can rất khó chịu. Bên tai truyền đến tiếng gót giày, vang lên trong con ngõ nhỏ.

Uyên Uyên mở mắt nhìn màu đỏ lóa mắt trên người nữ nhân.

"Tôi có thể cùng cô nói chuyện không, Hách Liên tiểu thư?" – Giọng nói của nữ nhân cũng quyền rũ.

Uyên Uyên nhìn chằm chằm nữ nhân giật mình, yếu ớt thoát khỏi tường, gật đầu: "Cô muốn nói gì? Tôi không biết cô!"

Nữ nhân cười cười: "Đúng là Hách Liên Tiểu thư sao có thể quen biết tôi. Nhưng chồng cô biết tôi là đủ. Tôi muốn cùng cô nói chuyện về Lạc Tư, như vậy cô còn có thể cự tuyệt sao?"

Đúng vậy cô không thể cự tuyệt. Uyển Uyển gật đầu theo bản năng kéo cái áo len mỏng: "Được, chúng ta đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Thời gian đã không còn sớm, Uyển Uyển cùng Lợi Duy Á ngồi trong một quán cà phê mở hai mươi tư giờ. Tuy rằng đã khuya, nhưng chung quanh vẫn còn rất nhiều người mới tan tầm, hoặc các đôi tình nhân mới vừa dạo phố vào quán để sưởi ấm.

Xung quanh không khí là mùi cà phê nồng đậm mang đến cho người ta cảm giác bình an thư thái.

Ngồi ở trong góc gần sát nơi cửa sổ, Uyển Uyển nhìn chăm chăm người trước mặt, không nói một câu. Ngồi đối diện là Lợi Duy Á mặc váy ngắn đỏ rực, trong thời tiết lạnh thế này quả là gây chú ý. Hơn nữa, cô ngược lại với Uyển Uyển, trên thân chỉ mặc đồ giản dị, nhưng không che được gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thu hút không ít người nhìn sang.

Tay Lợi Duy Á khuấy nhẹ thìa cà phê khiến nó chạm vào thành tách làm bằng sứ phát ra thứ âm thanh thanh thúy.

"Tôi nghĩ cô chính là phu nhân Fijì Siqì trong truyền thuyết" – Khoảng thời gian trầm mặc qua đi, Lợi Duy Á mở miệng trước.

Không thể trách cô nói "Trong truyền thuyết", chỉ trong vòng nửa tháng trước Lạc Tư đã tổ chức một hôn lễ thập phần đơn giản, khách mời cũng không bao nhiêu nhưng đều là những nhân vật có uy tín, cô chỉ là một người mẫu dĩ nhiên không được mời. Hơn nữa tác phong của Lạc Tư rất tàn nhẫn trước sau như một, dù giới truyền thông có chụp được hình cô dâu cũng không dám đưa tin ra.

Thật không biết Lạc Tư vì sao phải làm thế, đã không thích tiểu nữ nhân đối diện này, mặc dù là để đạt mục đích nhưng cũng không cần tốn tiền tổ chức một hôn lễ nhỏ như thế. Cô biết Lạc Tư và cô dâu mới này trong đó có ẩn tình sâu xa, nên mới mời ra đây. Nếu không phải là tình nhân, người ngoài sẽ còn tưởng Lạc Tư sợ cô dâu nhỏ của anh bị quấy rầy nên giống như ra sức bảo hộ cô.

Nghe lời Lợi Duy Á nói, Uyển Uyển ngẩng đầu nhìn cô, sau đó ánh mắt cúi xuống nhìn chăm chăm ly và phê đang nổi bọt, khẽ gật đầu.

Lợi Duy Á trong lòng thất kinh, ánh mắt lúc này không phải là ánh mắt vô tâm của một tiểu nữ nhân. Lạnh như tĩnh, bình thản đến thế, không biết cô ta tự chủ rất tốt hay căn bản không hề quan tâm Lạc Tư.

Thu hồi suy nghĩ, Lợi Duy Á sao lại đi so mình với Uyển Uyển chỉ mới 18 tuổi, tất nhiên không thể bại trước mặt một con tiểu quý. Cô cười cười, gương mặt hoàn mỹ vì nụ cười mà sáng lên vài phần: "Vậy cô có biết tôi cùng Lạc Tư có quan hệ gì chứ?"

Uyển Uyển trầm mặc không nói, vai bởi vì câu hỏi mà khẽ run lên.

Quả nhiên là có quan tâm. Lợi Duy Á che dấu sự đắc ý, sau đó mở chiếc túi Chanel bằng da lấy ra quyển tạp chí để trên bàn, sau đó đẩy đến trước mặt Uyển Uyển.

"Lần đi Ý, tôi cũng cùng đi. Tuy anh ấy đã kết hôn, nhưng mà cô cũng nên hiểu, một nam nhân giống như Lạc Tư có cô gái nào có thể cự tuyệt chứ!! Nhưng mà, tôi vẫn có cảm giác tội lỗi, dù sao cũng là ở sau lưng vợ mới cưới của anh ấy, cùng anh ấy vui vẻ ở Ý, hơn nữa mỗi tối anh ấy đều ở với tôi" – Lời nói mập mờ, Lợi Duy Á cẩn thận quan sát Uyển Uyển.

Nhưng không hề thấy phản ứng như cô dự tính. Cô lập tức nhú mày, cố ý khuếch đại nói: "Tôi biết Lạc Tư không thích cô, như vậy hôn nhân có ý nghĩa gì chứ? Hơn nữa, suốt mấy ngày qua, tôi và anh ấy không áp dụng biện pháp ngừa thai, tôi sợ mình đã mang thai con anh ấy"

Nói xong Lợi Duy Á đặt tay lên bụng mình.

Chuyện Lạc Tư cùng cô khi ở Ý không phải giả, kỳ thật khi cô ở Ý chụp quảng cáo thì nghe anh tới nên cố ý đi tiếp cận. Hơn nữa với hiểu biết của cô, nam nhân kia nếu không chán ghét nữ nhân thì tuyệt đối không cự tuyệt. Hôm nay Lạc Tư quay về, không hề thông báo cho cô, là tự cô đi tới.

Cô là người thông minh, tự nhiên biết phải giữ trong sạch mới là quan trọng. Nếu có thể giữ được Lạc Tư, cô làm gì mà chẳng được.

Uyển Uyển lúc này mới nhìn đến quyển tạp chí. Trong tin tạp chí là hình của Lạc Tư có lẽ gây chấn động lớn. Hình như Lạc Tư không biết mình bị chụp, nên nửa mặt bị che khuất. Anh ngẩng đầu đi về phía trước, phía sau là một nữ nhân nhắm mắt đuổi theo, nhìn dáng vẻ đúng là giống Lợi Duy Á

"Quả thật chụp hai người rất đẹp" – Lần đầu tiên mở miệng cô đã tán thưởng.

Uyển Uyển ngẩng đầu nhìn Lợi Duy Á, nở nụ cười hiền lành: "Nhưng cô muốn nói gì?"

"Tôi..."

Không để cô nói xong, Uyển Uyển nâng tay lên, Lợi Duy Á liền ngậm miệng lại, cô không ngờ được lời nói của tiểu quý 17 tuổi lại khiến bản thân cô "nhu thuận"

"Có lẽ Lợi tiểu thư không biết, tôi mỗi ngày đều gặp rất nhiều người như vậy. Nói dễ nghe hơn, tiểu thư đợi mang thai con Lạc Tư rồi hãy tới tìm tôi như thế sẽ tốt hơn, cô nói xem đúng không?"

"Cô..."

Lợi Duy Á không thể tin được, một tiểu cô nương vừa mới lớn đã có thể nói ra những lời bình tĩnh như thế, đối với tình địch rất đáng ghét lạnh lùng.

"Tôi cũng biết tiểu thư là người thông minh. Nên cô nhất định hiểu được, Lạc Tư thuộc về ai cũng không phải do cô nắm giữ mà là tự anh ấy lựa chọn. Nếu như để anh ấy biết cô ở sau lưng nói những lời như vậy, chắc chắn anh ấy sẽ rất giận".

Nghe xong những lời này, sắc mặt Lợi Duy Á không còn chút máu. Vừa nãy tính ở trước mặt tiểu cô nương này lên mặt, cảm thấy cô không phải đối thủ. Nhưng nghe giọng Uyển Uyển, cô mới hiểu được, địch nhân lớn nhất không phải cô dâu nhỏ, cũng không phải nữ nhân mà là bản thân Lạc Tư.

Cho nên, hành động của cô hôm nay giống như chuyện cười. Ngay cả một tiểu hài tử còn hiểu rõ những đạo lý này, mà cô thì qua một lúc lâu cũng chưa hiểu.

Sắc mặt Lợi Duy Á biến đổi không ngừng. Cô cười cười, giọng nói vẫn kiêu ngạo như trước: "Hách Liên tiểu thư cũng không hẹp hòi như thế, đem chuyện hôm nay của tôi và cô nói cho Lạc Tư."

Giọng nói Lợi Duy Á khàn khàn, Uyển Uyển lắc đầu cười cười, cô lắc đầu: "Đương nhiên không. Tôi cũng đã nói qua, mỗi ngày nữ nhân giống cô tới tìm tôi không ít, nếu nói cho Lạc Tư nghe, anh ấy không thấy phiền, tôi cũng thấy phiền".

Lời nói của Uyển Uyển mang theo sự châm biếm, Lợi Duy Á không phải nghe không hiểu nhưng hiện tại đã là người vô lý, tự nhiên không dám giận. Cô không nói gì, cầm lấy áo khoác, đứng dậy rồi đi.

Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói sâu kín của tiểu nữ nhân.

"Tiểu thư, nắm giữ một người đàn ông, không phải là đánh bại được bao nhiêu tình địch hay một tờ giấy kết hôn đảm bảo. Quan trọng là tâm của anh ấy. Nếu không có được tâm của anh ấy, dù mười năm, hai mươi năm, hay năm mươi năm sau, cô cũng sẽ nhận ra sự kiên trì của mình thật buồn cười"

Đôi môi anh đào của Lợi Duy Á khẽ hé mở, sau đó gót giày giẫm xuống sàn. Tiếng giày cao gót chạm vào mặt đất vang lên trong đêm yên tĩnh thật lạ thường.

Đi khỏi quán cà phê, Lợi Duy Á cầm lấy điện thoại suy nghĩ. Ba phút sau, cô lục thông tin, mở ra tập tin có chữ "Los" sau đó ngón tay đặt lên nút xóa, khẽ khựng lại, nhưng liền hạ quyết tâm ấn nút xác định.

Thật là buồn cười, đến lên mặt với tiểu cô nương cuối cùng lại bị thu phục. Nhưng buồn cười cũng không sao, so với việc đợi tới lúc trả giá mới hối hận thì tốt hơn nhiều.

Lời nói của tiểu nữ nhân kia rất đúng, không lấy được tâm của đàn ông thì chẳng có được gì cả. Mà Lạc Tư lại là người đàn ông không có tâm. Cô không ngốc, nên rất nhanh nghĩ thông suốt mọi thứ, một khi đã không chiếm được, thì cũng không nên phí hoài tuổi xuân của mình với một người đàn ông như thế.

Mặc kệ là 10 năm, 20 năm hay 50 năm. Ở trong quán cà phê, Uyển Uyển thu hồi ánh mắt, đem tách cà phê Chino uống cho hết rồi đi ra ngoài.

Hai bàn tay sớm đã lạnh cóng đan vào nhau sau đó đặt lên miệng thổi vào. Cô tỉnh lặng đi trên đường không biết suy nghĩ gì. Lợi Duy Á là người thông minh, từ lúc nhìn thấy ở văn phòng Lạc Tư, Uyển Uyển đã biết.

Cho nên cô mới dám nói những lời kia. Nếu là người ngu xuẩn chắc nghe không ra, vẫn cứ khẳng khái u mê, nếu là người thông minh, cô rất nhanh sẽ minh bạch... Cái gì không chiếm được thì đừng cưỡng cầu, cho nên trước khi lưỡng bại câu thương thì buông tay là an toàn nhất.

Nhưng dù là hiểu được, cô cũng không nghĩ sẽ buông tay Lạc Tư, ít nhất trong vòng một năm này thì không. Bởi vì, cô chẳng qua cũng chỉ là kẻ ngốc?

Cười khổ một lần, cô kéo chiếc áo giữ ấm cả thân. Lúc này phía sau vang lên tiếng tích tích của ô tô, phía trước đường lại không có bóng xe.

Uyển Uyển dừng lại, là chiếc xe Maybach màu đen, cửa kính hạ xuống để lộ ra ngũ quan tuấn lãng của Lạc Tư. Uyển Uyển giật mình, anh sao lại ở đây?

Lạc Tư khẽ nhìn lên, rõ ràng không vui.

"Thất thần làm gì! Lên xe đi".

Trong xe, Lạc Tư đã sớm mở hệ thống sưởi ấm. Cái lạnh nóng đan xen vào nhau, không bao lâu mặt và tay của Uyển Uyển ửng đỏ. Nam nhân nhìn thoáng qua tiểu nữ nhân, xoay người đem áo khoác sau ghế ném sang cho cô, hạ giọng ra lệnh: "Mặc nó vào".

Uyển Uyển sững sờ, nhìn trên tay mình là chiếc áo khoác Lạc Tư hay mặc, theo phản xạ tính cự tuyệt. Nhưng nhìn thấy biểu hiện của anh như không được phép nói, cô bĩu môi, nhu thuận đem áo khoác màu đen mặc vào.

Dù là một đứa trẻ cũng hy vọng bản thân mình trở nên xinh đẹp. Nhưng mà mặc áo khoác này vào, Uyển Uyển giống như đứa trẻ đi ăn trộm áo của người khác trông rất buồn cười. Cô tay áo quá dài, cho dù cô duỗi ra thế nào cũng không chìa ra được.

Vây quanh cô lúc này đều là mùi xạ hương cùng mùi thuốc lá của Lạc Tư. Cô hít một hơi thật sâu, cảm giác mát mát lúc này nay được mùi vị quen thuộc độc đáo của anh lấp đầy.

Cô khẽ mỉm cười, tựa đầu vào kính xe, mắt nhìn qua khung cảnh ngoài kính xe đang trôi qua. Ánh đèn neon ban đêm năm màu sắc rực rỡ, giống như pháo hoa bảy màu, rực rỡ đẹp đẽ. Bên kia đường cũng có vài người đi bộ, vì thời tiết lạnh lẽo đều rút tay vào áo làm chim cánh cụt. Một cặp tình nhân tay trong tay bước đi dưới bầu trời đêm không sao. Uyển Uyển hâm mộ nhìn đôi tình nhân, có lẽ cảm giác lạnh lẽo của mùa đông giữa họ đã bị xua đi, trở nên ấm áp.

Đèn đỏ trở thành đèn xanh, Lạc Tư chậm rãi khởi động xe. Trong lúc vô tình quay đầu lại, nhìn thấy Uyển Uyển giống như đứa trẻ đang tựa vào giường, mang theo sự hâm mộ cùng chút ý cười nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh hạ ga xuống, để chiếc xe đi chậm lại.

"Lạc Tư, ở Ý anh chơi rất vui sao?" – Trầm mặc một lúc lại nghe thấy giọng nói của cô.

Không muốn nói nhiều, anh nhạt nhẽo đáp: "n".

"Nhất định là rất vui" – Cô nói mà mắt dừng lại nơi cửa kính xe phản chiếu hình ảnh bản thân, cô thấy khóe miệng mình cười chưa xót.

Lạc Tư không nói gì, sắc mặt lạnh lùng, ngón tay thon dài vuốt nhẹ vô lăng. Anh không phải không nhìn thấy Lợi Duy Á cùng Uyển Uyển nói chuyện với nhau trong quán cà phê, nội dung nhất định không ai khác ngoài anh. Có thể nói, anh là cố ý đem nữ nhân này đến quấy nhiễu cô. Anh muốn nhìn thấy cô buồn bực ủy khuất, chờ cô mở miệng chất vấn anh.

Nhưng rất lạ, cô không hề oán hận, cũng không muốn đề cập đến vấn đề đó. Đối với việc vừa trải qua xem như chưa từng phát sinh.

Xe chậm rãi dừng trước cửa biệt thự, đây là lần đầu tiên anh trở về căn nhà của hai người. Uyển Uyển cũng lấy lại tinh thần, mở cửa xe trước tính đem áo khoác cởi ra.

"Mặc nó vào, vô nhà hãy cởi" – Anh nói.

Uyển Uyển nhìn về phía anh, sau đó nhu thuận mặc vào.

"Anh, tối nay..." – Cô muốn nói lại thôi.

Lạc Tư biết cô muốn hỏi gì, vì thế gật đầu: "Cô vào trước đi, tôi gọi điện bàn công việc rồi mới vào".

Nghe thấy anh ở lại, trên mặt Uyển Uyển hiện lên sự sung sướng. Cô gật đầu, mở cửa xe hướng về căn biệt thự đi đến. Với thân hình nhỏ nhắn yếu ớt của cô, cùng chiếc áo này xem ra hơi quá sức, bà vai giống như bị đè xuống.

Đợi tới lúc dáng người nhỏ nhắn mất hút sau cửa, Lạc Tư mới gạt mình bản thân lại chú ý cô nhiều như thế.

Đôi môi lạnh lùng khẽ nâng lên, lấy di động ra gọi.

"Boss" – Bên đầu dây kia là giọng nói cung kính của Vincent.

Lạc Tư ra lệnh: "Ngày mai đem tám chi phiếu kia cùng với quảng cáo mới cho Lợi Duy Á. Tóm lại, đưa cô ta rời khỏi đây".

"Vâng".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, đêm đó tuy Lạc Tư về nhà nhưng lại ở phòng khách. Đối với điều đó, Uyển Uyển chưa từng oán hận hay thương tâm, ít nhất anh đã về nhà, cô cũng có thể đủ tự tin để khiến cho trái tim đóng băng từ lâu trở nên rung động.

Sau khi kết hôn, Uyển Uyển cũng nghỉ học. Cô hiện giờ là phu nhân trên danh nghĩa, từ khi kết hôn cô nhận ra gia đình đối với phụ nữ mới là điều quan trọng. Tuy bây giờ cô chỉ là một người con gái mới lớn, nhưng cô hy vọng mình sẽ sống tất cả vì Lạc Tư, cô hy vọng, hai người đều bỏ công sức vì cuộc hôn nhân này.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng qua tán lá cây, gió vừa động lá cây đã vang lên tiếng sột soạt, bóng cây lay lắt bên ngoài cửa sổ phát ra thứ âm thanh quạnh quẽ.

Uyển Uyển đợi đến hơn mười một giờ, Lạc Tư vẫn chưa về. Lúc trước nghe Mary nói, cuộc của anh rất gò bó, tan việc thì về nhà nghỉ ngơi, cơm nước xong lại vào thư phòng làm việc, ngoại trừ việc đối ngoại, rất ít khi thấy anh tham gia những hoạt động nghỉ ngơi, chẳng khác gì cái máy làm việc.

Thậm chí sau khi kết hôn, Lạc Tư điên cuồng làm việc, có thể thấy anh muốn để cô biết khó mà lui, cố ý diễn kịch cho cô xem. Tuy bên cạnh anh có xuất hiện vài phụ nữ, nhưng anh chưa bao giờ qua đêm ở bên ngoài, cũng sẽ không cùng bất cứ phụ nữ nào ở lại cả đêm.

Đến 12 giờ đêm, anh cũng chưa trở về nhà, đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh, ăn vào cũng không còn thấy ngon nữa. Uyển Uyển ủ rũ, mấy món đồ ăn này là cô thỉnh thoảng Mary làm cho anh ăn. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng động, Uyển Uyển chạy ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Lạc Tư đi vào cửa.

Anh cởi chiếc áo khoác màu đen đặt lên giá, ánh mắt hồ hững nhìn lướt qua cách ăn mặc đơn giản của cô, sau đó rải rộng chân đi tới.

Cô che giấu đi sự mệt mỏi vì chờ đợi, cứng rắn gạt bỏ mọi chuyện, mỉm cười: "Sao lại về muộn như thế? Anh ăn cơm no chưa? Em..."

"Đã ăn" – Nói xong anh xoa người đi lên lầu.

Lại là như thế. Đứng tại chỗ, vai cô buông thõng. Anh giống như một con nhím phòng bị rất kỹ, bất luận cô làm gì để lấy lòng anh đều cự tuyệt. Mỗi ngày đối thoại giữa hai người chỉ có mấy câu, ngay cả đáp án cũng không đổi.

Cô không biết cứ tiếp tục như thế tới khi nào mới làm anh cảm động, nhưng cô cũng biết, anh rất ghét cô can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh. Nhìn dáng người cao ngất của anh từ từ khuất đi trong tầm mắt cô, khóe miệng cô tự cong lên chế giễu bản thân.

Đi về bên bàn ăn, cô nhìn thức ăn đã hâm nóng vài lần, cảm thấy chúng như những ngày hôm trước, đổ vào thùng rác. Có lẽ cô quá cố chấp, luôn muốn mình có thể tiến vào cuộc sống của anh. Hy vọng mỗi ngày thâm nhập một chút, tới lúc nào đó anh không phát giác, không có cô, cuộc sống của anh sẽ thiếu đi thứ gì đó. Cô cao tay nhưng anh còn cao hơn một bậc. Căn bản sự thâm nhập này của cô đều bị anh cự tuyệt không để cô có bất cứ cơ hội nào tiến vào cuộc sống của anh.

Đột nhiên chén đĩa trong tay trở nên rất nặng cô không thể đứng dậy nổi, ngực cũng nhói đau, mỗi khi nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của anh, tâm cô lại đau xiết. Bình thân ngồi xồm xuống, tay giữ lấy nơi ngực, muốn ức chế cơn đau từ nơi đó phát ra nhưng không có kết quả.

"Cô làm sao vậy?"

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu của Lạc Tư. Lạc Tư đi vòng qua, nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt đang ngồi xồm, tay giữ chặt quần áo nơi ngực, đầu ngón tay trắng toát.

Vai cô run lên, sau đó hít thật sâu, cố gắng hết sức nói với giọng bình thường, đáp: "Không sao, chỉ là tụt huyết áp thôi".

Nói xong, cô sợ anh cảm thấy cô phiền toái, vội vàng lo lắng nói: "Em không sao, ngồi như vậy một lát sẽ khỏe. Đã khuya rồi, anh mau đi nghỉ đi".

Vốn định mỉm cười nhìn anh, nhưng ngay cả sức kéo môi lên cũng không có. Nhìn dáng vẻ của cô lúc này nhất định rất khó coi, Uyển Uyển tự giấu cột bản thân.

Trong bếp chỉ còn quầy bar để đèn, Lạc Tư đứng im, bao nhiêu bóng đêm lại hội tụ trên người đàn ông này. Dù xung quanh chỉ toàn là nghịch cảnh nhưng anh cũng sẽ vẫn kiêu ngạo đứng đó.

Bộ mặt của anh ẩn đi trong bóng tối, môi mím chặt, lông mày nhíu lại. Tuy không thể nhìn thấy được vẻ mặt chân thật của anh, cô cũng cảm thấy sự không vui đang không ngừng toát ra từ người anh.

Trong lòng thầm nghĩ muốn nói lời xin lỗi, ít nhất cũng khiến anh không cảm thấy cô là gánh nặng. Nhưng vào lúc đó, anh lại đưa một tay ra cho cô.

"Lên đây, tôi mang cô vào phòng nghỉ ngơi".

Giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng đầy gọi cảm, như một thứ rượu ngon. Giọng nói không hề run rẩy, ngữ khí cũng chẳng rõ là buồn hay giận, nhưng trong lòng giờ phút này có một dòng nước ấm đổ vào, cảm giác rất ấm áp.

Bởi vì anh đã không mặc kệ cô.

Cô lắc lắc đầu, cảm thấy trái tim đang đau bỗng giảm bớt không ít, hoàn toàn có thể tự đi được. Lạc Tư nhủ mảy lại, đột nhiên cúi người xuống, ôm ngang cô.

Uyển Uyển giật mình, bấy giờ mới thấy rõ nét mặt anh, có chút không kiên nhẫn nhưng không có giận. Lúc cô còn thất thần, Lạc Tư thuận thế đem tay cô quàng lên sau cổ anh.

Trên người anh có mùi thuốc lá và mùi xạ hương thoang thoảng, bộ đồ tây bên ngoài rất lạnh, nhưng bây giờ lại giống như lò bếp đối với cô.

Uyển Uyển cảm thấy tim mình đập hỗn loạn. Nhìn ngũ quan gần ngay trước mắt có chút xuất thần. Khóe môi của anh, sống mũi cao thẳng càng khắc sâu thêm vẻ đẹp ma quỷ. Đôi mắt màu tím tóa ra thứ ánh sáng đẹp mắt, là khuynh thành tuyệt thế. Năm đó, cô sao lại nhẫn tâm tổn thương một người đàn ông hoàn mỹ cao ngạo như thế?

Ôm cô bước lên cầu thang, cúi đầu thấy cô mỉm cười, Lạc Tư khẽ khựng lại, nhưng hành động không hề phát hiện ra. Sau một lúc, mới trầm giọng nói: "Qua vài ngày, tôi sẽ kêu Mary đưa cô đi khám, tôi không hi vọng mình bị người khác nói ngược đãi thế tử, mới có một tháng cô lại tái nhợt như quỷ thế kia".

Uyển Uyển như làm sai khẽ cúi đầu. Cô cũng không muốn tái nhợt như thế, nhưng cơ thể cô nó là vậy. Hơn nữa gần đây chịu áp lực quá lớn, nghỉ ngơi không đủ, ngủ không ngon giấc, lúc nào cũng tỉnh dậy.

Nhưng nghe anh nói vậy, cô cũng tự cho rằng là anh quan tâm cô. Gật gật đầu cô nhu thuận đáp: "Được, em sẽ tìm thời gian đi bệnh viện" – Nhưng không phải cùng Mary, mà là tự bản thân.

Lạc Tư hạ mắt nhìn cô, không nói gì cả. Mở cửa phòng cô ra, đây là lần đầu tiên anh vào phòng cô, cũng có thể nói là tân phòng của hai người.

Đem Uyển Uyển đặt trên giường, Lạc Tư xoay người rời đi. Một bàn tay nhỏ bé giữ chặt vạt áo của anh, ngăn không cho anh đi. Cô ngẩng lên, để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, hai gò má bắt đầu ửng hồng.

Cô cần môi muốn nói lại thôi.

Ánh mắt Lạc Tư lóe lên nhìn Uyển Uyển nằm trên giường. Cổ áo rộng thùng thình bị hạ xuống để lộ ra làn da trắng thom của cô, một mảng lớn da thịt trắng nhẵn nhụi. Đôi mắt anh lúc này linh động khẽ gợn sóng. Anh nhanh chóng đảo mắt đi, nhưng cổ họng lại cuộn cuộn.

"Đêm nay anh ở lại được không?" – Đồ mặt, cô nhỏ giọng nói xong xem nó như câu hỏi.

Nghe thấy thế, Lạc Tư cứng đờ người, trực tiếp nhìn thẳng về phía cô. Ánh mắt sâu hoắm, gợn sóng không hề sợ hãi, cô không hiểu hàm nghĩa trong đó.

"Chúng ta là vợ chồng mà?"

Mới nói xong gương mặt đỏ bừng của cô biến mất, cô cần môi, chờ anh cự tuyệt. Nhưng qua nửa ngày, anh mới nhàn nhạt đáp: "Cô đang bệnh, không cần suy nghĩ nhiều như thế".

Uyển Uyển kinh ngạc ngẩng đầu, nam nhân đã đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Anh là quan tâm cô sao?

Lúc này nụ cười lại quay trở lại trên mặt cô. Không nhìn được cô mỉm cười khúc khích, giống như đứa trẻ lăn qua lộn lại trên giường, sau đó bị chiếc chăn trắng quấn lại, giống như cô đang tiến sát vào lòng anh.

Lạc Tư đóng cửa phòng lại, tay vẫn còn đặt trên nắm cửa, biểu tình trên mặt đầy nỗi niềm. Chốc lát, trong phòng truyền đến tiếng cười trong sáng. Thân thể anh cứng lại dựa vào sau, dán chặt trên vách tường lạnh lẽo: "Lạc Tư mày đang làm gì vậy?"

Rõ ràng đối với cô có dục vọng, ham muốn cô nhưng vì sao lại nhịn? Chẳng lẽ vì nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô?

Chậm rãi nhắm mắt lại, biểu tình trên mặt vẫn kín bưng, chính anh cũng không hiểu cảm xúc của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Thời tiết gần đây cũng không tệ lắm, nhiệt độ cũng không quá thấp. Uyển Uyển kêu xe đi vào bệnh viện trung ương. Mùi khử trùng đã trở nên quen thuộc, cô cũng không nhớ rõ mình đã vào nơi đây bao nhiêu lần. Mỗi lần vào đây cũng hết sức may mắn.

Tìm đến căn phòng quen thuộc của chú Lê, gõ gõ cửa, cô đẩy cửa đi vào. Chú Lê đang cùng y tá trưởng nói chuyện, Uyên Uyên im lặng ngồi một bên chờ. Qua năm phút, y tá trưởng xoay người nhìn cô cười, sau đó rời đi.

Chú Lê từ sau bàn đi ra, rót một ly nước ấm đặt lên bàn: "Hôm nay sao lại ngoan ngoãn như thế, không cần chú nhắc nhở cũng tới kiểm tra? Nhưng chú cũng có tin tức tốt muốn nói cho con đây"

Uyên Uyên ngẩng đầu: "Tin tức tốt?"

Về mặt chú Lê rất hưng phấn, giọng nói trở nên nhanh hơn: "Hách Liên, con không tưởng tượng được đâu. Ngải Đức không ngờ chủ động nói sẽ giúp kiểm tra cơ thể con, nếu có khả năng sẽ giúp con phẫu thuật. Hôm trước, ông ta vừa về nước đã đột ngột tới tìm chú, con không biết lúc đó chú vui thế nào đâu, Ngải Đức suốt mấy năm nay chưa từng đề cho ai ngoại lệ".

Nhận thấy sự trầm mặc khác thường của Uyên Uyên, chú Lê cũng dừng việc thao thao bất tuyệt lại: "Sao vậy?"

Cô cắn môi, hai tay đặt trên đầu gối cọ sát vào lớp quần vải. Lát sau, cô chậm rãi nói: "Nhưng con không có tiền"

Trên mặt chú Lê để lộ sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh biến mất, anh phủ định lời cô: "Sao có thể? Đừng có giỡn với chú, Hách Liên".

"Là thật đó chú Lê, con không còn tiền"

"Sao lại vậy? Mẹ con không phải có tình để lại miếng đất dùng làm tiền cho con phẫu thuật mà!"

Cô lên tiếng cắt ngang: "Miếng đất đó con đã cho người khác"

Về mặt chú Lê cực kì kinh hoàng, nghe rõ lời cô nói: "Con điên rồi sao? Đó là mẹ con để lại lấy nó đổi lấy tiền làm phẫu thuật, con lại đi tặng người khác!? Co nên biết, cha con tuyệt đối sẽ không cho con tiền làm phẫu thuật, con sao lại dễ dàng đem miếng đất cho người khác?!"

Uyên Uyên cúi đầu như đứa trẻ phạm lỗi, ngay cả Chú Lê cũng không dám lớn tiếng mắng, cuối cùng chỉ thàn than.

"Quên đi, con làm vậy chắc có nguyên nhân. Nhưng Ngải Đức tới đây là việc ngàn năm khó gặp, chúng ta không thể bỏ qua. Như vậy đi, để ông ta kiểm tra cho con trước, đợi đến lúc phẫu thuật, vấn đề tiền bạc chúng ta tính sau".

Nghe thấy thế Uyên Uyên kinh ngạc ngẩng đầu: "Chú Lê..."

Chú Lê mỉm cười nhìn, xoa nhẹ tóc cô: "Ai bảo chú hứa với mẹ con sẽ chăm sóc con chứ. Về chuyện tiền con không cần lo, chỉ cần con phối hợp trị liệu thì đó là lời cảm ơn lớn nhất rồi"

Trong mắt Uyên Uyên ngẩn ngơ, nhào vào lòng chú Lê. Lúc này đây, cô thật sự rất cảm động. Tuy cô có cha, nhưng chưa từng cảm nhận được tình phụ tử. Cô từng tốn biết bao nhiêu công sức muốn cha quan tâm mình nhiều hơn, nhưng chẳng qua đều tự làm tổn thương bản thân, tất cả chỉ là phí công.

Thật ra, có rất nhiều điều xung quanh chúng ta, chỉ có chúng ta chưa bao giờ để tâm mà nhìn. Cô tốn biết bao nhiêu thời gian theo đuổi thứ không thể thành, không nhận ra bên cạnh đã có một người đàn ông như cha cô, chưa bao giờ ngừng quan tâm cô.

Lúc này cô rất hạnh phúc.

Sau khi tạm biệt chú Lê, Uyên Uyên đi dọc theo hành lang bệnh viện thì nghe thấy giọng nói của một cô gái: "A, là cô?"

Nghe tiếng, Uyên Uyên theo bản năng quay lại đã nhìn thấy một nữ sinh mỉm cười dịu dàng nhìn mình. Cô ấy quen biết cô sao? Uyên Uyên nhìn xung quanh, không có ai ngoài cô.

Lúc đó, nữ sinh cũng chạy tới trước mặt cô, trên mặt mang theo nét hồng nhuận khỏe mạnh, nụ cười tươi rói. Nhìn tuổi của cô ấy cũng không cách cô mấy.

"Thật trùng hợp, không nghĩ tới sẽ gặp cô ở đây" – Nữ sinh kia nói.

Uyên Uyên như người ở trong sương mù không hiểu rõ lắm: "Àch, tiểu thư có phải cô nhận làm người không?"

Nữ sinh kia lắc đầu: "Đương nhiên là không, tôi gặp được mỹ nữ không nhiều, nhưng chỉ cần liếc mắt qua một lần sẽ nhớ rất rõ" – Lúc này cô nghĩ gì đó rồi bừng tỉnh. "A, xem trí nhớ của tôi này, tôi quên tự giới thiệu. Tôi là Hannah, cô cùng bạn của tôi ở trong thang máy ngày hôm đó, tôi nhớ rất rõ cô a".

Nhắc tới thang máy, Uyên Uyên nhớ ra: "À, cô là bạn của người đó?"

"Đúng vậy, ngày đó cô ngắt xiu, cô không biết anh ấy cứu cô đâu. Cô có thời gian không? Nếu không có việc gì chúng ta đi uống cà phê chứ?"

Nữ sinh trước mắt tỏ ra một mực khiến người khác gần gũi, Uyên Uyên suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu.

Hai người đi tới quán trà sữa bên cạnh bệnh viện, xem biểu hiện của Hannah hình như rất hay đến đây. Nhân viên phục vụ để thực đơn lên, nhưng chưa đợi Uyên Uyên mở miệng, Hannah đã thay cô gọi hai ly trà sữa.

Hannah giải thích nói: "Tim cô không khỏe, cho nên uống ít trà thôi"

Cô gương mặt, nhìn thấy trong mắt Uyển Uyển mang theo nghi vấn, giải thích nói: "Lần trước cô ngất xỉu, chúng tôi đem cô đến bệnh viện. Lúc ấy tay cô siết chặt quần áo nơi trái tim, tôi biết cô và tôi giống nhau đều bị bệnh tim".

Uyển Uyển kinh ngạc, đôi môi anh đào hé mở: "Cô cũng bị bệnh tim?"

Hannah gật đầu nói: "Đúng, nên Ngài Đức mới không cho tôi uống những thức uống khác, chỉ có thể uống nước hoặc sữa".

"Ngài Đức?"

Uyển Uyển cảm thấy mình sắp biến thành vệt.

Hannah vỗ vỗ trán: "A, tôi quên nói cho cô biết, người cùng cô ở trong thang máy chính Ngài Đức, anh ấy muốn giúp cô điều trị."

Lúc này, Uyển Uyển cảm thấy trên mặt mình xuất hiện hắc tuyến, trí nhớ của cô Hannah này hình như rất tốt. Có lẽ vì gần bằng tuổi nhau, cho nên hai người nói chuyện vui vẻ. Uyển Uyển cô đơn trong một thời gian dài, trừ Lệ Nhiên Hi, bên cạnh cô chưa từng có bạn bè là nữ.

Thời gian đã trôi qua rất nhanh, nếu Hannah không nhận được điện thoại của Ngài Đức thì hai người cũng chẳng nhận ra sắc trời đã tối.

Hai mươi phút sau, Ngài Đức trong truyền thuyết cùng với xe màu xám bạc xuất hiện trước quán trà sữa, bất luận là chiếc xe số lượng hạn chế kia, hay vẻ đẹp trai anh tuấn cũng đều thu hút vô số ánh mắt.

Lần này Uyển Uyển mới cẩn thận quan sát nam nhân trong thang máy lần trước. Nhưng anh thật là quý y Ngài Đức sao? Vì sao lại trẻ như thế?

Dường như nhận ra sự nghi hoặc trong mắt Uyển Uyển, Hannah nhìn thoáng qua nam nhân đang đi vào quán trà sữa nói: "Anh ấy là quái thai a, 7 tuổi đã bắt đầu ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu. Nhưng mà ngàn vạn lần cô không được nói cho anh ấy biết, tôi gọi anh ấy là quái thai. Anh ấy rất ghét từ này!"

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hannah xem ra đã nếm không ít mùi vị của Ngài Đức. Trộm cúi đầu, môi Uyển Uyển vẽ lên hình vòng cung.

"Hannah, sao em không nói với anh em đang cùng mỹ nữ này ở cùng nhau?" – Ngữ khí oán giận rất rõ.

Ngài Đức nở nụ cười mười phần quyến rũ với Uyển Uyển, duỗi tay: "Xin chào, tôi là Ngài Đức, thật vui khi nhìn thấy cô".

Uyển Uyển gương mặt nhìn thấy Hannah ở sau lưng Ngài Đức trộm làm mặt quỷ, có thể thấy ở trước mặt anh cô không dám quậy phá. Uyển Uyển cười cười, ánh mắt nhìn nam nhân trước mặt.

Đôi mắt màu lam, tóc vàng kim ngắn, mang theo những đặc trưng của người Châu u, trên người tỏa ra một loại mị lực rất tự nhiên.

"A, vừa lúc mọi người chưa đi ăn cơm chiều, chúng ta đi ra ngoài ăn, thấy thế nào?" – Ngài Đức đề nghị.

Hannah lẩm bẩm nói: "Anh chẳng phải nói đồ ăn bên ngoài đều là rác sao?"

Ngài Đức trừng mắt nhìn Hannah: "Chẳng lẽ về nhà, nếm thử trù nghệ tàn tạ của mỹ nữ như em sao? Hannah, em phải biết rằng trên thế giới này chỉ có anh chịu được tay nghề độc chết người của em".

Hannah nghe vậy hai mắt kinh ngạc: "Cái gì mà độc chết người? Em là được mẹ anh chân truyền a"

"Phải không, Anh chưa bao giờ nghe mẹ thừa nhận có người đệ tử nào như em"

Hai người đi ở phía trước đầu khẩu với nhau không ngừng nghỉ. Uyển Uyển cảm thấy Ngài Đức còn trẻ tính tình lại trẻ con như thế, cũng có thể chỉ có ở trước mặt Hannah anh mới như thế?

Đứng yên một chỗ cô mỉm cười, bởi vì cô nhìn thấy giữa hai người có gì đó đang lưu động rất âm muội.

Lạc Tư thường xuyên về khuya, thường thì đêm mới về. Cho nên cô ra ngoài ăn một bữa chắc là không sao. Nghĩ tới đó, Uyển Uyển liền đuổi kịp hai người ngồi lên xe Ngài Đức.

Cơm chiều cuối cùng vẫn là do Hannah làm, nói rõ ra là nhà của Ngài Đức. Chẳng giống như lời Ngài Đức nói, mà còn ngược lại, tay nghề Hannah rất tốt. Uyển Uyển còn tính nếu có thời gian sẽ đến đây học hỏi nấu ăn, Hannah cũng vui vẻ đáp ứng.

Sau khi ăn xong, thì cũng đã qua một lúc, bữa cơm chiều ăn rất vui vẻ. Ngài Đức sau đó lại chứng tỏ mình quân tử, không để tâm đến sự khéo léo cự tuyệt của Uyển Uyển, lái xe đưa cô về nhà.

"Cám ơn anh, hôm nay tôi rất vui" – Xuống xe, Uyển Uyển đứng trước biệt thự cảm ơn Ngài Đức.

Ngài Đức câu môi: "Phải là tôi cảm ơn cô, đã lâu rồi không thấy Hannah vui như thế".

Uyển Uyển gật đầu, trong lòng hâm mộ Hannah có một nam nhân như Ngài Đức bên cạnh. Không tạo cho cô ấy áp lực, không khiến cô ấy không thoải mái, nhưng vẫn lên quan tâm. Cô hiện tại có thể khẳng định, tình cảm của Ngài Đức với Hannah không hề đơn giản, chỉ có Hannah mơ mơ màng màng không biết tình cảm của nam nhân với cô?

Nhìn xe Ngài Đức rời đi, Uyển Uyển thăm thò dài, sau đó chậm rãi xoay người lại. Nhưng đột nhiên một bóng đen cách đó không xa đứng nhìn dọa cô.

Bị dọa Uyển Uyển theo bản năng siết chặt lồng ngực, sau khi thích nghi được với ánh sáng u ám, cô mới nhìn rõ dáng người cao thẳng ấy là ai. Anh hôm nay sao lại về sớm đến thế?

Tối mười giờ, tiếng xe thể thao chạy qua rất nhanh núi rừng yên tĩnh, Lạc Tư đóng van kiện lại, đứng lên nhìn qua cửa sổ.

Đưa cô về là một nam nhân, hơn nữa còn rất tuấn mỹ và có khí chất. Anh sao phải kinh ngạc như vậy? Uyển Uyển rất xinh đẹp, rất khéo léo, bất luận là nam nhân nào nhìn thấy cũng thích. Hơn nữa được ở cạnh cô, dù cô có nam nhân mới xuất hiện đối với cô chung thủy hết lòng.

Bây giờ tận mắt thấy, không ngờ so với lúc suy nghĩ còn khó chịu anh. Nghĩ đến cô cùng nam nhân khác ở bên ngoài, trong lòng anh dâng cảm giác khó chịu. Lúc mở cửa phòng, anh đi ra khỏi biệt thự. Cô không hề phát giác, không biết nam nhân kia nói gì mà trên mặt cô lại có chút xấu hổ như thế.

Chỉ có lúc đối mặt với anh cô mới xuất hiện vẻ mặt này.

Lạc Tư đứng ngay cửa, tay siết chặt bên quần, môi nhếch lên càng làm rõ nét gương mặt góc cạnh lạnh lùng của anh, đôi mắt lạnh lẽo dừng trên người cô.

Lúc xe thể thao rời đi, cô quay lại nhìn thấy Lạc Tư cảm thấy rất kinh ngạc. Uyển Uyển siết chặt nơi ngực, nhận ra Lạc Tư cô thở hắt ra. Anh đứng ngược lại với ánh sáng, cả thân vàng ngọc đứng thẳng, mái tóc rũ xuống che đi tuấn nhan, nhìn không thấy biểu hiện lúc này.

Uyển Uyển bắn khoăn đứng đó, rồi mới chậm rãi đi tới.

"Anh về rồi" – Cô không biết nên nói gì, bởi vì trên người anh đang tỏa ra sự không vui rất mạnh liệt, chẳng hề che giấu.

"Người đàn ông lúc này là ai?" – Anh lạnh lùng mở miệng, giọng nói trầm thấp trong đêm càng thêm quyến rũ.

Uyển Uyển nuốt nước bọt nói: "Là bạn".

Cô không biết nên giải thích thân phận Ngài Đức thế nào, bởi vì cô không muốn để Lạc Tư biết bệnh tình cô.

Quả nhiên, lời cô nói giấu đầu hở đuôi khiến Lạc Tư giận hơn. Đứng trước mặt cô, từ trên cao quan sát gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, kiềm chế cảm giác muốn bóp chặt lấy cổ họng, anh lãnh túc nói: "Tôi mặc kệ cô bên ngoài có bao nhiêu đàn ông, nhưng xin cô nhớ kỹ thân phận mình, gia tộc Fiji Siqui không cần một nữ chủ nhân lang thang. Cô tốt nhất... an phận một chút cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Nói xong Lạc Tư lạnh lùng bỏ đi.

Sắc mặt Uyển Uyển có chút tái nhợt, đôi mắt tĩnh lặng đứng bất động. Cách đó không xa bóng đèn đường tỏa sáng, xé rách màu đen của bóng đêm, tạo nên chút hoang vắng.

...

Thời gian đã không còn sớm, người hầu đã ngủ, Uyển Uyển đem áo khoác đặt lên cây treo, sau đó đổi giày rồi hỏi: "Anh ăn tối chưa?"

Tay Lạc Tư đang mở tủ lạnh khẽ khựng lại, dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô, lấy ra một chai bia.

Cô thở hắt một tiếng, liếc nhìn những đĩa com trên bàn đã lạnh ngắt hoàn toàn chưa hề có ai động vào. Kể lúc đầu, cô dùng dây cột tóc bình thường buộc lên, xắn cổ tay áo bắt đầu nấu com cho anh.

Lạc Tư rất kinh khủng, chỉ có com vừa mới làm thì ăn được, nếu com đã nguội mà hâm đi hâm lại bảo anh ăn chẳng bằng giết anh nhanh hơn. Nhanh

nhẹn đem rau rửa sạch, đặt vào trong rổ, cô chỉ mới mười tám tuổi nhưng giống như bà chủ quen thuộc với mọi công việc.

Tới lúc nào, hai người mới có thể là vợ chồng chân chính?

Uống hết chai bia nhưng vẫn không thể hòa tan đi cảm giác khó chịu trong lòng. Lạc Tư dùng tay hất tóc, mái tóc đen đan qua ngón tay giống như anh đang vuốt ve chúng. Sau đó đi vòng qua bếp nhìn thấy một cảnh...

Uyển Uyển mặc quần áo rất rộng, từ cổ tay áo đến khuỷu tay lộ ra cánh tay trắng trơn nhẵn. Cô dùng sợi dây cột tóc màu hồng đem mái tóc óng mượt của mình vén lên cao, vầng trán dưới ánh đèn bếp càng trở nên trắng nõn sáng rực như đồ sứ mỹ nghệ.

Giương mặt đẹp, chóp mũi cao ửng hồng khiến người ta muốn cắn một miếng, ngay cả đôi môi xinh đẹp kia đang mở ra như bông hoa anh đào lúc này rất nghiêm túc. Đồng rau ở trước mặt cô hình như rất quan trọng, cô phải tính toán kiểm tra phân tích nó.

Tâm động, chất rượu lại còn thôi thúc anh, từ trên xuống dưới cổ họng Lạc Tư không ngừng lên xuống, đôi mắt đen càng tối lại giống như đáy hồ ban đêm sâu hoắm, ẩn chứa những con sóng bất định.

Ánh mắt sáng rực nhìn về phía cô, anh đi bộ về trước, cô không hề phát giác anh đang đến gần. Anh phát hiện cô rất ngốc, nếu ai đó có mưu đồ với cô mà không phải là anh, ví dụ như kẻ phạm pháp thì sẽ ra sao?

Trong lúc suy nghĩ, Lạc Tư không hề phát hiện bản thân đang lo lắng cho cô, trong mắt xẹt lên tia giận giữ.

Lúc này, Uyển Uyển cũng lấy lại tinh thần, một gương mặt tuấn đạt phi phàm bất ngờ xuất hiện trước mắt. Cô hét lên một tiếng, bị anh dọa sợ không ít.

"Lạc Tư"

Lời còn chưa dứt, đôi môi anh đào đỏ mọng đã rơi vào miệng anh. Đôi môi nóng hổi chà sát trên bờ môi run rẩy của cô, biểu lộ rõ sự bá đạo, tận lực đoạt lấy sự mềm mại của cô, cho đến khi trong miệng thơm của cô nhuộm đầy mùi đàn hương từ hơi thở của anh.

Ngay sau đó, cô bị anh đặt lên vách tường sát bên tủ lạnh, anh làm rất nhanh, dùng thân thể cao lớn tiếp xúc chặt với cô.

Lạc Tư chuẩn xác chiếm lấy môi cô rất ngang tàng, Uyển Uyển vì kinh ngạc mà quên cả kháng cự, trong đầu "đơng" một tiếng. Khoảng cách chưa đến 1cm khiến cô nhìn thấy rất rõ đôi mắt màu tím lung linh như thủy tinh sáng rực trong đêm bây giờ lại có chút u ám.

Chiếc lưỡi mềm bị anh giữ lấy, không hề có chút báo động, đầu óc đầy bụi mù đã bị trừ khử đến choáng váng. Lạc Tư dùng tay giữ lấy thắt lưng khiến cho cô không thể không gần sát anh, một tay giữ chặt hai cổ tay cô để mặc cho đôi môi tấn công. Trước mắt anh mọi thứ đều biến mất chỉ có dư vị ngọt ngào mềm mại âm áp từ miệng của cô.

Đôi môi lạnh lẽo của anh cũng vô tình giống chủ nhân nó, chà sát vào môi cô, đầu lưỡi nhiệt tình lục lọi, tuần tra tìm kiếm sự mềm dẻo lạ lẫm bên trong cô.

Phía trước ngực Uyển Uyển phập phồng không ngừng, cảm giác tê dại từ đầu dây thần kinh lan tràn. Không khí bên trong phổi bị nam này dùng mọi cách gạt đi, anh dùng lồng ngực cứng rắn của mình ép lấy bộ ngực mềm mại của cô, hoàn toàn không thể động đậy, anh dùng cách này muốn để cho cô biết sự khác biệt rất lớn giữa phụ nữ và đàn ông.

Không khí mới mẻ vừa tràn vào phổi, Uyển Uyển liền tham lam hít thở. Cô phát hiện lúc này Lạc Tư đã buông cô ra, mái tóc rối che đi được anh dùng ngón tay nhẹ nhàng hất lên, để lộ ra vẻ mặt nhu nhược thẹn thùng của cô như muốn lấy lòng anh. Đôi môi có chút cong lên, nét cười như có như không. Đôi mắt màu tím tỏa ra thứ ánh sáng chói lóa, ánh mắt sáng rực dừng trên người cô.

Sắc mặt Uyển Uyển đỏ bừng, như bị xuất huyết. Hành động thân mật này sau nụ hôn đầu tiên. Không phải cô chưa từng nghĩ tới đem bản thân giao cho anh, chẳng qua là không có dũng khí.

Cô ngơ ngác nhìn đôi mắt thâm thúy sắc bén như chim ưng, để lộ ra sự chín chắn quyền rũ cùng quyền uy, càng không thể bỏ qua cảm giác bị xâm hãm. Gương mặt góc cạnh hoàn mỹ càng rõ ràng tựa như được điêu khắc mà thành. Bờ môi ẩm ướt có lẽ vì nụ hôn lúc nãy.

Chưa kịp lấy lại tinh thần, anh lại giữ lấy sau gáy cô áp vào vách tường, mùi đàn hương từ hơi thở của anh lại chiếm giữ miệng, giữa hai môi vang lên thứ âm thanh quyến luyến, hơn nữa càng lúc càng nhiều.

Uyển Uyển choáng váng đầu óc, hoa cả mắt, bờ môi của anh lại liên tục chèn vào khiến cô khó kiềm chế bật ra tiếng rên rỉ mềm mại, thứ âm thanh đó lại bị anh hút vào.

Đôi tay trơn nhẵn của Lạc Tư xoa nhẹ lên lưng cô, Uyển Uyển chỉ cảm thấy ý loạn tình mê mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Lúc nãy anh còn nghi ngờ sự chung thủy của cô, cần dặn cô an phận; bây giờ đã siết chặt lấy cơ thể cô, gần gũi tiếp hợp.

Đôi môi lạnh lẽo của anh lúc này trở nên nóng rực luồng nhiệt nóng hổi chậm rãi di chuyển từ vành tai xuống xương quai xanh của cô. Cô ưm một tiếng từ sâu trong cơ thể trào lên một luồng khí lạ lẫm, giống như có thể thiêu cháy mọi thứ, rồi bùng sáng trong khoảnh khắc lan đến toàn thân.

Lần đầu tiên tiếp xúc với cái gọi là dục vọng, Uyển Uyển khẽ giật mình, thân thể động đậy.

Dùng một tay giữ lấy thắt lưng đang không yên của cô, giọng nói khàn đặc của anh vang lên bên cô: "Đừng nhúc nhích, chuyên tâm một chút"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Hô hấp của Uyên Uyên dồn dập, ngoại trừ biết trước những điều sẽ phát sinh sau đó, còn biết nam nhân ở ngay trước mắt đang hôn cô cực nóng.

Môi và môi áp sát vào nhau, một đôi môi kiều diễm, đôi môi còn lại rất gợi cảm. Thừa lúc cô còn chưa thanh tỉnh sau những xúc cảm mãnh liệt nam nhân đã vội đem đầu lưỡi dò xét đi vào. Anh như một nhà thám hiểm, lưu lại trong miệng cô mùi đàn hương, cuối cùng tìm lấy cái lưỡi thơm tho của cô càng không ngừng ra sức càn quét, xoa nhẹ, lưu luyến hút lấy...

Uyen Uyên bị Lạc Tư hôn đến thở gấp, hơn nữa cô còn cảm nhận rất rõ vật gì đó rất cứng ở dưới bụng cô, nó tựa như một đoàn hỏa thiêu đốt toàn thân cô.

Khó khăn lắm mới tìm được chút không khí, cô thở gấp, đầu óc vì nộ hôn cùng xúc cảm mãnh liệt vừa rồi làm cho ngẩn ra.

Vừa rời ra, hơi thở cô liền dồn dập, mặt đỏ lên như quả anh đào chín. Nhìn đáng vẻ ngây ngô của cô, dưới thân anh khẽ thở, hư vinh của đàn ông lập tức được thỏa mãn.

Ngay sau đó, Lạc Tư cúi người hôn dồn dập lên cổ và ngực trước của cô, bàn tay to lớn nóng rực đặt ở eo tuấn tra lui tới. Không khí bốn phía càng trở nên mập mờ.

"Đừng, đừng như vậy Lạc Tư" – Uyên Uyên khó chịu quay đầu, thân thể mềm mại run rẩy đến đáng thương.

Nhưng đối với Lạc Tư mà nói tiếng ưm dịu dàng này không chỉ động lòng người mà còn mời gọi. Khoảnh khắc đó dục vọng đã ngáng đầu.

"A"

Uyen Uyên kinh hô một tiếng, toàn thân bị nam nhân xoay một vòng, quần áo lộn xộn chẳng biết từ lúc nào đã cởi bỏ, lưng gần như trần trụi xuất hiện trước mắt anh. Ngực trước dán chặt vào vách tường trơn nhẵn, hai tay bị nam nhân giữ trên đỉnh đầu. Cô muốn kháng nghị nhưng liền cảm giác hàng loạt nộ hôn ẩm ướt dày đặc dùng trên mỹ lưng bóng loáng.

"Tiểu nữ nhân, anh muốn em".

Giọng nói của nam nhân khàn khàn vang lên bên vành tai, nguồn nhiệt khí từ anh thổi ra thổi vào lòng cô gây nên cảm giác tê dại.

Không đợi cô trả lời, tiếp sau đó anh liền cúi xuống sau gáy cô để lại trên lưng một vết tích màu đỏ nổi trội. Chưa bao giờ Uyên Uyên cảm thấy rối loạn như lúc này, kỹ thuật của Lạc Tư rất cao siêu, cô xụi lơ trong lòng anh, bị trói chặt trong gồng cùm xiềng xích của anh.

Hơi thở của Uyên Uyên so với Lạc Tư càng thêm dồn dập, gò má đỏ hồng như quả anh đào chín cực kỳ ngọt mà mê người. Ngây ngô như cô, đối với đòi hỏi của nam nhân chỉ lo lắng, ngượng ngùng không biết nên trả lời ra sao.

Anh vẫn tiếp tục hôn lấy cô, đột nhiên trong phòng khách có tiếng di động vang lên. Lạc Tư quyết định không để tâm, dù sao món ăn quý, mỹ vị trước mặt cũng hấp dẫn hơn so với điện thoại. Tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập không hề bình thường, anh khó chịu hất tóc, rời khỏi bờ vai thơm của cô.

"Shit!" – Cực kỳ không vui, anh cúi đầu nguyên rửa một tiếng.

Thân thể Uyên Uyên mất đi giá đỡ, vô lực mềm nhũn trượt xuống theo vách tường trơn nhẵn. Lúc này hai người họ thật sự thân thiết sao?

Tuy rằng chưa phải thân thiết đến mức cao hơn, nhưng đối với Uyên Uyên chỉ mới 18 tuổi mà nói xúc cảm cuồng nhiệt vừa này đánh sâu vào lòng quá mức mãnh liệt. Trai tim hỗn loạn đập nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực. Cô siết chặt lấy lồng ngực, sắc mặt dị thường là tăng thêm chút thẹn thùng hồng nhuận.

Khóe miệng cong lên. Liệu điều đó có cho thấy anh đã bớt chán ghét cô? Anh tình nguyện chạm vào cô.

Tuy rằng anh chưa từng có hành động rõ ràng, hơn nữa còn dùng khẩu khí chán ghét cảnh cáo, muốn cô an phận một chút. Không sao như thế là đủ rồi, đi lâu trong sa mạc dù là ảo ảnh, dù không phải là ốc đảo thật, nhưng đối với người đã kè cận với tuyệt vọng, xem như cũng đã là hạnh phúc lớn lao.

Lạc Tư dứt điện thoại, điện thoại do người trong công ty gọi tới, nói hợp đồng sắp kí kết gặp vấn đề nhỏ nhỏ muốn anh tới giải quyết. Đi đến bên phòng bếp, nhìn thấy cô ngồi xồm xuống, chưa kịp kéo lại quần áo, lộ ra bờ vai cùng da thịt trắng nõn như đồ sứ. Trên da thịt loang lổ nhiều điểm dị thường, chứng tỏ anh vừa thô bạo.

"Không cần chuẩn bị đồ ăn, tôi vào thư phòng uống tách trà là được" – Từ trên cao nhìn xuống dáng người nhỏ nhỏ đang cuộn mình lại, anh ra lệnh.

Thân thể Uyển Uyển cứng lại, sau đó gật đầu, vẫn không nhìn anh: "Được".

Suy nghĩ một lát, anh không biết vì sao muốn giải thích cho cô nhưng cũng nói: "Giúp tôi thu dọn quần áo, ngày mai tôi đi Pháp, có lẽ vài ngày sau mới về".

Nghe vậy Uyển Uyển ngẩng đầu lên, nhìn về nam nhân cao lớn trước mặt.

Bóng của anh dán vào người cô, anh lại có thể nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp đó mang theo chút âm thầm, tâm của anh bị ánh mắt đó là cho giật mình.

"Anh phải đi nữa sao?" Cô nhẹ giọng hỏi tựa như sủng vật bị vứt bỏ.

Gật đầu thay cho câu trả lời.

Cô ngẩng mặt lên, rầu rĩ nói: "Được, em biết rồi!"

Anh xoay người bỏ đi như bao nhiêu lần trước. Nhưng đột nhiên anh dừng lại, xoay người: "Tiếng Pháp của cô thế nào?"

Nghe thấy lời anh, cô ngẩng đầu mang theo chút hy vọng xa vời không thể tin được nhìn anh. Lâu sau đó mới gật đầu: "Biết nói một chút"

"Vậy được" – Anh lạnh lùng lên tiếng, bờ môi nhẹ mở: "Cô cũng thu dọn quần áo đi, ngày mai cùng đi".

Nói xong, anh xoay người bỏ đi.

Uyển Uyển ngồi xồm xuống, nhìn theo bóng người cao lớn, nhất thời không tin được. Là cô đang nằm mơ hay có thể cùng anh đi là thật?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Sau khi xuống xe, đoàn người đi vào sân bay. Hướng họ đi tới là mảnh đất trống rất rộng, nói đúng hơn là sân bay tư nhân. Cách tầm mắt cô không xa là phi cơ mặc áo màu trắng cực kì chỉnh tề, không khó nhận ra đây là một phi cơ tư nhân.

Thấy Lạc Tư đi đến, phi công đang kiểm tra thiết bị mặc đồng phục màu trắng liền đi về phía người đàn ông. Hướng về phía Lạc Tư cung kính cúi đầu: "Tiền sinh, chuẩn bị đã xong, chúng ta có thể khởi hành bất cứ khi nào."

Lạc Tư nhàn nhạt gật đầu, hai chân thon dài không hề dừng bước.

Uyển Uyển lần đầu tiên nhìn thấy sự lộng lẫy xa hoa như thế này, phi cơ tư nhân mở cánh quạt gió, dưới chân là tầm thảm đất tiền màu vàng nhạt, bên trong cabin được trang trí như hoàng cung của đế vương theo kiểu cách điệu, tính cả những vãn sáng nhàn nhạt phấp phới trên. Tại góc sáng sủa nhất của phi cơ còn có cả quầy thủy tinh chứa rượu, bên trong có mấy chục rãnh chứa, cho dù lúc phi cơ chạm đất hay cất cánh những thứ rượu xa xỉ quý báu này cũng chẳng rơi xuống. Xung quanh không khí tràn ngập hương chanh thơm mát, hơn nữa có thể thấy yêu cầu khắc nghiệt của Lạc Tư đối với mọi thứ.

Ngồi trên ghế, cô chỉ cách Lạc Tư một lối đi nhỏ. Chỉ thấy anh không hề biểu cảm, coi như rất quen thuộc với những cảnh thế này. Anh lấy cây bút điện tử ra, nhấn nút bắt đầu, không quan tâm tới ai lảng lạng xem văn kiện.

Lúc này, Uyển Uyển nhớ tới lời Mary nói, anh mấy năm qua cuộc sống vẫn đều đều thế này sao? Không có lạc thú, chưa từng vui chơi, trừ công tác bên ngoài hay công việc nhà thôi. Người ta chỉ thấy Vương quốc Fiji Siqi cường đại, thuận buồm xuôi gió trở thành tập đoàn thương mại tài chính lớn, vị trí của anh càng lúc càng cao, quyền thế tiền tài, giá trị con người vì thế cũng tăng lên, nhưng anh liệu có thấy vui thỏa mãn?

Nếu lúc nào cũng... đơn độc một mình.

Trong chốc lát yêu thương tràn đầy trong tâm cô. Cô từng nghe nói, người nào càng trên cao càng cô đơn, chịu được cô đơn thì mới có thể vươn cao.

Nhận thấy ánh mắt của Uyển Uyển, Lạc Tư đột nhiên ngẩng đầu lên. Đôi mắt màu tím cùng mắt cô không hẹn mà gặp, Uyển Uyển như bị người khác

nhìn thấu liền quần bách, khăn trương cúi đầu, hai má dần dần phồng hồng.

Hai mắt anh vẫn kín như bưng, chăm chú quan sát cô cả nửa ngày mới chậm rãi dời đi.

Cảm giác không bị anh nhìn chăm chăm nữa khiến cô nhẹ nhàng thở ra. Lúc này không hiểu sao anh lại gọi một ly whisky. Anh nhàn nhã cầm lấy ly rượu trong suốt, uống một ngụm, cử chỉ đều chứng tỏ mình là người đàn ông thành công, rất tự tin, rất kiêu ngạo cương quyết.

Dọc đường đi, Uyên Uyên không dám liếc nhìn anh. Lạc Tư quả nhiên rất gấp, bận xử lý công vụ, suốt những tiếng đồng hồ trên phi cơ anh chỉ xem văn kiện trên máy tính, sau đó gửi đi.

Cô lại buồn chán không biết nên làm gì, dần dần khép hai mắt ngủ say.

Cho đến khi phi cơ đáp xuống sân bay ở Pháp, Uyên Uyên vẫn không biết gì cả, ngủ say sưa. Có lẽ cả tối qua vì hưng phấn quá mức cho nên cả đêm đều không nghỉ ngơi. Cũng thật đáng thương đây là lần đầu tiên cô xa nhà, cũng là lần đầu đi máy bay. Có thể hiểu, cô vội vàng suốt đêm qua lên mạng tìm hiểu về nơi mình sắp tới, xem thời tiết ở Pháp ra sao. Cứ như vậy bận rộn cả đêm, đợi đến khi chuẩn bị xong thì trời đã sáng.

Tiếp viên không biết làm sao nhìn về phía Lạc Tư, không biết có nên đánh thức tiểu nữ sinh này hay không. Đột nhiên một bóng người phủ lấy. Tiếp viên ngẩng đầu, sắc mặt Lạc Tư không đối đứng phía sau cô, ánh mắt dừng lại trên người Uyên Uyên.

Anh phát tay, ra hiệu tiếp viên lui đi, vươn đôi tay cứng như thép cúi xuống ôm lấy cô. Anh biết cô rất gầy nhưng không ngờ lại nhẹ đến thế. Ôm Uyên Uyên trên tay, vì trọng lượng của cô, gương mặt của anh gắng gượng không biểu lộ nhưng ánh mắt lại khẽ gọn lên.

Đại diện bên Pháp cũng tới nghênh đón, cả sân bay đứng đầy một đám người Pháp mặc áo vest gầy da. Lúc nhìn thấy Lạc Tư ai cũng ngẩn ra, chuẩn bị cúi đầu nghênh đón đều biến mất.

Quần áo của Lạc Tư lúc nào cũng tối màu hôm nay là màu xám tro, cả vật có chút xiêu vẹo, nhưng vẫn không mất đi sự phi phàm trước đây. Điều khiến họ kinh ngạc là Lạc Tư đang ôm lấy một dáng người rất nhỏ. "Người đó" được phủ bởi áo khoác của Lạc Tư, gương mặt nhỏ vùi vào ngực anh, hiển nhiên đang ngủ say, chỉ có mái tóc ngắn ở hai tai lộ ra, cho nên không ai phân biệt được giới tính của "người đó".

Chủ quản cao cấp ở Pháp phản ứng mau lẹ đi tới trước mặt Lạc Tư: "Tổng tài, ngài đi đường vất vả, chúng tôi đã chuẩn bị xong".

Còn chưa nói xong, đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Tư làm cho câu nói nghẹn lại như cổ họng. Anh như bị lọt trong sương mù không hiểu ông chủ lớn vì sao lại dùng ánh mắt hung ác như vậy nhìn anh.

Lạc Tư không để tâm tới ai đi nhanh về trước, vệ sĩ bốn phía chú ý quan sát xung quanh.

Một người nhìn thấy chủ quản còn đang sững sờ đã kéo tay anh lại quở trách: "Ngài ngốc quá, không thấy trong tay tổng tài đang ôm người ngủ sao? Còn lớn tiếng như thế, không muốn sống sao?"

Người kia tỉnh ngộ: "Ra thế, nhưng Tommy, cậu xem đó là nam hay nữ?"

Tommy hung hăng nhìn anh, không biết chủ quản sao lại trì hoãn như thế: "Dù là nam hay nữ thì đó là người rất quan trọng với tổng tài. Ngươi xem đi, tổng tài có đối xử với phụ nữ nào tốt thế đâu, tự ôm xuống máy bay? Cho nên, đừng sơ suất trong việc tiếp đón nữa".

Tổng quản giật mình ngộ ra gì đó gật đầu.

Một chiếc xe cao cấp dừng ngay chân, anh đem Uyên Uyên đang ngủ say đặt lên ghế sau, đem bộ tây trang đắp trên người cô mặc vào.

"Đưa cô ấy về khách sạn" – Sau khi sắp xếp xong, anh thu hồi tầm mắt, dáng người cao di chuyển đi đến chiếc xe khác của công ty đỗ cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Lúc Uyên Uyên thức dậy thì trời đã tối. Nhìn khung cảnh xung quanh vừa lạ lẫm vừa xa hoa cô mới đầu còn sợ sệt lúc sau nghĩ lại đây là nước Pháp. Cô ngủ khi nào, ngủ bao lâu rồi? Tại sao đối với căn phòng này không chút ấn tượng? Kí ức cuối cùng là hình ảnh lạnh lùng tuần mỵ của Lạc Tư ngồi trên phi cơ xử lý công việc.

Xốc chân lên đi xuống giường, đôi chân trần của cô chạm vào tấm thảm màu vàng nhạt được làm bằng tay, cảm giác êm ái trong mỗi bước đi mang lại

cảm giác thư thái. Căn phòng này rất lớn, nếu nói như tivi thì là phòng tổng thống.

Nghĩ vậy trong lòng có chút hưng phấn. Ánh mắt của Uyển Uyển như một đứa trẻ con tò mò, đôi mắt mở to thám hiểm nhìn xung quanh.

Tóm lại căn phòng tổng thống này gồm 3 gian giữa là phòng ờ, bên ngoài còn có cả bể bơi, tổng diện tích cũng không khác khu biệt thự ở thành phố A lắm. Lúc đi vào đại sảnh, những cột trụ giả cổ đứng thẳng, từng song sắt cửa gỗ đều được đặc chế, bàn ăn xa hoa, sàn đá cẩm thạch ở khắp nơi sáng bóng, từng bóng đèn thủy tinh được sản xuất ở Venice tạo nên một căn phòng tráng lệ.

Thảm lông dê, những ngọn nến và đèn thủy tinh treo, đồ sứ màu xanh khiến cho căn phòng tổng thống trở nên xa hoa trong từng hơi thở.

Đây là lần đầu tiên Uyển Uyển đứng ở nơi đẹp như thế, không tránh khỏi vì cuộc sống xa xỉ của kẻ lắm tiền mà lưu luyến. Cô giống như tên ăn xin đi làm chỗ, tay chân không biết nên để ở đâu.

Nhìn thấy căn phòng xa hoa tâm tình Uyển Uyển đột nhiên trở nên ảm đạm. So với nơi này, cô hao tổn tâm trí trang hoàng căn nhà "gia đình" chẳng khác gì gặp sự phụ. Nhà cô vừa không đẹp lại chẳng có chút tao nhã quý phái, lại không hề tráng lệ.

Uyển Uyển xuyết xoa một tiếng, hai vai suy yếu. Cô còn ảo tưởng Lạc Tư sẽ thích căn nhà gia đình, nhưng khi đến đây, một kẻ không biết gì còn có thể nhận ra nơi này tốt hơn gấp trăm lần.

Tâm tình không tốt cứ như vậy kéo dài, cho đến khi buổi tối, nhận được điện thoại của thư kí Lạc Tư nói hàng bị đóng băng. Anh không thể quay về.

Vỗ vỗ mặt mình, cô muốn dẹp bỏ đi sự nản lòng. Công việc của Lạc Tư bề bộn, có thể leo lên vị trí cao như thế, có thể thành công và tài năng như vậy, được mọi người kính ngưỡng, nhất định phải vất vả gấp ngàn lần người khác.

Cô cũng nên học làm phu nhân đi, phải biết hiếu và thông cảm cho anh. Nghĩ như thế tâm trạng tốt lên không ít. Sau khi ăn bữa tối, Uyển Uyển như đứa trẻ ngoan nằm trên giường.

oOo

"Thật không ngờ, Lạc Tư thật sự mang cô tới đây, lúc Joy nói, bản thân tôi cũng không dám tin"

Trong một quán ca phê tiêu chuẩn, Uyển Uyển cùng vị bằng hữu mới quen ngồi trong góc.

Nghe nói cô ta đã cứu cô một lần lúc đi tới Pháp nên muốn tận tình đền đáp. Uyển Uyển cắn cắn môi, mặt đang mỉm cười hiện lên chút ngượng ngùng ngọt ngào: "Cảm ơn cô, nếu không tôi không biết mình ở trong quán rượu bao lâu".

Thiên U hào phóng nở nụ cười sáng lóa mắt.

Uyển Uyển nhìn chăm chăm cô, ảo tưởng sau hai năm cô lại trở nên quyến rũ xinh đẹp như thế. Thiên U có đôi mắt xinh đẹp, đồng tử lạnh lợi, khoe mắt khê cong lên, mỗi lần mỉm cười đều toát ra khí chất đáng yêu mị. Da lại trắng mang đến sự khỏe mạnh. Cách ăn mặc tối tân thời thượng kiểu dáng xa hoa. Mỗi cái nhắc tay nhắc chân đều khiến Uyển Uyển tán thưởng. Điều cô coi trọng nhất là tình cảm giữa cô và Thiên U.

"Đặc Lý tiền sinh sao không cùng cô tới? Anh ta yên tâm để cô một mình ra đây sao?"

Nghe thấy vậy nụ cười trên mặt Thiên U phút chốc biến mất. Uyển Uyển nhận ra mình đã nói sai.

Sợ Uyển Uyển cảm thấy có lỗi, Thiên U lại mỉm cười lắc đầu, giọng nói chua xót: "Anh ấy đang tiếp vị hôn thê!"

Uyển Uyển giật mình, trong đầu nhớ đến một cái tên: "Lư Chi Tĩnh?"

Thiên U cũng kinh ngạc: "Cô biết cô ấy?"

"Mấy lần Lạc Tư nói điện thoại tôi cũng có nghe đến tên này".

Thiên U nở nụ cười ánh mắt nhìn xuống ly cà phê đang khuấy: "Anh ấy muốn cùng cô ta đính hôn".

Uyển Uyển nhún mày nhìn về mặt quanh hiu của Thiên U, vờn bàn tay nhỏ bé đặt lên mu bàn tay của cô.

"Đừng như vậy, Đặc Lý Tiền Sinh chỉ là chưa nhận rõ tình cảm của mình. Anh ấy nhất định rất thích cô, từ ánh mắt anh ấy có thể nhận ra điều đó. U U, tin tưởng tôi, cô càng phải tin tưởng cô hơn".

Thiên U ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo như đồ sứ của Uyển Uyển xuất hiện sự kiên định. Lời của Uyển Uyển, khiến nỗi lo trong lòng Thiên U tiêu tan.

Thật không ngờ, cô lại được một nữ sinh mới lớn chỉ đường. Thật ra nhìn Uyển Uyển trước mắt, không biết là cảm giác cô sai hay là vì lý do gì đó, cô lúc nào cũng có thể thấy Uyển Uyển luôn giả vờ kiên cường che giấu đi nụ cười yếu ớt sau lưng.

"Vậy còn cô và Lạc Tư có khỏe không?" – Cô còn nhớ rõ hôn lễ của Uyển Uyển, ngày hôm đó biểu hiện của Lạc Tư chẳng có chút vui mừng của kẻ

làm chú rể.

Cô im lặng bởi vì đã chạm đến nỗi đau sâu trong lòng.

Lâu sau không thấy Uyên Uyên trả lời, Thiển U quyết định phá vỡ sự im lặng, do dự hỏi: "Cô cùng anh lúc trước có xảy ra chuyện gì sao?"

Uyên Uyên sững sốt cả nửa ngày. Kí ức đã trôi qua rất lâu, thậm chí bản năng còn kháng cự không muốn nhớ lại. Lúc Thiển U đề cập đến chuyện này đầu óc cô liền trống rỗng.

Khoảng thời ngắn ngọt ngào qua đi để lại trong lòng một chỗ trống, hình ảnh vui vẻ đau khổ như là cười ngửa xem hoa lần lượt tái hiện lại trong đầu, theo sau đó sự đau đớn càng thêm mãnh liệt như bài sơn đảo hải đánh úp về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Năm ấy cô gặp anh vào mùa hoa nở kiêu diễm. Đối với vị hàng xóm mới Lạc Tư, cô cũng biết ít nhiều về anh, về trình độ xa hoa lãng phí.

Mỗi lần ra vào đều có ít nhất hai ba cái xe sang trọng đi theo, còn xe anh ở giữa, phía trước là vài tên vệ sĩ, phía sau là trợ lý cùng thư ký riêng. Nghe nói anh sống trong biệt thự, có năm đầu bếp cùng hai mươi mấy người hầu nhưng bởi vì thích yên tĩnh nên ngoại trừ trợ thủ đắc lực, những nhân viên khác không cần xuất hiện trước mặt anh. Nghe nói anh huyết thống cao quý, thân phận cao sang, không ai không biết anh, những người đi ngang qua biệt thự anh đều phải tự giác đi đường vòng.

Năm đó, Uyên Uyên mười sáu tuổi. Đây là tuổi thanh xuân, bất cứ học sinh nữ nào cũng thường mơ mộng ảo tưởng có thể gặp được bạch mã hoàng tử yêu mình. Nhưng khi nghe mọi người xung quanh không ngừng bàn luận về nam nhân đẹp trai cô lại không hề chú tâm.

Lúc đó, cô hận đời, không muốn thân với ai, cũng chưa từng có tật xấu nằm mơ như những nữ sinh khác, luôn tỏ ra quật cường chống đối.

Thứ cô muốn có nhất lúc đó chính là tình cảm của người cha. Một cô gái mười sáu tuổi, chưa bao giờ được ném qua mùi vị của thân tình phải chăng rất đáng thương? Cha cô ngoại trừ tỏ ra thờ ơ, lâu lâu lại giận giữ chế giễu cô.

Đứa con gái như cô sinh ra cũng do ông ta. Người luôn có chứng tự ngược, thứ gì không chiếm được lại càng cố chấp. Dù cho yêu cầu đó có quá đáng hay không thể thành vẫn cứ đâm đầu vào, dù cho đầu rơi máu chảy.

Thời trẻ Hách Liên Thành cũng là vũ đạo gia, nhưng sau đó do áp lực quá lớn nên đành phải đem giấc mộng vũ đạo gác qua một bên. Sau này Hách Liên Doanh Doanh trưởng thành, ông ta cũng muốn con gái mình yêu nhất đi vào con đường xưa.

Nhưng Hách Liên Doanh Doanh thân thể không nhịp nhàng, không kế thừa được thiên phú của Hách Liên Thành. Ngược lại, một người bị bọn họ xem là phiền toái lại xuất sắc trên phương diện này chính là Uyên Uyên.

Đêm đó, Uyên Uyên đem giấy thành tích về nhà ảo tưởng Hách Liên Thành nhìn thấy những nỗ lực này mà mỉm cười với cô. Có thể nói khi cô tiến vào cửa cô rất khâm trọng. Giống như một đứa trẻ đoạt được thứ đồ chơi quý giá cẩn thận đi vào cửa.

Nhưng không ngờ, đến cuối cùng cô không nhìn thấy Hách Liên Thành, ngược lại còn bị Hách Liên Doanh Doanh, người em cùng cha khác mẹ nhục nhã.

Hách Liên Doanh Doanh ghen tị với tài vũ đạo thiên phú của Uyên Uyên nên khi nhìn thấy thứ Uyên Uyên cầm trên tay là danh hiệu đệ nhất, cô ta hận không thể tiến lên xé nát cô ra.

Cô ta kêu người hầu đem tờ giấy khen hủy đi. Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hách Liên Uyên Uyên, Hách Liên Doanh Doanh liền cảm thấy vui sướng sáng khoái.

Đứa con gái của một ca sĩ so với cô ta thông minh, so với cô ta xinh đẹp, so với cô ta về khả năng nhảy. Uyên Uyên, đối với Hách Liên Doanh Doanh tựa như cây kim nhọn đâm vào tim, hận không thể nhổ nó ra. Lần này cũng không phải là lần đầu tổn thương Uyên Uyên như thế.

Lúc ở trường học, cô ta cố ý kêu cô là con riêng, nói xấu cô. Lúc cô đạt hạng nhất, Hách Liên Doanh Doanh tìm người phá cô. Lúc kiểm tra vũ đạo, cô ta đem đôi giày nhảy ném vào bồn cầu, đem cô ném cho tên lưu manh say rượu, đem mọi thứ cô yêu thích phá hủy.

Cô ta dùng tất cả mọi thủ đoạn để khiến cô đau khổ, Uyên Uyên cũng đã sớm quen với những mưu mô độc ác của Hách Liên Doanh Doanh.

Khi không nhìn được nữa. Không biết có phải là dây tơ của cô và Lạc Tư đã quấn vào nhau hay không, sau đó cô nghe thấy từ miệng mẹ con Hách Liên Doanh Doanh biết được nam nhân xuất sắc đó.

Trong lúc xúc động, cô đã không kịp suy nghĩ mà làm. Mắt thấy xe của anh đi ra, cả bộ đồ tây trang được cắt may hợp với anh xuất hiện cô liền đi đến căn biệt thự.

Cô cắn răng, nói lớn tiếng: "Em thích anh"

Không khí xung quanh liền trở nên yên tĩnh nhưng căn bản không thể che đi khí thế mãnh liệt cảm giác áp lực từ nam nhân tỏa ra. Ánh trắng xuyên qua từng kẽ hở lá cây, chiếu vào thân hình hoàn mỹ của nam nhân, tựa như một tầng rực rỡ giúp cho anh càng thêm cao sang.

Nhìn thấy đôi mắt sắc bén tinh nhuệ tựa chim ưng giao với đôi mắt cô trên không trung, lúc đó cô đã hối hận ngay lập tức. Bởi vì nam nhân này cô không thể trêu vào.

Nhưng anh lại cúi xuống hôn một kẻ xa lạ như cô. Hôn bá đạo ảm ướt, lúc đón nhận nó cô đã bắt đầu hoàn toàn trầm luân.

Anh là người đầu tiên ước hẹn.

Anh là người đầu tiên ôm cô.

Anh là người đầu tiên hôn cô.

Lần đầu tiên cô không hề kiêng dè mà yêu thật sự chính là anh.

Nam nhân giống anh rất dễ khiến người ta yêu, tao nhã, điên cuồng, nhưng lại tựa như quốc vương cao quý khiến người khác run sợ, quyền lực cao nhất, lại giàu có, vẻ đẹp anh tuấn mê hoặc người. Mỹ mạo kinh người, khí thế kinh người.

Thật lâu sau đó, cô cũng không ngờ một kẻ nhỏ bé như cô lại có thể cùng anh. Nhưng hiển nhiên, giấc mộng cô bé lọ lem không phải ai cũng có thể làm. Chẳng quá là phủ nhận, mặc kệ thế nào, cô cũng muốn ở cùng anh.

Nhưng làm sai thì sẽ có báo ứng. Chỉ là Uyển Uyển không ngờ, báo ứng lại tới sớm như thế. Trong lúc cô chưa hưởng thụ được ngọt ngào hạnh phúc, vẫn chưa có được nụ cười đầu tiên suốt mười sáu năm qua, con ác mộng u ám đã giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Sau khi biết Uyển Uyển và Lạc Tư quen nhau, thủ đoạn của Hách Liên Doanh Doanh ngày càng thường xuyên, hơn nữa còn rất kịch liệt. Một là tung những tin đồn bất lợi cho mối quan hệ của Uyển Uyển, hay ở sau lưng cô giả vờ xoa dịu, nhưng dường như nỗi hận của Hách Liên Doanh Doanh với cô không hề giảm.

Hách Liên Doanh Doanh ngày càng tệ hơn, phái người theo dõi cô, còn lấy nhật kí của cô, cố tình giấu Lạc Tư nói chỉ là đùa giỡn. Thậm chí biết trước cuộc hẹn của Uyển Uyển và Lạc Tư còn cố tình khóa chốt cửa phòng cô khiến cô không thể đi gặp anh.

Những lần như thế Uyển Uyển chưa hề hề môi với Lạc Tư. Có lẽ ý thức được sự chênh lệch quá lớn giữa hai người, cô không hy vọng bản thân càng trở nên thấp kém. Lúc còn trẻ, lòng tự trọng của Uyển Uyển rất mãnh liệt.

Lúc quen anh, mọi sự gai góc của cô đều bị anh mài nhẵn, mọi gai nhọn cô đưa ra để bảo vệ bản thân cũng vì anh mà nhỏ đi, cô cố gắng làm một nữ nhân ngoan ngoãn, cố gắng mỗi ngày đều cười.

Chỉ vì anh thích cô cười.

Mỗi lần nhỏ đi sự gai góc đều rất đau, nhưng sức mạnh của tình yêu quả thật lớn hơn nhiều so với tưởng tượng. Cho đến sinh nhật 16 tuổi cô dần dần thích ứng với cái mặt nạ tính cách mới, cũng không còn oán hận nữa.

Nhờ có anh mà cô tin rằng, trên thế giới không có ai đáng thương. Lúc thượng đế đóng một cửa sổ này lại thì sẽ mở một cửa sổ khác, mà anh chính là cửa sổ đó, anh hòa tan nỗi hận bao nhiêu năm qua trong lòng cô. Khi đó cô như bị lún xuống, chìm trong bầu của anh, đánh mất lòng mình.

Hôm đó, Hách Liên Doanh Doanh lại giờ trò cũ. Nhưng cuộc hẹn hôm đó không hề đơn giản, Lạc Tư nói muốn đưa cô đi gặp một người quan trọng.

Người quan trọng với anh thì càng quan trọng với cô. Cô vì ngày hôm đó chuẩn bị suốt một tuần. Không muốn nhân vật quan trọng kia sẽ không thích mình, cô luyện tập mỉm cười, học cách trở nên gần gũi bình dị.

Làm sao có thể vì Hách Liên Doanh Doanh mà thất bại trong gang tấc? Di động bị người hầu lấy đi, cô không thể kịp liên lạc với Lạc Tư. Lúc trước cô thất hẹn quá nhiều lần, cô không muốn Lạc Tư cảm thấy cô không hề có quy củ.

Cô không ngừng đập vào cửa phòng, hy vọng có ai đó tốt bụng mở cửa giúp cô. Tuy cô biết là không thể, bởi vì tất cả người hầu trong ngôi nhà đều do mẹ của Hách Liên Doanh Doanh mang từ nhà tới, cho dù là cảm thương cô, nhưng cũng sợ mẹ của Hách Liên Doanh Doanh nên không dám thả cô đi. Tay cô đỏ bầm, cô hòng gọi nhiều cũng trở nên khàn.

Cuối cùng trời không phụ lòng người. Cửa phòng cũng mở, nhưng kẻ đứng canh là Hách Liên Doanh Doanh đang mỉm cười, lời cảm ơn nghẹn lại nơi cổ họng của Uyển Uyển.

Cô không hề biết rằng có một âm mưu rất lớn đang chờ cô.

Hách Liên Doanh Doanh hai tay vòng trước ngực cao ngạo nhìn cô, vài người hầu nam đứng đằng sau lưng hung thần ác sát nhìn chằm chằm cô, đề phòng cô chạy trốn.

"Tao muốn mày thành thật trả lời tao mấy vấn đề, nếu câu trả lời của mày làm tao vui, tao sẽ thả mày ra" – Hách Liên Doanh Doanh nói.

Uyển Uyển nhú mày nhìn cô. Hách Liên Doanh Doanh này lắm trò nhiều kế, cô đã được lĩnh giáo nhiều lần. Cho nên Uyển Uyển im lặng không nói, chờ bước tiếp theo.

Hách Liên Doanh Doanh nhún vai, tựa như cô công chúa đi vào phòng: "Nói cho tao biết, mày tiếp cận Lạc Tư có phải vì mày biết tao thích anh ấy?"

Uyển Uyển nhú mày trầm mặc không nói.

Hách Liên Doanh Doanh cũng không hề giận, chỉ cười to làm người khác sợ hãi: "Không sao, mày không nói thì đừng mơ bước ra khỏi cửa". Cô ta nói tiếp, "Mày nói xem, có phải mày một chút cũng không thích anh ấy?"

Sao lại hỏi lạ như thế, Uyển Uyển trong lòng hoài nghi lại không thể không trả lời: "Không phải, tao thích anh ấy".

Điểm này cô không thể nghi ngờ. Cô xác định rất rõ tình cảm của bản thân với Lạc Tư, làm sao có thể không động lòng? Một nam nhân cao quý ưu tú như thế...

Lại không ngờ, cô vừa trả lời sắc mặt của Hách Liên Doanh Doanh liền biến sắc, cô ta vỗ mạnh vào bàn: "Nói bậy!! Mày làm sao có thể thích anh ấy!! Mày vì tao nên thích, mới tiếp cận anh ấy".

Uyển Uyển nhú mày không hiểu Hách Liên Doanh Doanh muốn gì.

"Tao đã nói rồi, đáp án của mày không khiến tao vừa lòng thì mày đừng mơ mà ra khỏi đây? Muốn cùng anh ấy hẹn hò sao? Không có cửa đâu!! Thứ con riêng như mày, còn muốn trèo cao quá là nằm mơ! Hách Liên Uyển Uyển, đừng tưởng tao không biết cái đầu nhỏ xíu của mày đang nghĩ gì".

Uyển Uyển ngược mắt nhưng vẫn trầm mặc.

Hách Liên Doanh Doanh không bỏ qua, rõ ràng nắm chắc nhược điểm của Uyển Uyển là ở đâu. Trong chốc lát, cô ta quỷ dị mỉm cười nói: "Hách Liên, mày và mẹ mày đều vô liêm sỉ như nhau, thích cướp đàn ông của người khác!! Thích hoành đao đoạt ái!! Mày cũng thật thấp kém!! Đáng ghê tởm! Kết cục của mày cũng sẽ như mẹ mày mà thôi!"

Những lời này của Hách Liên Doanh Doanh như giẫm lên đuôi mèo của Uyển Uyển. Cô mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn cô em gái trước mắt.

"Đúng vậy. Tao chính là thích cướp, nhất là cướp đồ của mày. Huống chi Lạc Tư cũng không phải bạn trai mày, mày có tư cách gì tới chỉ trích tao!! Cho dù tao thừa nhận tao không thích anh ấy, chẳng qua vì trả thù mới tiếp cận anh, thế thì sao? Mày không cam lòng, không cam lòng chịu thất bại trước một đứa con riêng!"

Nếu bình thường nghe thấy Uyển Uyển nói thế, Hách Liên Doanh Doanh nhất định khốc om sòm. Nhưng lần này rất lạ, cô không hề không vui mà nụ cười còn nở rộng. Cô chỉ biết, mỗi lần chửi mẹ của Hách liên Uyển Uyển, Hách Liên Uyển Uyển sẽ mất lý trí ngay.

"Cho nên, mày chỉ vì tao mới tiếp cận anh ấy. Mày căn bản không thích anh ấy, anh ấy chẳng qua là quân cờ để mày trả thù"

Không phải!!

Cô yêu anh, rất yêu, rất yêu!!

Uyển Uyển trong lòng thầm nói, đây không phải là đáp án Uyển Uyển muốn nói. Nhưng khi nhìn đồng hồ trên tường, đã trễ hai mươi phút so với giờ hẹn, trong lòng lo lắng. Vì muốn thoát khỏi Hách Liên Doanh Doanh, cô cắn chặt răng, gật đầu.

"Đúng vậy".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Thoát khỏi vương vís của Hách Liên Doanh Doanh, Uyển Uyển vội vàng tới chỗ gặp của Lạc Tư.

Đây là chỗ cũ của họ, thiên luân cao chọc trời rực rỡ chói mắt, cách đó không xa có thể nhìn thấy nó từ từ chuyển động, phía dưới là đài suối phun theo phong cách Hy Lạp cổ, cô nhớ rõ trên cao nhìn xuống, có cảm giác như đang giẫm lên từng đám mây, đến nay hình ảnh đó không hề biến mất.

Ở nơi này anh đã hôn cô lần đầu. Xem cô như trân bảo, bờ môi gọi cảm ấy từ từ tiến vào môi cô, lúc đó cô còn nghĩ trái tim mình đang đình công.

Kéo chiếc áo khoác trên người, Uyển Uyển đi tìm anh đã lâu. Gió lạnh thổi từng đợt vào lớp vải trên người cô, mùa đông lạnh khiến chóp mũi đỏ bừng, cô càng dùng khăn quàng cổ siết chặt, chỉ để lộ ra đôi mắt màu đen âm u gợn sóng.

Anh sao lại không ở đây? Uyển Uyển nhủ mày, không ngừng khấp chặt hai tay để kè môi phà không khí ra. Thời gian dần dần trôi qua, bóng người anh tuần cao lớn vẫn không xuất hiện. Cô lo lắng liệu có phải vì mình tới muộn, anh nghĩ cô không tới, tức giận bỏ đi.

Cô mò tay vào chiếc túi rỗng tuếch, lúc này mới nhớ di động đã bị Doanh Doanh lấy đi. Không thể liên lạc được với Lạc Tư, xem ra hôm nay đúng là vận xui của cô. Đem túi trong áo khoác lật ra, cô mới tìm thấy hai đồng xu. Tiền tiêu vặt của cô không bằng Hách Liên Doanh Doanh. Trong khoảng thời gian này, cô còn dùng cả tiền để dành để hẹn hò với Lạc Tư.

Số tiền trong tay cô căn bản không đủ ngồi taxi. Sắc trời đã về chiều, cô biết Lạc Tư không tới, nên nhấc đôi chân đông cứng vì lạnh thông thả bước đi.

Chẳng biết bao lâu, cô đứng trước căn biệt thự xa hoa. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, bên trong sân của anh cũng có một đài phun nước rất giống chỗ cũ của hai người, phong cách Hy Lạp cổ điển, biệt thự xa hoa tráng lệ, Uyển Uyển như đứng trước cung điện.

Cô đứng tại chỗ không hề bước lên, trừ lần đó buồn cười chạy ra tuyên bố thích anh, đây là lần thứ hai bước vào. Sự oai hùng càng làm nổi bật những chiếc cột trắng sáng chói như bạc, càng khiến cô thêm nhỏ bé.

Những ngón tay tái xanh nắm chặt nơi ngực, cô vừa đi vào đã bị một tên vệ sĩ cao lớn ngăn lại.

"Tiểu thư cô tìm ai?" – Giọng nói lạnh lùng không chút ôn hòa, ánh mắt cũng như thế.

Uyển Uyển ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhợt nhạt, khó khăn cử động đôi môi sắp đông cứng: "Xin hỏi, Lạc Tư có nhà không?"

Ánh mắt tên vệ sĩ không đổi, giọng nói càng lạnh hơn: "Boss hiện tại rất bận, không rảnh để tiếp khách.

Uyển Uyển hai mắt sáng ngời: "Vậy anh ấy có ở đây đúng không?"

Vệ sĩ trầm mặc, Uyển Uyển chấp hai tay như đứa trẻ con cầu xin nói: "Nhờ ngài vào hỏi anh ấy được không? Có lẽ biết tôi đến tìm, anh ấy sẽ gặp".

Cho dù anh giận cô thất hứa, nhưng cô có thể nhận lỗi cho đến khi anh tha thứ mới thôi. Nguyên nhân thật sự cô không muốn nói cho anh biết.

Vệ sĩ chần chờ lúc lâu, có chút do dự không biết có nên cự tuyệt không!! Nhưng đôi mắt màu đen linh động kia như cầu xin anh, trong mắt ẩn chứa chỉ triu mến, anh thăm thán một tiếng cầm lấy bộ đàm bên hông xin chỉ thị từ cấp trên.

Uyển Uyển tim đập như sấm, cực kì khẩn trương. Qua mấy phút, tên vệ sĩ cũng không quay đầu lại, trong ánh mắt xuất hiện tia khó xử: "Ngại quá, ông chủ nói, không tiếp khách".

Hai vai Uyển Uyển suy sụp, nỗi ước ao cuối cùng cũng tắt lị.

"Cảm ơn" – Cô hữu khí vô lực nói.

Ánh trăng chiếu vào khiến bóng cô thật dài, lớp vải trên áo bùng sáng. Suy nghĩ một lát cô ngẩng đầu hỏi: "Tôi có thể ở đây chờ không?"

Vệ sĩ giật mình. Trời lạnh thế này, cô lại yếu ớt như thế, gió thổi qua đều lạnh run.

Gật gật đầu, anh nói: "Chỉ cần không ở trong phạm vi an toàn của biệt thự, bọn ta không can thiệp vào".

Uyển Uyển cảm kích nhìn anh đi đến một góc tựa vào vách tường. Chiếc áo khoác màu trắng rơi xuống đất, có cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của cô co lại trong màu trắng. Hai tay giữ chặt lấy, đôi mắt nhìn xuống, chôn vào giữa hai gối.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng biết đã bao lâu, nhưng nhiệt độ giữa ban đêm và ban ngày luôn chênh lệch rất lớn. Ánh mặt trời ban ngày ấm áp, nhưng ban đêm lại lạnh lẽo như băng. Uyển Uyển run rẩy, càng ôm chặt mình, đầu tựa vào gối càng sâu, ngồi trong góc rất đáng thương, tựa như sùng vật bị người ta vứt đi.

Tiếng chim thanh thúy hót vang, Uyển Uyển mê man tỉnh dậy. Không chút hoảng hốt cô nhìn bốn phía, ánh mắt dần dần thanh tĩnh.

Ánh nắng chiếu xuyên qua lá cây, bóng loang lổ trên mặt đất. Gió mát thổi qua mang đến mùi hương hoa nhẹ nhàng mùi cỏ thanh thoát.

Lúc này, một đôi giày da cao cấp màu đen xuất hiện trước mắt cô. Một bóng người to lớn che phủ cả dáng người nhỏ nhắn của cô vào trong bóng tối.

Đây là biệt thự của Lạc Tư, cô vẫn đợi anh xuất hiện, sau đó sẽ xin lỗi vì thất hẹn. Cô ngẩng đầu, mỗi động tác nho nhỏ đều khiến cô ù tai choáng váng hoa mắt.

Cô chắc là phát sốt rồi, đối với cảm giác bệnh này cô hết sức nhạy bén. Nhấp nháy mắt, cô từ朦胧 lung trở nên rõ ràng, nhận ra nam nhân cao lớn trước mắt, trên mặt Uyển Uyển xuất hiện quang hoa.

"Lạc Tư".

Anh lạnh lùng cất ngang: "Không cần gọi tên ta".

Uyển Uyển giật mình, bị giọng nói trầm thấp của anh làm cho sợ hãi. Cho dù anh giận đến cỡ nào nhưng cũng chưa từng dùng khẩu khí đó. Có phải vì phát sốt nên lí trí không rõ nên nghe lầm giọng của anh.

Đúng vậy, chắc hẳn là thế.

Cô cong môi nói: "Em chờ anh lâu lắm rồi!!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Tuần nhan Lạc Tư lãnh tức đôi mắt màu tím, sâu thẳm được cô coi như thứ trân quý trên đời.

Bờ môi đối với lời cô nói không hề cảm động mà càng trở nên lạnh như băng. Anh dùng ánh mắt cách biểu cảm giống như cô là kẻ xa lạ.

Hai mắt Uyển Uyển phủ một tầng sương mù: "Lạc Tư, anh làm sao vậy?"

Phút chốc môi anh nâng lên khinh thường, nụ cười của anh lại càng khiến cô kinh ngạc: "Cô hỏi ta làm sao? Hách Liên, cô muốn tiếp tục giả vờ đến bao giờ?"

Cô càng thêm nghi hoặc, giọng nói của anh sao lạnh lùng thế kia, cô ngơ ngẩn hỏi: "Giả vờ gì cơ?"

Không muốn giải thích nhiều hơn, anh từ trong túi áo lấy ra cây bút ghi âm màu xám ném vào trong ngực cô. Cô vội vàng chụp lấy không biết thứ này vì sao khiến anh phản ứng mãnh liệt như thế. Đầu ngón tay trắng bệch đã đông cứng lúc nào không hề hay biết, cô thông thả dùng lực ấn vào nút...

"Hách Liên, mày và mẹ mày đều vô liêm sỉ như nhau, thích cướp đàn ông của người khác!! Thích hoành đào đoạt ái!! Mày cũng thật thấp kém!! Đáng ghê tởm! Kết cục của mày cũng sẽ như mẹ mày mà thôi!"

Đúng vậy. Tao chính là thích cướp, nhất là cướp đồ của mày. Huống chi Lạc Tư cũng không phải bạn trai mày, mày có tư cách gì tới chỉ trích tao!! Cho dù tao thừa nhận tao không thích anh ấy, chẳng qua vì trả thù mới tiếp cận anh, thế thì sao? Mày không cam lòng, không cam lòng chịu thất bại trước một đứa con riêng!"

Giọng nói quen thuộc, quen thuộc đến tâm lạnh. Ra là thế, chẳng trách Hách Liên Doanh Doanh hôm qua trở nên kỳ lạ như vậy. Cô sớm biết nữ nhân kia không có lòng tốt, lại ngăn phòng vạn phòng cũng không thể thoát khỏi âm mưu của cô ta.

Uyển Uyển cuống quýt lắc đầu, nhìn Lạc Tư trước mặt: "Không phải, không phải như thế. Em nói những lời đó chẳng qua là giận, nó không phải thật đâu!"

"Không phải là thật?" – Hai cặp mắt như chim ưng cực kì nguy hiểm bắn ra từng luồng hàn băng, sắc như kiếm đâm vào lòng Uyển Uyển.

Bàn tay không mang theo hơi ấm, đặt trên cổ cô siết chặt. Biểu cảm trên mặt anh lúc này như Satan tuần mỷ nhưng nguy hiểm, vuron đôi cánh chín màu đen to lớn ra. Anh chậm rãi xác nhập lòng bàn tay, áp vào cổ cô mà siết. Cô không dám phản kháng, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh.

Đôi mắt anh lửa giận ngút trời, từ trước đến nay anh hận nhất là bị người ta lừa gạt, lại còn lợi dụng khiến anh nổi giận thêm!

Cô yếu ớt đẩy cánh tay nơi cổ, anh chỉ cần dùng sức thì kẻ lừa đảo như cô có thể đi đời nhà ma.

"Được!! Vậy cô nói cho ra biết, cô tiếp cận tôi có phải như những gì Hách liên Doanh Doanh nói, có phải đó là mục đích của cô?" – Chằm chú nhìn mi tâm của cô dần ra, giọng nói ôn nhu của anh biến mất, lạnh giọng hỏi.

"Em..."

Cô không ngờ bản thân mình không thể phản bác lại anh. Trong khoảnh khắc, ngũ quan lãnh tức càng thêm sâu thẳm, bờ môi nhếch lên đại biểu cho con phần nộ trong lòng, thần sắc buộc chặt giăng một đòan khiến cô tê tái cõi lòng.

Hơi thở dần dần trở nên yếu ớt, cô muốn giải thích, nhưng trong đầu lại trở nên hỗn loạn, bi ai một câu cũng nói không nên lời.

"Việc ấy không như anh nghĩ đâu, Lạc Tư, xin anh tin em được không?"

Tin tưởng? Cô dựa vào đâu mà cầu xin anh, còn muốn anh tin cô vô điều kiện. Cô không phải là đang ý vào sự sùng nịch cùng bao dung của anh nên mới dám tàn nhẫn tuyệt tình làm tổn thương anh như thế.

Trả thù? Một lí do buồn cười, cũng chỉ có một tiểu nữ sinh chưa dứt sữa mới làm ra. Anh còn tưởng cô rất thuần khiết nhẹ nhàng. Ai nào ngờ, kẻ anh coi là thiên sứ trong lòng cũng thối nát như thế.

Thấy Uyển Uyển không thở nổi, anh buông cô ra. Cả cơ thể nóng rực mềm nhũn trượt xuống ngã ngổ trên mặt đất trơn nhẵn, cô dùng sức ho khan, gương mặt nhỏ nhắn lúc xanh lúc trắng, trái tim cũng tựa như muốn từ cổ họng trào ra.

Lạc Tư lạnh lùng quan sát, từ trên cao nhìn cô thoi thóp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô tựa như thứ gì đó tầm thường rác rưởi dơ bẩn.

Anh mở miệng khẩu khí cứng rắn: "Đừng để tôi nhìn thấy cô, nếu không tôi không dám cam đoan sẽ làm ra chuyện gì".

Lạnh lùng xoay người, bước chân dời đi không ngừng. Nhưng ngay sau đó một bàn tay nhỏ bé dùng sức nắm lại, ngăn cản anh.

Cô ngẩng đầu, trên mặt không biểu cảm, trên cổ xuất hiện dấu tay. Đôi mắt Lạc Tư như chim ưng dễ dàng nhận ra trong khóe mắt của cô có thứ gì đó trong suốt chảy xuống.

"Sự tình không phải như anh nghĩ đâu, em vì xúc động nhất thời mới nói như vậy. Nhưng Lạc Tư, quá trình là thật..." – Cô làm sai, cô thừa nhận.

Yêu anh từ đầu tới cuối là thật. Không hề lẫn một chút tạp chất, cô yêu nam nhân này mãnh liệt đến thế.

Nhưng anh không tin cô. Là báo ứng sao, bởi vì nhất thời cô định trả thù bây giờ đổi lấy cái gọi là đau triệt nội tâm.

"Buông tay".

Anh không vì câu nói của cô mà dao động, chỉ có cô không cam lòng, không trả thù thành công tiếp tục diễn trò trước mắt anh.

Không buông.

Bàn tay nhỏ bé của cô giữ chặt, nơi lồng ngực không ngừng đau nhói. Hô hấp dần dần khó khăn, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi ản nhần từ trên trán rơi xuống. Nhưng vẫn không buông.

Bởi vì cô biết nếu buông tay cô sẽ không thể gặp anh.

"Hách Liên cô biết không? Cô như vậy chỉ khiến tôi ghê tởm".

Trên đỉnh đầu truyền đến câu nói vô cảm, giống như sấm sét giáng vào đầu, phá hủy toàn bộ lục phủ ngũ tạng của cô. Dần dần chỉ có bàn tay nắm nơi ống quần cũng buông ra.

"Cả đời này, tôi không muốn gặp cô. Còn nữa, đừng bao giờ kêu tên tôi."

Lúc này anh kiên quyết bỏ đi. Không quay đầu lại cũng không thể nhìn thấy dáng người yếu ớt ngất xỉu trên đường.

Chương 65

Chưa bao giờ bước đến tình cảnh nông nổi như vậy. Lúc đó, cô như một cái xác không hồn còn sống. Nếu vệ sĩ của Lạc Tư không phát hiện cô ngất xỉu, đưa cô tới bệnh viện, có lẽ cả đời không có cơ hội gặp lại. Càng không có khả năng trở thành vợ anh.

Nhẹ nhàng kể lại, những hồi ức này xem ra cũng không quá đáng sợ, nhưng nó chiếm một góc lòng, vẫn khiến Uyển Uyển đau đớn khi nhớ lại. "Sau đó tôi nằm trên giường bệnh đúng ba tháng. Mỗi một ngày, Lệ Nhiên Hi đều tới chăm sóc, tôi căn bản không còn dũng khí sống tiếp" – Bị người mình yêu hận như vậy, cô mới cảm thấy sự xuất hiện của cô trên đời cô là sai lầm.

Hốc mắt Thiển U ửng đỏ, thiếu tí nữa thì rơi lệ. Thì ra nữ nhân trước mắt cũng gặp bất hạnh đau thương đến thế.

Ngược lại Uyển Uyển không khóc, ngay cả chút nhử mày cũng không.

"Có lẽ là Lạc Tư làm tôi thay đổi. Tuy tính cách mới không hợp với tôi, nhưng tôi không muốn trở thành người anh ấy ghét. Có lẽ cả đời này không có cơ hội được tha thứ, nhưng tôi hy vọng để lại chút ấn tượng trong lòng anh ấy, khắc sâu nhất nụ cười của tôi".

Thiển U do dự hỏi: "Tim của cô không còn cách nào sao?"

Ánh mắt Uyển Uyển trở nên âm trầm. Cô lắc đầu, chút chua xót gọi lên, bờ môi tái nhợt: "Có thể làm phẫu thuật, nhưng quá mạo hiểm, tỷ lệ sống quá ít, một khi đã ngã thì không dậy nổi. Có lẽ một năm sau tôi mới nghĩ đến chuyện phẫu thuật, lại không phải hiện tại, bởi vì khả năng tôi nằm hôn mê là rất lớn, tôi không muốn lãng phí thời gian này. Ít nhất trong một năm này có thể bồi thường cho Lạc Tư" – Cũng muốn ở gần anh.

Uyển Uyển nhún vai cười khẽ, tự mình lau đi nước mắt trên mặt Thiển U: "Tôi không sao, bác sĩ nói tôi không sống quá 13 tuổi, nhưng chẳng phải bây giờ vẫn tốt sao? Chẳng qua là một năm, chỉ cần kiên trì. Hơn nữa Lạc Tư còn là động lực. Tôi yêu anh ấy như vậy làm sao bỏ anh ấy được"

Nụ cười trên mặt Uyển Uyển sáng rực.

Thiển U không biết nên nói gì an ủi cô, nhưng Uyển Uyển kiên cường hơn cô rất nhiều. Tuy trái tim yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng lại, nhưng cô vẫn kiên cường vui vẻ đón nhận quả thật khiến Thiển U khâm phục.

Không thể đổi đề tài, hai người lại hàn huyên thật lâu.

Sắc trời dần dần được tấm màn đen bao trùm, sau khi tính tiền, Thiển U đưa Uyển Uyển về khách sạn. Trên đường, Uyển Uyển hỏi khắp nơi về nước Pháp.

Có lẽ lần đầu tiên đi du lịch, cô hưng phấn không thể ngừng nói. Nghe Thiển U kể về hoàng cung Louvre, thánh điện, ở trung tâm Paris còn có sông Seine, phong đàn bạch lộ, nhà thờ Stella, núi thánh Michelle, tòa thành Bor trong truyền thuyết, cô hy vọng có thể nhìn thấy những thắng cảnh đó.

Xe dừng lại trước khách sạn, ánh đèn hoa lệ chói mắt. Uyển Uyển xuống xe, xoay người nhìn Thiển U cho đến khi xe rời đi, cô mới chậm rãi xoay người. Đột nhiên, trong bóng đêm một ánh đèn xe trắng tấp chiếu tới.

Đèn xe tỏa ra vàng sáng rực, bao phủ lấy cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của Uyển Uyển. Cô nâng tay lên, che đi thứ ánh sáng chói mắt.

Xe từ từ chạy đến dưới chân cô. Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt màu tím sâu thẳm.

"Lên xe, tôi đưa cô đi đến một nơi" – Lạc Tư trầm giọng ra lệnh.

Uyển Uyển khẽ sợ sệt không nghĩ tới anh quay lại sớm đến thế, nhưng ngay lập tức không chút do dự bước lên xe. Chiếc xe cao cấp chạy dưới màn đêm, ánh sáng màu bạc lưu loát trên thân xe, càng khiến cho chiếc xe thêm xa hoa lộng lẫy.

Lạc Tư ngồi vững vàng, tay nắm tay lái, mọi thứ dường như không thể thoát khỏi tay anh. Đôi bàn tay to lớn, đầy nghị lực, vừa có quyền vừa có thế, không người nào có thể ngang hàng.

Nước Pháp quả thật lãng mạn, ngay cả ban đêm cũng được trang trí lung linh. Những ánh đèn neon rực rỡ chói mắt, xuyên qua lớp cửa sổ màu đen ánh sáng chiếu vào cô. Làn da trắng như đồ sứ cũng nhiễm chút màu sắc của đèn, hai đôi mắt dịu dàng như nước mang theo chút ưu sầu, hàng lông mi thật dài che đi phân nửa, làm toát lên sự quyến rũ bí ẩn của phụ nữ.

"Người ở trong xe với cô lúc này là ai?"

Giọng nói không nóng không lạnh vang lên, Uyển Uyển giương mắt, quay đầu nhìn anh. Gương mặt Lạc Tư vẫn góc cạnh, ẩn chứa sự bén nhọn cùng

quyền uy xâm phạm. Trong mắt không hề gọn sóng, tường chừng như chỉ là thuận miệng hỏi.

Cô âm thầm cười khổ, đôi mắt che lấp đi ánh sáng. Cô còn tưởng anh rất quan tâm cô.

"Anh cũng biết lần trước Đặc Lí tiên sinh tham gia với chúng ta có mang bạn gái tới".

Nghĩ rằng anh rất ghét hai chữ hôn lễ nên cô cẩn thận sửa lại cách nói. Cuối cùng, ánh mắt của Lạc Tư đang nhìn giao thông ở phía trước thì quay lại nhìn cô. Anh chăm chú nhìn cô cả nửa ngày, bí ẩn rất cần trọng.

Sau đó, xe chậm rãi dừng ở bến tàu. Thời gian không còn sớm, trên bến đỗ chỉ còn một chút du thuyền. Gió vi vu thổi tới, phả nhẹ vào mặt cô.

Uyển Uyển bước xuống xe, hai tay ôm chặt người cho bớt lạnh. Đột nhiên một mùi thơm từ áo khoác âu phục của nam nhân truyền đến khoác lên vai cô. Thân thể mềm mại khẽ chấn động, cô lạ lùng nhìn nam nhân cao lớn anh tuấn bên cạnh.

Giữa đêm khuya, đôi mắt anh càng rõ ràng, tuấn mỹ mê người

Lạc Tư mang Uyển Uyển lên du thuyền, boong tàu rất ổn không hề bị xóc nảy. Uyển Uyển nhìn cảnh trời và nước hòa một màu, có thể nói là bị cảnh đẹp này hấp dẫn đến mê thất thần chí..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Ban đêm mặt biển thật tĩnh lặng, bầu trời sao lóe sáng chiếu vào mặt. Ánh sáng hòa vào cùng trời và biển rộng tựa như viên trân châu quý giá đang từ từ trôi lên trên mặt nước chờ ai đó tới lấy, nước biển trầm lặng sâu thẳm, mờ mịt.

Gió biển hỗn loạn xen lẫn với hương vị của biển nhẹ vuốt ve. Cảnh đêm như thế quả thật rất đẹp khiến Uyển Uyển ngẩn ngơ tưởng mình đang ở trên thiên đường.

Giữa khung cảnh yên tĩnh tiếng động cơ khởi động vang lên bất ngờ. Lạc Tư nổ máy du thuyền, tay giữ chặt bánh lái chạy ra giữa biển.

Uyển Uyển vẫn không biết Lạc Tư muốn đưa cô đi đâu, nhưng giây phút yên bình ngắn ngủi đầy ảm áp này mang đến cho cô loại ảo tưởng rằng anh là chồng cô.

Đứng trên boong tàu, ngoái đầu nhìn anh, mỗi ánh nhìn đều pha trộn sự quyến luyến cùng tình yêu. Cô không hối hận vì sự việc hai năm trước đây, bởi vì nếu không phải nhất thời kích động cô cả đời có lẽ cũng không gặp anh, cũng không biết bản thân có thể yêu một người đến thế.

Nếu nói là hối hận chính là lúc đó cô không có được tấm ảnh chụp nào của anh. Cho nên suốt hai năm qua, mỗi khi nhớ lại càng đậm sâu nhưng không thể tìm thấy vật gì lưu giữ. Dù muốn, gương mặt của anh trong đầu cô rất mơ hồ.

Cô sợ, sợ một lúc nào đó trong tương lai cô sẽ không còn nhớ hình dáng của người cô yêu. Nhưng thật may mắn, trước khi chuyện đó xảy ra, Thượng Đế đã mang anh về bên cô.

Mái tóc của Lạc Tư bị gió biển hất cao tạo nên độ bóng để lộ ra vàng trán sung mãn cùng đôi mắt thâm thúy tựa chim ưng, cuồng vọng mà rất giàu mị lực, tựa như kiếm rút ra khỏi vỏ lóe lên sự sắc bén, không gì sánh kịp với khí thế đó.

Anh vững vàng đứng đó, chịu đựng tất cả, tất cả khí thế cao ngạo mà tôn quý đều hiện lên rõ ràng, quả thật rất đẹp.

Lúc này ánh mắt Uyển Uyển chậm chậm dừng lại ở đôi bàn tay đang giữ lấy bánh lái. Ngón tay dài sạch sẽ kia có thể đánh đàn, có thể lái xe, có thể điều khiển cả du thuyền, có gì mà anh không biết? Thiên chi kiêu tử như vậy là bình thường, nhưng xem ra thượng đế lại thiên vị anh đem mọi ưu điểm tài năng khiến người khác khâm phục đặt vào anh.

Lúc Uyển Uyển còn đắm chìm trong mị lực vô tận của Lạc Tư, đôi mắt anh đột nhiên thay đổi, đôi mắt tím thẫm bất ngờ quay lại chạm vào mặt cô. Đường cong của cằm vẫn khiến người khác cảm giác anh rất ngông cuồng, nhưng cảm xúc trong ánh mắt lúc này không hề có chút chán ghét mà là đang suy nghĩ. Bờ môi âm lạnh khẽ mở, anh nhìn cô hỏi: "Đẹp đến thế sao?"

Trong khoảnh khắc, sắc mặt cô ửng hồng, ngay cả trong đêm tối như thế vẫn có thể dễ dàng nhận ra trên gương mặt cô dần dần nhiễm một màu đỏ bừng vô cùng tươi đẹp.

Uyển Uyển cúi đầu, như đại nhân bị một đứa trẻ phát hiện ra bản thân đang làm chuyện xấu, chột dạ không dám nâng mắt lên.

Tốc độ của du thuyền dần dần chậm lại, gió biển cũng yếu dần, mái tóc bị hất ra sau tai của cô cũng rơi xuống.

Du thuyền đứng giữa biển, tắt lửa, sóng biển ngẫu nhiên đánh vào thân tàu, không hề có ánh đèn điện như thành phố, không có đèn đường để chiếu sáng, bốn phía tối đen, chỉ có nước biển sáng lóa.

Mỏ neo của du thuyền ngự trị giữa biển, giống như một ốc đảo nhỏ đơn độc.

Uyển Uyển có chút không hiểu, quay đầu nhìn Lạc Tư. Không biết từ khi nào, anh đã lấy từ trong thuyền ra chai rượu vang, đổ vào vào trong ly thủy tinh, màu đỏ tươi của chất lỏng như máu người.

Cô nhìn thấy ngón tay anh gấp lấy ly rượu, cực kì tao nhã.

"Chúng ta ở đây làm gì?" – Giọng nói cô nhẹ nhàng như sợ rằng sẽ phá vỡ không gian yên tĩnh của gió biển.

Lạc Tư quay đầu lại, khoe môi cong lên tạo thành hình vòng cung, giọng nói đầy sức thu hút: "Như thế nào? Sợ sao?"

Trên người anh không hề tỏa ra cảm giác băng lãnh thấu xương mà tâm tình cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Dưới ánh trăng cô khẽ để lộ lúm đồng tiền, hai má xoáy sâu tựa như khảm kim cương, tinh xảo tuyệt mỹ: "Không sợ, anh ở đây, sao em lại sợ được chứ?"

Lạc Tư thiếu chút nữa là rơi vào ánh mắt xinh đẹp của cô, từ từ hô hấp bình thường, khẽ ngẩng lên, đem chất lỏng trong ly rượu uống sạch.

Anh bắt đầu trêu ghẹo: "Có lẽ tôi sẽ giết người diệt khẩu, vứt xác em xuống biển. Sau đó một mình có thể tiêu dao khoái hoạt!"

Nếu thật sự muốn giết cô diệt khẩu, anh căn bản không cần động thủ, chỉ sợ chỉ cần ngoắc ngón tay có thể khiến cô vạn kiếp bất phục, cần gì phải phiền toái thế này.

Nhưng mà —

"Nếu có thể chết trong tay của anh, em cũng sẽ rất hạnh phúc"

Giọng nói cô vẫn mềm mại, vẫn như trước không hề kinh hoàng, hàng lông mi che phủ, sự chua xót lóe lên rồi biến mất nơi đáy mắt.

Lạc Tư khẽ nhíu mày, coi những lời cô nói như lời đùa vui, lại không nghĩ rằng, Uyển Uyển thật sự nghĩ như thế. Nếu có thể chết trong tay người mình yêu, so với chết trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo còn tốt hơn rất nhiều.

"Anh tâm trạng không tốt? Hay đang gặp chuyện gì phiền nhiễu sao?" – Cô do dự hỏi, đoán không ra sau anh lại mang cô tới đây.

Anh nhún vai, không muốn nói, chỉ nhắm nhấp rượu. Bất quá, trên đời này có chuyện khiến Lạc Tư khó xử sao?

Uyển Uyển không khỏi cau mày, nhìn tuần nhan phong thần, trong bóng đêm tựa như thiên nhân không có thật, những đường nét góc cạnh cũng mềm mại đi rất nhiều không còn nham hiểm hung ác như trước. Anh luôn mặc đồ tây rất nghiêm túc, cuộc sống, công việc đều tỉ mỉ hoàn mỹ đến đáng sợ.

Nhưng như thế liệu có quá mệt mỏi không?

Không biết dừng khí từ đâu sinh ra, Uyển Uyển đi đến trước mặt anh, đem áo khoác trên người trả lại anh, ngừng đầu, cười hỏi: "Không biết em có thể nhảy một điệu cho anh chăng?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Dưới ánh trăng, cả vùng biển trở nên thật thơ mộng. Bầu trời đầy sao tựa như ánh đèn sân khấu, âm nhạc chính là tiếng sóng biển lãng mạn, tựa như bản hòa tấu từ xa vọng tới.

Uyển Uyển bắt đầu nhảy, quần áo màu trắng rộng qua mức, theo gió biển khẽ hất về trước, giống như hoa anh đào đang bay xuống. Dáng người duyên dáng, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng, tràn ngập linh khí.

Vải dệt mỏng manh che phủ toàn bộ người cô, để lộ gương mặt, dáng người lưng là lướt xinh xắn hiện ra không bỏ sót mang chút yếu ớt khiến người ta cảm thương.

Dưới ánh trăng, bờ vai như được gọt hành, thắt lưng nhỏ nhắn, mi như thủy vũ, cơ tựa tuyết trắng. Cả người cô toát ra mùi vị của thiên nhân, ánh trăng lạnh nhạt trút xuống người Uyển Uyển, cô chưa bao giờ trang điểm quá nhiều, nên làn da thuần trắng trơn nhẵn, thuần mỹ không vương chút phàm trần, tựa tiên tử.

Cô hồn nhiên đến mức không biết đang khiến người khác ngộp thở, tóc dài xõa nơi thắt lưng, ánh trăng cùng màu xanh của nước biển lần lượt chiếu rọi tựa như trên thiên đường cực kì tuyệt vời.

Uyển Uyển đứng giữa boong tàu, ánh mắt của Lạc Tư không hề rời khỏi cô. Nỗi muộn phiền vô tận chất chứa sâu trong lòng khẽ gợn sóng, cô như mở lòng, tựa như ngày xuân nở hoa, mang theo chút phong tình.

Lạc Tư đứng đó nhìn Uyển Uyển tựa thiên thần, đôi mắt màu tím càng thâm sâu, gấu gao dừng lại trên dáng người nhỏ bé của cô.. Anh biết cô thích nhảy, nhưng không ngờ nhảy đẹp đến vậy, thật không ngờ—. Khiến người ta không thể rời mắt.

Đôi mắt màu tím tựa bảo thạch sáng rực, phản chiếu hình bóng của cô. Gương mặt hòa nhã, Lạc Tư nâng tay ném ly rượu qua một bên.

Uyển Uyển nhìn anh đi nhanh về phía mình, cũng ngừng dừng động tác nhìn gương mặt của anh càng hiện rõ trước mắt.

Màu đen của đêm, sự im lặng vĩnh viễn.

Nhìn anh gần như thế, có lẽ cả đời này cô cũng không thể quên được người đàn ông như vậy.

Anh bình tĩnh đứng trước mặt cô, bốn mắt nhìn nhau. Thân hình cao lớn, khẽ uốn cong, thành thực tao nhã, vươn tay ra — Lạc Tư nhẹ giọng hỏi: "May I?"

Uyển Uyển nao nao nhìn bàn tay trước mặt.. Lúc đồng tiền thoát hiện, cô đem bàn tay nhỏ bé của mình vào tay anh.

Anh rất cao to, nếu như bỏ qua đôi giày của Uyển Uyển, cô giống như tiểu cô nương chưa lớn. Tay anh ôm lấy eo cô, chặt chẽ siết lấy cô: "Em nhảy rất đẹp".

Không phải nịnh hót mà thật tâm khen cô.

Ánh mắt Uyển Uyển sáng lên, nghe anh như vậy chút ánh sáng vụt qua cô, kinh hi hỏi: "Thật ư?"

Lạc Tư gật đầu: "Là thật, rất đẹp".

Đẹp đến mức khiến một người như anh có thể rũ bỏ mọi gánh nặng, rũ bỏ đi vết thương mà cô từng cào sâu trong anh. Lúc này trong mắt chỉ có cô.

Đôi mắt dần dần tối lại, cô ngừng đầu, để lộ ra gương mặt xinh đẹp tựa đồ sứ. Đôi môi anh đào khẽ hé mở, mềm mại đến nỗi chỉ cần nắm lấy cũng có thể bóp ra nước. Nhìn gần như thế, đôi mắt màu tím của Lạc Tư càng sâu thêm, đôi môi cô như đang mời gọi anh chà đạp, thân dưới của anh càng không thể không chế thêm căng thẳng. Yết hầu cuộn trào, anh cúi xuống, nhẹ nhàng đáp trên môi cô.

Thân hình Uyển Uyển cứng ngắc, nhưng rất nhanh thả lỏng mặc anh ôm lấy, mũi chân bay lên không, thân thể cô tựa vào vòm ngực cứng rắn của anh, bàn tay củ sen trắng nõn tựa ngọc từ từ vòng sau cổ anh quấn lấy.

Hơi thở của Uyển Uyển thêm dồn dập, môi cùng môi mềm mại tựa vào, một đôi môi kiểm điểm thom mát, một đôi môi lại gọi cảm lạnh lẽo. Thừa dịp cô còn chưa từ trong cảm xúc mãnh liệt bùng tình, nam nhân đã dùng đầu lưỡi linh hoạt đi vào trong dò xét, tựa như một nhà thám hiểm, mùi đàn hương từ miệng tràn vào hơi thở quấn lấy cô, cuối cùng cũng giữ được chiếc lưỡi thom của cô, không ngừng thổi quét, xoa dịu, lưu luyến hút lấy.

Trong miệng anh mang theo mùi rượu thuần túy say lòng người. Cô cảm giác thân thể của mình như bị nộ hôn của anh hòa tan.

Bóng đêm mê người như thế, không biết là đang mê hoặc tâm ai?

Vừa dứt hôn, trong mắt anh đã hỗn loạn nổi lên ba đào sóng lớn, so với vùng biển rộng ngoài kia càng thêm sâu. Cúi đầu nhìn cô tựa vào người không ngừng thờ dốc, xem như hư vinh độc chiếm của đại nam tử cũng được thỏa mãn.

Anh không thích nói nhiều, lời nói tựa vàng. Nhưng mà lúc này, môi cong lên, đại biểu cho tâm tình anh rất tốt.

"Tiểu gia hỏa, anh muốn em!"

Giọng nói khàn khàn của nam nhân vang lên bên tai cô, luồng nhiệt khí thổi ra như thổi vào lòng khiến cô tê dại.. Thân thể cứng ngắc, sắc mặt đỏ bừng như xuất huyết tới nơi, mặt đối mặt, ngực đối ngực, cô không biết anh có thể nghe tiếng tim cô đang đập không, trống ngực như sấm, nhưng rõ ràng biết bản thân cũng nhanh muốn trầm mê trong anh.

Ngay cả mạng cũng giao cho anh, thân thể thì có gì không thể. Dù sao, cô cũng yêu anh như thế.

Nhẹ nhàng gạt đầu, rót cuộc không nhìn được xấu hổ, vội vàng cúi xuống. Mà Lạc Tư nhận được sự đồng ý của cô vẫn như cũ ôm cô.

Cánh tay cứng rắn như bến cảng để cô dựa vào. Cô giống như đứa trẻ, đem cằm để trên vai anh, mũi thuốc lá càng lúc càng xông vào mũi, bước vào trong khoang thuyền cô thấy chiếc giường lớn màu trắng.

Đem Uyển Uyển đặt trên giường, hai gò má cô ửng hồng, mang theo sự then thừng, Lạc Tư lại như chìm ửng hai mắt tối sầm hạ thấp người, áp trên người cô. Cảm thấy sự run rẩy của cô, anh khẽ sờ sát tại cô nói nhỏ: "Nếu lúc này em nói dừng, anh vẫn có thể buông em ra".

Cô lắc đầu, không nói gì cả, chỉ dùng hai tay vòng lấy thắt lưng anh. Dùng hành động biểu thị sự kiên định — Cô muốn giao bản thân cho anh.

"Hãy yêu em, Lạc Tư".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Tiếp theo đó, đôi môi kiều diễm của cô bị Lạc Tư hung hăng chiếm lấy, hít dẫn thật mạnh.

Bắt lấy bờ môi chuẩn xác không chút sai lầm, Lạc Tư dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mở miệng cô ra, mùi đàn hương cũng từ hơi thở tỏa ra, sau đó dò xét đi vào.

Nhanh chóng chiếm được đầu lưỡi của cô, rồi mãnh liệt cuốn hút xoa nắn nó, anh như con dã thú, trước mặt con mồi để lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn.

Mái tóc ngắn của nam nhân khẽ quét qua mặt cô, đầu lưỡi giảo hoạt, mang theo hơi thở mãnh liệt và cuồng dã của nam giới hướng về phía Uyển Uyển thổi quét tất cả, lửa nóng xâm chiếm cô, cắn xé, cảm giác tê dại nơi đầu môi khiến cô bật ra tiếng thờ dốc cùng rên rỉ.

Anh vờn đầu lưỡi liếm nhẹ vào thùy tai Uyển Uyển, giọng nói quý mị vang lên bên tai tựa mê dược: "Thật sự không hối hận sao?"

Không, không hối hận, vĩnh viễn không, cô vừa định mở miệng, bờ môi liền bị anh liếm đến ướt đầm sung đỏ khép lại, không thể không biết bản thân mình lúc này trong mắt nam nhân đã trở thành món ăn tối ngon miệng.

Hô hấp Lạc Tư trở nên trầm trọng, anh mím môi, bóp thịt trên người dần dần cứng lên, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy, giống như con hổ đang quanh co vận sức chờ phát động.

"Vốn định để lại sau này mới làm" — Môi anh khẽ sát môi cô, nhẹ nhàng chà sát gặm cắn "... nhưng mà, là em luôn hấp dẫn anh"

Nam nhân trên người tựa như muốn tiến vào cơ thể cô, thân thể cô nồng đậm mùi xạ hương, trên mặt Lạc Tư để lộ ra cảm xúc *** khiến cô không thể nhận ra.

"Em không có" — Hơi thở gấp, cô cự tuyệt tội danh anh ấn định cho cô.

Đôi mắt bất an liếc nhìn anh, cô cuối cùng cũng thừa nhận: "Lạc Tư, em sợ"

Nghe nói thế, đôi mắt Lạc Tư càng tối lại tựa như mang theo ma lực, đôi môi gợi cảm tản ra mị lực chết người: "Yên tâm, anh sẽ để em hưởng thụ, nên đừng sợ"

Giọng nói hỗn độn vừa cất lên, anh lại dùng nụ hôn để phong bế cô, thân hình cao lớn đè ép xuống, suông sẽ chiếm đoạt, thân thể cô chỉ biết mềm nhũn trong người anh.

Tay anh bắt đầu vuốt ve nơi cô, đốt cháy mọi thứ, hàm răng bén nhọn cắn vào vai cô tựa như muốn xuyên thấu qua làn da.

"Lạc Tư" — Hơi thở Uyển Uyển trong nháy mắt trở nên dồn dập, nghĩ đến chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, tim đập, trống ngực loạn nhịp.

Cô sợ, thật sự rất sợ.

Cứ tưởng cô đã sớm chuẩn bị tốt trở thành nữ nhân của anh, nhưng người ngây ngô như cô, ngay cả hôn cũng khiến cô ngượng ngùng, làm sao dám cùng anh nói trực tiếp thế này.

Dần dần, trên trán trơn bóng của Uyển Uyển xuất hiện mồ hôi, đôi mắt quyến rũ xinh đẹp như tơ, mang chút sợ hãi.

Nhìn dung nhan cô trở nên tái nhợt, cảm nhận được sự kháng cự của Uyển Uyển, Lạc Tư đem hai bên đùi bóng loáng của cô tách ra, sau đó cả thân hình cao lớn trong quan tâm cô cả người ướt đầm, cứ như vậy nhích lên.

"Hừ, im nào, em chỉ cần cảm thụ anh là được".

Anh dùng đầu lưỡi không ngừng châm ngòi Uyển Uyển, cô khẽ rên lên, cảm giác áp lực gây cho cô kích thích.

Cô mở to mắt thắm đầy hơi nước, đáng thương nhìn anh, giọng nói vì thở gấp mang theo một tia say lòng người.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, cả da thịt trắng nõn của Uyển Uyển nhuộm thành màu hồng mê người rất ngon miệng, tóc dài đen ngắn xõa ra bốn phía trên da thịt trắng như sứ, tựa như thiên sứ bị đầy đọa, mỹ cảm khiến cho lồng ngực Lạc Tư run lên.

"Đỡ tóc dài ra giữ lại" – Anh vén mái tóc phiến toái của cô qua, đôi môi mở ra trăm giọng hạ lệnh.

Anh muốn nhìn thấy tóc cô bị thổi nhẹ, nhất định sẽ rất đẹp như lúc này.

Tâm bỗng dung run lên, ánh mắt cô hòa nhã, quan sát dung nhan mỹ hoặc trước mắt, khẽ gật đầu, dịu dàng đáp ứng: "Được"

Trên người cô, đầy dấu tay, làn da trắng nõn cùng nơi cổ đều là dấu răng.

Sâu trong mắt là nỗi buồn, anh đã chờ không kịp mà nhắm nháp cô, giờ phút này anh một lòng muốn hung hăng triệt để có cô.

"Yên tâm giao em cho anh, anh lúc này chỉ muốn ăn sạch em".

Giọng nói khàn khàn gọi cảm vang lên, không hề có ý nhưng lại mang theo nhu tình đầy mê hoặc, nhìn cô lưu luyến, rồi mang theo chút cao ngạo.

Bàn tay nóng bỏng của anh tựa như đang tạo ra nhũ nhảy lên phấp phấp dương cầm, từ từ cởi bỏ cúc áo, phóng thích ngực trước mềm mại của cô, lòng bàn tay đặt lên vật tròn trịa, một bàn tay khác vuốt ve gương mặt cô, ngón tay thon dài tham lam vuốt ve da thịt cô, cảm giác trơn nhẵn khiến anh không muốn rời đi.

"Thật sự là yêu tình mà!" – Đôi mắt màu tím của anh dấy lên hỏa diễm ngập trời, thờ hờn hờn.

Anh có thể nói là "Duyệt nhân vô số" nhưng cũng lần đầu tiên chỉ mới nhìn thấy nửa thân thể của nữ nhân đã khiến *** anh ngẩn đầu.

Một cỗ nhiệt lưu từ bụng dưới mãnh liệt tiến lên, rất nóng, tựa như muốn nổ tung, muốn tìm đường để phát tiết.

Uyển Uyển cũng cảm nhận được, con người anh tuấn phía trên đang nóng rực đến kì lạ, trong khoảnh khắc đôi mắt cô bị dọa đến sợ.

Nhìn vẻ mặt ngây ngô, sợ sệt của cô, hư vinh dục vọng của Lạc Tư dường như được thỏa mãn. Anh tâm tình cực tốt, đôi môi dần ra tạo thành vòng cung. Lạc Tư giữ lấy đôi bàn tay nhỏ bé trắng xanh của cô, di chuyển từ phía trên thân thể trắng kiêu căng rã đi xuống dưới, cảm nhận được sự cứng rắn của anh cùng lồng ngực cường tráng đang phập phồng.

"Đừng như vậy" – Cô nũng nịu cầu xin, âm thanh khàn cầu mê mị say lòng người.

Vùng vẫy không được, tay lại bị anh giữ lấy tựa gông cùm xiềng xích, tay của cô như bị cơ thể anh làm cho bốc hỏa, lại không cách nào lùi lại, thoát khỏi cảm giác mờ ám.

Bàn tay nhỏ bé của cô cuối cùng cũng chạm đến điểm cuối cùng, nhẹ nhàng đặt lên vật kiêu ngạo của đàn ông khiến từ trong yết hầu Lạc Tư phát ra tiếng kêu gọi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

"A —!"

Cảm thấy vật kỳ dị nóng rực của Lạc Tư, Uyển Uyển hít một ngụm khí lạnh, bàn tay mềm mại lui về, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

"Sao vậy? Đối với nó không vừa lòng sao?"

"Anh..." – Cô làm sao chống lại anh chứ, tim đập trống ngực đã vượt qua khả năng chịu đựng của cô. Mỗi một lần lại bang bang vang lên như muốn giãy khỏi cổ họng cô.

Trong phút chốc, Lạc Tư nở nụ cười vì sự ngây ngô đáng yêu của cô. Cúi đầu giữ lấy môi cô, che lấp bốn bên của cô, anh đem hơi thở đầy mùi đàn hương tiến vào miệng cô: "Tiểu gia hòa, em đúng là muốn bức anh đến phát điên mà".

Anh cuối cùng nhẫn nhịn không nổi, chỗ ngứa cần được giải quyết, bàn tay to của anh đi vào trước ngực cô, ý đồ rõ ràng.

Không đợi cô hoàn hồn, tê một tiếng, dây áo bị tháo ra, nhưng không có thương tổn da thịt cô.

Hai vật tròn trịa no đủ mềm mại thoát khỏi trời buộc, nhảy giãy ra, hơn nữa hai đỉnh tựa như đóa hoa anh đào, trong không khí lạnh lạnh nhẹ nhàng run rẩy, nhan sắc càng trở nên hồng nhuận.

"Không cần che!! Em thật sự rất đẹp."

Cô muốn dùng cánh tay che nhưng bị ngăn lại, đôi mắt tím cứ như vậy thường thức nhìn cô ở dưới thân anh ngượng ngùng đến đáng thương, run lẩy bẩy.

Chậm rãi, anh cúi đầu ngậm nụ hoa phấn nộn vào miệng.

Thật ngọt.

Bờ môi mang theo nhiệt lượng nóng rực để lại dấu vết trên người Uyển Uyển, đồng thời cũng đốt lên từng đám lửa nhỏ khắp nơi cơ thể cô. Một bàn tay giữ lấy cô, bàn tay kia lại cầm lấy vật đầy dà mềm mại của cô.

"h" -

Uyển Uyển khó nhịn quay đầu đi, hàng lông mi run lên, đôi môi cánh hoa run rẩy, cắn môi, cổ nén tiếng rên rỉ xấu hổ xuống.

Dưới ánh trắng da thịt cô trong suốt, biểu tình xấu hổ nhưng mỉa mai hoặc nhân tâm khiến Lạc Tư ngứa ngáy khó chịu. Anh hôn lên lớp da thịt bóng loáng của cô, đôi mắt sáng quắc tựa như dã thú đang kiểm ăn cực kì nguy hiểm.

Anh nhẹ giọng dụ dỗ: "Hách Liên, nhìn anh".

Ngửi khí mê hoặc tràn đến bên tai cô. Nghe thấy vậy, lông mi Uyển Uyển run nhẹ vài cái, sau đó chậm rãi mở mắt. Lúc này, đôi mắt xinh đẹp kia ướt đầm nước rất đáng thương, mông lung mờ hơi nước.

Ánh mắt như thế làm cho bụng dưới của anh tràn lên cỗ nhiệt lưu. Lạc Tư nhìn cô thật sâu, đôi mắt tím tựa như liệt điểm muốn đốt cháy cô, muốn hung hăng đem cô cắn nuốt.

Anh cúi người, dùng môi lấy đi nước mắt của cô, cắn nhẹ tai cô, cảm cô rồi lên xương quai xanh. Mỗi một vị trí trên người anh như muốn ném thử hết, lưu lại chứng cứ hoan ái của hai người.

Cô ngây ngô như vậy, chưa từng tiếp xúc với hoàn cảnh thế này, làm sao địch nổi với kỹ xảo cao minh của Lạc Tư?

"Lạc Tư" – Cuối cùng nhịn không được rên lên, mang theo hương vị yêu mị của nữ nhân cực kì quyến rũ.

Tiếng gọi khẽ này như đánh gãy tia lí trí cuối cùng của nam nhân, lúc này anh không còn để lí trí quản thúc bản thân. Anh cúi đầu, nhìn đôi mắt như nước, môi kiều diễm ướt át, nếu không, ... chần chừ, anh há mồm cắn lấy đôi môi anh đào xinh đẹp,

Đầu lưỡi liếm quanh, cô ở trong miệng anh trở nên tròn nhắn, mịn màng, lưỡi linh hoạt xâm nhập, dùng sức, mỗi lần tiến vào như muốn xâm nhập vào tận cổ họng.

Lạc Tư lấy tay tách hai chân đang siết chặt ngượng ngùng của cô ra, vòng qua lưng anh, giống như phát điên.

"Thả lỏng một chút, nếu không em sẽ bị đau, ngoan nào" – Anh hạ giọng bên tai cô dẫn đường.

Anh đang lần mò, cởi đi quần áo cùng quần lót trên người cô, bàn tay thông thả tiến vào vị trí giữa hai chân, tiến nhập vào miệng cửa đang đóng chặt ấm ướt ẩm áp như khuôn miệng, hấp dẫn đầu ngón tay anh.

Đầu ngón tay vừa tiến vào, cô liền đau đến ngừng thở, thân thể run lên.

Anh hôn cô, đầu lưỡi quấn vào nhau, sau đó tiếp tục tiến nhập vào khe nhỏ mẫn cảm đầy dầ của cô, tùy ý gây kích động cô, muốn nó có thể khiến cô thả lỏng.

Cô nhỏ lại gầy yếu như thế, nếu như cứ thẳng tiến đi vào, nhất định lúc xâm nhập sẽ không dễ chịu.

Chờ cơ thể cô mở ra, nói lỏng một chút, bàn tay to của Lạc Tư liền giữ lấy chân cô, tách ra, dẫn đường cho bản thân tiến vào nơi tư mật ẩm áp của cô.

Nhưng mà....

Lúc anh vừa xuyên qua, lại gặp vật trở ngại đó là biểu tượng cho việc không rành thể sự của cô.

"Đau quá!"

Khoảnh khắc trường đau khiến thân thể Uyển Uyển run rẩy, cô đau như vậy, dưới thân anh muốn cuộn mình đẩy anh ra ngoài.

Uyển Uyển cảm giác như mình bị xuyên thấu, giống như đang tự tay đem thân thể kéo ngược về hai phía, xé rách đau đớn.

Gặp tầng trở ngại, *** đang bùng bùng khí thế tiến công đành chậm lại.

Cô vẫn còn là xử nữ. Nhận ra điều đó, khiến cho sâu trong tâm anh run lên, đôi mắt sâu như biển ánh lên chút thương xót.

"Đau quá Lạc Tư".

Cô thở khè, gọi tên anh, nước mắt trong suốt đau đớn chảy xuống, hai má lúc này còn hồng nhuận lại trở nên tái nhợt.

Muốn một nam nhân đang vận sức chờ động lui lại, quả thật là chuyện không thể xảy ra.

Nửa người của anh đã sung lên, đứng giữa lối đi của cô ngày càng nóng rực. Dưới tình huống như thế này, anh căn bản không thể dừng lại. Yêu thương hôn lên trán cô, xoa nhẹ bên tai: "Thả lỏng, mở ra một chút".

Anh đang cầm giữ cơ thể cô, có ý đồ công kích đi vào, móng tay cô bấm vào da thịt anh, hơi thở nghẹn lại trong cổ họng. Lạc Tư không kiềm chế được, nhất là cảm nhận được sự điên cuồng chặt chẽ của cô. Vì thế, một tay giữ eo cô, muốn cô hòa theo, tiếp tục đẩy mạnh, một chút, một chút, không hề chần chừ.

Thân thể cô như bị bỏ ra, đau đớn co rút, anh bắt đầu luật động, cô chỉ biết kịch liệt rên lên. Thân thể chặt chẽ quấn vào nhau, nụ hôn của anh kéo dài trên suốt cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Trong chớp mắt toàn bộ giác quan đều tập trung vào một điểm, chất lỏng bên trong cơ thể cùng vật cứng rắn của anh dung hòa một chỗ.

"Mọi thứ giao cho anh, thả lỏng một chút, ngoan".

Giọng nói anh ôn nhu quyến luyến, mang theo chút dụ hoặc, thân thể cô liền mất đi năng lực chống đỡ, tinh thần mê man hòa theo, hai tay gấp quăn lấy cổ anh, hai chân ý thức vòng qua eo anh.

Vật nóng rực cứng rắn ma sát, cô trốn cũng không thể, chỉ có tiếng nức nở, mang theo âm thanh thở dốc cũng niềm vui cực hạn, móng tay bấm sâu vào lưng anh.

Nhanh động thân, anh một lần nữa hung hăng đưa vật cực đại xuyên qua, vùi vào bên trong nơi ẩm áp bí ẩn của cô.

Uyển Uyển kêu lên một tiếng, sau đó trời đất luân chuyển, hai người đổi tư thế, anh thoải mái thông dong đổi sang tư thế ngồi, khiến cô ngồi phía trên vật cực đại kiêu ngạo của anh

Trán cô gác vào cổ anh, vô thức cọ vào. Lạc Tư cảm giác được bên trong cô siết chặt, quăn bện, hai tóc bên vành tai chạm vào nhau xen kẽ với hơi thở gấp, bên trong da không ngừng rung lên khiến anh càng thêm xâm nhập vào.

Vừa cảm nhận anh ở trên thân thể cô để lại dấu vết, Uyển Uyển hai mắt mê loạn. Không khí bốn phía ngưng đọng, ngoại trừ tiếng thở ồ ồ của anh và cô, còn lại không có âm thanh gì cả.

Lưỡi giao vào nhau, môi ẩm ướt cộng hưởng, thân thể cô tinh tế run lên, anh lại cẩn thận cảm nhận cô ý loạn tình mê. Uyển Uyển cảm giác trong lòng có gì đó vỡ đi, trống trải.

Giương mắt nhìn, nhìn nam nhân trước mắt. Vẫn như trước kia, thời gian không hề lấy đi tuổi xuân ngược lại còn mang thêm cho anh mị lực cùng sự ổn trọng.

Nhưng mà, thân thể gần sát như thế cô, trong lòng cô vẫn thấy trống trải Cô yêu anh, điều này không thể nghi ngờ, còn anh?

Còn hận cô hay không? Còn chán ghét cô không? Nữ nhân luôn có lòng tham, sau khi kết hôn rồi luôn cố gắng đoán tâm ý nam nhân. Cô cắn môi, nhắm mắt lại, không ngừng tự nói – như vậy không tốt, Uyển Uyển, mày cần toàn tâm toàn ý yêu anh, đừng tham lam, đừng tự cảm thấy chưa đủ.

Dù sao được ở bên anh như vậy rất may mắn.

Lông mi run lên, môi anh dừng lại nơi da thịt non mềm của cô. Cô thuận thế đem mặt vùi vào khuỷu tay cường tráng của anh, không để cho anh nhìn thấy ánh mắt ghen tuông chua xót của cô.

Lạc Tư mãnh liệt co rúm, đôi mắt hẹp dài bắn ra một đạo quang, cùng với tiếng gầm nhẹ, anh ở trong cơ thể cô để lại chứng cứ hoan ái. Ngay lúc đó, ngón chân Uyển Uyển cũng co quắp lại, hai bên nhỏ xinh quần bên lưng anh càng siết chặt, càng thêm bện vào.

Cảm xúc mãnh liệt cô gọi tên anh: "Lạc Tư".

Cho tới lúc này— yêu anh, là thật.

***

Từng cơn sóng biển đập vào, ánh mặt trời xuyên qua bức màn, ánh sáng chiếu rọi quấy nhiễu tiểu nữ nhân hãy còn ngủ say trên giường.

Lông mi dài khẽ run, một đôi mắt mờ sương từ từ mở ra. Trong chốc lát, Uyển Uyển còn ngẩn ngơ. Nhưng sau khi thanh tỉnh, toàn thân không chỗ nào không kêu đau, cảm giác đau xót, giống như bị một chiếc xe tải nghiền nát, ngay cả ngón tay nhỏ nhỏ cũng không thể động đậy.

Những hình ảnh cuồng nhiệt tối qua như cuốn phim chậm chậm hiện lên trong đầu cô, toàn bộ đều cho cô biết những hành động điên cuồng tối qua. Chớp mắt, sắc mặt Uyển Uyển ửng hồng không thể hồng hơn, cô khóc thét một tiếng, đem mặt vùi vào gối.

"Trời ạ!"

Trong phòng được thiết kế phản màu sắc hòa vào nhau, mỗi một góc đều tinh xảo xa hoa, thậm chí trần ngập mùi đàn ông cùng cảm giác cường thế. Trên mặt đất là tấm thảm lót màu xám trắng rất giá trị, tuy nhỏ nhưng không ai không để ý.

Tối hôm qua vì quá tối hơn nữa bị nam nhân hung hăng cuốn lấy, cô căn bản không thể quan sát phòng ngủ bên trong khoang thuyền.

Đột nhiên, cô nghĩ tới gì đó, cuống quýt xốc mền lên, cúi đầu nhìn về phía thân thể mình —

Vô cùng thâm thâm!

Thân thể cô lúc này chỉ dùng bốn chữ này hình dung. Mặc kệ là ngực hay giữa bắp đùi khắp nơi đều lưu lại dấu vết ửng hồng mập mờ của nam nhân, cả những vết hôn đỏ tươi, lên án nam nhân tối hôm qua thô bạo cuồng dã tới mức nào.

Nhưng mà, kẻ khổ là cô. Đến cuối cùng, cô cả người đều xụi lơ mặc anh đùa nghịch chà đạp, toàn thân không còn khí lực. Cũng may, trái tim cô lúc ngay thời khắc quan trọng không đình công, thật sự là bất hạnh trong vạn hạnh, không phải sao.

Tuy thân thể rằm rĩ đau đớn, môi của cô cũng sưng phồng nhưng lại cong lên mỉm cười hạnh phúc. Uyển Uyển dùng mền bọc lấy thân thể trần trụi của mình, mũi chân vừa tiếp xúc với lông thảm mềm mại, lập tức mềm oặt ngã ngồi trên giường.

Tối hôm qua, cảm giác đau đớn vẫn như cũ, cắn môi, mồ hôi lạnh đổ xuống. Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cảm thấy tốt lên, cô mới từ giường đứng lên.

Trong phòng vẫn lưu lại hương vị mãnh liệt dù khoang thuyền không lớn. Năm phút đồng hồ sau, Uyển Uyển một mình đứng trên boong tàu, đối diện với chiếc du thuyền trống không vắng người. Trời và nước một màu xanh, càng làm cho bóng cô thêm cô đơn.

Nếu không phải những vết tích trên người quá rõ, cô thật sự nghĩ hôm qua chỉ là mộng xuân. Gió biển nhẹ nhàng thổi qua mặt cô, nhưng không giống tối qua có thể thổi bay đi những phiền não trong cô.

Kỉ ức hôm qua lại mơ hồ, nhớ rõ anh hôn cô say mê, nhớ rõ anh bên tai cô thì thầm. Nhưng lúc này, anh ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Sau đó không lâu, Uyển Uyển được vệ sĩ Lạc Tư đưa tới mang vào bờ. Theo sau là vị luật sư cô từng gặp. Đi vào phòng khách sạn, một văn kiện được đưa đến.

"Hách Liên tiểu thư, đây giấy chuyển nhượng đất, mời cô xem qua một lần" Mọi người bên cạnh Lạc Tư đều như nhau, gọi cô là Hách Liên tiểu thư.

Uyển Uyển còn chưa thôi kinh ngạc từ khi thức dậy, bây giờ đối diện với bản văn kiện lạnh như băng. Cô cúi đầu nhìn bảng hợp đồng, trông có vẻ rất chăm chú coi nhưng tâm tư đã bay đi đâu đó.

Lúc đầu cho cô ăn quả ngọt sau đó lại tát cô một bạt tay? Như vậy đêm lãng mạn đó, chẳng qua chỉ là thuận lý hoàn ái, biến cô thành nữ nhân của anh. Ngày hôm sau, đã đem đến văn kiện này để cô ký tên.

Cô không biết có nên cảm thấy may mắn không, bởi vì nhờ có văn kiện này, anh mới bằng lòng chạm vào cơ thể cô?

Thầm cười khổ một lần, nước mắt che mắt mọi thứ. Tích một tiếng, thủy châu rơi xuống trên văn kiện.

Luật sư ngăn người không hiểu, chần chừ nói: "Hách Liên tiểu thư, nếu cô có nghi vấn gì xin nói, cũng có thể mời luật sư khác đến làm cố vấn. Sau đó mới kí tên cũng được" – Anh không quen nhìn thấy nước mắt nữ nhân. Hơn nữa lại xinh đẹp như thế, làm cho người ta không khỏi thương cảm.

Uyển Uyển lắc đầu, dùng đầu ngón tay lau đi khóe mắt, hào phóng cười: "Không cần phiền như vậy, tôi kí"

Luật sư nghe nói không chần chừ, vội vàng đưa cây bút bi. Uyển Uyển không chút do dự, kí tên mình trên văn kiện.

Sau khi tiếp nhận văn kiện, luật sư chỉ đại khái liếc nhìn, sau đó bỏ văn kiện vào bao.

"Cảm ơn cô, Hách Liên tiểu thư" – Luật sư đứng lên, cúi tay ra. Anh thật muốn cảm ơn cô, dự án này đã chậm nhiều ngày gây ra thiệt hại lớn, cổ đông đều lo ngại Lạc Tư nên không dám lên tiếng cũng không dám hành động. Hơn nữa Hách Liên Uyển Uyển là vợ của Lạc Tư, không ai dám đến quấy rầy.

Lúc nhìn thấy cô rơi nước mắt, anh còn lo lắng hôm nay bản hợp đồng không thể kí, trở về sẽ bị nhóm cổ đông luân phiên nhau oanh tạc. Nhưng cô rất thông thả kí tên mình vào.

Cho nên, nên cảm ơn cô.

Uyển Uyển cũng cúi tay bắt lấy, không nói gì. Nhưng lúc luật sư rời đi, cô đột nhiên gọi anh lại.

"Luu Luật sư!"

Luật sư xoay người theo bản năng giữ chặt văn kiện, sợ cô đổi ý. Nếu có suy nghĩ như vậy Uyển Uyển cũng không chú ý tới động tác nhỏ của Lưu luật sư, lông mi khẽ nhướng lên, để lộ đôi mắt đẹp sáng rực nhìn anh hỏi: "Lạc Tư, anh ấy đang ở công ty sao?"

"Vâng phải, tổng tài đang chuẩn bị kí kết một hạng mục quan trọng, cho nên hai ngày tới rất bận".

Uyển Uyển gật đầu, không nói gì. Lưu luật sư nhìn cô vài lần, cảm thấy cô thật đáng thương, tuổi còn nhỏ mà như con chim yến bị nhốt trong lồng, bị nhốt trong căn nhà xa hoa, lại thân bất do kỷ.

"Thật ra, tổng tài ngài..."

Đột nhiên, Vincent xuất hiện cản trở hai người họ, lạnh giọng nhắc nhở: "Lưu luật sư, ông nên đi đi" – Nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Uyển Uyển.

Cả người Lưu luật sư cứng ngắc, đối với lời vừa thốt ra nói năng thiếu suy nghĩ trong lòng sợ hãi. Nhưng Vincent xuất hiện xem như bảo vệ bát com của anh. Dù sao việc nhà của tổng tài, đâu đến lượt một luật sư nhỏ nhoi như anh nhúng tay vào. Vội vàng tạm biệt, Lưu Luật sư bước vào thang máy.

Đợi anh đi rồi, Vincent nhìn Uyển Uyển: "Hách Liên tiểu thư, tổng tài đêm nay không về".

Cô gật đầu, hôm nay Lưu Luật sư cầm giấy chuyển nhượng đất tới cô đã hiểu. Bờ vai nhỏ nhún hạ xuống, mặt cô tái nhợt đến đáng sợ.

Vincent nhíu mày, sâu kín nhìn chăm chăm cô.

Uyển Uyển nâng mắt, nhìn thấy ánh mắt quái dị của Vincent hỏi: "Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Vincent trong mắt hiện lên sự tán thưởng, còn nhỏ như vậy đã chín chắn... lại còn thông minh. Nhưng nữ thân thông minh cỡ nào, bất luận thế nào cũng sẽ thua trên tay thần tình yêu, trở nên hèn mọn.

Có lẽ đi theo Lạc Tư lâu, nên nam nhân này cũng có chút lạnh lùng, Vincent cũng không phải người thích nói nhiều. Anh đem quyền tạp chí giao cho Uyển Uyển, sau đó bỏ đi.

Nhìn theo bóng Vincent cho đến khi biến mất, cô thu hồi mắt nhìn tạp chí trong tay. Đây là báo tạp chí còn chưa xuất bản, có lẽ là tạp chí xã ngăn lại không cho đưa tin. Đúng là kẻ nhiều tiền, một câu nói cũng đầy quyền lực, bất luận ai đưa tin bất lợi cho anh cũng đều không tung ra, bị bóp chết từ trong nôi.

Uyển Uyển cúi đầu nhìn ánh mắt đờ đẫn. Trên bìa tạp chí, là nam nhân khí độ bất phàm, tuy rằng bị che đi mặt, nhưng từ dáng người Uyển Uyển liếc mắt cũng nhận ra anh là nam nhân tối hôm qua thân mật cùng cô. Lúc này, anh mang theo nữ nhân bên người, còn thân mật kéo tay anh, tựa vào anh, ngay cả người vợ danh chính ngôn thuận như cô cũng chưa từng làm qua.

Ánh mắt thông thả hạ xuống, thời gian ánh chụp là sáng nay. Lúc đó cô lẻ loi giữa biển lớn. Còn anh lôi kéo nữ nhân tận hưởng khoảng thời gian ngọt ngào.

Cô đã hiểu, Vincent muốn nhắc nhở cô. Nghĩ đến hôm qua, cô vui vẻ đến phát điên, khi thấy anh chạm vào cô, cảm thấy bị nhu tình mật ý của anh bao phủ. Nhưng lúc này quay về nhớ ra chỉ có thể hình dung cô lúc đó—

Cô thật khờ...

Cô xoay người mở tủ quần áo, không phát điên, thậm chí một giọt nước mắt cũng không. Đem mấy bộ quần áo lôi ra, nhét vào valy đặt ở giường.

Về nước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Lấy được vé máy bay, Uyển Uyển một mình quay trở lại A thị. Hành trình trở về này không có phi cơ tư nhân, tâm tình cũng không tốt cũng không có anh.

Cũng thật đúng lúc, hôm nay dưới A thị lại mưa rả rích. Mưa đông mang theo cái lạnh cắt da, gió thổi phàn phật, giống như không bao giờ dừng lại. Nước mưa lạnh như băng kia tựa như có thể thấm cái lạnh vào từng xương cốt.

Chẳng cần biết bao lâu, cô vẫn yêu anh. Nhưng hạnh phúc quá xa xỉ, ngay cả những cơn gió này cũng không thể bắt lấy. Thì ra cuộc đời này thật đáng bi ai, ngay cả thứ tình cảm nhân loại nhỏ nhoi này cũng không thể chịu đựng được.

Cô cần tìm một chỗ liếm vết thương của mình như lần trước. Cô sống trong thế giới của mình, không ngừng thôi miên mình, lúc bị tổn thương cô lựa chọn lừa dối bản thân.

Nhưng cũng thật tiếc nuối đến cuối cùng vẫn chưa nhìn thấy cung điện thánh Louvre nằm ở trung tâm Paris, Sông Seine, cung Versailles, Nhà thờ thánh Michelle. Mọi thứ cũng đã cách xa cô. Chung quy, cuộc sống thật bi ai, thật có lỗi nặng với cái gọi là vui sướng, ít nhất cuộc sống của cô chính là thế.

Ngồi trên Taxi, biển quảng cáo bằng đèn neon phát sáng đập vào mắt Uyển Uyển, cô sững sốt, cô vỗ nhẹ vào thành ghế bác tài.

"Tiền sinh, có thể dừng lại chút không, cảm ơn"

Ngay sau đó, Taxi dừng lại trước hiệu thuốc, Uyển Uyển nhẹ nhàng bước xuống làn mưa, kéo hành lý đi ra.

"Tiểu thư, tôi giúp được gì cho cô?" – Một giọng nói mềm mại truyền đó, cô gái đứng trong quầy mỉm cười dịu dàng thật ấm áp, nhưng ít nhiều vẫn mang theo cảm giác lạnh lạnh của tiết trời.

Uyển Uyển mất nửa ngày mới định thần lại, đáng vẻ buồn bã thất thểu lại trở nên đăm chiêu. Cô hé môi, cảm thấy mở miệng thật khó khăn. "Bán cho tôi hộp thuốc tránh thai, cảm ơn".

Cô gái bán thuốc cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn nhìn qua đồng hành lý Uyển Uyển đang cầm, có chút khẽ lắc đầu, đi đến quầy thuốc dành cho nữ: "Hai mươi giờ hay là bảy mươi hai giờ?".

"Ách" – Uyển Uyển giật mình, nhất thời không hiểu.

Cô gái nhìn chung quanh rồi nói: "Nếu tính từ thời điểm quan hệ cho đến giờ không quá 24 giờ thì mua cái này. Nếu đã qua thì mua cái này" – Cô đem hai loại thuốc khác nhau đặt trước mặt Uyển Uyển.

Sắc mặt Uyển Uyển thoáng ửng đỏ, có chút xấu hổ, duỗi tay cầm lấy một hộp liền nắm chặt trong tay.

Cô gái bán thuốc kêu cô trả tiền. Trong người Uyên Uyên lúc này không có lấy chút tiền, chỉ có cách đây không lâu Lạc Tư đã đưa cho cô thẻ của anh, toàn bộ tiền vé máy bay và tiền taxi đều được tính vào số tiền trong thẻ.

Đi theo cô gái đến quầy thu ngân, ánh mắt cô nhìn vào lớp thủy tinh đối diện, dưới ánh sáng đèn, cô thấy gương mặt mình ướt đầm nước, trong mắt vẫn còn chút kinh hoàng. Quả nhiên rất giống bị đàn ông vứt bỏ. Cô chưa xót mím môi, đi ra khỏi cửa hàng thuốc.

Không khí trở nên âm trầm vì cơn mưa, còn nỗi buồn của con người lại không biết từ đâu mà ra.

Đêm nay Lê Nhiên Hi không ra ngoài, ngoại trừ những việc không thể không đi thì anh rất ít xuất môn, chỉ nằm nhà vui chơi qua ngày. Đám người Nguyên Phi biết tâm tình anh không tốt cũng không khuyên anh, chỉ ra ngoài giúp anh giải quyết một số chuyện.

Trên bàn phòng khách nhiều miếng gỗ roi đầy, còn có cả con dao dùng để điêu khắc. Cách đó không xa, ở một nơi rất sạch sẽ có đặt rất nhiều bức tượng gỗ hình nữ nhân sống động như thật.

Người con gái có dung mạo xinh đẹp, đôi môi mỏng manh, mái tóc không ngắn cũng không dài, bộ quần áo màu trắng cực kỳ giống một người. Có người nói, nếu thật tâm yêu một người thì chỉ cần nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy người ấy gần ngay trước mắt. Bởi vì trong lòng luôn có cô mới có thể khắc tinh xảo như vậy, tựa như người thật.

Lúc này chuông cửa vang lên. Lê Nhiên Hi đang nhìn bức tượng gỗ khẽ dừng lại, cẩn thận đặt nó xuống tựa như trên bảo rồi mới đi ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa cả người đầm, là Uyên Uyên, cô nhìn thấy Lê Nhiên Hi đang kinh ngạc liền nở nụ cười má lúm đồng tiền, có điều đôi môi lại nhợt nhạt, nụ cười đó khiến anh không hề an tâm ngược lại càng thêm thương xót.

"Anh Nhiên Hi, em có thể vào trong tắm rửa không?" – Cô thật sự không muốn quay về ngôi biệt thự lạnh như băng kia.

Lê Nhiên Hi rất nhanh định thần lại, kéo lấy vali trong tay cô đi vào. Đôi mày nhon nhủ lại, vì cô không biết quan tâm cơ thể của mình mà tức giận, vì nam nhân kia lại để cho cô một mình dầm mưa ra ngoài.

Cơ thể Uyên Uyên luôn không khỏe, chỉ cần thời tiết thay đổi sẽ ngay lập tức bị cảm mạo phát sốt. Mọi người đều nói cô là người thủy tinh, nên chưa bao giờ để cô giữa trời đông lạnh.

Đem cô đẩy vào phòng ngủ, rồi kéo vali vào theo. Sau khi chuẩn bị nước, Lê Nhiên Hi từ phòng tắm đi ra, nhớ đến dáng vẻ lúc đứng ngoài cửa anh khẽ sững sờ. Lớp áo mỏng manh ướt đầm bó sát vào cơ thể cô, càng làm rõ sự yếu ớt nhỏ nhoi của cô. Ánh trăng chiếu trên người cô nhưng lại không thể chiếu tới lòng cô, lạnh lùng lại khuyh sái, anh thấy khỏe môi này mở ra thật chua xót.

"Nhanh đi tắm đi, để anh nấu cháo cho em".

Cô quay đầu lại nhìn anh cười cười, so với trước càng ít nói.

Bên trong truyền đến tiếng nước chảy, anh đứng đó lúc lâu mới nhích chân đi vào phòng bếp.

Sau khi Uyên Uyên kết hôn, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Trong lúc này anh chưa từng gọi điện cho cô, cũng không có tìm cô để gặp vì sợ bản thân nhận không được, kiềm chế không được tình cảm của mình.

Bây giờ nhìn thấy cô trong lòng anh vẫn rất vui, ít nhất lúc cô bị tổn thương, tâm tình không tốt người đầu tiên nghĩ tới là anh. Có lẽ đối với anh đã là niềm vui lớn lao.

Mười lăm phút sau, anh đã nấu xong cháo, tiếng nước vẫn còn vang lên nên Lê Nhiên Hi đành đem cháo đặt ở trên bàn gần giường ngủ. Đột nhiên, anh cúi đầu nhìn thấy ở trong túi áo khoác trên giường có một cái hộp màu hồng nhạt thu hút anh.

Duỗi tay lấy nó ra, lúc nhìn thấy chữ trên đó về mặt liền chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Nam nhân kia sao có thể. Để một cô gái kéo hành lý đi giữa đường phố, trong túi áo còn có hộp thuốc tránh thai khẩn cấp. Lê Nhiên Hi hít thật sâu, cố nén tức giận, tay nắm thành quyền, nhưng sợ sẽ bóp hư hộp thuốc. Vì thế cẩn thận đặt nó quay về trong túi áo khoác.

Nhưng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Uyển Uyển chà lau tóc bước ra. Lệ Nhiên Hi cả người cứng ngắc, Uyển Uyển nhìn thấy vật trong tay anh, khẽ dừng lại. Bỗng nhiên, nhàn nhạt cười, đi lên trước như không có việc gì, mở hộp thuốc ra, đem viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng, cầm lấy chén cháo nóng nuốt xuống.

Cháo, rất nóng, vừa tiếp xúc với ruột đã khó chịu. Nhưng sắc mặt cô không đổi, chỉ mỉm cười nhìn về mặt lo lắng của Lệ Nhiên Hi: "Em còn nhỏ, bây giờ không thích hợp mang thai, anh Nhiên Hi cũng từng nói em vẫn là một đứa trẻ mà".

Nụ cười rực sáng. Nhưng anh hiểu tính cách cô, cô dùng nụ cười xem nó như mặt nạ che dấu nỗi đau. Mỗi khi cô cười tươi như thế tức trong lòng rất khổ sở.

Không đành lòng vạch trần nó ra, lại sợ tổn thương cô, anh chỉ biết lúc trước anh đồng ý để cô cùng nam nhân kia kết hôn là đúng hay sai?

Nhưng cô nói mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, cho nên anh đành che dấu buông tay tình cảm của bản thân, để cô theo đuổi hạnh phúc. Nhưng đến cuối cùng cô đuổi theo vẫn không thấy hạnh phúc, ngược lại còn khờ dại để cho cả người đầy vết thương, anh nên làm gì đây?

Hối hận? Nhưng đã không còn kịp nữa. Anh nhìn cô, tình cảm sâu đậm phức tạp, thiên ngôn vạn ngữ chỉ nghẹn lại nơi cổ họng.

Lệ Nhiên Hi chậm rãi giữ lấy tóc cô, đôi mắt đen mang theo niềm yêu thương cũng như sự sắc bén nhìn thấu nhân tâm. Cô chậm rãi cup mắt xuống, che giấu sự chua xót trong tâm. Đứng trước Lệ Nhiên Hi, cô vĩnh viễn không thể nói dối.

"Em đến cuối cùng vẫn khiến anh lo lắng, sau này thông minh lên phải tự biết bảo vệ bản thân nghe không?" – Một tiếng than nhẹ, giọng nói thấp nghiêm nghị mang theo sự miễn cưỡng.

Duỗi tay đem cô ôm vào lòng, cô cũng ngoan ngoãn tựa vào ngực anh. Cô dường như gầy đi, có lẽ bệnh tim lại tái phát.

Không hiểu sao, áo nơi ngực khẽ ướt. Bà vai cô run lên, cánh tay anh càng thêm siết chặt. Anh khẽ mờ mờ, sau đó lại nhắm lại, hành động này tới lui nhiều lần nhưng vẫn như cũ nói không ra tiếng.

Uyển Uyển, chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi?

***

Ở nước Pháp trong văn phòng Fiji Siqui, Lạc Tư ngồi sau bàn phê duyệt văn kiện. Bút trong tay xoay tròn, nhưng ngòi bút không hề chạm xuống dưới. Lúc này, một giọt mực màu đen chậm rãi rớt xuống trên tờ văn kiện. Màu mực đen lan ra thành chấm tròn rất lớn, xóa nhòa trên văn kiện quan trọng.

Lúc này, anh đáng ra nên xử lý tốt kêu thư ký đánh lại phần khác. Nhưng anh vẫn như cũ động tác không thay đổi. Đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm đồng văn kiện, biểu tình kín như bưng.

Không gian trước mắt trở nên méo mó, anh nhớ lại buổi chiều lúc nhận văn kiện chuyển nhượng đất. Mặt trên cũng còn có vết nước rất lớn, chỉ có một giọt nhưng lại trong suốt.

Lưu luật sư không hề e ngại vẻ mặt lạnh lẽo của anh nên dám đưa ra đề nghị bồi thường chút kinh tế cho nữ nhân.

Ngay cả vị luật sư lãnh huyết đó cũng bị cô thu phục rồi sao?

Đem văn kiện khép lại, mắt không thấy tâm không phiền. Rút từ trong ngăn kéo ra điều thuốc ngậm vào miệng thật tao nhã. Cạch một tiếng, ánh lửa chớp lên, rồi khói trắng lượn lờ, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh mắt chất chứa suy nghĩ cùng gương mặt góc cạnh của anh.

Kỳ thật, nếu muốn cô ký tên vào văn kiện anh có rất nhiều cách. Thật sự không cần phải hao tâm tổn trí, muốn cô trên du thuyền.

Vì sao lại thế anh cũng không rõ. Trong lòng vẫn nhớ đến tối qua tuyệt vời thế nào, lúc kết hợp với nhau trong lòng rung động vui vẻ.

Không nên như vậy không phải sao? Cho dù muốn thế xác cô, cũng hà tất gì phải lưu luyến ôn nhu như thế, đối đãi với cô như thiên sứ không phải sao?

Tất cả mọi suy nghĩ đều không thể lý giải.

Anh đem thuốc lá cắn bên miệng, lập tức chung quanh trở nên dị thường, anh nâng tay che mắt lại. Tại sao đêm lại tối đen như thế, anh lại không thừa nhận suy nghĩ của mình về cô.

Cọc, cọc cọc——

Cửa văn phòng gỗ vang, Vincent cầm văn kiện tới.

Lạc Tư khôi phục thái độ thường ngày. Anh là tổng tài của Fiji Siqui, bất cứ ai cũng không thể hiểu anh. Một phút trước anh còn hút thuốc, về mặt tầm tới phiền muộn, nay lại biến mất.

Vincent đem văn kiện đưa đến trước mặt Boss, cung kính nói: "Tôi vừa rồi có gọi điện cho ngân hàng, tổng cộng số tiền đã dùng của ngài là chín ngàn chín trăm đô, trong đó chín ngàn năm trăm đô do tiền mua vé ở sân bay quay về A thị, ba trăm sáu mươi đô là tiền thanh toán Taxi, còn lại 40 đô"

Vincent dùng không thông báo nữa, khó xử nhủ mày, nhìn về phía ông chủ. Lạc Tư nâng mắt lên, nhướn mày ra hiệu nói tiếp.

Vincent nuốt nước bọt xuống, không biết nên bắt đầu làm sao, nhưng linh hồn sớm đã bay đi. Anh vẫn tiếp tục nói: "40 đô kia, hách Liên tiểu thư dùng nó mua thuốc tránh thai khẩn cấp tại một hiệu thuốc".

Nam nhân khẽ run lên, nhưng không ai nhận ra, tàn thuốc cứ như vậy rơi xuống vấy bẩn tập tài liệu Vincent đem tới. Nhìn thấy biểu tình của Boss, Vincent trong lòng kinh ngạc, Lạc Tư không nói gì thêm, phát tay lạnh lùng nói: "Đã biết, cậu ra ngoài đi".

Vincent như được đặc xá, trong vòng nửa giây biến mất.

Chỉ còn mình anh thờ người, Lạc Tư lấy di động gọi điện cho cô. Lúc cô bắt máy, anh cũng không biết nên nói gì. Sau khi có được cô, lại để cô một mình trên biển, không biết lúc cô nhận điện thoại của anh, phản ứng đầu tiên có chửi ầm lên không.

Anh cười nhạt một tiếng, cảm thấy không thể có khả năng này. Tiểu nữ nhân kia làm gì cũng chậm chạp nhẹ nhàng, giống như chỉ cần kích động sẽ lấy mạng cô vậy.

Mắng người khác? Cả đời này cũng không có chuyện đó.

Điện thoại thật lâu mới bắt lên, đối phương nói: "Xin chào".

Đầu dây kia không trả lời, Lệ Nhiên Hi nhủ mày, hỏi lại lần nữa: "Xin chào?"

Thật lâu sau bên kia mới truyền đến giọng nói lạnh như băng: "Anh là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Giọng nói bên kia quả nhiên băng lãnh như đông, hung ác nham hiểm đầy cuồng vọng. Không cần hao tâm tổn trí đoán xem đối phương là ai.

Đôi mắt Lệ Nhiên Hi cúi xuống, đôi mắt đen như mực hiện lên chút thâm trầm thậm chí mang theo sự sắc nhọn cùng tàn nhẫn lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Anh cúi đầu nhìn Uyển Uyển vất vả lắm mới chìm vào giấc ngủ, từ bên giường đứng dậy, mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài phòng khách.

Lạc Tư hiếm khi kiên nhẫn treo điện thoại như thế, nghe bên kia có tiếng cửa vang lên. Đường cong càng thêm lãnh túc, đầu ngón tay bầu chặt.

"Tôi là ai?" – Tiếp tục câu chuyện giữa hai người, Lệ Nhiên Hi chỉ hừ lạnh, giọng nói âm trầm chưa từng để Uyển Uyển nhìn thấy vang lên: "Đề vợ của mình đơn thân cảm hành lý đi trên đường cả người ướt đầm, anh không gọi tới hỏi thăm cô ấy? Hiện tại lại đi hỏi tôi là ai?"

Khóe môi Lạc Tư nhếch lên, ánh sáng trong mắt mất đi, mi tâm bắt đầu khởi động một loại phản nộ lạ lẫm, hiện tại anh đang mím chặt khóe môi.

Lát sau nghe giọng anh hỏi: "Cô ấy đang ở cùng anh sao?"

Lệ Nhiên Hi chăm chú nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, mưa đông vẫn còn tí tách rơi làm cho lớp kính thủy tinh ướt đầm. Trên đường chỉ lác đác vài người qua lại, vội vàng bước đi, có phải họ đang đi về nhà hay vì thấy ở nhà có người mình thân yêu đang đợi?

Khóe môi kéo lên hiện lên chút chua xót, Lệ Nhiên Hi thông thả mở miệng: "Nếu không thích cô ấy, hãy buông tha cho cô ấy. Anh có lẽ không biết. Bị chính người mình yêu làm cho tổn thương thì đau đớn đến mức nào, vết thương vĩnh viễn sẽ không thể lành được. Tôi không hy vọng cô ấy như thế, không thích nhìn cô ấy miễn cưỡng cười còn trong lòng lại đầy nỗi đau, Lạc Tư, tôi đang suy nghĩ lúc đó đem cô ấy tặng cho anh đến cuối cùng là đúng hay sai?"

Đến cuối cùng là đúng hay sai.....

Mi mắt Lạc Tư rung lên, không chút do dự ấn nút cúp điện thoại.

Lệ Nhiên Hi chậm chậm buông điện thoại xuống, một lát sau rút từ trong túi áo khoác ra một gói bọc đã cũ. Lễ giáng sinh năm trước, Uyển Uyển đã đưa cho anh, là tiền thưởng có được từ việc thi đấu võ đạo, dùng số tiền đó mua cho anh món quà đầu tiên.

Mở góc ra, bên trong là một bức ảnh trắng đen không rõ lắm. Cô gái trong ảnh cười tươi, tuy chỉ là hai màu trắng đen nhưng qua đôi môi căng đầy kia cũng có thể nhận ra cô gái đó rất kiều diễm. Tóc dài như thác nước, tóc mai tỏa ra mùi thơm, má trắng như tuyết, là một cô gái xinh đẹp.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve nụ cười của cô gái, ánh mắt Lê Nhiên Hi càng sâu thẳm, làm cho người ta đoán không ra.

...

Đã tới thời gian tan tầm, Vincent đến xin chỉ thị và rất nhiều việc quan trọng cần có quyết định của Boss. Lúc mở cửa đã thấy Lạc Tư đứng bên cửa sổ, suy nghĩ.

Sống lưng anh thon dài, bờ vai dài rộng, thắt lưng hẹp nhỏ, bộ tây trang thấm thớm càng làm tăng độ chín chắn. Ánh trăng buổi tối đỏ xuống, lấp lánh chiếu vào nhưng chỉ càng thêm lạnh lẽo, từ người Lạc Tư tỏa ra mùi nguy hiểm.

Vincent hít sâu không biết có nên thông báo công việc không.

"Boss, báo cáo điều chỉnh kết cấu đầu tư đặt ở trên bàn, ngày mai có buổi kí kết với Ladsione, buổi chiều 2 giờ ngài nhất định phải tham dự, bên truyền thông chúng ta cũng đã chuẩn bị xong".

Thật lâu, Lạc Tư không lên tiếng, Vincent cũng chỉ đứng đó đợi sắp xếp. Qua một lúc lâu, Lạc Tư mới dùng ngón tay bóp nát điều thuốc trong tay, xoay người, nhìn Vincent nói: "Gọi điện cho Andrew, chuẩn bị phi cơ, tối đêm nay phải về A thị một chuyến, bản báo cáo đầu tư cứ để trong phòng, khi về sẽ xem".

Nói xong Lạc Tư cũng bắt đầu thu dọn văn kiện trên bàn.

Vincent kinh ngạc miệng mở to, đứng bất động. Lạc Tư sau khi thu dọn xong, mắt hướng về phía anh, có chút không vui hỏi: "Vincent còn có việc gì sao?"

Vincent phục hồi tinh thần, có chút khó xử nhìn về phía ông chủ: "Boss, ngày mai là lễ ký với Ladsione, tôi đã mời rất nhiều giới truyền thông nổi tiếng tới, ngài không thể không có mặt".

Lạc Tư thu hồi tầm mắt, cầm lấy áo khoác: "Tối ngày mai sẽ về đúng giờ, trong lúc này cậu thay tôi giải quyết các vấn đề còn lại là được, không cần nhiều lời".

Biết Lạc Tư một khi đã quyết định thì không thể hồi tâm chuyển ý, Vincent đành ừ ừ suy nghĩ cách ứng phó với tình huống khẩn cấp ngày mai ra sao. Nhưng tại sao ông chủ đột nhiên phải về thành phố A? Trước đây làm việc luôn quá độ, chuyện này chưa bao giờ xảy ra cả?

Quả nhiên, ban đêm Uyển Uyển bắt đầu phát sốt, Lê Nhiên Hi bận rộn cả đêm mới khiến nhiệt độ cơ thể cô hạ xuống. Nếu không ổn, anh sẽ mang Uyển Uyển đi bệnh viện.

Lúc Uyển Uyển còn ngủ say trên giường thì chuông cửa vang lên. Cô ngơ ngẩn từ trên giường ngồi dậy, vốn định kêu Lê Nhiên Hi nhưng lại nhớ ra anh đã ra hiệu thuốc mua đồ.

Chuông cửa vang lên dồn dập, cô quay đầu nhìn đồng báo thức, chỉ mới bảy giờ mà thôi, ai lại đến vào sáng sớm thế này?

Cô không kịp nghĩ nhiều, đầu óc mịt mờ không ngừng tự hỏi, nhưng bản thân lại như cái máy tựa vào vách tường di chuyển, bước chân hư vô đi về phía cửa...

Lúc này người đứng bên ngoài cửa chính là người cô không bao giờ ngờ được.

Nhìn thấy Lạc Tư ngoài cửa, Uyển Uyển tựa mình bị ảo giác. Có chút khẽ gương đôi môi nhỏ nhắn trắng bệch lên, ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn thẳng anh.

"Anh sao lại tới đây?"

Giọng nói của cô không phải đang vui mừng cũng không phải buồn, chủ yếu vì hơi thở mong manh của cô mà ngữ điệu có chút lạ. Anh cũng nhận ra sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của cô.

Lạc Tư nhủ mảy tạo thành một rãnh giữa trán, anh đột nhiên không vui kéo tay cô: "Theo tôi về".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Uyển Uyển chỉ cảm thấy đầu óc mịt mờ, không thể suy nghĩ được. Mới vừa tỉnh táo lại, Lạc Tư đã đứng ngoài cửa, cô cảm thấy có phải mình đang bị ảo giác không.

Nhưng lúc ngón tay lạnh lẽo của Lạc Tư chạm cổ tay cô, chỉ có cảm giác lạnh lẽo của anh mới thấm vào da thịt cô. Cho nên đây không phải mơ, càng không phải ảo giác.

Mọi thứ trở nên rõ ràng, hình ảnh hai người hoan ái trên du thuyền như thước phim diễn ra trong đầu cô. Còn có, ngày hôm sau cô bị anh lạnh lùng quăng lại trên du thuyền, còn anh cùng người phụ nữ khác vui vẻ, mọi thứ cùng tập kích vào đầu cô.

Tất cả hình ảnh hòa vào nhau biến thành gương mặt đang cười châm chọc cô ngốc nghếch. Trong phút chốc cô kháng cự anh, là lần đầu tiên, dám gạt bỏ tay anh.

Không phải vì giận hay ghen tị mà là vết thương cô vẫn chưa lành lại. Cô còn chưa kịp lấp đầy vết thương, nguy trạng tâm trạng của bản thân, cô làm sao dám đối mặt với anh? Lúc này ngay cả nụ cười giả tạo nhất cô cũng không thể làm ra.

Không hề dự đoán trước Uyển Uyển lại cự tuyệt anh, tay Lạc Tư rất nhanh bị cô hất ra.

Ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt màu tím trở nên nguy hiểm, khóe môi cong lên, anh lạnh lùng nhìn cô.

"Theo tôi về nhà" – Lại một lần nữa, anh thấp giọng hạ lệnh.

Anh lại một lần nữa vì người con gái này phá lệ, bỏ đi cuộc kí kết quan trọng, bỏ lại mọi công việc, sau đó hoang đường trở về thành phố A, anh không cho phép khi đã tìm được cô đáp án của cô lại là cự tuyệt của anh.

Lại giữ lấy tay cô, không để cô gãy dựa, xoay người mang Uyển Uyển rời khỏi căn phòng của người đàn ông khác.

"Buông cô ấy ra!" – Một giọng nói nghiêm nghị lạnh lùng từ phía sau cất lên.

Hai mắt Lạc Tư nheo lại, chậm rãi nhìn ra xa. Chỉ thấy bóng nam nhân cao to đứng ngay cửa thang máy, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy, lóe lên sự nguy hiểm và lãnh đạm tựa như anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lê Nhiên Hi, Lạc Tư rất nhanh khôn khéo đánh giá anh, rất nhanh liền đưa ra kết luận, người đàn ông trước mắt này nhất định sau này không ai có thể đoán được trong bụng anh chứa gì.

Nhưng mà việc đó cũng phải có sự cho phép của anh. Ánh mắt Lạc Tư trở nên linh hoạt.

"Tôi muốn mang vợ mình đi, chẳng lẽ còn phải được anh đồng ý qua?" – Giọng nói lưu loát rõ ràng từ trong cổ họng Lạc Tư phát ra, tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

Lê Nhiên Hi cười lạnh, không chút e sợ nhìn anh, ánh mắt sáng quắc coi biểu tình của đối phương như cái giẻ rách: "Nơi này là địa bàn của tôi. Anh muốn mang cô ấy đi, nhưng tôi sẽ không để anh có cơ hội gây tổn thương cô ấy nữa".

Quyết không cho phép, thứ anh coi như trân bảo bị một người nam nhân tra tấn làm cho tổn thương. Quyết không cho phép.

Uyển Uyển giật mình đứng một bên, nhìn lệ khí hai bên không hề chịu thua kém đối phương, trong lòng có dự cảm không tốt. Xung quanh từ trên người họ đều tỏa ra cảm giác áp bách, Lê Nhiên Hi cũng như vậy, cô chưa từng thấy anh như thế.

Đôi mắt anh tối đen sâu thẳm, bên trong không ngừng nổi lên sóng lớn, toàn thân tỏa ra mùi sát khí cùng tàn nhẫn, khiến cho kẻ khác sợ hãi.

Lạc Tư lạnh lùng câu môi, bờ môi nhỏ bé tạo nên độ cong hoàn mỹ, nhưng ngay sau đó, thân hình cao to di chuyển, mọi người chưa kịp hoàn hồn, trong nháy mắt nó đã xuất hiện trước mắt Lê Nhiên Hi. Lửa quang bắn ra khắp nơi, tung một quyền vào Lê Nhiên Hi.

Một âm thanh trầm đục vang lên, Lê Nhiên Hi tuy có phòng bị, nhưng Lạc Tư nhanh như vậy khiến cho người khác không khỏi thán phục. Xương trên mặt như lệch đi, anh lao đảo lui về sau vài bước, Lê Nhiên Hi kiềm nén tiếng rên trong cổ họng, không để nó thoát ra.

Uyển Uyển kinh hô, đôi mắt xinh đẹp mở to, sững sờ che kín miệng.

Lê Nhiên Hi nghiêng mặt nhìn Lạc Tư, mặt không đổi, chỉ có đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo. Bàn tay nắm chặt, đánh nhau với anh là chuyện bình thường như cơm bữa, anh dùng tốc độ nhanh nhất, cũng tung quyền ngay giữa trán Lạc Tư.

Quả nhiên đầu Lạc Tư lệch đi, khóe mắt trở nên bất thường giương lên. Tốt lắm. Anh đã bao nhiêu năm chưa có gặp đối thủ?

Toàn thân khí lực mười phần, nhanh chóng tung quyền đáp trả. Trước mắt có gì đó lóe lên, muốn thu hồi lực nhưng không kịp, sau đó một tiếng rên to khiến người ta kinh ngạc.

Thứ âm thanh giống như xương và thịt tách ra, tiếng ma sát tiếng rên hòa vào nhau——

Lạc Tư thu tay, bàn tay vẫn còn đau. Đôi mắt màu tím bất thường, mặt không chút thay đổi nhìn Uyên Uyên yếu ớt tựa vào lòng Lệ Nhiên Hi.

Là cô, lúc anh tung quyền dùng cả thân thể của mình chặn đứng sự phản kích của anh. Anh biết lực đạo lúc này của mình mạnh đến bao nhiêu, nhưng điều làm anh tức giận là không ngờ cô vì nam nhân kia mà làm lá chắn.

Lệ Nhiên Hi cũng không quan tâm Lạc Tư đang cứng còng đứng bất động, lòng tràn đầy lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Uyên Uyên.

"Uyen Uyen, em có sao không?" – Nỗi lo lắng thấp thòm dừng lại trên người cô, Lệ Nhiên Hi không hề che giấu tình cảm thân thiết sự quan tâm lo lắng của bản thân.

Tương như một cú đấm của Lạc Tư không phải giáng vào lưng Uyên Uyên mà là giáng vào trái tim Lệ Nhiên Hi anh.

Qua một lát, Uyên Uyên từ từ hồi tỉnh, Lệ Nhiên Hi trước mắt cô trở nên mơ hồ, cô gần như muốn ngất đi. Một quyền của Lạc Tư khiến cho lục phủ ngũ tạng cô muốn bay ra, phía sau lưng vừa đau vừa như có lửa đốt nóng rát.

Nhưng đôi môi tái nhợt vẫn cố gắng mỉm cười, vừa khiến người yêu ta yêu vừa khiến người ta xót thương.

Cô nhìn Lệ Nhiên Hi lắc đầu, sau đó nhìn thẳng về phía Lạc Tư. Trong mắt cô hình ảnh Lạc Tư rất mờ, nhưng vết thương anh gây cho cô lại không cách nào mờ nhạt.

"Em sẽ về, nhưng không phải lúc này. Xin cho em chút thời gian suy nghĩ xem sau này chúng ta sẽ sống chung thế nào được không?"

Lạc Tư nói không nên lời, môi mím chặt từ trên cao nhìn cô. Cuối cùng anh buông tay, nhàn nhạt đáp: "Tốt lắm, Hách Liên, nhớ kỹ lựa chọn ngày hôm nay của cô".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Lạc Tư đi rồi, Lệ Nhiên Hi đem Uyên Uyên đã ngất xỉu vào phòng. Vừa đặt cô lên giường đã đụng phải vết thương sau lưng, hai mắt nhú lại, cô đau đến mức bật kêu lên.

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của Uyên Uyên, hai tay Lệ Nhiên Hi nắm chặt. Nếu biết như thế thì đã chẳng đánh nhau trước mặt cô. Ngược lại, còn vì anh mà cô bị thương.

Lấy hòm thuốc ra, anh quay về giường. Nhìn hai mắt Uyên Uyên yếu ớt cố gắng mở lên sau đó lại chịu đựng không được mà sụp xuống. Anh cẩn thận nâng cô dậy, để cô dựa vào mình, để không đụng vào vết thương sau lưng. Chạm rảnh cởi lớp áo trắng trên người Uyên Uyên, nhìn thấy làn da trắng nõn sau lưng đã xuất hiện vết bầm tím rất to, bầm đen rất to, ngay lúc đó, ánh mắt Lệ Nhiên Hi trở nên sâu thẳm.

Người đàn ông kia rốt cuộc dùng bao nhiêu sức lực???

Cô lại bắt đầu phát sốt, trên người lại có thêm một vết thương, giúp cô uống thuốc trái tim vừa đau xót vừa hối hận.

Lúc này, anh không thể ngờ được Uyên Uyên lại xông lên. Giống như Lạc Tư, anh cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm rất mạnh đó dừng trên người cô. Cơ thể cô mềm oặt giống như trang giấy bị xé rách, nhẹ nhõm rơi vào lòng anh. Ngay thời khắc đó, anh hít thở không thông.

Sau khi giúp cô uống thuốc, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào vết bầm trên lưng không khỏi khiến cô run rẩy. Lệ Nhiên Hi hít sâu, từ phía sau ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt, hận không thể đem Uyên Uyên hòa vào trong xương tủy, đem máu của mình vào người cô.

Từ đầu tới cuối, Uyên Uyên đều rất tỉnh táo. Nếu ngất đi, ít nhất sẽ không phải chịu đựng cơn đau cháy bỏng này. Nhưng tóm lại cô rất thanh tỉnh. Thanh tỉnh đến mức có thể nhận ra bàn tay sau lưng cô nhẹ nhàng di chuyển qua lại, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng hổi của Lệ Nhiên Hi.

Chạm rảnh, cô mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đang lên, nó vẫn mãnh liệt như cũ không ai có thể ngăn nó tỏa sáng. Cô biết rõ tính cách Lạc Tư, anh hận ai đó thì luôn tính toán chi li. Anh hận cô, hôm nay lại còn để anh mất cả mặt mũi.

Lúc anh bỏ đi còn nói một câu cuối cùng làm cho người ta sợ hãi. Nhưng điều cô hiện tại lo lắng nhất là sẽ liên lụy anh Nhiên Hi, sợ rằng Lạc Tư sẽ không bỏ qua cho Nhiên Hi.

Điều làm cho cô nghi ngờ là tại sao anh lại xuất hiện ở phòng này?

Lịch trình dày đặc không có thời gian để thở khiến Lạc Tư suốt đêm xử lý văn kiện xong liền lên máy bay quay trở lại A thị, một điều anh không thể tin được là chẳng những không mang được cô về, ngược lại còn đánh cô.

Lúc sau, anh không kịp suy nghĩ, liền lái xe quay về sân bay, ngồi trên máy bay tư nhân. Trong suốt hành trình, anh lật văn kiện nhưng đọc không nổi. Lặng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cúi đầu nhìn mu bàn tay ửng đỏ. Xương ở mu bàn tay nhói đau.

Gương mặt anh bình thường đều lãnh đạm nên khiến người khác không thể hiểu được, những kẻ hầu hạ bên cạnh đều nom nớp lo sợ càng thêm cẩn thận.

Xuống máy bay, Vincent nhìn thấy vết thương trên mặt Lạc Tư khẽ sùng sốt. Từ lúc đi theo bên cạnh Lạc Tư, anh chưa từng thấy con người bình tĩnh này lại trở nên không chống chế như thế.

Đánh nhau sao? Càng không thể

Chiếc xe cao cấp đáng thôn được sản xuất có giới hạn đang rất nhanh lao về phía nơi kí kết, một giây cũng không dám chậm trễ. Lúc này, Lạc Tư đã thay bộ đồ tây, Vincent liên hệ với người hóa trang đem vết thương trên mặt Lạc Tư giấu đi.

Tuy rằng đã có nói với giới truyền thông hôm kí kết nhất định không thể chụp ảnh Lạc Tư, nhưng khó tránh khỏi bị mọi người nhìn thấy vết thương trên miệng anh. Cho nên để tránh phiền toái, đành phải để Lạc Tư ụy khuất một lần, dùng thuốc màu đánh lên.

Lễ kí kết diễn ra thành công, hai vị tổng tài đều là người thành công, khác nhau ở chỗ một người là tiền bối một người là tuổi trẻ tài cao. Thành công của hai người trong mắt người khác là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa, Lạc Tư hết lần này đến lần khác được Fiji Siqui cất nhắc, một nam nhân trẻ tuổi thành công được mọi người ca tụng truyền miệng khắp nơi.

Quả nhiên phải vậy, gần đây tất cả đầu đề các báo đều là tin tức của Fiji Siqui cùng Ladsione kí kết, tin tức này oanh động cả thế giới.

Đúng ra lịch trình ở Pháp đã chấm dứt có thể quay về A thị, nhưng Lạc Tư lại muốn ở lâu thêm, mấy ngày qua, trong phòng khách sạn đêm nào cũng chèn chèn. Không ngừng có phụ nữ đi ra, lại phụ nữ đi vào, Vincent không biết Boss đến cuối cùng muốn làm gì, ngoại trừ công tác bình thường ở ngoài, đối với phụ nữ tiếp cận đều không cự tuyệt từ chối.

Trước đây, Lạc Tư cũng không phải chưa từng có đàn bà, nhưng cũng không đến mức càn rỡ thế này. Lúc trước mỗi khi anh có nhu cầu mới kêu Vincnet tìm đại ai đó cũng chưa từng tham hoan đến như thế. Hôm nay, anh dường như muốn chứng minh điều gì đó, mỗi ngày không ngừng thay đổi nữ nhân.

Thế nên, cùng với sự thành công về buổi kí kết thì Lạc Tư tốc độ thay đổi phụ nữ của anh ngày càng nhanh. Lần này Lạc Tư không hề che giấu, cũng không kêu Vincent đi tới tạp chí ngăn chặn, chính vì thế mấy tờ báo bắt quái đưa hết mọi việc của anh phơi ra ngoài ánh sáng.

Vincent không khỏi đoán, Lạc Tư hai ngày qua thay đổi như thế có phải liên quan đến việc về A thị? Ngày đó chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không một người luôn bình tĩnh như Boss sao lại mang theo vết thương về?

Lúc này, Hách Liên tiểu thư có phải cũng bắt đầu chú ý tới chuyện xấu của Boss?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Lần này bệnh nặng Uyển Uyển trải qua gần 1 tuần mới khôi phục chút ít. Cô nhẹ nhàng khước từ lời yêu cầu của Lệ Nhiên Hi, cô quyết định quay về biệt thự lạnh băng.

Ngày thứ mười.

Nhìn vào con số trên lịch, mới biết bản thân đã mê man tới ngày thứ mười. Tối nay, cô cũng chưa hề biết tin gì về Lạc Tư, ngay cả điện thoại cũng không có. Con đường duy nhất để biết tin tức của anh chỉ là bắt quái tạp chí không ngừng đưa tin.

Cô không biết bản thân đến cuối cùng là điên rồi hay đã dối với anh miễn dịch từ sớm. Thậm chí còn kêu người ở mua tạp chí bắt quái về xem, nhẹ nhàng cất ảnh của anh ra.

Còn nhớ rõ trước đây, điều nuôi tiếc trong đời chính là không có tấm ảnh nào của anh. Tuy tạp chí bắt quái không chụp ảnh của anh thật rõ, nhưng ít nhất cũng có chút gì đó của anh.

Từ từ cắt những người phụ nữ bên người anh ra, không để lại chút dấu vết. Lúc này, lòng của cô đã chết lặng, Chủ Lê cũng nói bệnh tình cô mỗi lúc một nặng, Ngài Đức cũng nói nếu có điều kiện tốt nhất mau làm phẫu thuật, ngay cả một người tùy tiện như Hannah đều bảo cô hiện tại không nên tùy hứng.

Tùy hứng?

Nếu như chọn giữa chết trên giường giải phẫu lạnh ngắt sẽ không còn gặp anh thì cô quyết định tùy hứng một lần. Từ khi mới mười ba tuổi, cô đã từ quỵ môn quan về. Trải qua sự kinh hãi bao nhiêu lần nhưng mà hiện tại đã thành thói quen.

Thói quen đối mặt với cái chết, rất xót xa đúng không?

Nhưng ai có thể hiểu, mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy ánh mặt trời sáng sớm cô đã cảm kích biết bao, để bản thân còn cơ hội sống. Cô không thể khỏe như người thường, người đã bước gần tới cái chết không phải cố gắng kéo dài thời gian sống mà toàn tâm toàn ý hoàn thành tâm nguyện bản thân.

Mà Lạc Tư chính là tâm nguyện của này.

Yêu anh, ngay từ đầu không phải diễn kịch. Cho dù người ngoài đều nhìn thấy ngược lại, nhưng tất cả đều là thật. Khi yêu một người nó đã trở thành bản năng, cho nên dù sống hay chết cũng không quan trọng nữa.

Đem số ảnh đã cắt xong bỏ vào cái hộp nhỏ, bên trong là những ảnh chụp cùng tin tức lớn nhỏ cô thu được từ tạp chí.

Cạch—cạch.

Mary đẩy cửa đi vào, Uyển Uyển như đứa trẻ làm sai đem chiếc hộp giấu ra sau lưng. Cô cười mắt tự nhiên: "Mary, có gì sao?"

"Tiểu thư, Boss đã về, nhưng mà...."

Uyển Uyển kinh hãi không nén được niềm vui: "Thật sao, cảm ơn Mary, để tôi đi xem anh ấy"

"Tiểu thư...." – Mary muốn nói gì đó nhưng đã không kịp ngăn cản, nhìn cô chạy xuống lầu. Đứng tại chỗ than nhẹ, lắc đầu.

Cuối cùng Mary dừng lại trên chiếc hộp nhỏ mà Uyển Uyển bỏ quên, trong chốc lát, ý chí sắt đá của bà bị cô gái này làm cho rung động. Bà biết trong chiếc hộp kia là gì, mấy ngày qua lúc bệnh nặng Uyển Uyển luôn mang theo nó bên người. Mỗi đêm bà đi ngang qua, luôn cố ý nhìn vào bên trong cửa phòng, nhìn thấy Uyển Uyển nhìn thứ gì đó đến gần người nếu không thì cũng bật khóc.

Mary lại than nhẹ, tiến lên đem chiếc hộp cất đi, rồi chậm rãi ra khỏi phòng ngủ.

Quên mất bản thân phải bình tĩnh, Uyển Uyển chạy xuống lầu, đem lỗ tai áp vào cửa, cô giống như đứa trẻ lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân mờ hồ truyền đến.

Trong lòng thở gấp, cô hít sâu, chuẩn bị nở nụ cười với anh. Cô mở cửa, giọng nói nhẹ nhàng: "Lạc Tư, anh về rồi!"

Nhưng trong khoảnh khắc, nụ cười cứng ngắc trên môi, hai lúm đồng tiền xoáy sâu tạo nên sự đáng yêu. Lúc Uyển Uyển nhìn thấy Lạc Tư mang theo Hách Liên Doanh Doanh, trong chốc lát trái tim cô như chết đi.

Nhìn thấy biểu tình thay đổi của Uyển Uyển, Lạc Tư nhìn cô một cái, gương mặt lãnh túc mang theo mị lực khóa mắt, bộ đồ tây màu lam khoác trên người càng làm tăng sự thành thực của nam nhân, bờ vai rộng lớn, lồng ngực to, cánh tay rắn chắc.

Lúc này khuỷu tay của anh lại bị một nữ nhân khác tựa vào. Là Hách Liên Doanh Doanh.

Lạc Tư mang Hách Liên Doanh Doanh không coi ai ra gì đi vào biệt thự, đi lướt qua người Uyển Uyển, xem cô như kẻ vô hình. Nhưng Hách Liên Doanh Doanh không có dễ dàng bỏ qua cho Uyển Uyển, nữ nhân này không ngờ sau lưng cô lại ở cùng Lạc Tư? Quả thật không thể tha thứ!

Đi được hai bước, Hách Liên Doanh Doanh quay lại, xoay người nhìn Uyển Uyển đang sững sờ đứng bất động, trên mặt đặc ý mang theo nụ cười gian trá trên môi.

"Chị sao vậy? Em đến chị cũng không thể chào đón em một lần sao? Lạc Tư tối hôm qua còn nói với em, chị rất nhớ cha và em" – Cô ta cường điệu nói "tối hôm qua", quả nhiên môi Uyển Uyển trở nên trắng toát đến đáng sợ.

Nhìn Uyển Uyển yếu ớt như thế sao có khả năng hạ một người cường tráng như Lạc Tư? Không bằng đem cho cô có tốt không!

Nghĩ như vậy, Hách Liên Doanh Doanh đi lên, từ trong túi lấy thứ gì đó đưa cho Uyển Uyển, cười sáng lạng: "Chị, em và Lạc Tư có chọn cho chị một món quà, hy vọng chị sẽ thích".

Uyển Uyển máy móc nhìn chiếc hộp trước mắt, đôi mắt trong suốt nhìn bên trong chiếc hộp là một tòa tháp Paris được làm bằng thủy tinh rất đẹp.

Uyển Uyển giương mắt, đôi mắt đen nhìn Lạc Tư đứng cách đó không xa.

Chỉ thấy ánh lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt lạnh thấu xương đã trở nên quá quen thuộc. Trong khi còn ngẩn ngơ, anh nói: "Sắp xếp cho Doanh Doanh một phòng, bắt đầu từ bây giờ cô ấy sẽ dọn về đây".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Kỳ thật cần gì Uyển Uyển phải đi chuẩn bị, chỉ cần một câu, Mary đã sắp xếp mọi thứ. Không biết do cố ý hay vô tình, Mary đem phòng của Hách Liên Doanh Doanh cách xa phòng Lạc Tư nhất, ngay cả phòng Uyển Uyển cũng cách tới mấy căn phòng.

Hách Liên Doanh Doanh không cam lòng nhưng ngại không dám nói với Lạc Tư, dù sao cũng là lần đầu tiên tới chỗ này, ăn nhờ ở đậu, tự nhiên không dám dị nghị.

Còn Uyển Uyển từ đầu tới cuối cũng chỉ biết im lặng, không còn muốn quan tâm đến gì cả. Nhưng sắc mặt lại mỗi lúc một nhợt nhạt.

Bữa cơm chiều, chỉ có mình Hách Liên Doanh Doanh vui vẻ, ríu rít nói suốt bữa ăn. Dùng nụ cười mê hoặc của Hách Liên gia mỉm cười, gọi anh Lạc Tư rất ngọt ngào.

Lạc Tư chỉ ngẫu nhiên đáp vài câu, nhưng cũng không nhiều lời. Điều này cũng không có gì lạ, đối với một người không trọng yếu Lạc Tư từ trước tới nay luôn kiệm lời. Đối với Hách Liên Doanh Doanh xem như đã nhiệt tình lắm rồi.

Hai người bên góc chuyện trò thân thiện, Uyển Uyển bên này lại im lặng dị thường. Chốc chốc cô lại nâng mắt nhìn Lạc Tư, nhưng sau đó lại thu hồi, giống như bát cháo trắng trước mặt còn hấp dẫn hơn bất cứ thứ gì.

Uyển Uyển nuốt từng miếng nhưng không hề cảm thấy ngon. Cô không biết Lạc Tư từ khi nào lại quen Hách Liên Doanh Doanh, đối với Hách Liên Doanh Doanh cũng không hề bài xích, thậm chí còn nở nụ cười khiến kẻ khác mê say. Uyển Uyển cảm thấy tay run rẩy vài lần.

Cô chưa bao giờ cho rằng mình có tư cách quản lý chuyện bên ngoài của Lạc Tư, dù sao trước khi kết hôn đó cũng là thông điệp anh gửi tới cô. Nhưng kẻ xen vào hôn nhân của hai người là Hách Liên Doanh Doanh, cô sẽ rất rất dỗi ý.

Cứ nghĩ tới việc cô cùng Hách Liên Doanh Doanh chưa bao giờ xưng hô chị em, bây giờ lại thế khiến cô không quen. Cô không thích ánh mắt Hách Liên Doanh Doanh nhìn Lạc Tư như đang nhìn mối, cũng không thích anh mỉm cười tươi như vậy với cô.

Dù sao nụ cười này hai năm về trước vẫn thuộc về cô. Xem như nhẫn nhịn không nổi, Uyển Uyển buông cái thìa trong tay, một chút hứng thú ăn cũng không có, cô vừa đứng dậy đã nghe giọng nói lạnh lùng của Lạc Tư—

"Ngồi xuống!"

Cả người Uyển Uyển cứng đờ đứng bên cạnh bàn ăn, hai mắt xinh đẹp mang theo chút thần thờ. Hách Liên Doanh Doanh cũng quay đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên chút ghen ghét cùng độc ác.

Tuy cả đêm, Lạc Tư xem như cũng nhiệt tình bắt chuyện, ngẫu nhiên trả lời cô, nhưng kì thật anh căn bản không hề muốn nói với cô, thậm chí có vài lần không hề trả lời.

Bởi vì suốt cả tối, ánh mắt của Lạc Tư luôn dừng lại về phía Hách Liên Uyển Uyển, đôi mắt kín bưng màu tím không biết đang suy nghĩ gì, nhưng rõ ràng mọi sự chú ý đều bị nữ nhân kia hấp dẫn!

Lạc Tư nhìn Uyển Uyển đôi mắt anh tuần xẹt qua tia không vui, giọng nói trầm thấp, siết chặt như muốn dùng dây bẻ gãy cây: "Sao? Cơm ở nhà Fiji Siqui khó nuốt với cô đến thế sao? Hay là đồ ăn do Lệ Nhiên Hi làm mới phù hợp với cô?"

Giọng nói châm chọc nhàn nhạt đùa bỡn, đáy lòng Uyển Uyển trầm xuống không hề có biểu hiện, chỉ ngoan ngoãn ngồi lại.

Hách Liên Doanh Doanh nghe thấy cái tên quen thuộc liền vô tội thuần khiết mỉm cười: "Lệ Nhiên Hi? Là anh Nhiên Hi sao? Chị em thích ăn cơm của anh Nhiên Hi cũng không có gì lạ. Chị ấy từ nhỏ đã quan hệ rất tốt với anh ấy, mấy năm qua chị em luôn ít về nhà, hình như là cùng anh Nhiên Hi ở chung với nhau!"

Lời nói của Hách Liên Doanh Doanh tưởng như vô tâm buộc miệng nói, nhưng thật chất bụng dạ rất thông minh.

Nghe thấy những lời này, trong mắt Uyển Uyển không có chút kinh ngạc, giống như đã quá quen với kiểu hành xử này của Hách Liên Doanh Doanh, cô ta luôn cố ý đẩy cô vào khốn cảnh. Dù sao từ nhỏ, Hách Liên Doanh Doanh luôn lấy việc làm tổn thương cô làm niềm vui.

Quả nhiên sắc mặt Lạc Tur tối sầm, hai mắt sắc như dao thẳng tắp nhìn về phía Uyển Uyển, khóe môi nhếch lên nguy hiểm.

"A" – Hách Liên Doanh Doanh trong suốt che miệng, giống như vừa phát hiện bản thân lỡ lời, vội vàng giải thích: "Anh Lạc Tur, anh không cần giận, chị em không phải loại con gái tùy tiện. Kỳ thật cha em cũng từng ngăn cản mối quan hệ giữa chị và anh Nhiên Hi, cho nên ở cùng nhau cũng không phải lạ".

Càng nói càng làm mối quan hệ hai người thêm mập mờ, bên kia càng làm cho mối quan hệ giữa Uyển Uyển và Lạc Tur thêm xa ra.

Uyển Uyển nhú mày nhìn Hách Liên Doanh Doanh diễn kịch, loại kịch bản này diễn suốt cô ta không thấy chán sao? Cô tính bỏ đi, nhưng Lạc Tur không đồng ý: "Mary, lấy cho tiểu thư Hách Liên chén com".

Cả đêm anh nhìn cô chỉ húp mỗi cháo, hơn nữa không hề nhúc nhích miệng, giống như đối diện với anh thì không thể ăn nổi. Anh không hề biết, mấy ngày qua cô chẳng ăn gì cả, chỉ có chút cháo là miễn cưỡng ăn.

"Nhưng" – Mary lại khó xử.

Hai mắt Lạc Tur sắc lạnh, giống như hàn băng nhìn Mary bảo cô chớ lên tiếng, Mary đành bụng chén com đặt trước mặt Uyển Uyển.

Anh nhìn Uyển Uyển nói: "Nếu ăn không nổi com của Fiji Siqui thì sau này không cần ăn nữa".

Nói xong, Lạc Tur không để ý tới cô, chậm rãi nâng chén com của anh, nhất cử nhất động đều tao nhã.

Hách Liên Doanh Doanh tiếp tục nói chuyện hăng ngày không hề chịu im đi, cũng không thấy Lạc Tur luôn thích im lặng cũng khể nhú mày.

Uyển Uyển than nhẹ một tiếng, bao nhiêu ủy khuất nghẹn lại nơi cổ họng, nhưng vẫn như cũ ngậm chặt miếng com. Lúc này cô giống như đang diễn vai Tiểu Sứu – một con hải. Còn Quốc Vương cao ngạo ở trên cao, mỹ nữ xung quanh vây lấy.

Xem ra cô đã chọn sai vai diễn, xông vào thế giới không thuộc về cô. Đột nhiên dạ dày quay cuồng, cảm giác ghê tởm cuộn cuộn lên.

"Ngô" – Cô che miệng từ cổ họng phát ra tiếng.

Trong chốc lát hấp dẫn sự chú ý của hai người. Uyển Uyển bất chấp thái độ của Hách Liên Doanh Doanh, cùng dáng vẻ kinh ngạc của Lạc Tur. Che miệng, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh gần phòng ăn, mở nắp bồn cầu nôn ra mọi thứ.

Lạc Tur hất khăn ăn trên đùi qua, đi nhanh lại, không chú ý Hách Liên Doanh Doanh đang gào lên, trong đầu chỉ có hình ảnh tái nhợt của Uyển Uyển, che miệng chạy đi. Chết tiệt anh không phải quan tâm cô!! Không phải!!

Uyển Uyển giống như đem mọi thứ trong dạ dày nôn ra, cả người không còn sức, sau khi nôn ra hết, mới yếu ớt nhấn nút xả trên bồn cầu.

Hách Liên Doanh Doanh cũng đi tới, đứng sau Lạc Tur, nhìn thấy Hách Liên Uyển Uyển như thế, đột nhiên liên tưởng tới gì đó, hai mắt tròn trừng, sau đó ánh mắt hiện lên sự độc ác và âm mưu.

Còn Lạc Tur từ đầu tới cuối chỉ đứng ở cửa buồng vệ sinh, thân hình cao lớn đứng lặng yên, khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của anh. Đôi mắt kín bưng, từ nơi sâu thẳm nhất có cái gì đó đang dâng trào.

Khoảng cách từ lần đó mới có 10 ngày, liệu có thể không!! Mary chạy tới, nhìn hai người đứng trước cửa, nhìn người yếu ớt té ngã nơi buồng vệ sinh ngay cả sức đứng lên cũng không có. Liền mang nước cho Uyển Uyển, rồi quay lại nhìn Lạc Tur giải thích.

"Hách Liên tiểu thư từ khi mắc mưa đã bệnh tới nay, mấy ngày qua sốt cao, ăn không được gì cả, cứ ăn rồi lại ói ra. Cứ như vậy làm sao khỏe được."

Trong mắt Lạc Tur có gì đó tan biến đi, trở nên âm trầm. Ánh mắt dừng lại trên người Uyển Uyển, không bình luận gì cả, xoay người bỏ đi.

Hách Liên Doanh Doanh cũng không đứng lâu, không còn trò hay gì nữa, liền quay về phòng.

Mary lắc lắc đầu, nhìn cô gái nhỏ tái nhợt như tờ giấy, không khỏi quan tâm: "Tiểu thư còn đứng lên được không?"

Uyển Uyển hạ mắt gật đầu. Thật vất vả mới về tới phòng, Mary đưa cô ít thuốc, sờ trán cô giống như bị lừa thiêu.

Uyển Uyển kiên trì nói không đi bệnh viện nên Mary cũng đành chịu, trông mãi đến khi Uyển Uyển ngủ say mới rời đi. Nhưng vừa đóng cửa lại, người nằm ngủ trên giường liền mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần người.

Lát sau, Hách Liên Doanh Doanh đi vào, Uyển Uyển cũng nhận ra. Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, cho đến khi Hách Liên Doanh Doanh dùng sức lay cô dậy, Uyển Uyển mới mở mắt, yếu ớt nhìn cô ta.

"Cầm đi, là điện thoại của cha" – Giọng nói Hách Liên Doanh Doanh bao giờ cũng ra lệnh.

Uyển Uyển thâm trầm đến đáng sợ, cô cũng không có tâm sức ứng phó đành đón lấy điện thoại, lát sau mới nói: "Alo."

Điện thoại kia truyền đến tiếng la mắng của Hách Liên Thành: "Mày là con nha đầu chết tiệt, nghe Doanh Doanh nói, mày bám lấy Lạc Tư!! Mày điên rồi sao? Sao phải làm đến gia môn bất hòa như thế? Mày biết rõ Doanh Doanh thích Lạc Tư!! Tao nói cho mày biết, Doanh Doanh cùng mày ở chung một nhà phải chăm sóc tốt cho nó, cho nó cùng Lạc Tư có cơ hội gần gũi biết chưa!! Chỉ cần tao nghe Doanh Doanh nói gì về mày, tao tuyệt đối không để mày sống".

Mặt Uyên Uyên không thay đổi, trong lòng không hề cảm thấy gì nữa. Chỉ là, rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Buổi sáng Lạc Tư như thường lệ đến công ty làm việc, chỉ còn Uyên Uyên cùng Hách Liên Doanh Doanh trong nhà.

Không biết tại sao Hách Liên Doanh Doanh lại gặp Lạc Tư, anh vì sao lại đồng ý để Hách Liên Doanh Doanh ở trong căn nhà của hai người, những điều này Uyên Uyên không muốn biết.

Như mọi ngày Uyên Uyên ngồi bên bệ cửa sổ tựa mặt vào, thủy tinh mát lạnh áp vào da thịt, trên người khoác một cái chăn mỏng, bên trong là bộ quần áo cô đã mặc hôm ở trên du thuyền cùng Lạc Tư.

Cô vẫn còn cảm thấy chua xót, vẫn còn cảm thấy tổn thương sâu sắc, trong lòng chỉ có thể tìm lại những kí ức ngày xưa để an ủi ban thân. Bắt đầu từ năm đó, cô cũng không dám ở trước mặt Lạc Tư nhắc tới chữ "yêu", cho dù yêu anh đến vạn kiếp bất phục. Nhưng đáng buồn hơn, bản thân lại không dám nói với anh.

Nhìn xe Lạc Tư từ từ rời khỏi cửa biệt thự, cô mới từ bệ cửa sổ leo xuống, nhìn đồng hồ xem ra lại một đêm mất ngủ. Gần đây, tình trạng mất ngủ xảy ra ngày càng nhiều, đối với sức khỏe của cô sẽ ảnh hưởng không tốt.

Đột nhiên một tiếng chuông vang lên. Đang tính đi đến bên giường nghỉ ngơi, Uyên Uyên lại xoay người chậm rãi bắt lấy điện thoại.

"Alo".

Bên đầu dây kia, Hannah thoáng lộ vẻ mệt mỏi: "Uyên Uyên, cô bây giờ ở đâu? Có thể đến chỗ tôi không?"

Nghe giọng nói Hannah khàn đặc, Uyên Uyên rung mình, lập tức nhấn mặt: "Hannah, cô làm sao vậy? Đừng dọa tôi!"

"Uyên Uyên, tôi..."

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng khóc dù chủ nhân đã cố gắng kìm lại, tâm Uyên Uyên thất lại, tận lực ổn định bản thân: "Hannah, đừng khóc, hít sâu vào. Tôi lập tức tới tìm cô, cô đang ở đâu?"

"Là quán cà phê chúng ta đã gặp nhau lần trước, tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ?"

Uyên Uyên gạt đầu, lấy áo khoác từ trong tủ, tay cầm điện thoại trấn an: "Ồn rồi Hannah, cô hãy nghe tôi nói, ở đó chờ tôi, tôi sẽ qua ngay, ngàn vạn lần không được bỏ đi, được không?"

Hannah gạt đầu giọng khàn khàn nói: "Được, tôi hứa".

Bỏ điện thoại xuống, Uyên Uyên suy nghĩ không biết có nên gọi Ngải Đức không. Dù sao thể trạng của Hannah và mình cũng giống nhau, đều bị bệnh tim rất nặng, còn Ngải Đức lại là cao thủ về phương diện này. Vạn nhất Hannah xảy ra chuyện, ít nhất có Ngải Đức ở đó ứng phó.

Nhanh chóng gọi điện cho Ngải Đức, bên đầu dây kia vừa bắt lên đã nói: "Alo? Là Hannah sao? Hannah?"

Nghe giọng của Ngải Đức cũng mệt mỏi lo lắng như thấy, Uyên Uyên nhẹ nhàng thở ra, xem ra lần này Hannah và Ngải Đức lại cãi nhau.

"Ngải Đức, là tôi, Hách Liên Uyên Uyên. Tôi vừa nhận được điện thoại của Hannah hình như cô ấy đang khóc."

Cô còn chưa nói xong đã nghe tiếng gầm nhẹ của Ngải Đức: "Cô ấy hiện tại ở đâu?"

Giọng nói của nam nhân trầm thấp thô lỗ vang lên bên tai, Uyên Uyên siết chặt lấy ngực, sợ trái tim bị anh dọa chết khiếp.

"Cô ấy hiện tại đang ở quán cà phê chúng ta đã gặp lần trước, tôi bảo cô ấy chờ"

"Được, tôi lập tức đi tìm cô ấy"

Trước khi Ngài Đức cúp máy, Uyển Uyển đột nhiên gọi lại: "Ngài Đức!"

Ngài Đức ngừng lại: "Chuyện gì?"

Uyển Uyển suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh xác định khi anh xuất hiện không sợ Hannah lập tức bỏ chạy sao?"

Quả nhiên bên kia không lên tiếng. Tuy không biết nội tình, nhưng Uyển Uyển cũng đoán được vài phần, nếu Hannah khóc thì chắc chắn chuyện xảy ra có liên quan đến Ngài Đức. Lúc Hannah gọi điện giọng nói rất bàng hoàng, có lẽ hiện tại cô ấy không muốn gặp Ngài Đức.

Cho nên anh xuất hiện lúc này thì không phải lúc.

Lát sau, giọng nói đầy suy sụp của Ngài Đức vang lên: "Tôi bây giờ phải làm sao?"

Uyển Uyển nghĩ một lát rồi nói: "Anh có biết nhà tôi không? Bây giờ lập tức tới đây. Chúng ta cùng đi, tôi sẽ nói chuyện với Hannah"

"Được tôi lập tức sang đó" – Trước khi tắt điện thoại, Ngài Đức chân thành nói: "Hách Liên, cảm ơn cô".

Uyển Uyển lắc đầu nói: "Anh nhanh lên, tôi chờ".

Nhanh chóng thay đồ, Uyển Uyển đi ngang qua phòng khách. Hách Liên Doanh Doanh đang xem tivi, nhìn thấy Uyển Uyển hai tay liên khoanh lại, khiêu khích nói: "Yêu nữ, muốn đi đâu? Không phải là đi gặp tình lang chứ?"

Bước chân Uyển Uyển trong nháy mắt dừng lại, sau đó lại tiếp tục bước đi. Hách Liên Doanh Doanh nghiêng răng, đôi mắt thâm sâu bất định lóe ra vài phần ngoan độc.

Nghe tiếng từ phòng khách, Mary từ nhà ăn đi ra: "Hách Liên Tiểu thư, cô còn đang sốt như thế mà muốn đi đâu?"

Uyển Uyển quay đầu lại không kịp nhiều lời: "Mary, tôi có chuyện quan trọng cần ra ngoài, hôm nay không thể đưa cơm cho Lạc Tư, nếu thư kí có gọi tới nói tôi không khỏe".

"Nhưng, Hách Liên tiểu thư!"

Bóng người Uyển Uyển đã đi xa, Mary đứng tại chỗ bất đắc dĩ khẽ thờ dài.

Ngài Đức rất nhanh đã tới, Uyển Uyển liền leo lên xe lập tức khởi động. Tiếng xe thể thao gầm rú phát ra tiếng ong ong, như mũi tên rời khỏi cung lao đi trên đường. Tốc độ xe đã vượt quá mức tốc độ lái xe thường ngày của của Uyển Uyển.

Nghe bên cạnh truyền đến tiếng thở dốc, Ngài Đức mới nhận ra Uyển Uyển một tay ôm ngực, sắc mặt trắng bệch.

Uyển Uyển quay đầu nhìn anh trấn an, moi tái nhợt, khẽ lắc đầu: "Tôi không sao, bây giờ quan trọng nhất là tìm Hannah".

Chưa tới đến một nửa thời gian, xe thể thao đã dừng ngay trước công quán cà phê. Xuống xe, Uyển Uyển mới nhận ra bầu không khí xung quanh có gì đó rất lạ. Quán cà phê này lúc nào cũng náo nhiệt đắt khách, bây giờ lại chẳng thấy ai trừ người phục vụ và người làm vệ sinh.

Uyển Uyển tiến đến trước cửa, hỏi người phục vụ: "Thật ngại quá, xin cho hỏi cô có thấy một nữ sinh không xinh đẹp rất gầy ở đây chờ ai đó không?"

Người phục vụ gật đầu: "Là một nữ sinh tóc dài đen hình như bị bệnh. Cô ấy mới vừa ngất xỉu đã được mang vào bệnh viện"

Uyển Uyển ngây cả người, còn chưa kịp nói gì, Ngài Đức đã xông lên, nhưng hung thần túm lấy áo người phục vụ quát: "Cô ấy bị đưa vào bệnh viện nào?!"

Người phục vụ bị dọa đến sững sốt, lắp bắp nói: "Bệnh viện trung ương".

Không đợi nói xong, Ngài Đức kéo Uyển Uyển lên chiếc xe thể thao như gió bão phóng đi.

Anh nhất định rất yêu Hannah. Tình yêu, có thể khiến cho một nam nhân phong lưu giờ phút này cắn môi, hai tay run rẩy nắm lấy bánh lái.

Uyển Uyển cũng khẽ rung động, tay nắm chặt bàn tay anh.. Giống như bị tay cô làm bỏng, Ngài Đức cả người chấn động, nhìn về mặt thân thiết của Uyển Uyển đang nhìn mình.

"Hannah sẽ không sao, anh đừng lo. Cả anh còn luống cuống, thì ai sẽ chăm sóc cô ấy?"

Giọng nói mềm mại nhưng lại như một chùy gỗ mạnh đánh sụp sự khản trương của anh. Hít sâu, Ngài Đức trấn tĩnh lại. Lúc nhìn về phía Uyển Uyển, đôi mắt hẹp dài như phượng bí ẩn nhìn Uyển Uyển cười.

Anh nói: "Hách Liên, tôi thật không tin cô 18 tuổi. Cô so với tôi còn chính chắn hơn".

Uyển Uyển nhàn nhã cười: "Bởi vì tôi biết lo lắng cũng không thể giải quyết được vấn đề gì. Anh là chỗ dựa của Hannah, nên tuyệt đối không thể suy sụp".

Ngài Đức gật đầu chuyên tâm lái xe.

Lúc ở trên xe, Uyển Uyển liên hệ với chú Lê, nói chú Lê nhanh đi chuẩn đoán bệnh tình của Hannah, Chú Lê nói sẽ đi thăm dò ngay. Lúc tới bệnh viện, chú Lê đã đợi sẵn, nhìn thấy Uyển Uyển cùng Ngài Đức ở chung một chỗ liền ngạc nhiên nói: "Đã tra ra được, hiện tại đang trong phòng cấp cứu phẫu thuật, lúc đưa tới bị mê sảng, còn có ý thức, nên không nguy hiểm tính mạng".

Nghe chú Lê nói xong, Uyển Uyển nghe được tiếng thở phào của nam nhân bên cạnh. Đi theo Chú Lê, ba người đi tới phòng cấp cứu đứng ngoài chờ lo lắng.

Ngài Đức tựa vào vách tường, đôi mắt xinh đẹp như hoa đào lúc này lại ửng đỏ, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngọn đèn đỏ ở trước phòng, hai tay nắm chặt.

Uyển Uyển đi đến bên cạnh nói: "Nếu anh lo cũng có thể vào xem thế nào, dù sao anh cũng là bác sĩ".

Ngài Đức quay đầu lại kinh ngạc nhìn Uyển Uyển, giống như từ trong suy nghĩ đi ra, anh cười khổ lắc đầu: "Không, tôi sợ bản thân mất khống chế, cho nên tốt nhất vẫn là đứng đây chờ".

Uyển Uyển gật đầu rồi do dự hỏi: "Giữa anh và cô ấy xảy ra chuyện gì?"

Biết Uyển Uyển muốn hỏi chuyện gì, Ngài Đức chưa xót nói: "Tôi cầu hôn cô ấy".

"Sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

"Anh cầu hôn cô ấy?!"

Trên gương mặt tái nhợt của Uyển Uyển xuất hiện sự kinh ngạc, cô ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ mâu thuẫn giữa hai người chính là Ngài Đức cầu hôn Hannah?

Ngài Đức gật đầu khòe miệng hơi chưa xót, thân hình cao lớn tựa vào tường, có chút vô lực có chút suy yếu.

"Bệnh tình của Hannah ngày một nặng thêm, so với cô còn nghiêm trọng hơn nhiều. Tôi rất bối rối, không biết nên làm gì, nhìn cô ấy ngày một mất ngủ, càng ngày càng yếu đi..... tôi." – Anh hít sâu. "Tôi không muốn mất cô ấy. Hách Liên, cô biết không? Hannah là tất cả với tôi, từ khi tôi biết cô ấy, cũng là lúc biết được cô ấy là toàn bộ sinh mệnh của tôi."

Ngài Đức nâng mắt lên, đôi mắt sáng quắc màu râm nắng đầy tơ máu nhìn về phía phòng giải phẫu đối diện, ánh mắt xa xăm, giống như xuyên qua lớp kính là nhìn thấy bản thân mình, "Hannah rất thích kết bạn, nhưng bởi vì biết trong tương lai mình sẽ sớm ra đi, cho nên sợ hãi tình cảm, sợ khiến người khác thích mình, lúc bản thân chết đi, sẽ khiến người còn sống đau khổ. Cho nên cô ấy trốn tránh xã hội, trốn tránh mọi người. Bởi vì như thế tôi luôn phải che giấu đi tình cảm, giả vờ phong lưu, đi khắp nơi tán gái, cùng ở với nữ nhân lêu lổng, giống như tôi căn bản không quan tâm đến Hannah. Nhưng mà đến cuối cùng tôi yêu cô ấy bao nhiêu chỉ có tôi mới biết được."

Đôi mắt đen của Uyển Uyển trở nên mềm mại nhìn Ngài Đức, đi đến bên cạnh đuôi tay đặt lên vai anh trấn an. Anh mỗi một nhìn về phía Uyển Uyển, cả người nghiêng đi, tựa đầu lên vai Uyển Uyển.

"Tôi thật sự rất mệt mỏi, mỗi ngày đều phải ngụy trang bản thân".

Uyển Uyển gật đầu, cũng hiểu rõ được điều Ngài Đức nói: "Phải, mỗi ngày giả vờ không thích một người, thật rất khó".

Thời gian im ắng trôi qua, không biết bao lâu, bên ngoài phòng phẫu thuật có hai người đều đang chìm vào suy nghĩ, trong lòng lại lo lắng cho Hannah.

Trước mắt, người đàn ông này không còn là Ngài Đức mà cô gặp qua. Ngài Đức trước kia luôn mang theo lớp mặt nạ chói sáng, đôi mắt hẹp dài lúc nào cũng cho biết đó là kẻ phong lưu.

Nhưng ai có thể nhận ra, khi lớp mặt nạ rũ bỏ, cất giấu bên trong đó là một đôi mắt chân thật, yêu thật sâu, thật thâm tình. Anh yêu Hannah nhưng không dám nói, tựa như cô yêu Lạc Tư, dùng cả hơi thở để yêu, bất luận là hoa anh đào nở đầy sân, hay băng tuyết ngàn năm che phủ, tình yêu này cũng không đổi. Nhưng cô vĩnh viễn không thể mở miệng nói với anh — cô yêu anh.

Vài giờ qua đi, đèn phẫu thuật tắt, vài y tá cùng bác sĩ đi ra. Thân hình Ngải Đức cứng ngắc, Uyển Uyển nhìn anh, mỉm cười trấn an anh. Anh che giấu đi sự sợ hãi, hít thật sâu, mới đi tới chỗ bác sĩ hỏi thăm tình hình Hannah.

Từ cách đó không xa nhìn người đàn ông nhũ mây, trong mắt không hề che dấu sự lo lắng, cô nhìn thấy mà cảm thấy thật ngưỡng mộ Hannah.

Ngưỡng mộ Hannah dù là khoảnh khắc cuối cùng cũng có người yêu. Hâm mộ Hannah, có Ngải Đức tài năng như thế. Trên thế giới này còn điều gì hạnh phúc hơn, có được người yêu mình.

Cô tin rằng, Hannah cũng không ngốc. Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh, cô khẳng định Hannah cũng biết tình cảm của Ngải Đức hay chính là Hannah cũng yêu. Nếu không lúc gọi điện, giọng nói đã không sưng sờ sợ hãi như thế.

Uyển Uyển ở lại bệnh viện cùng Ngải Đức chăm sóc Hannah. Lúc Hannah tỉnh lại, nhưng ý thức không rõ ràng, chỉ mở mắt trong giây lát sau đó nặng nề nhắm mắt lại, có lẽ là do tác dụng của thuốc gây mê.

Lúc chiều, Uyển Uyển ở bệnh viện có uống viên thuốc hạ sốt, miễn cưỡng chống đỡ. Tuy rằng cơ thể chưa khỏe, nhưng cô cũng không thể mặc kệ Ngải Đức và Hannah.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trời đã tối đen. Uyển Uyển nhìn đồng hồ đã chín giờ, lúc này Lạc Tư bình thường vẫn chưa về, nhưng mà bây giờ có Hách Liên Doanh Doanh cô không thể lường được.

Lại nghĩ người trong chốc lát, thấy Hannah không còn nguy hiểm, Uyển Uyển nhìn Ngải Đức nói sẽ về mai lại tới. Trên hành lang, Uyển Uyển xoa xoa huyết thái dương, đầu cũng choáng váng. Bận rộn cả ngày, lúc trầm tĩnh lại mới biết cơ thể đã kiệt sức.

Từ trong túi lấy ra ít viên thuốc nuốt xuống, cô tựa vào vách tường trong chốc lát rồi mới nâng chân bước đi. Đột nhiên lúc này có đôi tay đặt lên vai cô.

Uyển Uyển ngoái đầu nhìn lại, là một đôi mắt hẹp dài.

Ngải Đức nhìn Uyển Uyển cười. mỗi một không chút che dấu nhưng mị lực không hề giảm "Để tôi đưa cô về, cô cứ như vậy về một mình tôi rất lo".

Uyển Uyển lắc đầu: "Không cần, Hannah ở đây còn cần người chăm sóc".

Ngải Đức không để cô cự tuyệt đã kéo cô đi vào bãi đậu xe: "Phòng Hannah tôi đã cho y tá trực, mới tiêm thuốc tê ít nhất cũng 24 giờ nữa mới tỉnh. Hơn nữa, nếu cô ấy biết tôi để cô về thế này, không cần ai nói nhất định tôi sẽ bị trách phạt. Cô biết không, Hannah chính là cạp cái a!"

Uyển Uyển cười xùy một tiếng, không vì lời anh nói mà là vì anh đã trấn tĩnh lại. Anh mở cửa xe, làm dáng như mời khách: "Mời vào, Hách Liên công chúa".

Uyển Uyển giật mình, lần đầu tiên có người gọi cô công chúa, giống như phụ họa cho Ngải Đức cố ý tạo ra bầu không khí thoải mái, cô cũng nói giỡn: "Cảm ơn, nhưng mà xui quá công chúa hôm nay không có tiền bo cho kị sĩ".

Ngải Đức cười, khoe hàm răng cùng nụ cười hấp dẫn ra: "Không sao, có thể phục vụ công chúa là điều vinh hạnh của tôi".

Quả nhiên là Ngải Đức vẫn trên cơ cô. Uyển Uyển lắc đầu, uốn người, ngồi vào vị trí phó lái.

Lần này Ngải Đức không lái xe kinh tâm động phách như sáng mà từ từ lái xe rồi dừng lại trước biệt thự Uyển Uyển một khoảng không xa.

Cô cảm ơn Ngải Đức, rồi cời bỏ dây an toàn đi ra.

"Hách Liên".

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gọi của Ngải Đức. Uyển Uyển quay lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn Ngải Đức, ánh trắng tỏa ra trên người cô tỏa ra luồng sáng bạc, bao bọc quanh cơ thể mỏng manh một lớp ánh sáng nhàn nhạt, tựa như tiên tử không hề vướng chút bụi trần.

Ngải Đức xuống xe, đi đến trước mặt, cầm trong tay thứ gì đó đưa cho cô: "Cô để quên trên xe".

Cô cúi đầu nhìn hộp thuốc tránh thai quen thuộc. Có lẽ do lúc sáng Ngải Đức lái xe quá nhanh nên hộp thuốc từ túi cô rơi ra ngoài. Uyển Uyển nhận lấy hai gói nhỏ ửng hồng.

Ngải Đức nhìn cô nửa ngày rồi mới nói: "Thân thể cô hiện tại không thích hợp mang thai, trái tim cô không thể nào chịu đựng nổi việc mang thai mười tháng. Hách Liên, cô kết hôn rồi sao?"

Chần chừ một lát, Uyển Uyển gật đầu, cảm thấy không cần giấu Ngải Đức.

"Ra là thế, nhưng tay cô không đeo nhẫn, cho nên tôi vẫn nghĩ cô còn độc thân, dù sao cô cũng chỉ mới 18 tuổi".

Nhẫn?

Uyển Uyển theo bản năng nhìn về phía ngón tay trống rỗng, trong mắt xẹt qua chút kinh hãi.

"Tôi đi trước, Ngài Đức chăm sóc tốt cho Hannah, ngày mai tôi lại tới".

Nói xong cô xoay người bỏ đi.

"Cám ơn cô, Hách Liên, hôm nay cô vì tôi và Hannah đã làm mọi việc, Hách Liên, cô đúng là một thiên sứ" – Nhìn theo bóng người nhỏ nhắn của Uyển Uyển, Ngài Đức nghiêm túc nói.

Bước chân cô ngừng lại, nhưng vẫn không xoay người, chỉ nhàn nhạt mỉm cười. Đột nhiên lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ, hơn nữa ngày một lớn, ánh đèn xe chói mắt sáng rực.

"Cẩn thận".

Ngài Đức dùng hết chú ý, nhanh chạy tới, dùng sức ôm lấy Uyển Uyển hai người ngã lăn xuống đất, Ngài Đức dùng tay bảo vệ đầu Uyển Uyển.

Giống như không nhìn thấy hai người, chiếc xe lạ nhanh chóng chạy khỏi hướng biệt thự. Ngài Đức nằm trên mặt đất, dùng mắt kiểm tra xem Uyển Uyển có bị thương không: "Thế nào? Có bị thương không?"

Uyển Uyển máy móc lắc đầu, ánh mắt nhìn theo hướng chiếc ô tô biến mất.

Ngài Đức nhìn theo mắt cô, nhíu mày: "Không biết kẻ nào lại lái xe như thế, chẳng lẽ không thấy cô đang đứng sao?"

Cô thu hồi mắt, cup xuống: "Tôi nghĩ mình biết kẻ đó là ai!"

Uyển Uyển trở lại biệt thự, lúc đi qua thư phòng, cửa thư phòng đột nhiên bật mở, trong chớp mắt, cô bị ai đó lôi vào, sau đó tiếng cửa đóng phịch lại, cô bị đẩy mạnh vào ván cửa.

"Ngô" – Miệng vết thương sau lưng vẫn chưa tốt lên, lần này chạm vào khiến cô rên lên một tiếng.

Nhưng tiếp theo đó, một đôi bàn tay to lớn trong bóng tối bóp lấy cổ họng cô, lực rất mạnh, giống như muốn bóp nát cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Trước mắt chính là những đường nét lãnh túc trên gương mặt Lạc Tư, đôi mắt màu tím u ám tỏa ra thứ ánh sáng nguy hiểm tựa như mãnh thú đang rình mồi, chuẩn bị nhe răng nanh, đem cô xé nát ra.

Uyển Uyển bị giam giữa giữa cánh cửa nơi thư phòng và lồng ngực của Lạc Tư.

Anh khẽ nheo mắt, những đường cong trên mặt càng trở nên sắc bén đầy mị lực. Giọng nói trầm thấp tựa như hòn đá lớn đặt vào trong lòng cô: "Hách Liên, cô luôn không nghe lời, tôi đã nói tôi không cần một người vợ lăng lo".

Đôi mắt Uyển Uyển ngưng đọng, nhàn nhạt nhìn anh đang lạnh lùng vô tình nói cô như thế, sau đó khẽ động khóe miệng một cách chua xót, giọng nói khê khàng đến mức tối đa: "Cho nên, anh muốn giết em?"

Ánh mắt sắc như dao như muốn xuyên thấu suy nghĩ cô, cô áp chế đi những bối rối nhìn thẳng vào cặp mắt như chim ưng kia, cả cơ thể cũng trở nên cứng ngắc.

"Tôi chỉ đang cảnh cáo cô" – Trong khoảnh khắc, ánh mắt léo lên phút buồn bã. "Người đàn ông kia là ai? Là người số hai cô theo đuổi hay là người số ba hay nhiều đến mức chính cô cũng không biết?"

Hai tay anh vẫn đặt trên cổ cô, lực đạo càng mạnh thêm, rất nhanh nơi da thịt đã hiện rõ vết ứ đọng máu màu hồng. Hô hấp dần dần trở nên thiếu hụt, vẻ mặt của anh lại bí ẩn, đôi mắt màu tím che dấu đi tất cả khiến cho người khác không thể rõ là anh đang tức hay đang ghen.

Ghen?

Hách Liên Uyển Uyển mày điên rồi sao? Anh ấy làm sao có thể ghen?

Không biết đến cuối cùng nang đang suy nghĩ cái gì, thời điểm Lạc Tư tức giận nhất, cô ít ra cũng nên giải thích hay trấn an anh chứ không phải nói ra những lời làm anh càng giận thêm —

"Thế thì sao. Còn anh? Anh có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài? Hách Liên Doanh Doanh là người thứ mấy? Sáu mươi hay tám mươi?"

Quả nhiên, ánh mắt Lạc Tư càng thêm sâu càng thêm sắc bén, bàn tay đặt nơi cổ bóp chặt tựa như muốn đẩy cô vào chỗ chết thật sự.

Chết trên tay anh không phải là ước mơ tha thiết của cô. Cô thờ hờn hờn, nhưng không hề chống cự, giống như đã biết trước dù có chống cự thì cũng vô dụng với người đàn ông, cho nên liền nhắm mắt lại, mặc anh xử trí.

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, túi sách Uyển Uyển rơi xuống, di động cùng bài báo tạp chí có sự xuất hiện của anh đều rơi ra. Trong đó còn có hộp thuốc tránh thai mà Ngải Đức nhặt được trên xe rơi ra.

Lạc Tư cúi đầu nhìn những thứ trên đất, lửa giận công tâm!! Rõ ràng nên vui, anh chán ghét phụ nữ tự cho mình thông minh, rõ ràng biết bản thân không xứng mang thai con anh. Nhưng mà lúc nhìn thấy hộp thuốc, lửa giận trong lòng vốn đã cháy rực nhau lại bỏ thêm củi vào, lửa cháy lan rộng cả đồng cỏ.

Anh cười lạnh một tiếng, giọng nói nham hiểm, hai mắt Uyển Uyển mở to, cảnh giác nhìn anh.

"Cô không muốn mang thai con của tôi?"

Giọng nói của anh khiến lòng Uyển Uyển cả kinh, cúi đầu cô nhìn thấy hộp thuốc tránh thai trên đất.

Đôi mắt anh tối đen, cô cảm thấy lực tay anh thả lỏng, một luồng không khí mới mẻ tiến vào phổi, cô giống như kẻ vừa sống sót cố gắng hít thở lấy từng ngụm.

"Anh cũng không hy vọng em sẽ có con mà không phải sao?"

Anh ghét nhất bị người khác nhìn thấu, ánh mắt lạnh lẽo ngưng đọng nhìn cô, bỗng dừng cười to, độ cong của môi lộ ra sự cao ngạo: "Đúng vậy, nhưng tôi càng thích tự mình an bài vận mệnh của cô, không phải cô muốn làm cái gì thì làm cái đó.... Không muốn mang thai con tôi? Tôi sẽ khiến nó đi lệch lại ý cô".

Anh cúi người, tựa ác ma giọng nói âm lãnh vang lên bên tai, bờ môi kẻ sát vuốt ve sau tai cô, thò ra luồng nhiệt khí khiến cơ thể mềm mại cô run rẩy.

"Hách Liên, tôi sẽ làm đến khi cô mang thai mới thôi!"

"Cái.... Ngô!"

Uyển Uyển vừa mới mở miệng, nhưng chưa kịp cất lời thì đã bị nam nhân nuốt vào bụng. Cô bị nụ hôn của anh giam cầm, thân thể mềm mại bị cả cơ thể nóng rực của anh che phủ, cô lại bắt đầu vì e ngại mà run lẩy bẩy.

Chỉ là lúc này, cô thấy ánh mắt Lạc Tư càng sâu thẳm, những cảm xúc khởi động từ sâu bên trong không hề che giấu nói cho cô biết anh làm là thật.

Lạc Tư thành thạo cúi đầu nắm lấy cằm cô, nâng gương mặt nhỏ nhấc cô lên. Môi cùng môi kết hợp chặt chẽ, vòng eo mảnh khảnh bị siết chặt, chóp mũi là mùi hương thanh khiết như sữa, cả người cô bị Lạc Tư ôm lấy giống như đứa trẻ sơ sinh. Ngay cả nụ hôn của cô cũng thế, vừa ngọt ngào lại vừa ngây thơ.

Anh dùng đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, mùi đàn hương từ bên trong miệng cũng tràn ra khắp nơi, như kẻ đang đói khát tùy ý cướp đoạt mật ngọt nơi miệng cô. Đầu lưỡi xấu xa tham lam của anh ở trong miệng cô đưa đẩy qua lại, anh chuẩn xác không hề mắc sai sót bắt lấy đầu lưỡi thơm tho của cô. Hòa quyện, cuốn lấy nhau, đùa bỡn, cảm nhận Uyển Uyển ở trong lòng anh run rẩy, trong đầu anh hiện tại chỉ có một ý niệm là tra tấn cô.

Muốn nhìn thấy cô rơi lệ.

Bàn tay to rà soát phía sau lưng, anh thậm chí còn đụng đến dây nội y của cô, mập mờ không ngừng để lại trên người cô vô số nguồn nhiệt, anh nhớ rõ cơ thể trước mắt mình mềm mại duyên dáng lung linh đến đâu, khiến anh khắc sâu trong trí nhớ.

"Đừng như vậy".

Cảm nhận bàn tay ngày càng lớn mật, Uyển Uyển thật vất vả mới mở miệng nói ra từng chữ lại lập tức bị nam nhân nuốt vào.

Không biết bao lâu, nụ hôn cuồng nhiệt này mới dừng lại. Uyển Uyển tựa vào người anh thở dốc, lúc này đây cũng không thể để ý bản thân đang gần gũi anh bao nhiêu, chỉ theo bản năng cố gắng hít thở.

Cô tựa vào lòng Lạc Tư, bàn tay đặt sau lưng nắm chặt lấy quần áo anh. Cố gắng hít thở từng ngụm, không hề biết rằng ánh mắt lúc này lại xinh đẹp, hai gò má đỏ bừng, đôi môi kiều diễm bị hôn đến sưng đỏ, dưới ánh đèn càng làm tăng vẻ mê người.

Dừng lại ôm lấy cô, cảm nhận cô ở trong lòng anh thờ dốc ngực phập phồng cọ vào ngực anh. Nhìn đáng vẻ Uyển Uyển lúc này, đôi mắt màu tím của nam nhân đã đen thẫm như hắc hải, nhưng lại hiện lên chút quý quái.

Thứ ánh sáng kia thật bất bình thường, giống như đã thú thấy được mỹ vị mà mình thích, lúc sẵn bắt cực kì hào hứng.

Bỗng dưng cô nhẹ nhàng bị anh ấn vào bàn công tác, phần lưng của cô áp vào lớp gỗ lạnh ngắt, giống như chậu nước lạnh tưới lên ngọn lửa, khiến cô tỉnh táo.

Hai đôi mắt đang mê muội bỗng mở to, thoát nhìn làm cho người ta thương yêu. Nhưng hơn cả đó là sự sợ hãi, nghĩ đến chuyện đã xảy ra trên du thuyền ngày hôm đó, cô bất luận như thế nào cũng không tiếp nhận kiểu hoan ái như thế.

"Buông em ra, Lạc Tư. Đừng như vậy, cầu xin anh" – Cô lắc đầu, thân thể mềm mại run rẩy dưới thân anh không ngừng giãy dụa.

Nhưng không hề nhận ra đáng vẻ cô trong mắt đàn ông lúc này càng tăng thêm sự gọi cảm.

Làn da trần trụi dưới mắt Lạc Tư mềm mại như tơ lụa, trắng như tuyết, tựa như bức tượng bạch ngọc trong suốt trắng nõn mềm mại, nhẵn như tơ như đang ra lệnh cho nam nhân đừng ức chế gọi lên ham muốn chiếm hữu cô từ trong suy nghĩ.

Roạt——

Lớp quần áo trắng duy nhất còn lại trên người cô giờ đã thành miếng vải vô dụng nơi tay anh, thân thể vừa tiếp xúc với không khí lạnh đã run rẩy lên đáng thương. Anh cúi môi, anh vờn đầu lưỡi từng tác một liếm lấy cô, khiến cho mọi thứ trên người cô đều ẩm ướt.

"Nói, nói xem cô có muốn mang thai con tôi không?" – Giọng nói sâu nồng mang theo chút khàn đặc.

Anh không biết bản thân vì sao cố chấp, nghĩ đến tối hôm qua thấy cô nôn mửa nơi nhà vệ sinh, trong chớp mắt anh còn nghĩ cô mang thai. Thời điểm đó, tâm tình của anh có chút vui vẻ.

Cô nhếch môi, nhìn gương mặt anh tuần tựa như ma quỷ, mỹ mạo kinh người, giống như vật trân quý. Nhưng mà, cô quật cười lắc đầu, nhấn rõ từng chữ trong đầu cô — "Em không cần".

Cô không cần con cô trong tương lai cũng đáng thương như cô, sống trong một gia đình không có tình yêu. Cô có thể sống thêm vài năm không? Không có cô, Lạc Tư có tái hôn với Hách Liên Doanh Doanh.

Cô thật sự không dám nghĩ, Hách Liên Doanh Doanh sẽ đối đãi với con cô thế nào. Dù yêu anh, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ lưu lại kết tinh không tình yêu. Như vậy đối với con cô cũng không công bằng.

Phút giây nghe thấy đáp án từ cô, ánh mắt Lạc Tư trở nên đáng sợ, nụ cười trên mặt biến mất, đôi mắt chính là ánh mắt đỏ ngầu sôi sục huyết, từ bên trong đang bùng lên ngọn lửa muốn thiêu cháy mọi thứ.

"Được!! Tốt lắm!!"

Không chút thương hoa tiếc ngọc lật người Uyển Uyển lại, đem cô nằm sấp trên bàn. Không hề lưu tình xé nát quần cô, tiếp đó cời luôn lớp quần lót trắng.

Điều anh nói không hề giỡn, anh nhanh chóng kéo quần tây xuống, đem vật to lớn của bản thân sớm đã cứng ngắt đâm vào, Uyển Uyển thét chói tai. Một cái động thân, đột ngột xuyên vào, khiến cho cơ thể cô siết chặt không thể tiếp nhận nhất thời.

"A!" – Uyển Uyển đau kinh hô một tiếng, thanh âm vỡ ra.

Nhưng nam nhân phía sau không hề động tâm, ngược lại còn như lần đầu tiên mãnh liệt va chạm, giống như muốn đem cô xé ra làm hai....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 82

Lạc Tư cứ như vậy từ phía sau tiến vào cô, giống như động vật giao phối từng động tác đều đầy sự cuồng dã.

Cả người anh từ sau ra trước đều toát lên một loại khí phách cao ngạo, đầu ngón tay lạnh lẽo giữ chặt eo nhỏ của cô, mỗi lần va chạm đều mãnh liệt, tựa

như muốn chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô khiến nó trở nên mềm mại run rẩy từng đợt.

Cô cần môi kiên trì không phát ra âm thanh, mùi máu tanh từ miệng vết thương tràn ra, nơi khoe mắt ả một giọt nước trong suốt chảy ra. Là Lạc Tư, là người đàn ông mà cô từng yêu sao?

Mỗi lần di chuyển của anh vào cơ thể cô đều khiến cô tự hỏi như thế. Nhắm mắt lại, cố nhìn không bật khóc. Cô không thể nhận thua, cũng không thể cầu xin tha thứ.

Yêu một người cũng không cần thiết biến bản thân trở nên thấp kém như thế. Cô không yêu cầu anh hiểu cô hay yêu cô, chỉ hy vọng trong tương lai, sẽ có lúc anh nhớ tới cô thì mỉm cười, không còn oán hận không còn khúc mắc.

Nhưng yêu cầu như thế thật sự quá cao sao? Vậy phải làm thế nào, thật sự khó khăn đến như vậy sao?

Nước mắt từ trên gương mặt tái nhợt rơi xuống, giữa không trung lưu lại một vệt dài màu trắng, nước tích lại trên mặt bàn màu nâu.

Lạc Tư không phải không nhìn thấy nét mặt cô, lại như cũ vẫn cố tình tàn khốc, va chạm qua lại, càng lúc càng tàn nhẫn. Mái tóc theo động tác của anh cũng lay động, tạo ra trên trán một độ cong hoàn mỹ gợi cảm, đôi mắt màu tím thâm sâu, cảm siết chặt, không hề thả lỏng, thái độ lãnh cảm khiến người khác lạnh đến thấu xương.

Anh cúi người, bờ môi nhỏ bé lướt qua trên lưng cô, một mùi sữa tự nhiên từ da thịt toát ra khiến người khác chỉ cần chạm vào một lần sẽ không quên được. Nhẹ nhàng liếm cắn vào da thịt cô, để lại trên đó vô số vết tích giống như đang tỏ rõ quyền sở hữu, anh muốn mọi chỗ trên người cô đều đánh dấu hai chữ Lạc Tư —

Cho đến khi anh hôn đến vị trí lưng nằm ngay tim, đột nhiên nghe tiếng thở gấp từ miệng Uyển Uyển bật ra. Anh nhú mày, chậm rãi ngừng đầu.

Đôi mắt tìm kiếm, ánh sáng từ cửa sổ đổ vào khiến anh nhận ra sau lưng cô có một vết thương rất sâu, bầm tím lại trên làn da trắng nõn càng khiến người ta kinh tâm động phách.

Đó là..... Ngày hôm đó ở nhà Lê Nhiên Hi, một quyền của anh. Anh biết lúc đó lực đạo không nhỏ, nhưng không nghĩ tới thoát nhìn lại khiến người ta sưng sờ đến thế. Rõ ràng đã mười ngày trôi qua, nhưng tại sao vết tích vẫn rõ đến thế.

Đầu ngón tay chậm rãi chạm vào nơi vết thương bầm tím, nhận ra cơ thể cô đột nhiên cứng đờ, nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào.

"Rất đau có phải không?" – Giọng nói nhẹ nhàng của anh say lòng người, như tiếng đàn violon trầm ổn dễ nghe, mang theo chất khàn khàn đầy gợi cảm, giống như có một dòng chảy âm áp đổ vào lòng cô.

Nhưng cô như cũ không nói, quay đầu đi, cố gắng rút vật cực đại của anh trong cơ thể cô ra. Dần dần, mỗi cử động của anh trở nên thông thả, không hề kịch liệt như trước, mang theo sự dịu dàng lưu luyến.

Anh cuộn cơ thể của cô lại, nhưng vẫn như cũ chôn sâu trong cô, dễ dàng ôm lấy cô, tư thế này khiến anh càng tiến vào sâu..

Cả cơ thể cô mềm nhũn, hai chân chết lạng, miễn cưỡng tựa vào người anh mới chống đỡ ngồi dậy. Lạc Tư đem hai chân nhỏ của cô quấn chặt quanh eo anh, sau đó từng bước từng bước đi từ thư phòng về phòng ngủ.

Mỗi bước đi của anh đều khiến cho vật nóng rực cạ sát vào cơ thể cô, mỗi lần đều tạo ra luồng nhiệt lưu. Uyển Uyển cuối cùng nhẫn nhịn không nổi, từ trong yết hầu bật ra tiếng rên nhẹ nhàng nhưng tuyệt diệu. Một đôi cánh tay ngọc gất gao bám lấy cổ anh, nhắm mắt gối đầu lên vai anh.

Lớp vải đồ tây trên người anh va vào cơ thể cô, cảm giác thô sấp truyền đến, hơn nữa hạ thân bị anh dùng phương thức này tiến vào, cô như con búp bê tựa vào anh mặc anh bài bố.

Trở lại trên giường, anh vẫn không rút khỏi cơ thể cô. Nhìn người dưới thân làn da mềm mại ửng hồng, thân thể hoàn mỹ, anh cúi người xuống như đang cúi chào nữ thần, hôn lên vầng trán đầy mồ hôi của cô.

Mồ hôi mang theo hương vị ngọt ngào hào trợn với hương sữa. Cô thật sự là một đứa trẻ, trên người lúc nào cũng mang theo mùi sữa tự nhiên luôn câu dẫn anh sinh ra một loại ảo giác phạm tội.

Anh áp bàn tay to lớn của mình vào gương mặt nhỏ nhắn của cô. Uyển Uyển run rẩy, chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen mang theo ôn nhu. Cô say mê nhìn anh, không nói lời nào, chỉ nhìn.

Ngoại trừ lâu lâu phát ra tiếng ưm, cô không còn cảm giác gì cả, ngoại trừ cảm giác anh ở trong cơ thể cô mỗi lần đều tăng nhanh tần suất..

Cuối cùng anh cúi đầu thở hổn hển, phần eo thất lại, anh ở trong cơ thể cô phóng ra. Uyển Uyển cùng anh bay lên thiên đường, cũng cảm nhận được rõ ràng nằm mộng nóng bỏng của anh đang vùi sâu vào cơ thể cô.

Sau đó, cô chịu không nổi mà nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, Uyển Uyển bị tiếng nước chảy làm tỉnh giấc. Cảm giác âm ẩm của nước như có vô số bàn tay giúp cô mát xa, từ từ thức giấc, cô thoải mái ngâm lên một tiếng, hướng về phía nguồn nhiệt ẩm áp tiếp tục ngủ.

Đột nhiên một tiếng cười từ phía sau tràn đến, chất giọng khàn khàn gọi cảm, như thứ rượu nồng nàn làm say lòng người, âm thanh đó chỉ có thể phát ra từ một người.

Khoảnh khắc Uyên Uyên tỉnh lại, hai mắt đối diện với mặt kính màu trắng cao cấp, trong phòng tắm hơi nước bay lên. Xuyên thấu qua lớp kính, cả người cô tràn như nhộng đang tựa vào người của Lạc Tư, cùng nhau ngồi trong bồn tắm.

Thân thể cứng ngắc như đá.

Anh cũng nhìn về phía đối diện, ánh mắt sáng rực ở trong lớp kính đầy hoảng sợ, đôi môi của anh chậm rãi uốn cong, cúi đầu nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: "Không phải sợ, chỉ là tắm rửa thôi, anh sẽ không chạm vào em!"

Bàn tay to hất nước lên người cô, sau đó dùng ngón tay sạch sẽ của anh xoa nhẹ cơ thể đau nhức của cô. Không biết có phải là do không khí hay là cô đối với anh quá tin nhiệm nên mới thế này.

Quả nhiên ngay sau đó, cô trầm tĩnh lại, sau đó suy yếu nằm trong lòng anh, mặc anh giúp mình tắm rửa, chỉ là lâu lâu, tay anh vô tình xẹt qua nơi mẫn cảm của cô, khiến cô run rẩy.

Tay anh thật thoải mái khiến Uyên Uyên buồn ngủ. Nhưng anh giống như cố tình, mỗi lần cô vừa tiến vào mộng đẹp, rồi lại cảm giác bên tai truyền đến nhói đau.

Anh cắn vào vành tai cô rồi thả ra, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, sau đó hấp lấy: "Chúng ta sinh một đứa con được không?"

Cô rung mình, bối rối nhìn về phía đối diện, nhưng anh không ngừng đầu, mà đem mặt vùi vào trong cổ cô, ngửi lấy mùi sữa trên cơ thể cô.

Uyên Uyên cắn môi, cô không biết có phải anh chỉ là nhất thời nổi hứng hay không! Nhưng nếu anh thật sự muốn cùng cô sinh đứa con, cô nghĩ dù bản thân nhận hậu quả ra sao cũng không để anh thất vọng.

Nhưng cuối cùng, cô không trả lời anh. Tắm rửa xong, anh dùng khăn tắm bao lấy người cô, sau đó ôm đến chiếc giường lớn.

Ra trải giường vẫn còn mùi vị hoan ái của hai người, Lạc Tư lấy từ hòm thuốc ra một ít thuốc thoa, kéo người cô lại. Uyên Uyên cả người không còn chút sức, giống như búp bê thuận theo anh.

Đầu ngón tay sạch sẽ suốt mấy năm qua đều dùng đánh máy nay lại để ít thuốc thoa màu trắng lên tay rồi nhẹ nhàng bôi lên vị trí lưng bị bầm của cô.

Sau khi tắm rửa, da thịt cô càng thêm trong suốt, vết thương trên da ngày càng rõ ràng, giống như trên bức tranh sơn dầu đẹp để loang lổ những vết ghe người.

Anh thật cẩn thận giúp cô xoa thuốc, cô cả tối đều trầm mặc không nói thêm câu nào..

Ánh mắt Lạc Tư phức tạp nhìn cô thật lâu, sau đó xốc chân từ phía sau đem cô ôm vào ngực. Hiện tại mùi hương trên hai người đều như nhau, cơ thể nhỏ nhắn của cô như một đứa trẻ được lồng ngực của anh che chở. Ánh trăng đổ vào chiếu vào trên thân hai người, tạo ra cảm giác yên bình hài hòa.

"Ngủ đi" – Anh nói nhỏ, tay ôm lấy cô.

Uyên Uyên nhắm mắt lại, từ trong mắt chảy xuống một giọt nước thanh khiết cuối cùng biến mất trên tấm ra giường màu trắng.

Buổi sáng tiếng chuông điện thoại khiến Uyên Uyên bừng tỉnh. Giống như còn ngán ngạo cúi đầu nhìn thấy cánh tay màu mật ong đang để bên hông cô giữ lại, hình ảnh tối qua lại tràn về.

Cánh tay của anh hơi ngăm đen, đặt vào lớp da trắng xanh của cô càng nổi bật hơn có vẻ vô cùng khỏe mạnh. Cô ngẩng đầu, phát hiện tiếng chuông là từ đầu tủ trên giường vọng lại. Túi xách của cô không biết từ khi nào đã thu lại, nhưng tìm mãi cũng không thấy hộp thuốc tránh thai

Không rảnh bận tâm nhiều như thế, sợ đánh thức nam nhân phía sau, Uyên Uyên cẩn thận di chuyển người, sau đó lấy di động ấn nút nhận: "Alo, xin chào".

"Hách Liên, là tôi, Ngải Đức"

Uyên Uyên sợ run lên, mới nhớ tối hôm nay hứa đến bệnh viện: "Xin lỗi, Ngải Đức, tôi ngủ...!"

Thân thể cô đột nhiên bị chuyển đi, Lạc Tư không biết từ khi nào tỉnh dậy, đôi mắt màu tím mang theo tia đục ngầu, thân mật hôn vào môi cô, một tay chặn lấy cánh tay ngọt ngào của cô, điện thoại đặt ở bên tai cô cũng không thể chuyển đi.

Nghe thấy giọng Uyên Uyên là lạ, Ngải Đức hỏi: "Sao vậy Hách Liên, có phải không thoải mái?"

Lạc Tư gọi cảm câu môi, đôi mắt màu tím phóng ra tia phong tình, cúi đầu nhìn cô vẫn đang còn kinh hoàng, giọng nói của anh mang theo chút lười biếng do mới vừa thức giấc.

"Nói cho anh ta biết, em hiện tại đang làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Đôi môi của Lạc Tư gọi cảm tà mị mỉm cười, đôi mắt màu tím phóng ra tia phong tình, cúi người nhìn cô đang hoảng loạn., giọng nói của anh mang theo chút lười biếng do mới vừa thức giấc.

"Nói cho anh ta biết, em hiện tại đang làm gì!"

Uyển Uyển biết anh cố ý, bàn tay cùng miệng của anh không ngừng trêu chọc nơi hồng, không ngừng hôn lên nơi mẫn cảm của cô, tay còn lại giữ lấy tay cô, khiến Ngải Đức bên đầu dây kia có thể nghe rõ giọng nói của bọn họ.

Trên mặt bùng bùng đỏ, Uyển Uyển khắc chế tiếng rên rỉ, cố gắng ổn định hơi thở: "Tôi không sao, Ngải Đức có phải Hannah đã tỉnh?"

Lạc Tư cúi người mở miệng cắn vào đỉnh ngực bên trái, Uyển Uyển khẽ ưm một tiếng, anh bắt đầu mút lấy nó. Cả người cô run rẩy, mồ hôi tinh tế đổ xuống, mang theo mùi sữa bay vào mũi anh.

Ngải Đức nếu còn không biết bên kia đang xảy ra chuyện gì thì anh thật ngu ngốc. "À Hannah đã tỉnh. Nhưng hiện tại, cô ấy không muốn gặp tôi cũng không gặp ai cả. Tôi không còn cách nào, đành gọi điện cho cô. Nhưng mà, nếu cô lúc này không có thời gian tôi tới cũng được, tôi cúp máy trước" – Anh nói chuyện có chút mất tự nhiên, cảm thấy mình sáng sớm cắt ngang chuyện tốt của người ta vì vậy nhanh chóng ngắt điện thoại.

Đồng thời, Lạc Tư cũng thả tay, tay Uyển Uyển buông xuống di động bên tai rớt ra nằm trên gối. Uyển Uyển tỉnh đứng dậy đẩy nam nhân bên người ra để đi gặp Hannah. Nhưng đột nhiên, anh tách hai chân mảnh khảnh của cô ra, động thân, trong chớp mắt liền xuyên qua cơ thể cô.

"Ngô" – Không hề báo động trước liền bị anh xâm nhập Uyển Uyển kinh hô một tiếng.

Nửa người bị vật cực đại nóng bỏng của anh nhét vào, tối qua hôm qua bị anh tra tấn đến giờ vẫn còn sung bây giờ lại phải tiếp nhận anh lần nữa. Uyển Uyển kiềm không được đành rên rỉ, từ từ phát ra thứ âm thanh yêu kiều như bản nhạc êm ái tuyệt vời mà động lòng người.

Lúc cô tỉnh dậy đã giữa trưa. Bên cạnh không thấy ai cả, chỉ có trên mặt đất quần áo rơi to rơi tả chứng minh cho việc điên cuồng tối qua và sáng nay. Tuy thói quen hoan ái theo ngày của anh đã mất nhưng trong lòng vẫn xót xa.

Uyển Uyển chống đỡ cả người mềm nhũn ngồi dậy xuống giường. Nhưng mũi chân vừa tiếp xúc mặt đất thì giữa hai đùi bỗng chết lặng, vừa chạm đất cô đã mềm nhũn ngã lại vào giường.

Theo động tác của Uyển Uyển, một luồng chất lỏng ướt át giữa hai chân cô chảy ra. Cố gắng chịu đựng cơn đau nhức, Uyển Uyển đi vào phòng tắm rửa.

Tắm rửa xong, cô mở ngăn kéo bên giường, xuất ra viên thuốc nhỏ nuốt xuống cùng với nước. Sau đó ánh mắt dừng lại nơi túi xách đầu giường. Cảm lên quả nhiên không có hộp thuốc tránh thai.

Nhất định là Lạc Tư lợi dụng lúc cô ngủ say đã đem quăng nó đi. Từ tối hôm qua tới giờ anh không hề sử dụng bất kì biện pháp an toàn nào.

Cô nhủ mày muốn tìm hiểu xem đến cuối cùng anh muốn làm gì. Lắc lắc đầu, đem mấy suy nghĩ phiền muộn trong đầu dẹp đi, hiện tại quan trọng là bệnh tình của Hannah.

Còn mang thai..... Thôi thì thuận theo tự nhiên, vốn dĩ thân thể của cô căn bản không thể đậu thai cũng không chừng.

Lúc vào bệnh viện đã mười một giờ. Uyển Uyển thấy Ngải Đức ngồi bên ngoài phòng bệnh Hannah, vẫn là bộ đồ tối qua. Bờ vai rộng lớn buông thõng, nhưng vẫn như trước mang theo mị lực.

Cô cũng có chút xấu hổ chỉ cúi đầu không dám nhìn nam nhân, nhẹ giọng hỏi: "Hannah đâu?"

Ngải Đức ho khan, chỉ vào trong phòng: "Ở bên trong, cô vào đi. Cô ấy không muốn gặp tôi." – Nói xong nở nụ cười chua xót.

Uyển Uyển nhìn anh gật đầu, đẩy cửa phòng Hannah.

Hannah tựa vào giường, so với lần gặp trước cô gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt không có chút máu.

Nghe tiếng cửa mở, ánh mắt cô chậm rãi di chuyển nhìn thấy Uyên Uyên, hai vành mắt đã đỏ ửng, lệ rơi xuống.

"Hannah, cô khỏe không?" – Uyên Uyên đi đến bên giường, lo lắng nhìn cô.

Hannah bật khóc ôm lấy Uyên Uyên, đôi vai gầy nhỏ run lên. Uyên Uyên cũng muốn khóc theo, nhưng kiềm lại, trấn an vuốt mái tóc dài của Hannah, cô kiên nhẫn đợi Hannah trút hết mọi thứ trong lòng.

Một lát sau Hannah nhìn thấy lớp áo Uyên Uyên ướt đầm, chớp mũi ửng đỏ, có lỗi nói: "Xin lỗi Uyên Uyên, khiến quần áo dơ".

Uyên Uyên lắc đầu tỏ vẻ không sao: "Đã xảy ra chuyện gì vậy Hannah? Có thể kể cho tôi nghe không?"

Hannah nhìn cô cả nửa ngày rồi nói: "Ngài Đức cầu hôn".

Uyên Uyên dùng đầu ngón tay lau khóe mắt của Hannah: "Tốt rồi, Ngài Đức yêu cô như thế cô nên vui mới đúng không phải sao?"

Hannah lắc đầu: "Uyên Uyên, cô biết rõ tôi cũng rất khó sống. Cô hiểu mà không phải sao? Chúng ta đều thuộc cùng loại người, đều có thể rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào. Tôi làm sao có thể ích kỷ buộc Ngài Đức ở cùng tôi."

"Tôi biết tình cảm của Ngài Đức đối với mình, nhưng chỉ có thể giả vờ. Anh ấy đối với tôi rất tốt, yêu tôi, tôi biết tất cả. Nhưng mà, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rời khỏi thế giới này, rời khỏi anh ấy. Bỏ lại anh ấy, anh ấy sẽ lẻ loi. Làm sao tôi có thể làm thế?"

Từ trước đến nay đau khổ nhất không phải bỏ người kia đi mà sau khi đi rồi kẻ còn sống còn ở lại mới là kẻ đau nhất. Hai người đều có thể rời khỏi thế giới bất kì lúc nào, trái tim cô và Uyên Uyên như quả bom hiện giờ, có thể bất công bất cứ lúc nào không ai biết được.

Nếu đã như thế, cô lấy tư cách gì yêu Ngài Đức, cô lấy gì báo đáp lại được tình yêu cho anh.

Uyên Uyên nâng mâu than nhẹ một tiếng, ý của Hannah cô hiểu. Nhưng cô cũng hiểu cảm nhận của Ngài Đức. Nhẹ nhàng vỗ hai má, Uyên Uyên cười nhạt: "Nhưng Hannah, cô cũng thật ích kỷ cô biết không?"

Nghe lời Uyên Uyên nói, Hannah giật mình, nước mắt như rửa trôi tất cả, đôi mắt màu đồng trong sáng hiện lên tia khó hiểu.

Uyên Uyên nói: "Cô rất ích kỷ Hannah, cô cảm thấy nếu cùng Ngài Đức yêu nhau, tương lai nếu ly khai sẽ để lại nỗi đau cho anh ấy. Nhưng kỳ thật cô sợ nợ, sợ mình có lỗi với Ngài Đức, sợ nợ quá nhiều sẽ không thể bù lại"

"Nhưng mà, cô có từng nghĩ, nếu cô cứ như thế ra đi, chỉ còn lại Ngài Đức, chỉ sợ cô không thể che lấp vết thương lòng ngược lại còn khiến người khác nuối tiếc. Cô sợ mình mang trên lưng nhiều gánh nặng, nên lựa chọn trốn tránh, nhưng còn Ngài Đức? Ngài Đức chỉ muốn bên cô, yêu cô, chăm sóc cô, nhưng ngay cả cơ hội cuối cùng cô cũng không cho anh ấy. Chờ sau khi cô ra đi, những kỷ niệm ngọt ngào giữa hai người không hề có. Mất đi cô, Ngài Đức dựa vào gì để tiếp tục, dựa vào gì để nhớ cô?"

Nhưng càng như thế Hannah càng khóc dữ hơn, Uyên Uyên chưa xót cười, trong mắt đang nghĩ gì đó: "Tin tưởng tôi, cảm giác nhớ nhưng một người nhưng một chút hồi ức cũng không có rất khó khăn, rất chua xót".

Lau đi nước mắt của Hannah, cô thấy bản thân mình cũng giống như Hannah. Cô biết, Hannah đối với Ngài Đức không phải không yêu, mà là không dám yêu.

"Hannah, cô nói xem cô có yêu Ngài Đức không?"

Sau nửa ngày, Hannah ngượng ngừng gật đầu.

"Hannah, hãy cho cả hai cơ hội. Yêu nhau, dùng tất cả sức lực cho tình yêu này, không cần để lại những tiếc nuối cho hai người hiểu không? Trên đời này không còn chuyện gì hạnh phúc hơn là hai người yêu nhau".

Hannah nhìn cô thật sâu cuối cùng cũng mỉm cười.

"Hannah" – Phía sau truyền đến giọng nói khàn khàn.

Cả hai người đều nhìn về phía cửa, không biết Ngài Đức từ khi nào đứng đó, đôi mắt hẹp dài như thêu hoa sáng rực nhìn Hannah.

Uyên Uyên cho Hannah một nụ cười cổ vũ từ trong phòng lui ra, đóng cửa lại, trả lại không gian cho hai người. Bên trong phòng bệnh truyền đến tiếng khóc của Hannah.

Uyên Uyên lạnh lùng tựa vào vách tường, trên gương mặt nở nụ cười. Với cô mà nói, Hannah rất hạnh phúc, ít nhất bên cạnh cô ấy còn có Ngài Đức.

Còn cô? Bên cạnh có ai? Còn có ai có thể vì cô mà đau lòng, có ai có thể khóc khi cô mất đi?

Đây chính là sự thật tàn khốc nhất. Tàn khốc đến mức khiến cô mất hết cả hy vọng, cảm thấy cuộc sống thật mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Không ngờ Lê Nhiên Hi lại xuất hiện trên tin tức tivi.

Lạc Tư cả ngày đi làm, chỉ có Uyển Uyển cùng Hách Liên Doanh Doanh luôn trừng đôi mắt nhỏ chán ghét nhìn nhau, ở trong phòng ăn một bên thì coi tivi một bên thì chăm chú ăn cơm.

Uyển Uyển không hề thấy có gì lạ, cô chỉ muốn ăn cho nhanh rồi rời khỏi đây. Cô cùng Hách Liên Doanh Doanh không thể ngồi chung bàn, đây là chuyện từ nhỏ đến lớn mà ai cũng biết.

Đột nhiên trên tivi xuất hiện một loạt tin tức thu hút sự chú ý của Uyển Uyển. Cô từ từ ngẩng đầu nhìn vào màn hình tinh thể đối diện.

Hôm nay tin tức nóng hổi mới nhất: hai bên hắc bang của phố Đông và Phố Tây chỉ vì một quán bar mà xảy ra tranh chấp. Người chủ quán bar này Uyển Uyển cũng có biết, Nguyên Phi cũng từng kể qua với cô vài lần, nhưng Lê Nhiên Hi cho tới giờ cũng không muốn cho cô đến những nơi đó, nên rất khi đề cập đến.

Nhìn bóng người quen thuộc trên tivi, sắc mặt Uyển Uyển trắng bệch, thìa trong tay rơi xuống đĩa phát ra tiếng thật lớn, ngay lập tức Hách Liên Doanh Doanh cũng không vui quay đầu nhìn cô.

Nhìn Uyển Uyển tái nhợt coi tivi, Hách Liên Doanh Doanh lập tức hiểu ra. Trên mặt xuất hiện chút đùa cợt châm chọc, lạnh lạnh nói: "Có phải tình nhân xảy ra chuyện không? Tao nhớ rõ anh ta ở phố Đông rất nổi danh, xem ra nguy rồi, nghe nói hai bên hắc bang đều quyết sống chết với nhau, còn đụng tới dao, súng gì gì đó"

Không đợi Hách Liên Doanh Doanh nói xong, Uyển Uyển bật dậy muốn rời khỏi phòng.

Hách Liên Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng nàng, đôi mắt càng thâm sắc lạnh, rồi thỉnh thoảng nói: "Hách Liên Uyển Uyển, mày cũng thật giống mẹ mày đều là loại lẳng lơ, chỉ giỏi quyến rũ đàn ông nhất quyết không buông. Nếu mày thích tên Lê gì đó, không cần Lạc Tư! Mày có biết Lạc Tư tại sao lại cho tao ở đây không?"

Câu cuối cùng quả nhiên khiến Uyển Uyển ngừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Hách Liên Doanh Doanh âm hiểm cười: "Bởi vì không lâu nữa, anh ấy sẽ cưới tao. Mày nếu không muốn làm tình nhân, không muốn phá hoại hạnh phúc hôn nhân của em gái duy nhất này thì rút ra càng xa càng tốt, chạy đến chỗ Lê Nhiên Hi được lắm đó!"

Lời nói của Hách Liên Doanh Doanh sơ hở rất nhiều, nàng ta căn bản không biết Uyển Uyển và Lạc Tư đã kết hôn, cho nên mới nói Lạc Tư sẽ cưới mình. Kỳ thật chính nàng ta cũng không hiểu, Lạc Tư tại sao lại mang nàng đến đây rồi không hề đề ý tới. Từ trong thâm tâm, nàng ta cũng nhận ra trọng lượng của mình trong căn nhà này có bao nhiêu thua kém Uyển Uyển.

Nhưng lời của Hách Liên Doanh Doanh lọt vào tai Uyển Uyển lại trở nên hợp tình hợp lý. Lạc Tư từ trước đến nay không thích tiếp xúc người ngoài, cho dù có bao nhiêu phụ nữ nhưng chưa từng ngủ lại, càng tuyệt đối không mang về nhà. Còn Hách Liên Doanh Doanh lại là kẻ ngoại lệ.

Tuy rằng mỗi đêm Lạc Tư đều đến phòng cô, hơn nửa đêm nào cũng hoan ái đến vài lần, mãi đến khi cô ngủ đi. Nhưng sự thân mật về mặt thể xác không có nghĩa tâm ý sẽ gần gũi nhau, ngoại trừ trên giường còn lại lúc ở ngoài anh cũng không cùng cô nói nhiều hơn.

Anh cuối cùng có muốn ly dị với cô không?

Ánh mắt Uyển Uyển thì bình tĩnh nhưng cả người cứng ngắc. Không muốn quan tâm đến Hách Liên Doanh Doanh ở sau lưng, cô vội vàng thả bộ nhanh chóng biến mất khỏi nhà ăn.

Cô gọi điện cho Lê Nhiên Hi, biết anh không có việc gì nữa mới yên tâm. Nhưng Lâm Thụy Kỳ lại bị thương hiện đang nằm trong bệnh viện.

Chuyện này làm đến ồn ào như thế, nhưng rất may hai bên không ai giờ trò nên mọi chuyện nhanh chóng được thu dọn.

Uyển Uyển bắt taxi đi đến bệnh viện, trước cửa phòng Lâm Thụy Kỳ rất nhiều người, nhưng khi nhìn thấy Uyển Uyển ai cũng nụ cười đầy mặt, cũng không có ai ngăn cản đường đi của cô.

Nhưng mấy người này lúc này còn hồ hào đánh nhau bây giờ lại cười tươi như hoa khiến Uyển Uyển ngây ngơ trong chốc lát. Lát sau lại nghe Nguyên Phi, lần trước Lê Nhiên Hi bị thương, lúc cô đi bệnh viện thăm bị đám người này ngăn lại. Qua vài ngày, Lê Nhiên Hi bảo mọi người đến nhìn cô một lần,

đặn họ lần sau nếu Uyên Uyên đến không được ngăn cản, càng không được dùng vẻ mặt lạnh lùng đó để dọa cô.

Cho đến khi tin tức truyền xa vạn dặm, những người này đều tưởng Uyên Uyên là bạn gái đang quen, ai ngờ lần thứ hai cô xuất hiện lại đã kết hôn.

Sau Nguyên Phi lại nói, kỳ thật Lê Nhiên Hi đang chờ cô tới, dù chẳng biết là có có đến hay không, nhưng vẫn chờ. Nhưng có lẽ lúc cô biết điều này thì đã trễ.

Đi vào phòng Lâm Thụy Kỳ, nhìn một đám người vây quanh giường toàn đầu với đầu. Nguyên Phi đứng ở góc ngoài nhìn thấy Uyên Uyên liền hô to: "Tiểu gia hỏa, em đến rồi!"

Vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngoái đầu lại nhìn cô, Uyên Uyên cứng đờ người đứng ngay cửa, nhìn đám nam nhân trong bang như hung thần muốn giết người.

Lát sau một giọng nói khàn khàn từ góc phòng truyền đến, âm thanh không lớn nhưng lại nghiêm nghị, bình tĩnh.

"Mọi người ra ngoài cả đi, A Kỳ cũng cần nghỉ ngơi"

Là Lê Nhiên Hi.

Những người này đều nghe lời Lê Nhiên Hi, khẽ gật đầu, không dám chậm trễ nói đuổi nhau mà ra. Không còn ai cả, phòng bệnh trở nên yên tĩnh và rộng rãi.

Lê Nhiên Hi từ trong góc đứng dậy, đi đến bên cạnh Uyên Uyên, đón lấy giỏ hoa quả từ tay cô, không hề để ý Lâm Thụy Kỳ là người bệnh trực tiếp ném lên người anh.

"Đồ của cậu, ăn đi" – Lê Nhiên Hi nói.

Nhìn vẻ mặt âm lãnh của Lê Nhiên Hi, Lâm Thụy Kỳ bật cười: "Này này, cho dù đại ca không nói em cũng ăn, đây là giỏ hoa quả đầu tiên tiểu gia hỏa mua cho mà" – Nói xong còn vút cho Lê Nhiên Hi ánh mắt khiêu khích.

Ánh mắt kia rõ ràng muốn nói — xem này, lần trước đại ca bị thương cũng chưa được tiểu gia hỏa mua hoa quả cho!

Quả nhiên sắc mặt Lê Nhiên Hi tối lại

Uyên Uyên cười xùy một tiếng, kéo tay Lê Nhiên Hi, giúp anh báo thù Lâm Thụy Kỳ nói: "Lâm Thụy Kỳ, anh cứ ở đây dưỡng thương, còn em sẽ dẫn anh Nhiên Hi cùng mọi người đi ăn một bữa thật to"

Nghe thấy vậy, khóe môi Lê Nhiên Hi hơi cong lên, ánh mắt cũng không lãnh như trước, mà mang theo chút dịu dàng.

Lâm Thụy Kỳ nhú mày: "Tiểu nha đầu, anh cũng thương em mà".

Nguyên Phi lạnh giọng bảo lâm Thụy Kỳ: "Mày chừng nào thì biết thương chứ, sao tao không biết vậy?"

Nói xong câu đó, Lâm Thụy Kỳ ném nguyên quả táo về phía Nguyên Phi, anh dùng tay bắt lấy rồi ném về: "Đây là của tiểu gia hỏa cho mày, đừng có ném cho tao".

Nhìn hai người giống như hai đứa trẻ ném qua ném lại, Uyên Uyên mỉm cười nhìn họ, gương mặt nhỏ nhắn cũng ứng hồng hơn nhiều.

Lê Nhiên Hi giương mắt nhìn cô, đuôi tay vén tóc của cô ra sau tai, dịu dàng nói: "Lần sau đến không cần mua đồ như thế sẽ rất mệt".

Uyên Uyên ngẩng đầu nhìn Lê Nhiên Hi, chu môi: "Anh Nhiên Hi, em cũng không còn là một đứa trẻ nữa".

Lê Nhiên Hi nhú mày: "Thật sao? Em cao lên thế nào mà anh không thấy".

Chiều cao từ trước tới giờ luôn là khuyết điểm của Uyên Uyên. Do trái tim không khỏe nên cô trưởng thành rất chậm, nhiều năm như thế, anh cao lớn không ít, chỉ có cô vẫn như trước miễn cưỡng lắm mới tới vai Lê Nhiên Hi. Mỗi lần cùng nhau đi ra ngoài, ai cũng tưởng cô là em gái còn đang học sơ trung của anh, có người còn bảo cô là con gái anh

Uyên Uyên trẻ con hừ một tiếng, đám con trai bật cười. Mặt cô cũng không hồng lên, cầm lấy túi sách đặt lên giường bệnh, sau đó lấy mấy trái táo tính mạng đi rửa mượn cơ hội rời đi.

Lê Nhiên Hi nhìn cô bỏ đi nở nụ cười sùng nịch.

Thấy Uyên Uyên rời đi, Lâm Thụy Kỳ lại tiếp tục đề tài đang nói dở: "Đại ca, lần này chúng ta bỏ ra không ít tiền. Nếu chúng ta không thể dựa vào thế lực Mã Gia cũng nên kiếm hàng đem bán".

Lê Nhiên Hi thu hồi ánh mắt, mỉm môi không nói, sau nửa ngày lại lắc đầu: "Loại hàng này tuyệt đối không nên đụng vào"

"Nhưng, đại ca, chúng ta không thể chỉ dựa vào các khu vực này mãi được, anh em nhiều như thế làm sao nuôi sống nổi? Người bên ta càng lúc càng nhiều, không dựa vào thứ hàng đó căn bản không thể tồn tại" – Nguyên Phi cũng hiểu tình trạng không ổn.

Lệ Nhiên Hi trầm mặc không nói.

Lâm Thụy Kỳ biết anh bận tâm cái nói: "Về phía tiểu gia hỏa chỉ cần nói dối em ấy là được, đại ca, không nên hành động theo cảm tính, phải nghĩ đến anh em trong bang. Lần này bên phổ Tây làm một trận như thế, còn không phải bởi vì họ có kẻ chống lưng".

Đột nhiên có người vào cắt ngang lời Lâm Thụy Kỳ.

"Không xong rồi, Lệ ca! Tiểu thư Hách Liên ngất xỉu."

Hai mắt Lệ Nhiên Hi bật mở, đẩy ngã người kia, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, Lệ Nhiên Hi từ trên ghế đứng dậy. Nhìn qua lớp cửa kính quan sát thấy Uyển Uyển vẫn còn hôn mê, sắc mặt tái nhợt.

Nguyên Phi hỏi: "Bác sĩ, em ấy thế nào?"

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói: "Không có gì trở ngại chẳng qua thiếu máu hơn nữa lại thiếu chất nên dẫn đến ngất xỉu. Tôi vừa cho cô ấy truyền chất dinh dưỡng, một lát sẽ tỉnh thôi"

Lệ Nhiên Hi cùng Nguyên Phi thở phào.

Bác sĩ nhìn Lệ Nhiên Hi, châm chọc mở miệng: "Nhưng, theo phản ứng sợ bộ thì hình như cô gái đang mang thai, nhưng vì thời gian quá ngắn nên chưa thể xác định được, lát nữa tôi sẽ cho người kiểm tra hàm lượng HCG trong máu để chuẩn đoán chính xác hơn."

Đột nhiên, Lệ Nhiên Hi túm lấy áo bác sĩ nhấc lên, mũi chân cách mặt đất. Bác sĩ nhìn Lệ Nhiên Hi vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt tối đen khiến người ta có giác sợ hãi và nguy hiểm, trong tâm hốt hoảng.

Lệ Nhiên Hi rít qua kẽ răng hỏi: "Ông nói gì? Cô ấy mang thai?!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Bác sĩ bị Lệ Nhiên Hi làm cho sợ hãi, gật đầu liên tục. Nguyên Phi cũng bị tin tức này đập một cái vào đầu làm cho choáng váng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bác sĩ sau đó lại nhìn Lệ Nhiên Hi.

"Ông nói cho rõ ràng" – Hai mắt Lệ Nhiên Hi đỏ rực, nghiến răng từng chữ một.

Bác sĩ chưa bao giờ nhìn thấy Lệ Nhiên Hi như thế, vội vàng nuốt nước miếng nói: "Tôi chỉ là hoài nghi, thời gian quá ngắn cho nên chuẩn đoán có thể không chính xác. Nếu anh muốn chắc chắn chỉ có thể đợi cô ấy làm xét nghiệm máu, xem lượng HCG có đạt tới chuẩn mang thai không. Nhưng tôi nghĩ rằng tám chín phần là mang thai".

Bác sĩ đã nói thẳng như thế nhất định rất có khả năng, Lệ Nhiên Hi đồ ải buông ra, bác sĩ lách người lui ra xa ngay lập tức, tự hỏi bản thân có nên nói tiếp không.

Dù sao cái mạng này cũng quan trọng hơn.

"Còn một chuyện nữa"

Mắt Lệ Nhiên Hi đảo qua: "Nói!"

Bác sĩ cả người lại run rẩy: "Tôi tìm thấy trong túi xách của tiểu thư Hách Liên một lọ thuốc chuyên đặc trị cho bệnh tim. Nếu như cô ấy thật sự dùng thuốc này, dựa theo hàm lượng thuốc chứng minh cô ấy có bệnh tim bẩm sinh, người mang bệnh này không thích hợp để mang thai".

Nguyên Phi liên tiếp bị những tin tức này làm cho kinh hồn bạt vía, theo phản xạ hỏi: "Vì sao?"

Bác sĩ vẻ mặt tái nhợt, không biết Lệ Nhiên Hi phản ứng sao: "Bởi vì trong thời gian mang thai, máu tuần hoàn sẽ tăng khiến cho bên trái tim bị lệch, ảnh hưởng đến việc lưu thông của máu, khiến áp lực lên tim càng tăng. Hơn nữa, thân thể cô ấy như thế căn bản không thể chịu đựng nổi việc mang thai cho

đến khi sinh con ra."

"Nhưng loại thuốc này cô ấy cũng đừng nên uống nữa, tôi sẽ sử dụng thuốc an toàn cho thai phụ và thai nhi"

Bác sĩ rời đi, Lê Nhiên Hi vẫn đứng tại chỗ, mày nhú chặt, lọ thuốc đó bọn họ đều từng nhìn thấy Uyển Uyển uống qua, cho nên bác sĩ nói bệnh tim là có thật.

Nhưng nhiều năm như thế, bọn họ vẫn không biết. Còn cô lại giấu giếm suốt bao nhiêu năm.

Nguyên Phi than nhẹ một tiếng, quay đầu hỏi Lê Nhiên Hi: "Anh nên làm gì bây giờ? Lỡ tiểu gia hóa biết bản thân mang thai..."

Lê Nhiên Hi thần sắc chấn động nhưng nhanh chóng khôi phục lại, giọng nói kiên quyết: "Không thể, đứa trẻ này nhất định phải bỏ".

Nguyên Phi kinh ngạc há mồm: "Nhưng, em ấy nhất định không đồng ý!"

Lê Nhiên Hi mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt lạnh đến thấy xương: "Vậy thì phải làm sao? Bác sĩ đã nói, nếu giữ đứa trẻ lại tính mạng của Uyển Uyển sẽ khó giữ, anh không thể mạo hiểm như thế, càng không thể để Uyển Uyển mạo hiểm"

Nắng chiều buông xuống, đỏ rực một màu nơi cuối trời, đuổi theo sau là cảm giác lạnh lẽo khi đêm xuống, chiếu vào nơi mép giường ấm áp.

Trên giường bệnh, Uyển Uyển trần trọc tỉnh lại, nhẹ nhàng hấp háy mắt. Mùi thuốc tiết trùng quen thuộc, một màu trắng tinh. Hoảng hốt tỉnh dậy, cô mới nhớ lại buổi sáng ngất đi nơi hành lang bệnh viện.

"Em tỉnh rồi!" – Một giọng nói khàn khàn từ bên cạnh truyền đến.

Uyển Uyển quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt mệt mỏi của Lê Nhiên Hi phức tạp nhìn mình.

Cô gật đầu: "Em ngất đi sao?"

Lê Nhiên Hi vẻ mặt xót xa, bàn tay to lớn vuốt ve gương mặt cô: "Em không có việc gì, không có việc gì rồi!"

Uyển Uyển không hiểu hàm nghĩa trong câu nói của anh, nhưng ánh mắt lại nhìn hộp thuốc bên đầu giường, ánh mắt lóe lên, ngoài đầu nhìn về mặt bí ai của Lê Nhiên Hi, cô cắn môi, chần chừ mở miệng: "Anh biết cả rồi sao?"

"Phải, tại sao không nói cho anh biết bệnh của em" – Giọng nói của anh không hề có ý trách cứ nhưng Uyển Uyển lại cảm thấy áy náy.

"Anh Nhiên Hi, em không phải muốn giấu. Em chỉ là không muốn mọi người xem em như người bệnh, suốt ngày lo âu thấp thỏm, mỗi ngày sợ em chết đi, cảm giác như thế rất tệ. Em không muốn anh cũng như vậy".

Lê Nhiên Hi hít sâu, áp chế nỗi đau trong lòng, đứng dậy ngồi xuống đầu giường, kéo nhẹ cô tựa đầu vào ngực anh, đem chăn phủ kín như sợ cô biến mất, cánh tay cũng ôm cứng, siết thật chặt không thả ra.

"Em sẽ không chết đâu, Uyển Uyển. Anh sẽ không để em chết, nhất định không" – Hôn nhẹ lên trán cô, đôi mắt đen như mực lóe lên thứ ánh sáng kiên định không thay đổi.

Cô gật đầu, không trả lời, chỉ biết vùi đầu vào lồng ngực quen thuộc

Cô biết sự thật thì tàn nhẫn. Lúc cô mất mẹ, mất đi cha, mất đi Lạc Tư ngay cả lúc nằm mơ sẽ thấy.

Cô biết bản thân đến cuối cùng cũng sẽ mất đi, nhưng nghe lời Lê Nhiên Hi trong lòng lại chưa xót. Nhiều năm như vậy cô chưa từng oán trách ông trời đối với cô bất công, tất cả những bất hạnh đều đổ lên người cô, nhưng dù chỉ một lần cô cũng không oán không giận.

Ít nhất cô có Lê Nhiên Hi, dù cuộc đời ngắn ngủi nhưng không hề lẻ loi một mình. Năm mười tám tuổi trôi qua cô bắt đầu biết cảm ơn những gì đã nhận được.

Uyển Uyển kiên trì muốn xuất viện, Lê Nhiên Hi không lay chuyển được cô, đành đáp ứng. Lúc ngồi trên xe chở về nhà Lạc Tư, anh không nói gì cả.

Đôi mắt ngưng đọng đang suy nghĩ gì đó.

Xe từ từ dừng lại, đồ đồ điện căn biệt thự tĩnh lặng.

Uyển Uyển mở cửa xe thì nghe anh hỏi: "Liệu làm phẫu thuật có qua khỏi không?"

Cô quay đầu nhìn anh: "Có thể nhưng tỷ lệ thành công rất thấp".

"Nhưng vẫn có cơ hội sống sót đúng không?" – Đôi mắt sáng rực nhìn cô, bao nhiêu hy vọng chất chứa chờ câu trả lời từ cô.

Có cơ hội nhưng mà tỷ lệ không tỉnh lại nữa cũng rất cao. Những lời này, cô không đánh lòng nói cho anh biết, chỉ biết gật đầu.

Lệ Nhiên Hi thở phào: "Được, tiền phẫu thuật không cần em lo, anh sẽ nghĩ cách"

Uyển Uyển lắc đầu: "Không được, anh Nhiên Hi, chuyện này anh không cần lo".

Đột nhiên, anh lấp đầy môi cô, ngăn cản cô nói tiếp.

Cô giật mình, hai mắt mở to nhìn Lệ Nhiên Hi ở sát mình. Tâm giống như chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Đôi môi của Lệ Nhiên Hi thật khác với đôi môi lạnh giá của Lạc Tư, cảm giác ấm nóng như muốn làm tan chảy lòng cô. Bàn tay anh như con đại bàng giữ lấy đầu cô, tay còn lại thì nhẹ nhàng chạm vào da mặt cô, lực đạo ôn nhu xoa dịu, xem người trong tay mình là vật báu anh coi trọng nhất.

Ngược lại môi của anh cùng cô thân mật tiếp xúc, cẩn thận di chuyển. Trên môi Lệ Nhiên Hi thoang thoảng mùi thuốc lá tràn vào miệng cô, theo sát sau đó là đầu lưỡi trơn nhẵn nhẹ nhàng cạy mở môi cô ra, tìm cách thâm nhập vào thật sâu.

Từ đầu đến cuối Uyển Uyển chỉ biết ngây người ra.

Cô cùng Lệ Nhiên Hi chưa từng hôn nhau, chẳng qua chỉ đơn giản là anh em, hoặc cha con, chính vì thế chỉ có hôn lên trán hoặc chạm nhẹ vào má.

Mà môi chạm môi vẫn chưa từng xảy ra.

Cũng có thể nói, lúc này thần trí cô đã bay xa, chỉ thờ thật nhẹ, kinh ngạc nhìn hàng lông mi đen nhánh của anh so với con gái còn dài hơn tưởng chừng như có thể quét vào mặt cô.

Lệ Nhiên Hi lại cẩn thận dùng đầu lưỡi thâm nhập, sau đó thông thả ở trong miệng cô đảo qua lại, hấp thụ đôi môi xinh đẹp của cô. Nụ hôn này anh chờ đã lâu, cho nên mỗi hành động đều rất cẩn thận.

Từ từ chiếm lĩnh, lưỡi đan vào nhau, anh cảm giác được sự ấm nóng trơn nhẵn bên trong miệng cô, mang theo chút gợi tình. Đầu lưỡi ẩm áp liếm xung quanh hàm, trong đầu trống rỗng, chỉ có mùi sữa nhẹ nhàng từ người cô vây lấy anh cùng với hương vị ngọt ngào bên trong miệng cô.

Ánh trăng im lặng lửng lơ giữa trời, từ từ di chuyển, chút ánh sáng bạc hiện ra. Cuối cùng, cũng rời ra, anh thờ gấp buông đôi môi sưng đỏ của cô.

Lệ Nhiên Hi vén mái tóc hỗn độn trước trán của cô sang một bên, tỉnh tã nhìn vào mắt cô, ôm chặt, để chóp mũi của hai người chạm vào nhau.

"Anh Nhiên Hi..."

Cô như con thỏ nhỏ bị làm cho hoảng sợ, ánh mắt nửa tỉnh nửa mê, ngây thơ vô tội mang theo chút mê hoặc. Lúc cô nói ba chữ này, đôi môi mấp máy chạm nhẹ vào cánh môi anh, hạ thân của anh lại cuộn cuộn nhiệt lại bị anh hung hăng áp chế lại.

Hai mắt nhìn đôi môi sưng đỏ của cô bị mình làm cho ướt đầm, đôi mắt đen thẫm lộ ra sự thâm sâu. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào môi cô khiến Uyển Uyển run rẩy.

"Uyển Uyển, anh Nhiên Hi chưa bao giờ muốn làm anh em với em, cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn" – Giọng nói của anh khàn khàn, quanh quẩn bên trong xe.

Hai mắt Uyển Uyển dần dần trở nên trầm tĩnh, đôi môi cong lên yêu kiều. Giọng nói của anh nặng như đá, thô lỗ ném vào lòng cô.

Lệ Nhiên Hi cười nhạt, môi cong lên có chút tự chế giễu bản thân: "Có còn nhớ anh đã từng nói với em chúng ta hãy bỏ trốn đi không?" – Anh cười lắc đầu. "Những lời này chưa từng là lời nói đùa, Uyển Uyển. Anh rất nghiêm túc khi nói ra câu đó, trong lòng Lệ Nhiên Hi này, trừ em ra không ai không có gì quan trọng hơn cả".

Cô thở mạnh một tiếng, bị anh dọa thật rồi.

Lệ Nhiên Hi nhìn thoáng qua chóp mũi xinh xắn của cô, ánh mắt sáng rực: "Vì vậy, nếu em biến mất khỏi thế giới này, trong lòng anh cũng không còn gì để nuối tiếc. Em muốn để anh cũng chết cùng em sao?"

Hai mắt cô đầm lệ, lời nói của anh cô hiểu.

Anh kiên định chăm chú nhìn cô: "Em còn sống thì anh sẽ sống. Nếu em chết, anh cũng sẽ không còn sống nữa. Cho nên từ giờ trở đi, coi như là vì anh nên phải sống cho tốt, được không?"

Khóe mắt kiềm lại không để giọt nước trong suốt tựa thủy châu rơi xuống, cô gạt đầu, nước mắt đọng lại trên mi run lên, rồi trào ra, trên gương mặt cô để lại vệt nước màu trắng.

Thấy cô gạt đầu, trong đáy mắt Lê Nhiên Hi nở nụ cười, mang theo trong đó là tình cảm ẩn giấu suốt bao nhiêu năm.

Nếu là trước đây, anh sẽ vì cô mà che giấu đi tình cảm của bản thân cả đời này. Nhưng hôm nay, anh muốn ích kỷ một lần. Đem tính mạng của anh và cô buộc chặt vào nhau chính là muốn cô đừng buông tay. Bởi vì lúc này không chỉ có cô, mà còn cả tính mạng của anh.

Nhìn cô thông thả đi vào biệt thự, xem như vấn đề trước kia đã được lý giải. Lý do vì sao cô không dám cùng anh đi xe máy, vì sao cô việc gì cũng rất thông thả so với người khác, vì sao cô không thể cười thật lớn, không thể khóc thật to.

Thì ra là trái tim cô không cho phép.

Càng hiểu rõ ánh mắt càng trở nên đau đớn. Lê Nhiên Hi ngồi trong xe không nhúc nhích, gần nửa giờ sau, mới nên cánh tay rút điện thoại di động ra gọi.

"Anh" – Bên kia là giọng của Nguyên Phi nghe rất mệt mỏi.

"Cùng A Kỳ thương lượng lại lần nữa, hàng của Mã gia chúng ta sẽ nhận".

Nguyên Phi thật lâu không lên tiếng, suy nghĩ nửa ngày lại chẳng nghĩ ra câu hỏi nào hay. Trước đây, Lê Nhiên Hi thả hi sinh nhiều người cũng không đồng ý dính vào thuốc phiện. Hôm nay đồng ý nhận hàng của Mã Gia chắc hẳn là vì Uyển Uyển. Vì cái gì thì trong lòng anh cũng đã có đáp án.

Giọng nói nghèn nghẹn, Nguyên phi khẽ đáp: "Được, em sẽ lo".

Tắt điện thoại, về mệt mỏi lại hiện lên trên mặt Lê Nhiên Hi, anh dùng tay đè hai huyệt thái dương, ánh mắt nhú lại, rãnh giữa hai mắt càng thêm sâu.

Dính vào thứ hàng đó, từ nay về sau, bọn họ sẽ không có cách nào gột rửa trôi ra khỏi bùn đen. Nhưng anh không hối hận...

Qua vài ngày, Lê Nhiên Hi lại đến bệnh viện, nhưng không phải vì vết thương của Lâm Thụy Kỳ mà là vì kết quả kiểm tra hàm lượng máu. Nhìn thấy kết quả, tuy trong lòng sớm đã chuẩn bị nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác giá lạnh.

Dương tính.

Quả nhiên Uyển Uyển đã mang thai con của người đàn ông đó. Một cơ thể nhỏ bé như cô, lại không được khỏe, nay lại mang thêm một sinh mạng nhỏ đang dần dần lớn lên trong cơ thể.

Nhưng anh biết nói sao với cô? Nói thế nào để khuyên cô bỏ đứa trẻ này đi?

Anh yên lặng rút một điếu thuốc, khói trắng lượn lờ trong căn phòng nồng đậm mùi thuốc. Lê Nhiên Hi mở cửa sổ, đêm nay trời không trăng, không có sao, cảnh đêm chỉ là một màu đen tối.

Anh lấy điện thoại di động gọi cho Nguyên Phi, thật lâu sau mới có người nghe máy: "Giúp anh tìm số điện thoại của Lạc Tư – Fiji Siqui, ngay lập tức"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Sáng sớm, ánh nắng chói lòa lọt qua khung cửa sổ chiếu xuống lớp sàn tạo nên một màu vàng nhạt như bột phấn.

Lạc Tư như mọi ngày đứng sáu giờ sáng lại thức giấc. Chỉ có vào buổi sáng, đôi mắt màu tím mới mất đi sự sắc bén khiến người khác sợ hãi, trong mắt xuất hiện màu tím nhạt như thủy tinh tím cực kỳ trong suốt.

Quay đầu, nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang ngủ rất ngon, hơi thở ngắn và nhẹ, tưởng chừng như không thể nghe thấy. Hàng lông mi dài chạm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô để lại bóng màu đen, nó khiến cho màu sắc nhợt nhạt trên da cô càng nổi bật, Chỉ có đôi môi kia có chút phồng hồng khê hé mở.

Ánh vàng rực rỡ phản chiếu tạo nên một luồng sáng nhàn nhạt, ôn nhu như sa, dần dần lan ra khắp gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say trong ngực, má lúm đồng tiền ẩn sâu. Cô im lặng ngủ bên cạnh anh, mái tóc hỗn động che lấp đi cơ thể mềm mại của cô, trong lúc ngủ khóe miệng khẽ cong lên tạo thành hình vòng cung khiến người khác càng thêm yêu thương.

Lạc Tư vươn tay chạm nhẹ vào má cô, đôi mắt trở nên sâu thẳm, nhìn dáng vẻ lúc ngủ say của cô không hề chớp mắt.

Gần đây, cô hình như ngủ nhiều hơn. Có nhiều buổi chiều anh ngẫu nhiên về sớm đã nhìn thấy cô nằm trên giường, không hề để tâm nhắm mắt ngủ say. Mary có lúc cũng báo cho hành biết về hoạt động của cô, anh biết cô đã không đi học nữa, chuyên tâm làm phụ nhân của anh.

Nhưng mà dáng vẻ nhỏ nhắn của cô, chỉ mới đầy mười tám tuổi đã trở thành bà chủ của một gia đình, bất luận thế nào, anh cảm thấy cô bây giờ giống như đứa trẻ nhỏ.

Chỉ khi hai người hoan ái, lúc tiến vào cơ thể cô, anh mới giật mình bừng tỉnh — kỳ thật, cô đã trưởng thành, đã là nữ nhân của anh.

Từ khi hai người trở thành vợ chồng đích thực, anh nhắm nháp sự ngọt ngào ngây ngô của cô đến điên cuồng, ngay cả một kẻ cuồng công việc như anh cũng đã bị muợn mấy lần. Nhiều khi anh cũng tự phi nhỏ bản thân, anh yêu cầu mọi thứ đều hoàn mỹ nhưng cũng phá lệ vài lần vì cô.

Nhưng dù là thế, anh cũng không thể buông cô ra. Nhìn cô dưới thân anh thờ gấp, nỉ non, khóc nức nở, cảm nhận cô hít thở không thông, lửa nóng bao bọc xung quanh, đồng thời cảm giác trống rỗng trong lòng mười mấy năm trong nháy mắt đã được lấp đầy.

Cảm giác như vậy thật tuyệt, cho nên anh không biết điểm dừng, giống như đứa trẻ mới động dục lần đầu, mỗi ngày đều quán lấy cô ở trên giường không ngừng hoan ái, mãi đến khi cô ngắt đi mới thôi. Bởi vì anh cảm giác dù là nữ nhân nào cũng không thể thỏa mãn tâm hồn anh.

Thời gian trôi qua, rõ ràng đã tỉnh giấc nhưng anh không hề rời giường, ngón tay thon dài nghịch ngợm nhẹ nhàng đào qua bờ môi Uyển Uyển, vuốt thẳng hồi lâu, chỉ nghe cô ưm một tiếng, lông mày nhú chặt, nặng nề ngủ.

Khóe môi cong lên tạo thành hình cung, sau đó trượt dài trên người cô để đầy vết hôn từ cổ xuống xương quai xanh, rồi tuần tra xuống phía dưới... Cuối cùng, vòng quanh hai vật tròn trước ngực cô, dừng lại phía trên bụng.

Anh nói muốn một đứa con, không phải xúc động, cũng không tự hỏi bản thân tại sao lại thế, Chỉ cảm thấy đứa trẻ đó sẽ giống như kiếp sau của cô, giống y như cô.

Ngón tay đặt trên bụng cô lưu luyến vẽ thành một vòng trên da thịt, tưởng tượng ra nơi đó đang chứa con của hai người, cái mũi sẽ giống ai? Miệng giống ai? Mắt là giống cô đen tựa rừng sâu lúc nào cũng trong suốt vô tội, hay giống gia tộc anh- màu tím?

Dường như bị anh quấy nhiễu, Uyển Uyển ưm một tiếng, lông mi khẽ rung lên, đôi mắt mờ mịt bị một lớp lụa mỏng bao phủ, chậm rãi mở ra, cực kỳ mê người.

Cô nhìn anh rất lâu, ngơ ngẩn cả người. Tựa như vẫn đang ngủ mơ vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Lạc Tư nhú mày, chờ đến khi nào cô mới nhận ra sự tồn tại của mình.

Nhưng đành phải để anh thất vọng.

Hai mi mắt cô giật giật, ô ô hai tiếng, cuối cùng dường như còn rất buồn ngủ, lại khép kín mắt tiếp tục ngủ. Nhưng cô lại giống như con mèo nhỏ đi tìm chỗ ấm áp, hướng vào lòng anh, chớp mũi cọ cọ vào ngực đầy vẻ lười biếng, hai cánh tay nhỏ nhắn vắt qua thắt lưng rắn chắc của anh, tựa vào ngực anh, cảm thấy mỹ mãn rồi lại ngủ say.

Dáng người cao lớn của anh nếu so với cô thì cô rất nhỏ. Tuy rằng chân dài, tỷ lệ đường cong hoàn mỹ, nhưng lúc rúc người vào lòng anh chỉ giống như một cô gái mới lớn. Nhất là khi cô ngủ không hề để tâm gì cả, cả người toát ra mùi sữa tự nhiên.

Lạc Tư đứng dậy đã bây giờ, phải đi tắm, thời gian không còn sớm nữa.

Lúc từ phòng ngủ đi khỏi, anh đứng ở cửa ngoái đầu nhìn lại, cô vẫn ngủ say, hoàn toàn không hề có ý tỉnh lại. Tay đặt lên nắm cửa, anh bắt đầu đi lắc đầu, nhưng không nhận ra lúc này trong mắt anh đang lóe lên chút sùng nịch rất nhỏ không dễ phát hiện ra.

Ở dưới phòng khách, Hách Liên Doanh Doanh đợi rất lâu, nhìn thấy Lạc Tư ở cửa, vội vàng ngẩng mặt nở nụ cười xinh đẹp nghênh đón.

Ai ngờ Lạc Tư xem như không thấy, chẳng hề chớp mắt, căn bản như không thấy cô, hai chân thon dài sải bước qua cô.

Hách Liên Doanh Doanh cắn môi, cảm giận nhìn về phía cửa phòng Uyển Uyển, sau đó đuổi theo.

"Anh Lạc Tư! Anh Lạc Tư!" – Cô đuổi theo, thờ khê.

Lạc Tư dừng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn. Dáng vẻ anh tuấn sắc bén dưới ánh nắng mặt trời càng tỏa sáng, giống như cây thuốc phiện đang nở hoa rất đẹp nhưng lại chết người.

Anh đứng đó, tỷ lệ cơ thể hoàn mỹ, từ thắt lưng cho đến đôi chân dài đều gợi cảm, tựa như được một họa sĩ cổ đại vẽ rất tỉ mỉ phác họa nên ngũ quan, hơn nữa tuấn nham như vĩnh hằng không hề vương bụi trần, lãnh đạm, khiến cho anh càng toát ra sự cao ngạo, lạnh lạnh khiến người khác không thể

kháng cự lại sức quyến rũ đó.

Trong mắt Hách Liên Doanh Doanh hiện lên sự si mê, dường như chưa nhìn thấy nam nhân nào vừa đẹp vừa cường đại đến thế. Nhưng người đàn ông này tâm tư lại thâm trầm không ai có thể đoán ra anh nghĩ gì.

Dù như vậy, Hách Liên Doanh Doanh cũng chỉ biết dự đoán anh, mặc dù trong lòng có chút e sợ nhưng cô sẽ không tiếc. Còn Hách Liên Uyển Uyển chỉ là loại con rơi bên ngoài, căn bản cô không coi ra gì.

Cô xoay xoay thắt lưng, dáng vẻ tiêu sái thướt tha, cười tươi nhìn Lạc Tư, còn mắt Lạc Tư khẽ nhũn lại, đôi mắt trở nên lạnh hơn.

"Có việc sao?" – Giọng nói trầm thấp, mang theo chút ngái ngủ, có chút lười biếng khàn khàn.

Hách Liên Doanh Doanh gật đầu: "Em có chuyện muốn nói với anh".

"Tôi đang rất vội" – Nói xong, anh xoay người bỏ đi.

Hách Liên Doanh Doanh sửng sốt, vội vàng chạy đến trước mặt anh: "Em muốn nói, em ở nhà anh cũng không hay cho lắm, mẹ và cha đều hỏi quan hệ giữa chúng ta, em không biết nên trả lời họ thế nào!"

Nói xong, cô trộm liếc mắt, nhìn xem anh có phản ứng gì.

Đáy mắt Lạc Tư hiện lên chút mỉa mai khinh thường cùng chán ghét, đường cong trên mặt càng tràn ngập lệ khí. Hai tay anh vòng trước ngực, tạo nên sức ép khiến cô thiếu chút nữa nghẹt thở: "Vậy cô cảm thấy nên trả lời ra sao? Bạn gái của tôi? Hay vị hôn thê?"

Hách Liên Doanh Doanh đỏ bừng mặt, nhưng không phải đỏ vì xấu hổ mà vì nhận ra ý tứ đùa cợt châm chọc trong lời nói quá mức rõ ràng của anh.

Đáy lòng cô giận dữ: "Vậy anh xem em là gì? Tại sao lại để em ở lại nhà anh? Chẳng lẽ anh muốn cùng nghiệt chủng kia ở cùng nhau? Nó chỉ là con gái của một ca sĩ?"

"Cô nên biết tôi vì cái gì mới cho cô ở đây! Cô là em gái Uyển Uyển không phải sao?" – Giọng nói anh càng lạnh hơn.

Hách Liên Doanh Doanh kinh ngạc trở mắt: "Thì ra, anh thật sự vì nó mới để em ở đây?"

Lạc Tư không đáp, hai mắt lạnh như băng ngàn năm: "Tôi không muốn nghe thấy từ miệng cô những từ như vậy để hình dung cô ấy, nếu không cô sẽ ném thù thù đoạn của tôi!"

Cô bị ánh mắt của anh làm cho hải hùng đến mức không nhúc nhích nổi, nghe thấy anh che chở cho đứa con rơi kia, trong lòng Hách Liên Doanh Doanh nổi lên lòng đỏ kị cùng ghen ghét vô hạn.

Ánh mắt đầy lửa hận nhìn chằm chằm theo bóng lưng Lạc Tư rời đi, cô cười lạnh: "Hừ! Anh coi nó như trân bảo, còn tôi anh coi như cây cỏ. Anh có biết nó ở sau lưng anh để cho anh đội bao nhiêu mũ xanh không, anh còn giống như kẻ ngốc che chở nó"

Quả nhiên, Lạc Tư đã có ý rời đi nhưng khẽ dừng lại, đôi mắt nheo nheo hiện lên chút hung ác, nguy hiểm nhìn cô: "Nói cho rõ ràng".

Hách Liên Doanh Doanh đi tới, trong tay cầm phong thư, đặt vào tay Lạc Tư.

"Nhìn cho kỹ, thì anh sẽ hiểu, loại con gái đó vĩnh viễn sẽ không thể biến thành gái nhà lành"

Lạc Tư trở nên âm trầm, mở phong thư Hách Liên Doanh Doanh giao cho. Bên trong là một xấp ảnh, bởi vì trời tối đen nên ảnh chụp cũng không tốt lắm. Nhưng vẫn có thể nhìn rất rõ hai người trong xe đang hôn nhau là ai.

Biểu hiện của Lạc Tư vẫn như trước không hề gọn sóng, chỉ là cả người càng toát ra khí lạnh, tay siết chặt, ảnh chụp trong tay anh bị nắm đến gãy.

Nhìn thấy như vậy, Hách Liên Doanh Doanh khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Từ ngày hôm đó, Uyển Uyển cũng không còn gặp Lệ Nhiên Hi. Cô nghĩ rất kỹ về mối quan hệ của hai người, nhưng càng nghĩ càng thấy loạn. Đạo này

Lệ Nhiên Hi đường như rất bận việc, lần nào cô gọi tới cũng là máy bận hoặc nghe giọng rất mệt mỏi.

Anh lại không ngừng bảo cô nghỉ ngơi đều đặn, đừng có chạy lung tung, cô thấy anh khẩn trương quá độ, lại không biết được nguyên nhân thật sự khiến anh lo lắng là gì.

Cùng ở với Mary cả sáng, Uyển Uyển mang theo hộp thức ăn ngồi vào xe đi đến công ty của Lạc Tư. Lúc xuống taxi, bước vào bên trong cửa đại sảnh, mọi người đều mang vẻ mặt hết sức quý bí. Theo lý mà nói, nơi này không phải phòng hành chính, nhân viên công ty lui tới không nhiều, vậy mà lúc này lại đầy người, trông không giống nhân viên Fiji-Siqi. Uyển Uyển chăm chú nhìn.

Lúc đó một người đàn ông được ba vệ sĩ bao lấy ở trung tâm, trong lúc vô tình nhìn lướt qua, Uyển Uyển thấy rõ được đó là ai trong mắt lên sự kinh ngạc rồi biến mất. Rất nhanh khôi phục thần sắc ban đầu.

Uyển Uyển nhún nhún vai, không muốn tỏ ra quên biết, liền đi theo hướng ngược lại.

Lúc này, thang máy 'Keng' một tiếng, có người vội vã từ thang máy chạy ra, là trợ lý hay ở bên Lạc Tư. Uyển Uyển tính gọi anh giao hộp cơm, nhưng trợ lý lại đi thẳng qua cô, gọi: "Mã gia!"

Trung niên nam tử bị vây lấy dừng bước, xoay người lại

Trợ lý gật đầu nhìn ông ta, đưa thứ cầm trong tay giao ra: "Mã gia, ngài quên mất thứ này".

Người đàn ông gọi là Mã gia vừa nhìn thấy vật mặt mày liền hớn hờ: "Thật ngại quá, ngại quá".

Uyển Uyển tò mò liếc mắt nhìn vật trong tay lập tức hiểu đó là chi phiếu.

Nhìn đoàn người Mã gia rời đi, trợ lý thở hắt, xoay người, đứng thẳng sang một bên nhìn thấy Uyển Uyển liền nghênh đón: "Hách Liên tiểu thư lại tới đưa cơm sao?"

Uyển Uyển gật đầu cười: "Đúng vậy, phiền anh đưa giúp cho Lạc Tư".

Trợ lý nhận lấy: "Hôm nay không lên sao?"

Uyển Uyển lắc đầu, tuy mỗi ngày cô đều đưa đồ ăn tới, vẫn không đi quấy rầy Lạc Tư. cô biết Lạc Tư từ trước tới nay công tư rõ ràng, càng không thích ở công ty nhìn thấy cô.

"Đúng rồi, người lúc này là ai?" – Cô hỏi.

Trợ lý sững người, ấp úng đáp: "Àch, là đối tác của tổng tài".

Thấy trợ lý không muốn biết lộ, Uyển Uyển cũng hiểu mình có hơi nhiều chuyện. Mím cười, trên má xuất lúm đồng tiền sâu: "Đồ ăn còn nóng, dạ dày Lạc Tư không tốt, đừng quên nhắc anh ấy ăn. Trần tiên sinh, tôi đi trước".

Giữa tháng 4 thời tiết ấm hơn nhiều. Có lẽ vì là mùa xuân, Uyển Uyển cảm thấy mình ngày càng mê ngủ. Trước kia vì bệnh tim, mỗi ngày đều ngủ đúng mười giờ, nhưng mỗi lần ngủ dậy đều cảm thấy tinh thần phấn chấn, toàn thân thoải mái.

Nhưng hiện tại, cô cả ngày đều nằm trên giường, ngủ suốt mấy giờ cũng không thấy đủ, cả người mệt mỏi không có sức.

Còn Lạc Tư đối với cô cũng không như trước. Trước kia dù đối với cô lạnh lùng, dù không thích cùng cô nói chuyện, nhưng có một khoảng thời gian cô cảm thấy thái độ của anh đã cải thiện, hơn nữa tới đến thường xuyên cùng cô hoan ái, mãi đến khi cô chịu không được nữa mới thôi. Nhưng gần đây, anh khôi phục thái độ như trước, không chỉ lạnh mà có thêm cảm xúc gì đó rất lạ.

Ngược lại anh đối với Hách Liên Doanh Doanh càng quan tâm hơn, trước mặt cô thân mật, sau đó ăn cơm nói chuyện phiếm, đôi khi còn phụ họa vài câu, cùng Hách Liên Doanh Doanh nói đùa.

Xem cô như người thừa, đứng dưng không để tâm.

Anh từ trước đến nay khiến người ta không đoán được tâm tư, hiện tại càng sâu thêm. Suốt nửa tháng qua, anh không nhìn mặt cô lấy một lần.

Buổi chiều, sau khi đưa cơm cho Lạc Tư, Uyển Uyển đến bệnh viện nhận kết quả kiểm tra.

Gõ cửa phòng chú Lê, đẩy vào.

"Chú Lê, cháu tới rồi. Ngài Đức, anh cũng ở đây sao?" – Đi vào, cô đem phần cơm trưa đặt lên bàn chú Lê.

Vốn định hỏi Ngài Đức ăn cơm không, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ quý dật của anh nhìn mình, Uyển Uyển cảm thấy có chút bất thường. Quay đầu lại nhìn chú Lê, sắc mặt bình tĩnh, không hề vui vẻ.

Cô đứng tại chỗ, cắn môi: "Có phải xét nghiệm xảy ra vấn đề?"

Chú Lê than nhẹ, không đáp, chỉ đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Ngái Đức nhìn thoáng qua chú Lê, đôi mắt phượng hẹp dài ẩn chứa chút mâu thuẫn.

Do dự Ngái Đức đáp: "Uyển Uyển gần đây cô có cảm thấy không khỏe ở đâu không?"

Cô cả kinh, máy móc lắc đầu.

"Tim có vấn đề sao?"

Ngái Đức lắc đầu: "Không phải trái tim, mà là bụng có vấn đề".

"Bụng" – Cô không hiểu.

Chú Lê xoay người lại, đem băng xét nghiệm thô lỗ quăng mạnh lên bàn, phát ra tiếng thật lớn.

"Hách Liên Uyển Uyển, cháu đang suy nghĩ gì vậy?!"

Uyển Uyển bị tiếng động làm giật mình, trước đây cũng chưa thấy chú Lê giận dữ vậy, lui về sau vài bước, kinh hãi nhìn.

Ngái Đức bật dậy, dùng thân hình cao lớn che lấy Uyển Uyển ở phía sau: "Lê tiên sinh, có chuyện gì từ từ nói, có thể không phải lỗi của cô ấy".

"Không phải lỗi của nó?" – Chú Lê nổi giận dùng dùng nhìn Uyển Uyển núp sau lưng Ngái Đức: "Nó cũng không phải là trẻ con!! Chẳng lẽ không biết dùng thuốc tránh thai sao? Nó không biết mang thai sẽ tạo thành áp lực lên tim thể nào sao?"

Uyển Uyển kinh ngạc, hai mắt mở to, môi hé mở: "Chú nói... con..."

Chú Lê hung hăng trừng mắt nhìn, giận dữ hỏi: "Hách Liên Uyển Uyển, cháu nói cho chú biết, cháu còn muốn sống nữa hay không?!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Cô kinh ngạc nói không nên lời, chỉ đứng bất động nhìn chú Lê lửa giận phùng phùng.

Gương mặt ông siết chặt, hai mắt đỏ bừng chứng minh tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cô mang thai?

Bàn tay trắng nõn đặt lên nơi bụng, đôi môi anh đào hé mở, dường như vẫn chưa tỉnh táo lại sau cơn hoảng sợ. Không thể dùng từ ngữ nào để hình dung cảm xúc cô lúc này, vừa hoảng loạn không biết làm sao, lại cảm thấy thật may mắn, nhưng một cơn sóng lớn không ngừng đập vào trí óc cô khiến cô tỉnh táo lại.

Sau lần đầu tiên, cô không uống thuốc tránh thai. Lúc ở cùng Lạc Tư, cũng không hề dùng biện pháp an toàn. Cho đến hôm nay, cô cũng biết cơ thể mình yếu như thế căn bản không thể mang thai đứa con này.

Nhưng nên bỏ hay giữ lại?

Cô nhắm chặt hai mắt, đợi cơn khiếp sợ qua đi, sau đó để bản thân thật vui vẻ thoải mái. Có lẽ cô cũng không cần giữ mãi cảm giác xui xẻo trong lòng, là cô thuận theo bản năng mà mang thai con anh, buông thả bản thân, dung túng anh.

Chú Lê nhìn thấy Uyển Uyển nở nụ cười, lửa giận càng tăng: "Hách Liên Uyển Uyển, cháu có biết mình đang làm gì không? Mang thai? Ai cũng có thể sinh con, nhưng cháu thì không thể!"

Uyển Uyển mở mắt, đứng phía sau Ngái Đức nhìn chú Lê, cô biết chú ấy lo lắng, nhưng sự việc đã thế, ngoại trừ chấp nhận còn có thể làm gì.

"Bỏ đứa trẻ này đi!" – Chú Lê lạnh giọng nói một câu khiến gương mặt cô trong phút chốc tái nhợt.

"Chú Lê, chú biết rõ cháu không muốn mà" – Cô lắc đầu, hốc mắt ửng đỏ.

Chú Lê nhượng mắt, trong mắt có chứa sự thất vọng: "Sinh con có ý nghĩa gì? Cháu có biết không? Ý nghĩa là cháu không phải là một người, mà trên

lưng còn phải gánh thêm tiểu sinh mệnh. Với cơ thể hiện này của cháu có thể làm gì cho đứa trẻ? Chẳng lẽ cháu muốn như mẹ mình, vừa sinh cháu xong đã ra đi, sau đó để cháu thành kẻ không cha không mẹ là một cô nhi? Đây là trách nhiệm thiêng liêng của một người mẹ sao, Hách Liên Uyển Uyển?!"

Cô lắc đầu, hốc mắt ửng hồng: "Cháu không biết, nhưng con cháu không phải là cô nhi, ít nhất nó còn có cha, có Lạc Tư mà!"

"Vậy còn cháu thì sao?" – Chú Lê rống lên.

Nước mắt cô tràn ra, ai cũng biết nếu đứa trẻ này sinh ra thì cô sẽ thế nào. Trái tim cô căn bản không thể chịu nổi việc mang thai, cùng với áp lực lúc sinh con. Cô sẽ chết, sẽ ra đi khỏi thế giới này.

Uyển Uyển trầm mặc, chú Lê hít thở thật sâu vài lần, mới áp chế được cơn giận, ông mệt mỏi ngồi xuống ghế sau bàn làm việc, dường như việc này đã khiến ông già đi.

Về mặt đồ dẫn, giọng nói ông khàn khàn: "Từ ngày chú mười bảy tuổi, chú đã chăm sóc cháu, chú luôn coi cháu như con gái mình. Tận tâm tận lực tìm cách chữa bệnh tim cho cháu, chiếu cố cháu suốt mười một năm. Hách Liên, đây là sự báo đáp cháu dành cho chú sao? Chú vất vả bao nhiêu năm, chỉ mong muốn khi cháu 18 tuổi sẽ có thể làm phẫu thuật không phải sao?"

"Chú Lê" – Uyển Uyển cắn môi, giọng nức nở, lắc đầu, nước mắt tuôn chảy.

Chú Lê không nhìn cô, chỉ than nhẹ một tiếng: "Hách Liên, cháu khiến chú thật thất vọng. Nếu cháu kiên quyết giữ đứa trẻ thì đừng bao giờ gặp chú nữa. Nhiều năm như vậy, ra là chú lại đi nuôi con gái của một người lạ".

Ngài Đức lắc đầu, kéo Uyển Uyển lùi ra ngoài.

Trên hành lang, cô cắn môi khóc không ra tiếng.

Ngài Đức nhíu mày, đưa cho cô khăn tay

"Lê tiên sinh nói không sai, cơ thể cô hiện tại không thích hợp mang thai".

Cô nâng mắt lên, hai mắt đầm lệ, trong mắt mang theo sự van xin: "Tôi không nhất định sẽ chết, không phải sao?"

Ngài Đức nhìn cô thật lâu không đành lòng phá vỡ ảo tưởng của cô.

"Bây giờ không nói chuyện mang thai ảnh hưởng đến cơ thể cô ra sao, ngay lập tức cô phải dùng uống thuốc trợ tim. Cô cảm thấy nếu không có thuốc có thể bình an đợi đến khi đứa trẻ được sinh ra sao?"

Cô lại im lặng, cúi đầu thật thấp.

Ngài Đức xoa nhẹ mái tóc ngắn của cô, đôi mắt hẹp dài lúc này cũng chất chứa biết bao lo lắng. Trên phương diện là bác sĩ, dù nhiều năm chưa mổ, chưa từng tiếp nhận bệnh nhân nhưng những điều này anh có thể hiểu.

"Cuộc sống của cô hiện tại không biết còn bao lâu, hãy suy nghĩ một lần, có thể cùng cha đứa trẻ thương lượng. Hách Liên, tôi cùng Lê tiên sinh đều hy vọng cô hãy bỏ đứa trẻ. Dù có chút tàn nhẫn, nhưng mà cô phải biết, cô bây giờ cô còn rất trẻ, chờ cơ thể cô khỏe hơn, hoặc sau khi phẫu thuật cũng có thể sinh con mà. Nhưng tình huống chưa chuẩn bị như bây giờ chẳng khác gì đem tính mạng của cô và đứa trẻ này ra đùa giỡn".

Cô biết hai người nói đúng, nhưng cô biết, dù sau này cơ thể khỏe lên hoặc phẫu thuật xong cũng chưa chắc khỏi hẳn. Hơn nữa sau đó, liệu cô và Lạc Tư có ở cùng nhau, liệu có thể mang thai con anh không.

Cô biết cơ thể mình cũng hiểu làm cô nhi rất đau đớn. Nhưng là một người mẹ cô làm sao có thể tự tay giết con mình?

Trở lại căn biệt thự, cô phát hiện tay mình lạnh ngắt, lòng bàn tay tủa mồ hôi. Cô lúng túng thật sự rất lúng túng. Tại bệnh viện cô cứng rắn nói phải giữ lại đứa con, nhưng khi trở về căn nhà mang mùi vị của anh, mọi kiên cường đều đổ sụp, cô muốn tìm kiếm sự ấm áp quen thuộc, muốn đem toàn bộ sự sợ hãi nói cho anh biết.

Không ai không sợ chết.

Chỉ có nhân tài mới dừng cảm nói mình không sợ chết, nhưng lúc cận kề rồi ai không hồi hộp? Có ai không sợ hãi mình sẽ là người lè loi trên thế giới này?

Nhìn đồng hồ bình thường lúc này anh đều ở thư phòng. Không chút nghĩ ngợi, ngay cả áo khoác cũng không kịp cởi, cô chạy lên lầu hai đi vào thư phòng anh.

Nơi này là cấm địa, cô chưa từng bước vào. Nhưng lúc này cô không để ý nhiều như thế, nữ nhân nào cũng cần đàn ông để nương tựa, ít nhất lúc này, Uyển Uyển cần Lạc Tư.

Nhưng lúc mở cửa, bên trong tối đen.

Trên bàn cũng tối đen, giá sách to lớn cũng không có bóng người. Trong lòng bối rối, cô chỉ biết tựa vào vách bàn, nghe tiếng tim đập, trống ngực vang

như sấm, bốn phía tối đen, cả người như rơi vào địa ngục.

Hách Liên Uyển Uyển không được hoảng, không được hoảng.

Chờ anh xuất hiện, rồi nói chuyện với anh. Bao gồm cả việc anh không tin tình yêu của cô, bao gồm cả chuyện xin lỗi, nói mọi thứ trước kia đều do quỷ kế của Hách Liên Doanh Doanh, đương nhiên còn cả đứa trẻ chín tháng sau sẽ ra đời, đem mọi chuyện nói cho anh biết.

Nếu anh tha thứ tin tưởng cô, từ này cô không còn lẻ loi. Nếu anh không tha thứ, cũng không tàn nhẫn vứt bỏ đứa trẻ này.

Nghĩ vậy, hô hấp từ từ thuận lợi hơn. Cô mở mắt, nhìn thấy ánh sáng đen tối trước mắt.

Chậm rãi đi về phía bàn làm việc, đột nhiên trên đó có vật hấp dẫn sự chú ý của cô. Cầm lên. Thấy rõ vật lập tức buông nó ra khỏi tay.

Là ảnh cô đêm đó cùng anh Nhiên Hi hôn nhau.

Lạc Tư sao lại có mấy thứ này?

Cô che miệng, kinh ngạc cuối cùng cười khò. Không trách được anh hiện tại đối với cô lạnh lùng đến thế, ngay cả nhìn cũng không muốn, cũng không nguyên ý chạm vào cô.

"Mày nhận ra rồi sao?" – Giọng nói thanh lệ vang lên nơi cửa, thư phòng sáng đèn.

Uyển Uyển run lên, ảnh chụp bay xuống bàn. Cô ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt châm chọc của Hách Liên Doanh Doanh đang đứng nơi cửa.

"Tao còn đang suy nghĩ không biết khi nào mày mới phát hiện" – Hách Liên Doanh Doanh mỉm cười, khiến người khác cảm thấy thật kinh đảm.

Cô ta từng bước lại gần, quan sát Uyển Uyển.

"Chẳng lẽ người nào yêu cũng trở nên ngu ngốc thế sao? Thái độ của Lạc Tư đối với mày thay đổi lớn vậy, thật lâu sau mày cũng không nhận ra. Hách Liên Uyển Uyển, mày cũng không phải là con sâu bình thường".

Uyển Uyển nhìn cô ta hỏi: "Mày có ý gì?"

"Có ý gì?" – Hách Liên Doanh Doanh cười. "Chờ đến khi biết Lạc Tư muốn làm gì, mày sẽ hiểu lời tao có ý gì. Ha ha".

Uyển Uyển nhìn chằm chằm theo bóng Hách Liên Doanh Doanh, trong lòng dấy lên dự cảm không tốt.

Tối đó, Lạc Tư về đến nhà đã khuya.

Uyển Uyển mới từ phòng tắm đi ra, tóc ngắn nơi tai còn dính nước, cả cơ thể cuộn tròn trong bộ quần áo to lớn của Lạc Tư ngồi một mình trên ban công, không biết đang suy nghĩ gì.

Xem những ảnh chụp này, cô biết lúc này nếu nói ra sự tồn tại của đứa trẻ cũng không phải thời điểm tốt. Nhưng những lời của Hách Liên Doanh Doanh lúc này là có ý gì.

"Muộn như vậy, em ở đó làm gì?" – Giọng nói trầm thấp vang lên, cô ngoái đầu lại nhìn, Lạc Tư thông thả đi vào, nói lỏng cả vạt nơi cổ.

Cô từ trên ban công leo xuống, sau đó giống như mọi ngày đi đến trước mặt anh, kiễng mũi chân giúp anh tháo cả vạt, cởi tây trang.

Anh để mặc cô giúp anh thay đồ, đôi mắt chăm chú quan sát gương mặt tái nhợt của cô, hàng lông mi rũ xuống như bóng ma làm cho cô mang theo sự yếu ớt đáng thương, sâu bên trong đôi mắt tím hiện lên chút tia sáng loe lói.

Đột nhiên anh giữ lấy bàn tay nhỏ bé của cô đang để nơi cổ áo, cô khó hiểu nhìn cô, đôi mắt chăm chú nhìn anh ngờ vực.

"Chúng ta có phải chưa từng đi hưởng tuần trăng mật đúng không?"

Cô giật mình sau đó gạt đầu.

Lạc Tư chăm chú nhìn mười ngón tay nhẹ nhàng đỡ lấy cằm cô: "Đội anh làm xong công việc, ngày kia sẽ mang em đi du lịch, được không?"

Cô mạnh mẽ giương mắt nhìn, trên mặt xuất hiện sự kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của cô, anh nở nụ cười, cười đến thích ý rất thoải mái, cách nói chuyện hòa nhã thật khác với vẻ nói chuyện nghiêm túc mọi ngày, dường như không phải cùng một người.

Nỗi nghi ngờ trong lòng càng sâu.

Anh tiếp tục nâng cằm cô lên, cúi đầu chạm nhẹ vào bờ môi cô, cảm nhận được lạnh giá mang theo chút hơi ẩm lỏng mảy anh liền nhú lại.

"Sau này đừng ăn mặc phong phanh như thế, gió trên ban công rất lạnh có biết không?"

Cô vẫn không trả lời, nửa tỉnh nửa mê nhìn anh. Người đàn ông này thật dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến cô cảm giác như chưa từng quen.

Anh không hề để ý, khẽ mỉm cười, đôi môi nhếch lên tạo thành độ cong hoàn mỹ, những đường nét càng hiện rõ nó giống như lại thuốc độc chết người. Một khi đã nếm thử sẽ vạn kiếp bất phục.

Anh lại cúi đầu hôn lên môi cô.

Những giọt nước trong suốt từ trên tóc cô rớt xuống đôi vai thon tròn nhắn tựa như ngọc, ánh sáng đèn thủy tinh lấp lánh chiếu vào da thịt cô thật quyến rũ, làn da trắng nõn như tuyết, băng thanh ngọt cốt, cơ thể thuần khiết điểm mị. Đôi mắt anh bắt đầu đục lại.

Lập tức, chung quanh không còn thứ âm thanh gì tồn tại, chỉ có đầu lưỡi của Lạc Tư càn quấy nơi miệng cô, tựa như lông chim vuốt ve cô. Môi bị lấp đi, khiến tim cô đập nhanh hơn. Đôi bàn tay to lớn ấm áp vuốt nhẹ hai gò má của cô như muốn truyền sự nóng bỏng sang.

Bàn tay nhỏ bé của cô chống trước ngực anh, giờ phút này không còn sức, mềm mại tựa người vào lòng anh, mặc anh tự tung tự tác.

Sau nhiều lần hoan ái, Lạc Tư biết rõ những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô. Anh vươn đầu lưỡi tròn nhắn linh hoạt hấp lấy đầu lưỡi cô, sau đó mập mờ liếm nhẹ quanh môi, vẽ nên làn môi hoàn mỹ bên ngoài miệng cô. Mỗi đến khi đôi môi cô trở nên ướt đầm bóng loáng, hơi thở gấp mới dò xét đi vào.

Môi chạm môi càng thâm chặt chẽ, vòng eo mảnh khảnh bị nắm chặt, nơi mũi chứa đầy mùi hương sữa tinh khiết từ cô. Mùi hương đó quanh quẩn thoang thoang sau đó bay vào nơi đáy lòng nguội lạnh của anh.

Phút chốc anh đẩy cô ra.

Trong mắt xẹt lên tia khó khăn, dưới ánh mắt nghi hoặc của Uyển Uyển anh đứng dậy đi vào phòng tắm: "Anh đi tắm, em chuẩn bị đi, ngày kia chúng ta sẽ rời đi".

Cô đứng tại chỗ, nhìn anh đi vào phòng tắm. Trong giây lát mới kịp hoàn hồn lại, sau đó trầm nghĩ rồi hướng mắt nhìn ra cửa sổ, nhưng đôi mắt đó càng thêm sâu thẳm cay đắng.

Ngày hôm sau, Lạc Tư quay về công ty.

Lúc Uyển Uyển thức dậy đã không còn nhìn thấy anh, đã gần giữa trưa, xem ra cô đã ngủ rất nhiều. Đứng dậy, sửa sang lại đầu tóc, khoác tùy tiện một cái áo ngoài, rồi đi qua gõ cửa phòng Hách Liên Doanh Doanh.

"Mời vào".

Lúc đẩy cửa phòng đi vào, Hách Liên Doanh Doanh đang ngồi trên ghế gần ban công, giống như sớm đã ngồi chờ ở đó.

Quả nhiên giữa hai người cũng có huyết thống chị em, ít nhiều cũng linh cảm được tâm tình của nhau.

"Tao còn tưởng mày vẫn có thể ngủ ngon, lúc Lạc Tư rời đi, tao nghĩ mày sẽ đến tìm, không ngờ lại bắt tao chờ lâu đến thế" – Khi nói chuyện, cô thở ra chút khó.

Uyển Uyển mặt không đổi nhìn cô ta rất lâu, đi về trước, bình tĩnh nhìn Hách Liên Doanh Doanh: "Đem mọi điều mày biết nói cho tao nghe".

Hách Liên Doanh Doanh cười xùy một tiếng, đuôi mắt nhướng lên đầy vẻ yêu mị nhờ lớp trang điểm: "Sao thế? Mày mà cũng tin tao sao? Hay chính mày cũng nhận ra có điều gì đó không ổn?"

Uyển Uyển nhú mày, lông mi rũ xuống, không đáp.

Hách Liên Doanh Doanh ung dung quan sát cô, sau đó đứng dậy đi đến gần kéo đầu giường lấy tập tư liệu ra: "Tao mặc kệ mày có tin hay không, tóm lại đều là do thám từ tư điều tra cho tao. Những tài liệu này điều rất quý, tuyệt đối không sai".

Uyển Uyển đón lấy, hít thật sâu mới mở ra lật từng tờ xem. Không biết bao lâu, cô mới đóng chúng lại. Ngoại trừ sắc mặt bên ngoài tái nhợt còn lại thì không hề có biểu hiện gì. Ngay cả cãi nhau, hoặc mất khống chế như Hách Liên Doanh Doanh mong muốn đều không có.

Hách Liên Doanh Doanh nhún vai, châm chọc nói: "Hách Liên Uyển Uyển, tao có nói qua mày rất bình tĩnh không, căn bản không giống cô gái 18 tuổi. Tao còn nhớ lúc mẹ mày chết, mày cũng không rơi một giọt nước mắt. Đến cuối cùng, mày có bị bệnh tự kỷ không?"

Nhìn Uyển Uyển đứng đối diện, cô lại nói: "Nhưng nói thật, ở phương diện nào đó mày và Lạc Tư thật giống nhau, đều bình tĩnh, cố chấp, chỉ cần bản thân muốn thì không tiếc bất cứ thứ gì để có được. Hai người thật giống nhau".

Uyển Uyển không để ý đến những lời mỉa mai của Doanh Doanh: "Những thứ này đều là thật?"

"Đương nhiên, tao cũng không có thời gian đi làm giả mấy thứ đó. Nói đi cũng nói lại, người như Lạc Tư liệu có thể bỏ qua cho việc Lệ Nhiên Hi cùng mày có gian tình sao? Đối phó Lệ Nhiên Hi – là bước đầu tiên".

Uyển Uyển nhắm hai mắt đang nhức nhối đau lại, bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Hách Liên Doanh Doanh: "Mã gia chính là người do Lạc Tư phái đến, Lệ Nhiên Hi lần này chết là chắc. Nhưng theo tao biết, Lạc Tư sẽ cùng mày đi du lịch. Anh ấy cũng thật thông minh, làm việc lại kín đáo. Đầu tiên đem mày đi thật xa, sau đó tiếp tục đối phó với gian phu của mày, cho dù mày có bản lĩnh cũng không cứu nổi Lệ Nhiên Hi".

Cô tin điều Hách Liên Doanh Doanh vừa nói, bởi vì dù cô ta có trăm lá gan cũng tuyệt đối không đem chuyện lớn như vậy ra đùa. Hơn nữa, ảnh chụp Lệ Nhiên Hi cùng người đàn ông trong tấm ảnh bắt tay nhau cô đã nhìn thấy tại Fiji Siqui.

"Mày nói với tao những điều này đối với mày có ích gì chứ?"

"Bởi vì tao muốn mày rời khỏi Lạc Tư, sau khi biết anh ấy ra tay với Lệ Nhiên Hi mày vẫn có thể tiếp tục sống chung sao? Uyển Uyển, nam nhân như vậy, cũng chỉ có tao mới xứng với anh ấy. Chờ đến lúc mày rời đi, tao sẽ cùng Lạc Tư đính hôn, rồi kết hôn, là chủ nữ nhân chân chính của Fiji Siqui".

Hách Liên Doanh Doanh cười, đứng thẳng dậy nhìn Uyển Uyển, nụ cười thay đổi, chứng tỏ tình thế lúc này rất nghiêm trọng.

"Còn mày —— tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt tao và Lạc Tư".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Nửa giờ sau, cửa phòng lại mở ra, Hách Liên Doanh Doanh không hề tỏ ra chút ngạc nhiên nhìn Uyển Uyển đứng nơi cửa.

Sắc mặt cô tái nhợt, hoang mang.

Hách Liên Doanh Doanh cười nhạt, bóp nát thuốc lá trong tay: "Sao đã đi chứng thực rồi à? Lời tao nói đều là thật. Yên tâm, người giúp tao điều tra đều là thân thích bên cạnh cha tao nhiều năm, tin tức chắc chắn không sao. Thật ra, Lạc Tư căn bản chẳng giấu giếm, bởi vì trong mắt anh ấy mày chẳng có chút uy hiếp nào cả".

Uyển Uyển nhướng mắt, trực tiếp nhìn thẳng vào đáy mắt đầy ẩn ý của Hách Liên Doanh Doanh, bình tĩnh mở miệng.

"Được, Hách Liên Doanh Doanh, tao muốn cùng mày làm một cuộc giao dịch."

Hách Liên Doanh Doanh ngồi trên xích đu ngoài ban công, lông mày nhíu lại: "Mày chẳng lẽ còn có bài nào có thể giao dịch cùng tao sao?"

Uyển Uyển mỉm cười, khóe môi nhếch lên nhạt nhẽo, không hề gợn sóng: "Trong tay tao có một tấm bài, quan trọng hơn so với mày nghĩ nhiều. Mày nhất định sẽ không ngờ!"

Ngờ khi Uyển Uyển chắc nịch nhìn Hách Liên Doanh Doanh ngày càng tò mò, cô ta từ trên xích đu đứng dậy: "Giao dịch thế nào?"

Uyển Uyển hít sâu, chậm rãi đáp: "Mày giúp tao điều tra từng hành động của Lạc Tư, sau đó tao sẽ cho mày thứ mày muốn".

"Tao muốn thứ gì? Hách Liên Uyển Uyển, mày hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, còn có thứ gì tao cần từ mày chứ?"

"Hôn nhân".

Nụ cười trong mắt Hách Liên Doanh Doanh lặn đi, thần sắc trầm xuống: "Mày có ý gì?"

Đôi mắt Uyển Uyển hiện lên sự chua xót: "Mày không phải muốn lấy Lạc Tư sao? Nếu tao không đồng ý ly hôn với Lạc Tư, làm sao mày có thể có được thứ mày muốn?"

Hai mắt Hách Liên Doanh Doanh sáng lóe lên, không che giấu sự kinh ngạc, hai mắt nhìn Uyển Uyển như mắt của dã thú muốn đem người trước mắt xé nát.

"Mày đã lấy Lạc Tư?"

Uyển Uyển gật đầu: "Thiên chân vạn xác".

Hách Liên Doanh Doanh nhìn Uyển Uyển rất lâu, hít thật sâu, ngăn chặn cơn tức giận đang cuộn cuộn nơi lồng ngực: "Tao quả nhiên đã xem nhẹ mày, Hách Liên Uyển Uyển, được thôi, mày muốn giao dịch thế nào?"

Uyển Uyển nói: "Tao sẽ cùng Lạc Tư đi nghỉ cùng nhau coi như tao chưa biết gì cả. Trong khi đó, tao muốn mày đem tất cả hành động Lạc Tư nói cho tao. Đến khi tao xác định được Lệ Nhiên Hi không có việc gì nữa, sẽ ký giấy ly hôn để lên bàn Lạc Tư".

Hách Liên Doanh Doanh suy nghĩ rồi nói: "Thu thập tin tức không thành vấn đề, nhưng mày nghĩ sẽ cứu được Lệ Nhiên Hi sao? Phải biết, Lạc Tư đối với ai cũng không lưu tình, nhất định sẽ khiến cho đối phương rơi vào địa ngục mới thôi. Với sức của mày muốn cản Lạc Tư sao?"

Uyển Uyển lắc đầu, nụ cười thâm sâu: "Tao không ngăn cản, mà giúp anh ấy hoàn thành kế hoạch này" – Cô cũng hiểu, dù ngăn cản cũng chỉ khiến người đàn ông này thêm giận, tuyệt đối không làm chậm đi kế hoạch của anh.

Hách Liên Doanh Doanh khoát tay: "Xem ra, trong lòng mày sớm đã có dự định".

Uyển Uyển không nói gì, lông mi hạ xuống, cắn cắn đôi môi cánh hoa.

"Nhưng tao còn một điều kiện".

Uyển Uyển ngàng đầu: "Điều kiện gì?"

Hách Liên Doanh Doanh nở nụ cười rực rỡ: "Hãy bỏ đứa trẻ trong bụng mày đi, khi đó tao sẽ đồng ý giao dịch. Một mạng đổi một mạng, rất công bằng".

Uyển Uyển sắc mặt trắng toát, lòng bàn tay áp vào bụng, cả người run lên lùi về sau: "Chuyện này mày cũng biết?"

"Là tao nhờ người quen đi điều tra chẳng lẽ là giả sao? Ngoài ra còn có thêm thông tin, nghe nói mày có bệnh không thể sinh con mà? Vừa hay, tao cho mày một lý do thuận tiện, đứa trẻ cũng không thể trách mày bỏ nó. Hách Liên Uyển Uyển, mày nên cảm ơn tao, tao vừa giúp mày cứu một mạng".

Uyển Uyển nhìn người con gái trước mặt, cảm thấy Hách Liên Doanh Doanh thật đáng sợ.

"Tao cũng đã sắp xếp thay mày, khi mày cùng Lạc Tư trở về thì phải đi bệnh viện hủy đứa trẻ ngay, tao sẽ cùng bác sĩ liên hệ, sau khi xác định chắc chắn thì sẽ đem tất cả tin tức giao cho mày".

Uyển Uyển run rẩy đón lấy tờ giấy trong tay Hách Liên Doanh Doanh, mặt trên quy ước là cô sẽ đi phá thai ngay sau khi trở về cùng Lạc Tư.

Thật lâu sau, Uyển Uyển mới khẽ cười: "Doanh Doanh, mày quả nhiên so với mẹ mày còn lắm trò hơn. Lúc trước mẹ mày khiến mẹ tao dùng thuốc phiện, bà ấy mới tự sát. Hôm nay, mày cũng không chút do dự lấy đi đứa con của tao".

Hách Liên Doanh Doanh nhú mày: "Thì ra cái chết của mẹ mày, mày đều biết rõ".

"Tao chỉ là giả vờ không biết, nếu mẹ mày biết chắc chắn sẽ giết tao, cho nên tao mới sống đến ngày hôm nay, không phải sao?"

Hách Liên Doanh Doanh cả người chấn động, kinh ngạc nhìn người "chị gái" đối diện. Thì ra, Uyển Uyển biết tất cả.

.....

Uyển Uyển không hề nghĩ tới, nơi Lạc Tư muốn đưa cô đến là một thị trấn nhỏ nằm ở ngoại ô nước Mỹ. Phong cảnh rất đẹp, người dân lại nhiệt tình.

Khắp nơi có thể nhìn thấy những chú ngựa đuổi theo nhau dưới bầu trời xanh, cảm giác tự do tự tại, không chút trói buộc thật sự rất tốt.

"Nơi này là đâu?" – Uyển Uyển thu hồi ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đang lái xe.

Lạc Tư cong môi cười, nụ cười sáng rực như hoa, có khả năng xua tan đi mọi thứ. Xe dừng lại trước một căn biệt thự điển hình kiểu Mỹ, anh xuống xe, giúp cô mở cửa, tay nắm lấy tay Uyển Uyển.

Ánh mắt cô bị căn biệt thự bằng gỗ nhỏ này thu hút, lát sau mới hỏi: "Anh vẫn chưa nói cho em biết, đây là đâu?"

Anh dời mắt nhìn sang cô, đôi mắt màu tím lóe lên nụ cười: "Mang vợ của mình đến nơi khi chồng còn bé đã từng sống cảm thụ một lần".

Cô kinh ngạc: "Lúc còn bé anh sống ở đây?" – Không phải biệt thự ở Anh có hơi trăm người hầu sao, hoặc cũng phải giống trang viên tráng lệ như của Đặc Lý tiên sinh.

Nhìn biểu cảm đơn thuần của Uyển Uyển, Lạc Tư dùng đầu ngón tay điểm điểm vào mũi cô: "Có muốn nghe chuyện xưa không"

Cô kinh ngạc gật đầu.

Lạc Tư bỗng bật cười, xoay người lại đối mặt với cô, tay siết chặt eo nhỏ của cô: "Một nụ hôn đổi lấy".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Lạc Tư bỗng bật cười, xoay người lại đối mặt với cô, tay siết chặt eo nhỏ của cô: "Một nụ hôn đổi lấy".

Lòng bàn tay nam nhân nóng rực xuyên qua cả lớp vải quần áo mỏng manh của cô, từng luồng nhiệt không ngừng chảy qua thấm vào trong máu xương của cô.

Kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, dường như không hề có chút ý định gì khác, nụ cười đơn thuần xuất phát từ nội tâm. Cô nhớ không được đã từng nhìn thấy anh như vậy khi nào.

Cô chỉ biết, lúc này, nụ cười anh rất chói mắt, càng chói bao nhiêu thì sau đó sẽ đau khổ dành cho cô càng lớn càng sâu.

Nét đẹp của Lạc Tư tiến sát vào mắt cô, lúc thì như có một màn sương mờ bao phủ trên tầng trời rồi lại thư thái tựa như không có gì tồn tại. Có lẽ trong chớp mắt, anh nghĩ cô đã biết mọi thứ, lòng nghi hoặc nhưng không thể hiện ra, chỉ thấy đôi môi mềm mại màu hồng phấn của cô nhẹ nhàng mỉm cười.

Uyển Uyển kiễng mũi chân, dùng đôi môi mình dịu dàng lấp đầy môi anh.

"Hôn đã hôn rồi, anh cũng nên kể đi" – Cô cười nói, muốn nghe chuyện trước đây của anh.

Là vì anh không muốn cô bận tâm Lệ Nhiên Hi hay thật sự muốn kể cho cô nghe chuyện trước đây nên mới mang cô đến trấn nhỏ xa xôi này thì cô cũng không quan tâm. Lúc này, cô chỉ muốn nắm chắc từng giây từng phút dù cho đó là hạnh phúc giả dối, bởi vì cô biết, đến cuối cùng giữa cô và anh cũng còn lại chút kỷ niệm để nhớ.

Hết lần này, có lẽ hai người không còn cơ hội nữa.

Đôi mắt thâm trầm quan sát cô một lát, sau đó môi Lạc Tư mới chậm rãi cong lên thành hình vòng cung khiến thân hồn điên đảo, giọng nói thuần túy mê mị: "Đây chỉ là thôm, không phải hôn. Xem ra anh không xứng đáng làm thầy giáo rồi, nhiều lần hoan ái như vậy, lão bà của anh cũng còn không biết hôn thế nào".

Anh tà mị nhún mày, hỏi: "Hay để anh giúp em?"

"Giúp em" – Hồn phách của cô bị nụ cười anh lấy đi, thần chí của cô bị hai từ "lão bà" quấy nhiễu. Ngay người nhìn đôi môi khê hé mở của anh, lặp lại theo lời anh nói.

Chỉ thấy anh tà mị cười tiếp: "Giúp em phân biệt giữa thôm và hôn khác nhau chỗ nào".

Anh cúi đầu, vài chữ cuối cùng chỉ nghe loáng thoáng, quả nhiên đã bị vùi đi giữa hai đôi môi đang áp sát vào nhau. Ôm lấy eo nhỏ của cô, khiến cho cơ thể gầy yếu của cô tựa vào ngực anh. Lạc Tư bá đạo chiếm đoạt, cô muốn hô lên một tiếng thì đã phát hiện có một đầu lưỡi trơn nhẵn tiến vào, quần lấy chiếc lưỡi dính hương của cô, bá đạo khiến cho cô không có cơ hội để thở.

Vừa hôn xong thì thần trí của cô giống như đang bay ngoài không gian, anh nhìn về mặt hồ đồ của cô mà bật cười, cười rất vui rất thỏa mãn, trước mắt là đôi môi đang sưng lên của cô, bên trong cơ họng thì căng lên, cơ thể cuộn cuộn một loại ham muốn không biết thỏa mãn đang kêu gào.

Anh hít sâu, cắn răng nhịn xuống, coi như không có việc gì, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Đi, anh đưa em vào".

Uyển Uyển để mặc anh nắm lấy cô, tay còn lại giữ chặt nơi vị trí ngực.

Hôm nay anh cho cô rất nhiều cảm giác ngọt ngào khiến cô cảm thấy như đang mơ, hy vọng suốt hai năm qua chỉ có thể thực hiện trong mộng. Trái tim nhảy loạn lên không theo tiết tấu, trong mắt cô chỉ có thể nhìn thấy anh, quên mất "hẹn hôn, chuyện trước đây" chẳng qua là giao dịch.

"Xin chào, Los, anh đã đến!"

Hai người vừa đi đến chỗ cầu thang, thì ở lầu hai một âm thanh tục tằng vang lên, Uyển Uyển đòi sự chú ý ở trên người Lạc Tư đi, ngẩng đầu nhìn một nam nhân người Mỹ to lớn đang âm thầm chạy xuống lầu.

Bước chân nện xuống cầu thang bằng gỗ, ngoại trừ tiếng âm âm có có tiếng kéo kẹt là do gỗ dưới chân đang kêu gào. Uyển Uyển lo lắng, sàn nhà như thể liệu có thể chịu nổi nam nhân kia không chứ!

Nam nhân to con cuối cùng cũng tới trước mặt họ, giơ tay, mặt mũi phát lên vai Lạc Tư, nụ cười sáng rực: "Los, anh rốt cuộc cũng tới!! Chúng tôi đợi anh từ sáng sớm".

Uyển Uyển nhanh chóng nhìn về phía Lạc Tư, không phải lo vai anh có vấn đề mà sợ băng sơn bão sắp nổi lên, bởi vì anh ghét nhất ai chạm vào người.

Nhưng dường như sự lo lắng của cô là dư thừa, nụ cười của Lạc Tư lúc này khiến cô nhận không ra đó là khối băng mọi ngày.

Từ lúc đến đây, anh như biến thành một người khác.

"Máy bay trực thăng gặp vấn đề nên cất cánh trễ. Sao không thấy Lydia?" – Lạc Tư hỏi.

"Lydia đưa Sam vào trong thành phố, mai mới về. Nhưng cô ấy cũng chuẩn bị hết rồi, không cần lo. A, cô gái này chính là tiểu nữ sinh mà anh hay nhắc tới phải không?" – Người đó nhìn về phía Uyển Uyển.

Uyển Uyển nghe hiểu tiếng anh, biết họ đang nói đến mình. Nhưng mà nghe giọng, dường như Lạc Tư đã từng nói với họ về cô?

Lạc Tư cười, ôm lấy eo Uyển Uyển: "Đúng vậy, cô ấy là Hách Liên Uyển Uyển, là phu nhân của tôi. Hách Liên, đây là Tom, chủ nhân đồng cỏ này, Lydia là vợ anh ấy, Sam là đứa con 5 tuổi của họ".

Uyển Uyển cúi đầu chào Tom: "Xin chào, rất vui được gặp mặt".

Tom cười cười nhìn Uyển Uyển, sau đó lại vỗ mạnh vào người Lạc Tư: "Tiểu tử tốt, không ngờ đã kết hôn. Nhưng cũng tiếc một điều, gia gia không thể đợi đến ngày anh kết hôn".

Lúc này, trong mắt Lạc Tư lóe lên chút bi thương không che dấu.

Phát hiện Uyển Uyển nghi hoặc nhìn mình, Lạc Tư nhanh chóng che dấu cảm xúc: "Tôi đưa cô ấy lên lầu nghỉ trước, lát nữa gặp".

Lúc lên lầu, trong lòng Uyển Uyển vẫn còn nhiều nghi vấn nhưng không dám hỏi.

Đến khi anh đưa cô vào một căn phòng, Uyển Uyển mới do dự nói: "Chúng ta ngủ chung phòng sao?"

Đôi mắt màu tím của Lạc Tư nhìn về phía cô: "Nếu không thì sao?"

Hai má Uyển Uyển phớt hồng, cắn cắn môi rồi nói: "Ta... chúng ta có thể chia phòng ra ngủ không... em cái kia lại tới..."

Lạc Tư rung mình, rất nhanh hiểu ra. Không biết phải ảo giác hay không, lúc cô nói ra những lời này, trong mắt Lạc Tư có chút mất mát.

Là cô bị viễn thị sao.

"Em kiên trì muốn chia phòng ra ngủ sao?" – Anh nặng nề hỏi.

Uyển Uyển nhìn anh gật đầu.

Lạc Tư nhìn cô, cảm hành lý của bản thân lên: "Được, anh ở kế bên, có việc gì cần nói, chỉ cần gõ vào vách tường".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

"Mọi thứ an bài xong chưa?" – Sáng sớm, Lạc Tư ngồi trước bàn trong phòng ngủ đang cùng Vincent bàn bạc qua webcam.

Nghe ông chủ hỏi, Vincent gật đầu: "Đã an bài xong, chỉ chờ Mã gia giao hàng, lúc đó nhân chứng vật chứng đều có".

Lạc Tư gật gù, trong đôi mắt tím lóe lên thứ ánh sáng kì dị.

Đợi cả nửa ngày, Vincent do dự nói tiếp: "Boss, chúng ta làm vậy với Hách Liên tiểu thư..."

Lạc Tư hừ lạnh một tiếng, trên dung nhan tựa như bức tượng hi lạp cổ hiện lên sự tàn khốc: "Tôi đang sửa chữa sai lầm của bản thân, Vincent, trong đời của tôi không cho phép có bất kì vết nhơ nào".

Anh có thể rộng lượng kết hôn với cô, nhưng tuyệt đối không thể dung thứ cho người đàn ông đã cùng cô khiến anh nhục nhã như vậy.

Vincent tính mở miệng nói tiếp, nhưng thấy ngũ quan của Lạc Tư trở nên sắc lạnh liền không dám nhắc lại.

Sau khi xong việc, Lạc Tư đi về phía cửa sổ. Ánh sáng lúc sáng sớm thật rực rỡ nhưng không chói mắt, loại cảm giác này giống như viên kim cương tinh tế lúc nào cũng tỏa sáng. Cách đó không xa trên mặt cỏ, dưới tàng cây là một bóng người nhỏ nhắn thu hút sự chú ý của anh.

Là Hách Liên.

Hai mắt Lạc Tư khẽ nhắm lại, sâu thẳm, lúc nào cũng kín bưng nhìn cô ngồi trên cỏ.

Hôm nay cô không có mặc quần áo thường như mọi ngày, áo thun quần tây mà là áo sơ mi chữ T màu trắng đơn giản do Lydia chuẩn bị. Nhưng xem nó hơi rộng nên cô phải buộc lại bên hông lộ ra vòng eo nhỏ nhắn trắng như ngọc. Phía dưới là quần bò gấp lên cao, khiến dáng người lung linh của cô nổi bật lên.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ lá cây chiếu vào trên người cô, khiến cho bóng của cô kéo dài có vẻ cô tịch. Uyển Uyển ngửa đầu, neho neho mắt nhìn ánh nắng mặt trời đang lọt qua từng tán lá, trong có vẻ ngẩn ngơ nhưng sâu trong tâm đang rất lo lắng, hoang mang, mang theo chút tịch liêu.

Nghe sau cô có tiếng bước chân, cô cũng không quay đầu lại, vẫn duy trì tư thế như trước.

"Em thích cái cây này" – Cô nhẹ nhàng nói.

Lạc Tư bình tĩnh đứng sau cô, ánh mắt không hề rời khỏi cô. Nhìn cơ thể yếu ớt của cô rồi lại tán cây to lớn trên đỉnh đầu: "Em thích cây Sala song thọ này sao?"

Cô mỉm cười, gật đầu: "Ở Trung Quốc nó còn có tên là cây Bồ Đề".

"A?"

"Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai" – Uyển Uyển xoay người, hai mắt sống động, nhàn nhạt nhìn Lạc Tư cười: "Trong kinh Phật có nói, Thích Ca Mâu Ni dưới cây bồ đề đã đắc đạo, ông ấy thương cho nhân tình thế thái, làm người càng khổ hơn, nên quyết định cứu vớt chúng sinh... Dưới cây bồ đề này mà giác ngộ, chính vì vậy nó mới được gọi là Bồ Đề, Bồ Đề chính là 'giác ngộ'. Đến hôm nay, nhiều phật giáo Ấn Độ thường ngồi dưới cây Bồ Đề tự vấn".

Anh nhìn ánh nắng chiếu vào trên gương mặt má lúm đồng tiền của cô, hai tay đút vào túi, bước đến gần cô: "Vì vậy, em ngồi ở đây tự vấn? Vậy em tự vấn tới đâu rồi?"

Nghe vậy hai mắt cô hạ xuống, khoe môi dường như cũng rũ ra, nhưng rất nhanh mất đi, không thấy.

Cô duy trì vẻ mặt nghiêm túc nói: "Một đoạn tình yêu, một lần duyên phận, ngoại trừ lưỡng tình tương duyên còn có cả yếu tố thời gian. Thời điểm tốt gặp được người thì đó là tình yêu. Nếu không đó chính là nghiệt duyên. Em từng nghĩ sẽ không yêu, sẽ không quan tâm đến thế giới này, dù chết đi thế giới vẫn tồn tại. Nhưng con người thật nhỏ bé, yêu hay không yêu cũng không thể tự quyết định, càng không thể quyết định hạnh phúc của bản thân. Ngay cả sự sống và cái chết cũng không thể nắm trong tay."

Anh khẽ kinh ngạc, những lời nói cô quá chua xót cay đắng vượt xa so với tuổi. Thu lại cảm xúc, anh cười nhạt, anh dùng ngón tay nâng cằm cô lên: "Anh không biết em còn tìm hiểu cả Kinh Phật".

Cô lắc đầu: "Em chẳng qua nhìn thấy mọi việc. Lạc Tư, anh biết vì sao em thích cây Bồ Đề không?"

Anh tao nhã nhún mày: "Chẳng lẽ không phải em thích ở dưới cây này tự vấn sao?"

Cô bật cười thoải mái: "Đương nhiên không phải".

Cô nhắc tay, mở bàn tay ra trước mắt anh. Một lá cây hình trái tim hiện ngay trước mắt Lạc Tư, ánh mắt anh liền trở nên căng thẳng.

"Trong truyền thuyết, mỗi lá cây Bồ Đề đại diện cho tình cảm của mỗi người, từng mạch lá cây tượng trưng cho dây tơ nối mọi người lại".

Anh đón lấy lá cây, không nghĩ ý nghĩa nhiều như thế, lại còn đại biểu nhiều như vậy. Là do nữ sinh thời nay tư tưởng quá mơ mộng hay anh quá thực tế?

Trước khi anh mở miệng nói: "Đừng hỏi vì sao em đưa cho anh, đáp án này sau này anh sẽ biết".

Anh nhìn vào mắt cô đang chất chứa biết bao cảm xúc. Tâm rung lên, đáp án chính xác anh biết, nhưng không muốn thừa nhận.

Từ từ, anh dời hai mắt đi. Nụ cười biến mất trên môi, nếu anh chỉ cần liếc mắt quay đầu lại chắc chắn sẽ nhìn thấy nỗi thất vọng chưa xót đang hiện lên trên gương mặt cô.

Nhưng mà không có nếu...

Lúc này, tiếng vỗ ngựa từ xa hấp dẫn hai người.

Lạc Tư nhìn ra xa, thấy Tom cười trên lưng ngựa hỏi: "Muốn cười ngựa hay không?"

Uyển Uyển rùng mình, bàn tay nhỏ bé theo bản năng đặt lên ngực. Muốn cự tuyệt, nhưng giây tiếp theo cô đã đem nó nuốt vào trong miệng. Quên đi, sinh mạng ngắn ngủi của cô còn có thể tùy hứng bao lâu nữa? Lúc này có anh bên cạnh, cô muốn buông thả bản thân, "tùy hứng" một lần.

Gật đầu, cô cười: "Được".

Tom dắt con ngựa màu trắng rất đẹp tới, Lạc Tư đón lấy dây cương, động tác thuần phục lưu loát, chớp mắt liền nhảy lên lưng ngựa. Động tác thô lỗ như thế cũng chỉ có anh mới khiến nó trở nên tao nhã hoàn mỹ.

Cô ngẩng đầu, nói đùa: "Bạch mã hoàng tử, xin hỏi em làm sao lên đây?"

Lạc Tư nghe cách xưng hô của cô cũng cười ra tiếng, giọng cười tựa như tiếng đàn violon đàn xen hấp dẫn người.

"Đề—"

Đột nhiên Bạch Mã cười phì.

Uyển Uyển đứng gần nó cũng bị dọa sợ, cả người lui ra sau, gót chân đạp phải tảng đá, ngã ngồi xuống đất. Trong lúc cô còn đang oán giận mình bị ngã đau, Lạc Tư đột nhiên cười to hơn trước, Tom đứng kế bên thoáng sợ sệt cũng cười ha ha lên.

Cô ngẩng đầu nhìn "quốc vương" anh tuần ngồi trên lưng ngựa. Dần dần, nụ cười cũng xuất hiện trong mắt cô.

Giống như lần gặp hai năm về trước. Anh không hề lạnh lùng, cô cũng không bị thương như hôm nay.

Năm ấy, tuổi trẻ tràn đầy, tình cảm đều là thật nhất. Đáng tiếc thời gian không thể quay lại. Hai người cũng không thể trở lại như trước đây...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Phía trước là cả vùng cỏ rộng rãi, nơi này mang đến hương vị mà cô rất thích. Hương vị tươi mát, cảm giác tự do của cỏ xanh.

Ngồi trên lưng ngựa, nhàn nhã tản bộ, đột nhiên lá gan của Uyển Uyển to lên ngả người ra sau dựa sát vào lồng ngực cứng chắc ấm áp.

Lạc Tư cúi xuống nhìn về phía cô, nhưng chỉ có thể thấy hàng mi dài như cánh bướm đang run rẩy, chớp mũi nhỏ xinh. Không hề cự tuyệt, cánh tay cứng như sắt lại vòng ngang qua eo cô, để cô càng thêm gần sát lại.

Theo từng bước chân của ngựa, hai người lên xuống, không hề có cảm giác sợ hãi hay bất động, trong lòng hai người lúc này chỉ có tình cảm lưu luyến lẫn nhau.

Cô đặt bàn tay nhỏ bé của mình bao phủ lấy bàn tay của anh mà ngắm nghía. Khi đó cô mới phát hiện tay anh rất lớn, ít nhất cũng gấp đôi cô. Nước da của anh là màu mật ong mạch nha khiến cho nó trông thật khỏe mạnh không giống như cô trông thật yếu ớt.

Đột nhiên anh mở lòng bàn tay nắm chặt lấy tay cô, khiến cho bàn tay nhỏ bé của cô chưa kịp rút lại đã bị anh giữ chặt bên trong. Hơi thở nóng bỏng lan tỏa bên tai của cô, giọng nói trầm thấp cũng vang lên.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Cô mỉm cười yếu ớt, không kháng cự, chỉ im lặng cảm thụ thứ cảm giác được anh che chở nơi lồng ngực, mười ngón tay đan vào nhau. Khóe môi cong lên, cô tựa ra sau, giọng nói dịu dàng, như muốn hòa tan vào gió.

"Mẹ em từng nói, nếu bàn tay của một người đàn ông càng lớn thì càng nắm được nhiều thứ. Bàn tay anh lại dài và rõ như thế, nhất định có thể nắm trong tay quyền lực, tài phú, làm một người thành công. Dù anh muốn gì thì nhất định cũng sẽ có được"

Anh mỉm cười, từ chối cho ý kiến, người thấy mùi cỏ xanh từ tóc của cô tỏa ra anh lên tiếng hỏi: "Vậy còn em?"

"Em?" – Cô nhúm mày, lắc đầu cười khô, "Tay của em rất nhỏ, sẽ không thể nắm giữ được nhiều".

"Vì vậy em lúc nào cũng thanh tâm quả dục sao?" – Giọng nói của anh thoải mái hỏi.

"Lạc Tư, trình độ tiếng Trung của anh thật tệ quá đi, thanh tâm quả dục không thích hợp dùng cho nữ sinh a" – Cô bật cười, quay đầu lại nhìn anh.

Nhưng ngoài dự đoán, cứ ngỡ khoảng cách giữa hai người không quá gần, không ngờ vừa quay đầu lại đã nhìn thấy môi anh áp sát cô.

Uyển Uyển đỏ bừng mặt, nhanh chóng áp tay lên hai má. Ngượng ngùng muốn quay đầu lại, nhưng chỉ mới vừa nghĩ tới, bàn tay nam nhân đã giữ lấy cằm cô. Cảm giác lạnh lạnh chạm vào cơ thể giống như lửa cháy vào da thịt. Tư thế hai người lúc này thật mập mờ, tiếng vỗ ngực bên tai lúc này cũng mất đi.

Bên tai cô ngoại trừ hơi thở dồn dập của bản thân, cũng là tiếng tim đập loạn xạ. Trong đôi mắt đen của cô phản ánh hình ảnh của người đàn ông. Một tay giữ lấy cằm cô, anh cúi người dùng môi mình bao phủ lên môi cô.

Không hề có chiếm đoạt hay cắn xé, chỉ nhẹ nhàng chạm vào nhau. Không tìm cách đi vào, chỉ là môi chạm môi, sau đó anh khẽ cắn môi dưới của cô, nhưng lực đạo rất dịu dàng.

Đôi mắt màu tím của anh dưới ánh mặt trời thật rực rỡ, giống như kim cương quý hiếm.

"Nói cho anh biết, em muốn làm gì anh giúp em thực hiện".

Cô nhìn anh, đáp: "Khỏe mạnh"

Lạc Tư giật mình, rời khỏi môi cô, gương mặt tuấn mỹ trở nên đắm chiêu: "Em muốn khỏe mạnh? Cơ thể của em..." – Lời của cô khiến anh không khỏi nhúm mày, nghĩ cô lúc cũng trông gầy yếu nuôi thế nào cũng không mập, trong đáy lòng cũng có chút nghi ngờ.

Cô nhận ra chút hoài nghi trên mặt anh, quan sát lúc lâu cô nở nụ cười: "Đương nhiên, ai mà không muốn mình khỏe mạnh chứ, em cũng vậy. Nhưng mà, lúc này em rất rất muốn một thứ".

"Là cái gì?"

Cô xoay người, đem mình dựa vào anh, nhìn về phía chân trời chói rực: "Muốn anh vĩnh viễn nhớ em— nhớ thật rõ, từng có một người con gái coi anh là trời, coi anh là mọi thứ của cô ấy. Trong lòng của cô ấy đều chỉ có bóng hình của người con trai mang đôi mắt màu tím, cô ấy rất yêu người đó".

Anh không nói, chỉ im lặng.

Cuộc sống ở nông trường thật yên tĩnh khiến người ta rất thoải mái, Lạc Tư buông bỏ Fiji Siqui, chấp nhận làm một người nông dân bình thường.

Đôi khi anh cùng Tom cưỡi ngựa, hoặc đi hái trái. Nhưng dù quốc vương có xấn ống quần hai chân lầy lội dưới bùn vẫn mang theo khí chất không ai sánh được, rất cao ngạo rất mỹ cảm. Nhất cử nhất động đều rất thành thực vào tao nhã, Uyển Uyển cảm thấy Thượng đế thật thiên vị nên mới tạo ra một người đàn ông hoàn mỹ đến thế.

Cô thích cuộc sống nơi này, nhưng cô cũng biết sớm hay muộn cũng sẽ chất dứt. Mọi thứ giả dối sẽ bị bóc trần, ngênh đón mình là sự thật tàn khốc.

Buổi tối, mọi người tụ tập nơi bàn ăn. Ngoại trừ hai người còn có thêm sáu người cũng là những cặp vợ chồng yêu nhau. Quay quanh đề tài nông trường như hôm nay sơn dương đẻ con, ngựa mang thai, thì còn lại đều quay quanh Lạc Tư.

Uyển Uyển cũng không biết nói gì, chỉ lẳng lặng mím môi lắng nghe. Cô thích nghe họ nhắc tới chuyện còn nhỏ của Lạc Tư, thích nghe kể về cuộc sống của anh mà cô không thể thấy được trước đây.

"Này, cô chưa từng nghe Lạc Tư chơi đàn piano đúng không?" – Đột nhiên, Tom hỏi Uyển Uyển.

Uyển Uyển rùng mình nhìn về phía anh.

Lạc Tư đang ngửa đầu uống rượu, đường cong hoàn mỹ nơi cổ hiện ra khiến cô dễ dàng nhìn thấy yếu hầu của anh lên xuống thật gọi cảm.

Cô cuống quýt di chuyển mắt đi, gật đầu: "Đã từng thấy".

Bàn tay của Tom đặt lên vai Lạc Tư: "VẬY ĐI, LOS, ĐÊM NAY MỌI NGƯỜI ĐỀU ĐANG VUI VẺ, ANH CŨNG NHIỀU NĂM CHƯA CHẠM VÀO DƯƠNG CẦM, HÔM NAY HÃY ĐỂ MỌI NGƯỜI THƯỜNG THỨC ĐI".

Lạc Tư không quan tâm, chỉ dùng đôi mắt ngà ngà say sảng rục nhìn về phía cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Em muốn nghe sao?"

Uyển Uyển thấy mọi người đều ngập mờ nhìn mình, sắc mặt liền ửng hồng. Chậm rãi cô gật đầu: "Muốn".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Lạc Tư cười, đứng dậy, bước chân tao nhã đi về phía chiếc đàn dương cầm nơi góc phòng, ngồi xuống.

Sống lưng thẳng lộ ra mị lực, anh chỉ đơn giản mặc áo thun quần bò ngồi xuống đàn dương cầm, cũng có khiến người ta nghĩ rằng đoạn nhạc sắp cất lên sẽ rất tuyệt vời, tựa như vương tử được người kính ngưỡng.

Cô thích múa, nên trên phương diện âm nhạc cũng thành thạo không ít. Ngón tay Lạc Tư đặt xuống phím đàn, từng tiếng nhạc trong sáng vang lên, giống như mang theo sự sống, trong phút chốc cô bị hình ảnh thu hút.

Ánh trắng tiêu sái, ánh mắt anh không nhìn về phía nhạc phổ, mà là từ xa nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, tưởng chừng cô có thể nhìn thấy nơi đáy mắt anh, thật thâm trầm, không hề che giấu.

Bốp Bốp.

"Tốt, muốn nghe Los đàn quả là không dễ, này cô đi đâu vậy?"

Uyển Uyển không để ý đến Tom vang lên phía sau lưng, vội vàng đi vòng qua nhà ăn, bước ra khỏi biệt thự.

Cô đứng dưới cây bồ đề, tay giữ lấy ngực, tựa vào thân cây thở dốc. Anh đi theo sau, nhìn thấy cô đứng dưới cây. Ánh mắt anh hiện lên sự yêu thương, tiến đến gần cô.

"Em làm sao vậy?"

Cô lắc đầu, cuống quýt nhìn anh, vội vàng lau đi nước mắt.

"Lạc Tư, anh còn nhớ lần đầu anh đàn cho em nghe là khi nào không?"

Anh không nói, rõ ràng nhớ rõ, cũng không muốn thừa nhận mình chưa bao giờ quên.

Cô chỉ biết cười gượng, cắn lấy đôi môi tái nhợt, chờ trong giây lát cô hít thật sâu, chậm rãi nhớ lại kỷ niệm xưa.

"Ngày đó khi anh lần đầu tiên đánh đàn, em biết em đã thay đổi. Rõ ràng trong lúc xúc động, em chỉ muốn lợi dụng anh trả thù Doanh Doanh, nhưng chỉ mới ba ngày, em đã không thể tự thuyết phục bản thân, không thể tự lừa mình—em yêu anh. Tiếp cận anh là có mục đích đến cuối cùng em phải trả giá nhận lấy kết cục đau đớn nhất. Trận chiến đó, em đã sớm không đánh mà thua".

Anh nhìn cô, đôi mắt u sầu mang theo sự hoài nghi, không tin tưởng.

Thôi đi, cô biết anh không tin cô, cô dù nói thế nào cũng không phải muốn cùng anh quay về như trước đây. Giữa hai người sớm đã có hố ngăn cách, từ hai năm trước nó đã biến thành một bức tường thành thật dày, sắt thép đánh cũng không vỡ.

Từ lúc cô mười ba tuổi, không từ khi cô sinh ra cuộc đời cô đã là một canh bạc. Cô cược bản thân mình khỏe mạnh, thua. Cô cược tình yêu, cũng thua. Ngày hôm nay, cô đã không còn có thể như trước.

Cô đúng là kẻ bán mạng vì cờ bạc, biết rõ ván bài trước mắt phần thắng rất thấp, thua lại lớn, lại bất chấp tất cả để cược. Lần này cô không muốn thua.

Đã đuối sức, nhưng không bao giờ bỏ cuộc luôn cố gắng vì những thứ mình muốn. Hướng chi, thượng đế đã đóng cửa của cô, nhưng vẫn không quên mở một cửa sổ khác cho cô.

Người bình thường có sức khỏe, người thân, tình yêu, nhưng tại sao đối với cô chúng thật xa xỉ. Cô cố gắng tranh đấu, nhưng kết quả đầu rơi máu chảy,

ngoại trừ những vết thương trong và ngoài thì còn có gì?

Có một số việc có thể quên đi, có một số việc lại là hồi ức, có một số việc là cam tâm tình nguyện, nhưng một số việc đành bất lực.

Cô nâng hai mắt ửng hồng nhìn về phía Lạc Tư, đột nhiên mỉm cười.

"Lạc Tư chúng ta đã không còn có thể quay về như trước đúng hay không?"

Anh bình thần chăm chú nhìn cô, bờ môi khẽ giật, nhưng không hề nói gì cả

Cô cười khô, đáp án này sớm đã có trong lòng. Uyển Uyển nhắm mắt lại, giống như rất mệt khẽ thở dài: "Chúng ta rời khỏi nơi này đi. Lúc này, anh đối với em rất tốt, có lẽ anh cho rằng đó là chút lòng nhân từ cuối cùng, nhưng với em mà nói nó thật tàn nhẫn. Mỗi giây mỗi phút ở nơi này, em đều đang đếm ngược, dù vui nhưng cũng thật đau đớn. Bởi vì em biết hạnh phúc này rất ngắn ngủi, đến một ngày nào đó, mộng đẹp cũng phải vỡ".

Dưới ánh trăng, nụ cười trên gương mặt cô khiến người khác vừa yêu vừa đau.

"Anh khiến em trầm mê trong thứ hạnh phúc này, khiến em trở nên tham lam. Nhưng cả anh và em đều biết thứ hạnh phúc này là giả tạo. Vì vậy không cần tiếp tục tàn nhẫn với em như thế, Lạc Tư, coi như em cầu xin anh, đừng để sự ôn nhu của anh trở thành thói quen của em, sau này lúc đón nhận sự lạnh lùng từ anh. Em thật sự sẽ chết mất!"

Một giọt nước mắt im lặng rơi xuống, hai tay trong túi quần của anh từ từ nắm chặt thành quyền. Đôi mắt màu tím màu tím lóe lên tình cảm sâu đậm chính anh cũng không nhận ra.

"Được, anh sẽ an bài" – Bình thần không cảm xúc, anh lạnh lùng nói, trong đôi mắt phủ lớp sương lạnh.

Nghe thấy vậy, Uyển Uyển mở mắt, đi lên trước, nhón chân. Lần đầu tiên, cô lớn mật, vuron hai tay áp lấy mặt anh yêu cầu anh nhìn cô.

"Dù biết anh không tin em, dù biết anh không biết tin vào tình yêu, nhưng em vẫn muốn nói — Lạc Tư em yêu anh, nó chưa bao giờ là giả. Nó là bản năng, là tình cảm không đổi thay. Chỉ cần nơi này còn đập, tình cảm của em dành cho anh không bao giờ biến mất" – Tay cô đặt lên nơi tim của mình.

Anh nhúm mày, muốn nói gì đó, nhưng cô đã rút tay lại.

"Vì vậy, em không hận anh tại sao không thích em. Không trách anh tại sao không tin em. Vì lúc trước mục đích em tiếp cận anh là không trong sạch, cho nên kết quả nhận được như vậy là đã tốt lắm rồi. Cô bé lọ lem độc ác không nhận được tình yêu của hoàng tử, có lẽ là cách ông trời trừng phạt cho sự bông bột của em" – Cho nên, ông ấy đã quyết định lấy đi sinh mạng của cô.

"Hôm qua, anh có hỏi em nguyện vọng của mình là gì. Hôm nay, em sẽ nói cho anh biết, nguyện vọng của em rất đơn giản — "

Kiểm mũi chân, môi cô áp vào tai anh. Nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai anh.

"Có thể yêu một người, Lạc Tư".

Người được một người con gái tốt yêu, không cần tài hoa xuất chúng, không cần có thật nhiều tiền, cô gái đó chỉ cần người con trai có thể yêu mình, như vậy, người con gái sẽ hạnh phúc.

Giống như cô yêu anh. So với người con gái khỏe mạnh, cô không có dáng người xinh đẹp, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh suốt 50 năm, có thể cùng anh ở chung một mái nhà, phúc họa cùng hưởng là được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Uyển Uyển lên máy bay trở lại thành phố A, sau đó Vincent sẽ đón cô tại sân bay đưa cô về biệt thự rồi mới đi.

Mary nhìn thấy cô, ngao khí trên mặt cũng không còn xuất hiện. Bà cũng hơi lo, sợ Boss sẽ làm gì đó đối với Hách Liên tiểu thư. Thấy Uyển Uyển bình an vô sự, ngoại trừ so với trước đây có chút gầy đi, Mary liền thương xót kêu phòng bếp dọn bữa trưa cho cô.

Miền cưỡng ăn một chút, trời cũng đã vào chiều, người hầu trong nhà cũng đã đi ngủ, Uyển Uyển một mình thu nhập hành lý.

Đem bộ áo sơ mi đã mặc ở nông trường sửa sang lại sau đó cất vào tủ, xoay người nhìn quét qua tấm kính to lớn trước mặt. Phản chiếu trong đó là sắc

mặt nhợt nhạt, trong mắt ẩn giấu đi nỗi đau.

Ánh mắt chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, dừng lại nơi bụng. Khoảng thời gian mang thai còn rất ngắn, cũng không xuất hiện những phản ứng nôn nghén, bụng của cô cũng không thấy rõ. Không một chút dấu hiệu cho thấy nơi này có một đứa trẻ, dường như nó chưa bao giờ xuất hiện.

Cô luôn nghĩ, liệu có phải con cô cũng biết mẹ nó rất xấu xa, muốn giết nó, cho nên nó đã tự động rời khỏi cô? Nhắm đôi mắt đang ửng đỏ lại, nước mắt cuộn trào nơi lồng ngực.

"Sao thế? Vẫn luyến tiếc à?" – Phía sau, giọng nói chanh chua của Hách Liên Doanh Doanh vang lên.

Doanh Doanh đứng tựa vào cửa phòng Uyên Uyên, lặng nhìn bàn tay Uyên Uyên đang đặt trên bụng, về mặt đau khổ. Uyên Uyên mở mắt nhưng không quay đầu lại, chỉ là dùng nụ cười bao dung che lấp đi nỗi bi ai trong lòng: "Sự lý giải của mày hình như hơi mâu thuẫn".

Thần sắc Hách Liên Doanh Doanh trầm xuống, cả người đứng thẳng: "Mày có ý gì?"

"Là một người mẹ luôn muốn con mình trên đời này có thể sống tốt nhất, có thể đi phóng hỏa giết người. Với một người mẹ, con là quan trọng nhất, vì đứa trẻ này có thể làm bất cứ mọi điều".

"Cho nên mày quyết định làm một người mẹ tốt, hủy bỏ đi giao dịch giữa chúng ta?" – Hách Liên Doanh Doanh hỏi.

Uyên Uyên lắc đầu xoay người, nhìn thấy trong tay Hách Liên Doanh Doanh cầm một chiếc túi.

Một lúc lâu sau cô mới nói: "Tao không phải là người mẹ tốt. Giết người phóng hỏa làm những chuyện bẩn thỉu thì tao không có khả năng, có lẽ ông trời thương hại, muốn đứa trẻ này bình an sinh ra, nhưng nó sẽ mất đi mẹ. Tao chết đi, đứa trẻ này sẽ phải lẻ loi một mình trên thế giới này đúng không?" – Uyên Uyên nhẹ nhàng lắc đầu. "Không, tao tuyệt đối không để xuất hiện một Hách Liên Uyên Uyên khác trên thế giới này. Mọi bi kịch, mọi điều tệ nhất trút xuống một mình tao là đủ rồi!"

Hách Liên Doanh Doanh ngưng động nhìn cô, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt Uyên Uyên: "Tốt, mày nhận ra là tốt. Nhưng hai người trở về hơi sớm, cho nên tao vừa hẹn bác sĩ lại. Yên tâm, vị bác sĩ này rất có tiết, ngoại trừ hủy đi đứa trẻ thì tính mạng mày sẽ vẫn an toàn".

Uyên Uyên không nói gì, nhận lấy mẫu đơn do Hách Liên Doanh Doanh truyền qua.

"Đây là một nửa tư liệu, nửa còn lại sẽ đưa sau khi mày đã xóa bỏ đứa trẻ. Hách Liên Uyên Uyên, mày nhớ cho rõ, đừng đùa giỡn với tao".

Buông những lời này xong Hách Liên Doanh Doanh rời đi.

Ngày hôm sau trước cửa bệnh viện. Uyên Uyên đứng trong gió, dù trời đã sang xuân, ánh mặt trời cũng ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lạnh hơi lo lắng.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa lấy nơi bụng dưới, hai tay run rẩy. Về mặt đồ dẫn thoát nhìn khiến cho người ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngài Đức đóng cửa xe lại, hai chân thon dài sải rộng đi về phía cô.

"Thật sự quyết định rồi sao?" – Đứng trước mặt Uyên Uyên, anh chăm chú nhìn cô hỏi.

Uyên Uyên hoảng hốt như kẻ lâm trận, ánh mắt nhìn xa xăm, thì thảo nói: "Ngài Đức, có phải tôi rất xấu xa không? Ngay cả cơ hội nói cho Lạc Tư cũng không có, cứ như vậy giải quyết đứa trẻ. Tôi càng oán hận ông trời không cho tôi cơ hội chọn lựa, nhưng hiện tại tôi cũng không cho Lạc Tư cơ hội chọn lựa? Thì ra tôi và ông trời đều xấu xa như nhau."

Cô nói rất nhỏ, nhưng rất nhiều. Mỗi một câu lại khiến người cảm thương. Ngài Đức tiến lên vỗ nhẹ cơ thể đang run rẩy của người, ở bên tai cô an ủi: "Cô không xấu xa, đây là lựa chọn tốt nhất rồi. Hiện tại với sức khỏe của cô chưa chắc gì đã sinh đứa trẻ an toàn, cho dù sinh ra, đứa trẻ cũng không hạnh phúc. Tin tưởng tôi Uyên Uyên, cô còn có cơ hội mang thai nhưng phải đợi tới khi cơ thể tốt hơn đã".

Cô đẩy anh ra, lui về sau, nước mắt tựa như dây chuyền bị đứt ra từng hạt trân châu rơi xuống: "Không, tôi rất xấu xa. Tôi oán hận mẹ mình, vì sao lại sinh tôi ra, vì sao lại cho tôi một cơ thể không khỏe mạnh lại phải chịu đựng nhiều khó khăn. Nhưng nghĩ lại, tôi không oán hận, thậm chí còn cảm kích. Là mẫu thân hi sinh cả mạng sống đem tôi đến thế giới này, vì vậy mới có thể quen Lạc Tư, mới có thể bắt gặp tất cả yêu một người".

Uyên Uyên ngẩng đầu, hai mắt mong nước sáng rực nhìn về phía người con trai tóc vàng đứng đối diện: "Ngài Đức, mỗi một sinh mệnh đều có giá trị tồn tại, dù là tôi sinh ra thế nào đều có giá trị thuộc về bản thân. Cho nên, tôi không nên cướp đi sinh mạng đứa trẻ này, đúng hay không?"

Anh nhìn cô, trầm mặc rất lâu mới chậm rãi đáp: "Có phải trong lòng cô đã quyết định, có phải là?"

Cô gật đầu liên tục hai mắt kiên định: "Tôi không thể bỏ đứa trẻ, không thể tự tay thương tổn con mình".

"Nhưng Uyên Uyên".

"Tôi tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai tổn thương nó!"

Ngài Đức còn tính nói gì đó thì Uyển Uyển đã chạy đi. Như sợ hãi cái gì đó, một tay ôm lấy nơi bụng, chạy nhanh xuống đường, một chiếc xe lao nhanh về phía cô. Chẳng lẽ cô người muốn hại cô?

Ngài Đức lắc đầu, vừa định đuổi theo, đột nhiên một chiếc xe màu đen tăng tốc dừng lại trước mặt anh ngăn cản. Anh ý thức được có gì đó hết sức bất thường, tầm mắt dừng lại nhìn về phía Uyển Uyển đang đứng giữa đường lớn.

Bỗng nhiên, hai mắt giãn ra, mở to.

"Uyển Uyển, cẩn thận".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Ba ngày sau, Uyển Uyển lê thân thể mệt mỏi đi vào biệt thự. Đẩy cửa phòng nhẹ nhàng, một bóng người mặc áo đen cao thẳng đứng ngay nơi cửa sổ đập vào mắt cô.

Anh đã từ Mỹ quay về? Cô lo lắng, chậm rãi bước tới.

Nghe tiếng bước chân của cô, người đàn ông đứng bên cửa sổ chậm rãi chuyển người. Ngũ quan tuấn mỹ thâm sâu khó dò, vẫn bí hiểm như trước, chỉ cần nhìn thấy một lần sẽ khiến người khác trầm luân. Lạc Tư im lặng nhìn cô, môi cong lên tạo ra vòng cung tuyệt đẹp.

"Cô đã đi đâu?"

Uyển Uyển bình tĩnh nhìn anh, sau đó chậm rãi đáp: "Bệnh viện".

Cô không muốn lừa gạt anh, không bao giờ muốn lừa gạt anh.

Giáo huấn của hai năm trước cô không muốn lặp lại, cô chịu thiệt thòi, chịu đựng sự đau lòng, cũng không dám.... ở trước mặt anh nói dối.

Anh cười lạnh, quả nhiên như thế, cô không hề che giấu, một chút giấu giếm cũng không.

"Đi bệnh viện, là vì lý do này sao?"

Anh ném tờ giấy trước mặt cô một tờ giấy mỏng, theo gió bay nhẹ giữa không trung, cuối cùng dừng lại nơi chân cô.

Hai mắt Uyển Uyển chậm rãi nhìn xuống, trên mặt không hề xuất hiện một nụ cười hay chút gọn sóng nhỏ. Ngay cả sắc mặt cùng màu môi đều nhợt nhạt, cô dường như tách khỏi thế giới này, hoàn toàn không giống người còn sống.

Cô bình tĩnh gật đầu, coi như thừa nhận.

Khóa lấp đi suy nghĩ, lừa gạt trong lòng mạnh mẽ bùng lên, anh lạnh lùng đáp: "Vì sao chứ?"

Ba chữ này lạnh như dao cắt qua da thịt cô, cho dù là năm sáu lần cô cũng không rên lên.

"Em.."

"Cô không muốn mang thai con tôi? Tôi khiến cô cảm thấy ghê tởm, cô tàn nhẫn giết chết một sinh mạng như thế sao?" – Hơn nữa, sinh mạng này còn mang dòng máu của cô và anh.

Kim nén nỗi đau quặn trong tim, tuy rằng cảm giác đau đớn triền miên dày vò cô, nhưng anh càng giận càng khiến cô khó có thể chịu được. Cô nhìn anh, muốn mở miệng giải thích, nhưng vòng đi vòng lại cũng không biết giải thích ra sao? Anh không tin cô. Hơn nữa, giữa hai người lúc này hoàn toàn không còn cách để cứu vãn.

"Hách Liên Uyển Uyển, tôi còn tưởng giữa chúng ta chỉ cần cố gắng thì có khả năng, tôi luôn nghĩ cô sẽ thay đổi. Nhưng tôi lại quên, ca kỹ, con gái của một ca kỹ vĩnh viễn chảy trong đó dòng máu thấp hèn, câu này là Hách Liên Doanh Doanh nói với tôi lúc trước. Nhưng hôm nay, tôi cũng đồng ý với quan điểm của cô ta. Cô thật sự— khiến tôi cảm thấy ghê tởm!" – Giọng nói nơi đầu lưỡi của anh truyền ra, giống như lưỡi dao cắt ngang qua khiến cô máu tươi đầm đìa.

Còn cô chỉ thần thờ đứng ngơ ra, cả người cứng ngắc, lạnh đến tận cùng. Ngay cả một câu biện minh cũng nói không nên lời.

Ghê tòm!!

Anh cuối cùng cũng nói ra cảm thụ của anh với cô. Cô vẫn biết anh hận cô nhưng chưa từng nghĩ tới cảm nhận bên trong của anh, hình tượng của cô không ngờ lại thế không ngờ lại đến mức đó.

Khóe miệng cố kéo ra.

Thôi đi, hận cô thì sao, hận cô thật thì sao. Có lẽ đây là cơ hội gặp mặt và nói chuyện cuối cùng giữa hai người. Tình huống lúc này vốn dĩ đã không tốt, cơ thể rách nát của cô chắc chắn không chịu nổi lần lượt bị bệnh tật và bóng đêm bao phủ cuối cùng rời khỏi thế giới cô.

Nhưng tất cả cô đều không muốn cho anh biết.

Cô đã quen bị vận mệnh đùa bỡn, bị ốm đau tra tấn. Cô có thói quen tự bản thân đối mặt mọi đau khổ, có thói quen chịu đựng người ta hiểu lầm. Cuối cùng cuộc sống của cô đã đến phút cuối còn cuộc sống của mọi người luôn tiếp tục quang minh rực rỡ.

Cho nên tất cả đều không quan trọng.

Hận cô đi, đẩy tất cả mọi sai lầm lên trên người cô đi. Sau đó cho anh biết, trên thế giới này có rất nhiều cô gái tốt đáng để anh yêu, sau đó mở ra một hành trình mới, mỗi người lại tìm kiếm hạnh phúc của nhau.

Cô không thể cho anh tương lai, vậy thì buông tay.

Quay lại, cô ngẩng đầu ngay cả bản thân cô cũng chán ghét nụ cười của chính mình: "Ca kị? Phải, em chính là người phụ nữ như thế, anh sớm đã biết không phải sao? Cho nên ca kị không cần một đứa con, bởi vì nó là thứ trời buộc mà thôi".

Lạc Tư kinh ngạc nhìn cô, cảm thấy bản thân mình ngày càng không hiểu cô. Cô cuối cùng có bao nhiêu tấm mặt nạ mà anh không biết? Cô cuối cùng còn khiến người khác căm hận bao nhiêu mới cam tâm?

Anh cười trong thất vọng: "Tốt lắm, tôi đã biết, cho nên tôi cũng không cần loại phụ nữ thấp hèn mang thai người thừa kế của gia tộc Fiji Siqui. Hách Liên, tôi thật sự may mắn, may mắn nhìn ra bộ mặt chân thật của cô" – Lúc anh còn kịp quay đầu lại.

"Có thật không? Em còn tưởng anh đã yêu?"

Lạc Tư hừ lạnh, tiến đến, bóp lấy cằm cô: "Yêu? Cô dựa vào đâu mà nghĩ như vậy?"

"Nếu không tại sao anh phải mang em đến nơi anh đã lớn lên?"

Hai mắt Lạc Tư long lên, đôi mắt tím đầy vẻ châm biếm ngày càng đậm: "Tôi là người kinh doanh, Hách Liên. Cô cho rằng vì sao tôi đối với cô lại tốt như thế? Đã lúc này rồi, tôi cũng không sợ cô biết, tôi mang cô qua đó chẳng qua để che mắt, muốn cô không cảnh giác, để tôi có thể tiện tay xử lý anh Nhiên Hi của cô thôi. Yêu? Cô đừng có quá đề cao bản thân!"

Nhìn vào bạc môi lạnh lẽo, môi cô run lên, tim đập, trống ngực mất đi sự nhịp cô. Cô chờ đợi tựa như đã mất đi linh hồn chỉ là rối rắm, trong đáy mắt người lạnh.

Thì ra là như thế. Anh không thích cô, không muốn cùng cô sống cuộc sống tốt, tất cả chỉ là thủ đoạn, là âm mưu.

Sớm biết như vậy, nhưng sao lúc nghe chính lời anh nói, cô lại như bị rút xuống bóng tối vô tận.

"Vậy đến giờ anh có thích em không?"

Anh cười đến gập cả lưng, môi ghé sát vào tai cô: "Cô cho rằng tôi có thể thích người phụ nữ mà bản thân ghê tòm sao".

Đầu rũ xuống mất đi tức giận, nước mắt rớt xuống trên tấm thảm Italy. Cô không nhìn thấy vẻ mặt anh, anh cũng không thấy nỗi bi ai của cô.

Tốt lắm, tốt lắm. Kết thúc như vậy thật tốt.

Tốt đến mức có thể khiến cô không còn bận tâm gì cả chỉ chuyên chú giúp anh Nhiên Hi vượt qua cửa ải khó khăn này, tốt đến mức có thể khiến cô không còn gì luyến tiếc mà chấm dứt mộng đẹp.

Cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời có thể cùng một người đàn ông tốt đẹp hoàn mỹ đến thế ở chung. Cũng chưa từng dám hy vọng xa vời tình yêu của anh.

Quả nhiên, quả nhiên, chỉ có trong truyện cổ tích dành cho trẻ con, kết thúc hoàn mỹ mới có thể xuất hiện.

Uyển Uyển, còn mày, cuộc đời của mày thật bi ai.

Rầm một tiếng, cửa bị đóng sầm lại, chớp mũi không còn mùi xạ hương từ trên người anh tỏa ra nữa, thế giới của cô lại khôi phục băng lãnh. Cô thả lỏng

người, cho phép bản thân nhẹ nhàng rời đi. Sử dụng chút thanh tỉnh cuối cùng, cố gắng nở nụ cười.

Tạm biệt, tình yêu của cô, tạm biệt người đàn ông cô yêu nhất, Lạc Tư của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Lúc ở Mỹ, Uyển Uyển đã từng gọi điện cho Lê Nhiên Hi. Trong điện thoại cô nói mình ở Mỹ xảy ra chuyện. Quả nhiên, Lê Nhiên Hi vứt hết mọi thứ chạy sang Mỹ tìm cô. Anh không ngờ rằng đây là bước đầu trong kế hoạch của cô.

Sau đó, cô tìm cách đưa bọn người Nguyên Phi đi ra, dựa vào những hiểu biết của mình với Lê Nhiên Hi, rất nhanh cô tìm được thuốc phiện. Lúc này, bên cục cảnh sát cũng nhận được tin báo có người buôn lậu thuốc, vừa tính xuất phát, đã thấy một người con gái mang theo một túi thuốc đến đầu thú.

Cô nắm được rất rõ kế hoạch của Lạc Tư, chính vì thế cô thừa nhận tất cả mọi hành vi phạm tội, hơn nữa không để bất cứ ai hoài nghi. Cô khai ra Mã Tuấn, người cung cấp thuốc phiện. Nhưng theo tin tình báo, Mã Tuấn đã cùng một nhóm người trốn sang nước ngoài, nên không thể tìm được chứng cứ chứng minh Uyển Uyển vô tội, chỉ có mình cô tự thừa nhận.

Tòa án thấy cô tự thú, có ý nhận lỗi lại vừa mới mười tám tuổi, lần đầu tiên vi phạm cho nên hình phạt không nặng, hạn tù là ba năm.

Lúc tòa án tuyên phạt Ngải Đức cùng Chú Lê cũng tới, cô cũng nhìn thấy Vincent ngồi trong góc. Trong suốt quá trình, cô cực kì trầm mặc kiệm lời, chỉ khi quan tòa đặt câu hỏi mới mở miệng thú nhận một cách thẳng thắn những hành vi phạm tội.

Cô biết trước mặt cô là gì, là bóng tối, là bóng tối vô biên. Nhưng đây là điều duy nhất cô có thể làm cho Lê Nhiên Hi, cô dùng tự do của mình bảo vệ lấy anh.

Cuộc sống trong tù cũng không quá đáng sợ, chỉ cần chịu đựng được, không tuyệt vọng thì sẽ cảm thấy căn phòng tù nhỏ xíu này cũng chẳng có gì. Lúc đầu, cô có thể tạm thời thích ứng. Nhưng một tháng sau, cô lại sợ hãi chứng bị giam cầm. Lúc bóng đen bao phủ, cô cảm thấy hai mắt hoa lên, ghê tởm, run rẩy, thậm chí ngất đi. Nhưng cô một lòng nhẫn nhịn, cầm lấy viên phấn nhỏ nơi góc nhà giam viết lên tường, mỗi ngày cô đều vẽ lên đó những thứ vô nghĩa.

Ngồi tù cũng có điều tốt, cô có thể dùng hai năm này quên đi người đàn ông đó, ở trong thời gian ngắn ngủi, cô cũng không còn nhớ rõ đôi mắt màu tím của anh. Hình ảnh anh trở nên mờ hồ, cô cũng quên mang theo những hình ảnh mà cô đã cắt dán dùng để ngày ngày tưởng nhớ.

Có lẽ, nếu anh không xuất hiện cô sẽ thật sự quên anh.

Ngày đó, cô được đưa vào phòng gặp người thân. Cách một lớp thủy tinh thật dày, cô lại có thể nhìn thấy ngũ quan tuấn mỹ của anh. Rất lâu hai người không nói gì, cô cũng giống như kẻ sắp chết, ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt anh.

Thật tốt, anh vẫn tuấn mỹ như trước. Cô chỉ biết có lẽ sự ra đi của cô không gây cho anh bất cứ tổn thương nào, ngược lại, có lẽ anh rất vui vì vứt bỏ được cô, kẻ mà khiến anh ghê tởm.

Có đôi khi, ngày đêm nhớ nhung. Nhưng lúc người đó xuất hiện rồi, con người lại bình thản chịu đựng nỗi đau.

Không còn cảm giác tim đập loạn, cảm giác kích thích nhộn nhạo như trước đây. Hôm nay đối mặt với anh, nhìn đôi mắt mà cô đã từng coi như trân bảo kia, cô ngạc nhiên không ngờ bản thân bình tĩnh thế.

Cô đau quá, trăm ngàn lần quay đầu lại mới nhận ra, thì ra tất cả chẳng qua là do cô cố chấp. Nếu buông tay thì không còn đau đớn, không còn bị thương.

Hôm nay cô có thể bình tĩnh nhìn vào mắt anh. Lạc Tư, tất cả đã hết. Người con gái ngốc nghếch yêu anh đến chết đi sống lại lúc bước vào nhà tù này đã chết, Hách Liên của hôm nay không yêu, không hận.

Cô hướng về micro phía trước, nói anh câu đầu tiên: "Bỏ qua cho anh Nhiên Hi, tôi đã bị trừng phạt, không cần tìm anh ấy nữa"— Cô biết, cho dù cô không nói những lời này, Lạc Tư cũng không ngây thơ lặp lại lần nữa. Bởi vì tất cả những điều này, cho tới hôm nay cũng không tổn thương được cô.

Anh vẫn như che kín cảm xúc, thật lâu mới hỏi một câu nhưng không rõ đó là câu hỏi hay khẳng định. "Em yêu tôi".

Cô nhàn nhạt lắc đầu, đứng dậy, lắc đầu. Buông micro cách ra khỏi lớp thủy tinh.

Cô lúc trước còn hơn cả gốc mới không nhận ra được khoảng cách giữa hai người? Cô thật ngu ngốc mới không nhìn rõ một người giống như cô tương lai chắc sẽ rất bi ai, làm sao có thể nhận được hạnh phúc?

Cô khẽ mấp máy môi, không tiếng động nói với anh. "Em đã yêu anh".

Từng chữ một đều mang theo sự bất đắc dĩ, cảm giác chua xót không thể cứu vãn được quá khứ, từ "đã" cũng xem như chấm dứt con đường giữa hai người.

Lệ Nhiên Hi từ Mỹ trở về, đã là một tháng sau đó. Không thể trách anh, là cô nhờ Hách Liên Doanh Doanh ngăn cản để anh không thể quay về sớm.

Đợi anh quay về, kết quả của Uyển Uyển đã được định đoạt. Anh mắng cô, là lần đầu tiên chửi ầm lên. Trong đôi mắt đen đó còn là nỗi đau xé lòng, nỗi hối hận. Cuối cùng, đôi mắt với nụ cười của cô, anh im lặng, tay đặt lên lớp kính, giống như đang vuốt nhẹ gương mặt gầy yếu của cô.

"Đừng làm chuyện điên rồ, anh Nhiên Hi. Đây là việc duy nhất Uyển Uyển có thể làm cho anh, cũng là cách duy nhất khiến em quên đi người đàn ông đó. Là em hại anh, cho nên đừng áy náy, tất cả đều do Uyển Uyển gieo gió gặt bão."

Anh im lặng thật lâu, thời gian như ngưng lại.

"Uyển Uyển, sau khi mọi việc kết thúc, chúng ta cùng bỏ trốn được không?"

Cô gật đầu.

Ngày qua ngày, cô quen với cuộc sống ngục tù. Lúc đầu, cô hằng ngày đều tự hỏi nếu kết cục không như thế này liệu có thể tốt đẹp hơn không. Nhưng sau đó, cô buông bỏ những mơ tưởng, tập cho bản thân quen với bóng tối.

Cô từng tốn bao nhiêu công sức quên đi một người, hôm nay trong lòng cô đã không còn chút gợn sóng. Cứ tưởng rằng quên ai đó cũng mất tới mười năm tám tháng, từng tuyệt vọng muốn xóa bỏ đi trí nhớ.

Nhưng chớp mắt, cô nhận ra, người cô yêu, lúc ra đi vào ngày đi đã biến mất khỏi thế giới này. Chẳng qua là cô lưu luyến, mong có kỷ niệm thuộc về mình. Anh chẳng qua chỉ là một kiếp nạn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Thời tiết hôm nay thật âm thấp, bệnh cũ ở trong tù lại tái phát, hai đầu gối vào đêm lại đau nhức.

Gương mặt Uyển Uyển tái nhợt, lẳng lặng đứng trước bia mộ. Thật lâu sau mới cảm thấy mệt mỏi, cô chậm rãi ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, ngón tay tinh tế nhẹ nhàng lau đi vết bụi bẩn.

"Chúng ta đã bao lâu không tới gặp cô ấy?"

Phía sau, truyền đến giọng nam trầm thấp dễ nghe. Uyển Uyển không hề động dậy, mắt nhìn bia mộ không dời đi.

Lát sau, cô chậm rãi lắc đầu: "Ba năm rồi. Ba năm không tới, cô ở đây mọc cũng dài và nhiều hơn".

Ngài Đức ngồi xổm xuống, giúp cô nhổ cỏ dại xung quanh, sau đó hai tay ôm lấy bả vai cô, đỡ Uyển Uyển đứng dậy: "Chân cô không tốt, hai ngày qua còn đi tập luyện, tôi không muốn Lễ Kỳ lại bảo tôi không chăm sóc cô tốt".

Cô nhu thuận để mặc anh đỡ dậy, sau đó tin tưởng tựa vào ngực Ngài Đức. Thật sự, cô rất mệt.

Đi máy bay từ Mỹ về thành phố A, lúc vừa đáp xuống máy bay đã liều mạng lái xe tới đây... Vì nơi này có người cô nhớ thương ba năm qua.

Tai nạn xe ba năm trước cũng không phải ngẫu nhiên, đó là tin Ngài Đức cho cô biết lúc ở tù. Chiếc xe sau khi gây tai nạn đã biến mất, người lái xe lúc đó là một thành viên của xã hội đen. Lần này về thành phố A, ngoại trừ việc biểu diễn, còn có một nguyên nhân là muốn điều tra chân tướng, năm ấy là ai ra tay hạ độc thủ giết con cô.

Cô rời khỏi lòng Ngài Đức, uốn cong thắt lưng, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ dòng chữ trên bia mộ.

Angel.

Nó là con trai của cô.

Sau khi bị xe đụng cô đã sanh non, lúc đó biết được giới tính đứa trẻ. Một đứa con trai, con trai chắc sẽ giống anh, có đôi mắt màu tím xinh đẹp, so với cha nó còn sâu hơn.

Nhưng tất cả chỉ là mơ tưởng, vĩnh viễn là mơ tưởng không thể thành. Nhưng cô biết chắc con cô sẽ tựa như thiên sứ thuần khiết, xinh đẹp, tốt bụng.

Uyên Uyên đứng lên ngoài đầu nhìn Ngải Đức, đi chuyển sang ngôi mộ bên cạnh Angel. Cầm bó hoa trong tay đặt xuống, cô nở nụ cười với lùm đồng tiền trên má, giọng nói dịu dàng: "Hannah, xin lỗi, bây giờ mới tới thăm cô. Cô có khỏe không? Ngải Đức nói cô thích nơi này nên chúng tôi không thể đưa cô theo sang Mỹ. Lần này tôi đi lưu diễn, nếu được nghỉ mấy tháng sẽ tới thăm cô lần nữa".

Ngải Đức cúi đầu, ánh mắt che dấu bi thương. Đến gần Uyên Uyên, duỗi tay ôm lấy cô vào lòng, giúp cô che đi chút gió lạnh.

Cô tiếp tục nói: "Cảm ơn cô Hannah, cảm ơn cô đã để lại Ngải Đức chăm sóc tôi. Cũng cảm ơn cô đã ở đây cùng Angel".

Ba năm trước, tháng thứ hai cô ở tù, Hannah vì trái tim suy kiệt đã ra đi. Uyên Uyên không nghĩ tới, phút cuối cùng di nguyện của Hannah là hy vọng Ngải Đức chăm sóc cô.

Cũng nhờ nguyện vọng đó, Ngải Đức rất nhanh đứng lên khỏi đau thương. Lúc cô vào tù được một năm, Ngải Đức lợi dụng quan hệ, lợi dụng việc cô mang bệnh trong người đã giúp cô giảm án. Nhìn thấy Uyên Uyên có thái độ tốt, cho nên chưa hết ba năm đã để cô ra khỏi tù.

Sau đó, lúc ở tù cô có quen biết một nữ tù nhân làm nghề trộm cắp, hai người đều có cùng sở thích. Vì thế một năm trước tại Mỹ, cô đã nhanh chóng trở thành nhà vũ đạo hàng đầu.

Lúc đó có Ngải Đức bên cạnh, thể trạng cô suốt ba năm qua tốt lên, chỉ cần không vận động quá mức hoặc bị kích động. Nếu nhảy trong một thời gian ngắn nhất định có thể giúp cô tăng cường hệ miễn dịch, giúp cô khôi phục bệnh tình.

Trên đời này có nhiều chuyện thật kỳ lạ. Mỗi lần Uyên Uyên biểu diễn thời gian đều có hạn nên mọi người cảm thấy mời cô đến nhảy là chuyện không dễ. Dần dần, cô có tiếng trong giới vũ đạo ở Mỹ, thậm chí bốn chữ Hách Liên Uyên Uyên này trong giới vũ đạo cô còn biến thành minh tinh.

Hai người rời khỏi khu mộ, về căn phòng Ngải Đức thuê. Xa cách ba năm nơi này trở nên lạ lẫm nhưng có chút quen thuộc. Nếu lần này người mời cô không phải cha của Mễ Kỳ có ân với cô, có lẽ cô không bao giờ bước chân lên mảnh đất này.

Xuống xe, Ngải Đức khoác áo lên người, dẫn cô vào phòng. Lúc bước vào, cửa phòng khách bật sáng, Ngải Đức theo bản năng đứng canh trước Uyên Uyên, nhìn bóng người thành thoi ngồi trên ghế sofa mới lắc đầu: "Mễ Kỳ, cô chừng nào mới có thể bỏ tật xấu bẻ khóa nhà người khác sao, khi đó tôi sẽ đem nguyên album quý giá của Micheal Jackson dâng lên tay cô".

Mễ Kỳ là fan cuồng của Micheal Jackson, bộ sưu tập album của Ngải Đức rất hấp dẫn cô ấy. Nhưng dần dà, Mễ Kỳ cũng quen không thèm để ý Ngải Đức.

Mễ Kỳ từ trên ghế đứng dậy, gương mặt nhỏ xinh đẹp đầy nụ cười.

"Uyên Uyên, nghe Ngải Đức nói cô xuống máy bay từ chiều. Tôi đợi cô từ trưa mà giờ mọi người mới tới là sao?"

Uyên Uyên tính nói gì đó, Ngải Đức liền đem chiếc áo khoác trên người cô giữ chặt, trả lời: "Máy bay hạ cánh vào buổi tối."

Cô nhìn Ngải Đức, sau đó nhìn Mễ Kỳ, gật đầu tán thành. Mễ Kỳ biết chuyện trước đây của cô, nhưng cô chưa từng nói chuyện Hannah và Angel. Không phải giấu giếm, nhưng chuyện cũ quá dài, nếu kể ra có lẽ cả đêm không hết.

"Cô đợi chúng tôi cả ngày có ăn gì chưa?" – Uyên Uyên hỏi.

Mễ Kỳ nhún vai, cả người tựa vào Uyên Uyên, tỏ vẻ đáng thương háp háy mắt: "Chưa có, Uyên Uyên, tôi đói quá".

Uyên Uyên nhìn Ngải Đức, chỉ thấy Ngải Đức gơ tay đầu hàng: "Được rồi, tôi đi làm".

Sau đó Ngải Đức nhìn Mễ Kỳ, vẻ mặt khác một trời một vực so với lúc nhìn Uyên Uyên: "Nha đầu chết tiệt, sau này không cần dùng Uyên Uyên làm lá chắn đâu".

Nhìn Ngải Đức, Mễ Kỳ bày ra mặt quý.

Thấy anh đi về góc bếp, mới thần thần bí bí lôi kéo Uyên Uyên về phòng khách: "Uyên Uyên, tôi và cha mới kiếm được ít tin tức của người đàn ông đó, cô muốn nghe không?"

Chương 100

Uyển Uyển rùng mình: "Người đàn ông nào?"

Mễ Kỳ gạt gù, nhìn thoáng qua phòng bếp xe có động tĩnh gì không mới nói tiếp: "Chính là Lạc Tư. Nghe nói ba năm gần đây anh ta càng trở nên thần bí, muốn biết tin tức không dễ chút nào".

Uyển Uyển mỉm cười, thì ra Mễ Kỳ nói anh. Cái tên này quả thật đã trở nên xa lạ với cô.

Cô khẽ lắc đầu: "Tôi cùng anh ấy không còn quan hệ gì nữa. Mễ Kỳ không cần hỏi thăm tin tức đâu, tôi cũng không có hứng thú nghe kể về một người xa lạ"

Mễ Kỳ nheo nheo mắt: "Có thật là người xa lạ không?"

Uyển Uyển dịu dàng cười, không chút do dự gạt đầu, ngay cả chút chột dạ cũng không có, đôi mắt đen nhìn thẳng. Điều đó khiến Mễ Kỳ tin rằng Uyển Uyển nói thật. Lúc này còn tính kê cho Uyển Uyển tin tức, vừa là để thăm dò Uyển Uyển. Cô muốn biết muốn quên một người đàn ông khó bao nhiêu.

Nhìn vẻ mặt trong sáng không hề che dấu của Uyển Uyển, Mễ Kỳ thoáng yên tâm. Dù sao A thị cũng không còn như trước đây, nó đã thành thiên hạ của gia tộc Fiji Siqui.

Không hề khoa trương khi nói rằng, tất cả các xí nghiệp ở thành phố A này ít hay nhiều cũng liên quan đến tập đoàn Fiji Siqui. Bất luận là hắc bạch lưỡng đạo, hay thương mại chính trị, Lạc Tư đều có thể hạ được, không có kẻ địch lại.

Lần này Uyển Uyển quay về, điều Mễ Kỳ hiểu kì nhất chính là — Uyển Uyển, còn tình cảm với Lạc Tư hay không.

Bữa cơm chiều diễn ra rất đổi bình thường, Mễ Kỳ và Ngải Đức lại đấu khẩu, Uyển Uyển có đôi khi ngoài nghi đây có phải là người cô biết không, vì chỉ có đối với cô anh mới chưa bao giờ lớn tiếng.

Nhìn Mễ Kỳ và Ngải Đức hai người miệng mở to, Uyển Uyển đứng bên cạnh cười ra tiếng.

Ngải Đức ngoái đầu nhìn thấy dáng vẻ của cô như vậy liền cảm thấy xấu hổ, tay cầm lấy áo ngủ đem cô đẩy mạnh vào phòng tắm.

"Nhanh đi tắm, hôm nay nghỉ sớm, mai cô còn rất nhiều chuyện phải làm".

Nghe anh ra lệnh, Uyển Uyển trẻ con ngoái đầu cười: "Tôi còn tưởng anh sẽ bắt tôi nghỉ ngơi chứ".

Anh nhú mày, từ năm trước anh đã đem mái tóc vàng của mình nhuộm thành màu nâu rậm nắng, thoát nhìn trông anh chừng chạc hơn nhiều.

Ngải Đức gạt đầu: "Tôi cũng muốn thế nhưng liệu cô có nghe lời không?"

Cô thành thật lắc đầu: "Không biết".

Ngải Đức lắc đầu, đáng vẻ nói rằng "Tôi biết sẽ như thế mà"

Sau khi tắm xong, Uyển Uyển mở cửa phòng tắm. Từ trong nhà tù rời khỏi, cô vẫn chưa có cắt tóc, hai năm trước tóc vẫn còn ngắn tới tai nay đã đến thất lưng. Mái tóc đen dài tùy ý đổ xuống mềm mại như tơ lụa.

Ánh trăng sáng rực, luồn qua khung cửa chiếu trên gương mặt trắng nõn của cô, tựa đóa hoa quỳnh, lại thanh tao như hoa sen trong nước, mang theo chút thẹn thùng vì gió lạnh.

Trước đây chỉ là một nữ hài, nhưng trải qua thử thách ngày càng thêm rực rỡ chói mắt. Toàn thân sáng rực như thủy tinh, kim cương, hơn nữa còn mang thêm nét quyến rũ của nữ nhân, vừa gọi cảm vừa mang theo cảm xúc dịu dàng.

Tất cả mọi thứ đều góp phần tạo nên vẻ đẹp tuyệt trần, vuô vạt.

Nhìn mình trong gương, Uyển Uyển cảm thấy ngày càng không nhận ra bản thân. Không chỉ có vẻ ngoài thay đổi cả suy nghĩ cũng lột xác. Mới hai mươi mốt tuổi, nhưng đã trải qua biết bao đau thương nội tâm trở nên già nua.

Cạch, cạch—

Cô thu hồi suy nghĩ, nhìn nam nhân anh tuấn cao ngạo đang đứng tựa vào cửa. Trên tóc Ngải Đức vẫn còn ướt nước, môi cong lên tà mị, tay nhét túi thông thả bước đến.

Đem một chén nước đặt lên bàn, anh đặt viên thuốc vào tay cô. Uyển Uyển nhận lấy, nuốt xuống.

"Ngày mai có kế hoạch gì không?"

Cô nghĩ nghĩ rồi ngửa đầu nhìn nói: "Cũng nên đi thăm chú Lê trước, rồi tới khách sạn đã đầu tư xem thế nào".

"Tốt lắm, khi nào tới chỗ đầu tư thì gọi điện".

"Đề làm gì a?" – Đôi mắt đẹp hiện lên sự nghi hoặc.

Anh kéo cô đi tới bên giường, hất lớp chăn bông màu trắng lên, đợi cô nhu thuận nằm yên trên giường mới ngồi xuống bên mép, nói: "Tôi giúp cô hẹn một bác sĩ tâm lý, là bằng hữu, cũng là người rất có khả năng trong giới tâm lý. Ngày mai gặp bác sĩ, hy vọng anh ấy có thể giúp được cô".

Hai mắt Uyển Uyển rũ xuống, khó khăn lắm mới che khuất đôi mắt đang ướt nước. Cô gật đầu giọng nói nhỏ nhẹ: "Được".

Về mặt anh lo lắng nhìn Uyển Uyển rất lâu, mới duỗi tay mở đèn ngủ phía trên, cúi đầu hôn lên trán cô: "Nghỉ ngơi cho tốt, tạm thời đừng nghĩ gì cả, biết không?"

Cô dịu dàng gật đầu: "Ngủ ngon, Ngải Đức".

"Ngủ ngon".

Sáng hôm sau, cô lái xe đến bệnh viện trung ương gặp chú Lê. Lúc ở Mỹ, chú Lê cũng thường xuyên sang thăm, nhờ có Ngải Đức chăm sóc bên cạnh nên chú Lê cũng yên tâm nhiều.

Lúc từ bệnh viện đi ra đã tới thời gian hẹn đầu tư. Lần này tới thành phố A, cô cùng Mễ Kỳ tích cực tranh thủ vì muốn lôi kéo thêm nhà tài trợ. Dù sao nếu chỉ trông chờ vào diễn xuất mà phải nuôi thêm cả trăm người hơi khó khăn, hơn nữa thời gian diễn của cô cũng rất hạn chế, cho nên cũng cần một số nhà tài trợ.

Lần này nhà tài trợ là một công ty cũng có tiếng, mới thành lập một năm rưỡi nhưng uy tín cũng rất tốt. Ngoại trừ việc công ty đứng phía sau rất có thể lực cũng nghe nói ông chủ của họ cũng là người khó tính.

Lúc tới thành phố A, cô cũng chỉ đàm phán vài lần xã giao, lần này gặp, cũng ngoài ý muốn.

Hôm nay, Uyển Uyển mặc lễ phục đen, cổ áo hình chữ V, lộ ra vùng vai trắng nõn như sứ hoàn mỹ, cùng với việc tập luyện khiến dáng người cô thêm thướt tha, hai chân nhẵn nhụi, có chút mịn hoặc người khác.

Mặc dù nhìn thấy không ít minh tinh thiên kim tiểu thư, nhưng nhân viên khách sạn lúc nhìn thấy cô cũng đều bất ngờ cảm thấy kinh ngạc. Đối với việc này Uyển Uyển cũng biết nhưng không thể trách được. Cô cười nhạt, lịch sự hỏi: "Cho hỏi, người của công ty Á Tư Lệ có ở đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Người phục vụ dẫn cô sang quán coffeeshop bên trái, sau đó rời đi.

Phong cảnh nơi này không tệ, cửa sổ làm bằng thủy tinh có thể nhìn thấy tất cả cảnh bên ngoài, phía bên phải là khu rừng nhiệt đới nhân tạo, cách họ không xa là cầu thanh mây đang chuyển động.

Nơi này xem ra thật thanh tĩnh, một mặt nhìn phong cảnh, uống cà phê, mặt khác lại nói chuyện quả thật rất hợp.

Đội Uyển Uyển ngồi xuống, đại diện phía bên công ty Á Tư Lệ cũng thu hồi về kinh ngạc: "Lần đầu gặp, không ngờ tiểu thư Hách Liên so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn nhiều"

Uyển Uyển tao nhã cười, môi cong lên lịch sự đáp: "Cảm ơn, nhưng là vũ công, tôi vẫn thích người khác khen tài nghệ múa của mình".

Giọng nói Uyển Uyển hài hước khiến đối phương có chút ca ngợi: "Tôi rất thích tính cách của tiểu thư đây, tôi cũng từng tiếp xúc không ít minh tinh, thái độ khiêm tốn của họ khiến tôi thấy thật giả dối, căn bản họ quá tự cao tự đại không coi ai ra gì, cũng thật khó hầu hạ!"

Nghe vậy, Uyên Uyên ngẩng lên, nhìn thấy thái độ thăm dò trong mắt đối phương. Trong lòng ngầm hiểu, độ cong bên môi cũng giảm đi, chỉ điểm xuyết bằng nụ cười nhạt.

"Trong lòng mỗi người có thước đo khác nhau, đối trá hoặc cao ngạo không thể chứng tỏ họ tốt hay xấu. Chỉ cần tốt thì những khuyết điểm nhỏ đó cũng nên bỏ qua, không phải sao?"

Nhìn Uyên Uyên rất lâu, đại diện bên Á Tư Lệ mỉm cười, duỗi tay: "Tiểu thư không chỉ xinh đẹp còn rất thông minh. Rất thích hợp hợp tác với Á Tư Lệ. Cho phép tự giới thiệu, tôi là Jack, sẽ phụ trách đầu tư lần này".

Uyên Uyên duỗi tay nắm, ánh mắt xẹt qua chút nghi hoặc: "Jack?, Chẳng lẽ anh là..."

Jack cười: "Đúng vậy, là phó tổng của Á Tư lệ".

Uyên Uyên nhìn sâu vào mắt đối phương suy nghĩ, không phải cô tự hạ thấp giá trị bản thân, nhưng cùng cô hợp tác cũng không cần mời tới phó tổng nói chuyện, huống chi hạng mục đầu tư không lớn, lần này phải cả đại nhân vật tới không khỏi làm lớn chuyện.

"Hách Liên tiểu thư cảm thấy công ty chúng tôi không biết trọng nhân tài sao?" – Ngữ khí anh trêu chọc.

Uyên Uyên lắc đầu: "Chỉ là thụ sủng nhược kinh, phải cả ngài tới, chắc chắn công ty ngài với đoàn nhảy của tôi rất hứng thú. Chẳng lẽ các vị không sợ, chúng tôi sẽ dựa vào điều đó mà đòi hỏi quá đáng sao?"

Jack buông lỏng tay: "Chúng tôi rất tin tưởng phong thái của tiểu thư, lần này đầu tư đích thực chúng tôi rất có hứng thú. Không, phải nói, tổng tài của chúng tôi đối với vũ đoàn của tiểu thư rất hứng thú".

Trong lòng càng thêm nghi hoặc: "Tổng tài của các vị?"

Người nắm giữ là tổng tài của Á Tư Lệ, nam nhân trước mặt chỉ là đại diện cho ông chủ, còn tổng tài vẫn không lộ mặt, không ai biết anh ta là ai.

Lúc Uyên Uyên nói chuyện, đại sảnh khách sạn liền trở nên im lặng. Lặng ngắt như tờ.

Chỉ có tiếng hít thở hết sức rõ ràng. Một đám vệ sĩ đi trước, bao lấy một nam nhân tiến vào sảnh.

Mãi đến khi nam nhân biến mất, ánh mắt mọi người không hề rời khỏi anh. Anh giống như cây anh túc khiến người khác nghiện, dù là thuốc độc, vẫn khiến người khác không thể kiềm được mà bị hấp dẫn.

Sau giữa trưa, nắng vàng rực rỡ, xuyên qua thủy tinh, hình thành một loại cảm giác về mặt hết sức đặc biệt. Nhưng còn đẹp hơn cả ánh mặt trời, nó chính là nam nhân mãnh liệt trước mắt.

Anh tuấn, dáng người cao, mang theo vẻ ngoài lạnh lùng cao quý, một đồ tây cao cấp được cắt may thủ công khiến nam nhân càng tựa như bức tượng Hi Lạp, khí thế vương giả càng nâng lên khiến kẻ khác run sợ, đôi mắt màu đen sâu thẳm.

Không, không phải màu đen, cảm giác lạnh lạnh điên cuồng.

Là anh.

"Tiểu thư Hách liên cô không sao chứ?" – Nhìn sắc mặt Uyên Uyên trắng nhợt, Jack hỏi.

Uyên Uyên lấy lại tinh thần, trầm tư suy nghĩ một lát liền quay lại. Nhìn anh cười, mái tóc dài lay động rũ xuống.

"Không có gì" – Cô nhẹ nhàng đáp.

Jack nhìn về bóng người đang xa dần, lý giải nói: "Đây là khách sạn của tổng tài Fiji Siqi. Nhưng ngài ấy rất ít khi xuất hiện nơi công cộng, xem ra phúc khí chúng ta cũng tốt thật. Tiểu thư thoát nhìn như quen biết ngài ấy?"

"Sao có thể? Tôi chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi".

Uyên Uyên không nói thêm nữa, hai mắt sụp xuống không biết đang suy nghĩ gì, không hề chú ý đến ánh mắt dò xét của người đối diện. Cùng Jack nói chuyện chi tiết chốc lát, điện thoại Uyên Uyên vang lên. Vội cáo từ, cô rời khỏi khách sạn.

Quả nhiên đứng bên đường lộ, là chiếc Mini-cooper màu xanh của Ngài Đức. Uyên Uyên hít sâu đem hình ảnh của người đàn ông lúc nãy đẹp đi. Mỉm cười nhìn Ngài Đức nhàn nhã tựa vào xe.

Cùng lúc, tại tầng tám bên trong phòng làm việc của công ty, Jack cẩn thận đặt tài liệu lên bàn công tác. Ánh nắng nhỏ vun từ cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào, phản chiếu vào lớp đá cẩm thạch trơn bóng trên sàn.

Lúc này, một người nam nhân đang đưa lưng về phía Jack, tay đút túi đứng bên cửa sổ. Ánh nắng chớp động, khiến hai má nam nhân lúc sáng lúc tối, dáng người nghiêm nghị, cao ngạo, bạc môi băng lãnh, từ trên thân toát ra luồng khí lạnh lùng, khí chất vương giả không phải ai cũng tiếp cận được, cao quý mà xa cách, mê mị điên cuồng.

"Là như thế này, Hách liên tiểu thư hình như rất thích thú với kế hoạch của chúng ta, đồng ý sẽ suy nghĩ lại một lần" – Rất lâu vẫn không thấy ông chủ đáp lại.

Jack đứng yên không dám nhúc nhích, trộm đánh giá nam nhân dưới ánh mặt trời.

Mãi đến khi, anh thấy trong mắt ông chủ trở nên sâu hoắm, chiếc cằm hoàn mỹ, đường nét rõ ràng dường như cố kìm nén di chuyển.

Ánh mắt của Jack nhìn theo hướng tổng tài ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy là cô gái xinh đẹp lúc nãy cùng anh nói chuyện đang bước lên chiếc xe màu xanh, ôm lấy người đàn ông cao to.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Cô không có làm sai chuyện gì cả, cô chẳng qua là yêu một người. Vì tình yêu đó mà trở nên nhỏ bé, bị mọi người miệt thị, bị mọi người khinh thường, không ai quý trọng. Nhưng cô đã vượt qua được tất cả, không bao giờ xuất hiện...

Người đang nhớ cô lúc này thì đi khắp nơi trên thế giới cũng không tìm thấy cô.

Mọi ngày trong hai năm qua đều như vậy, Ngải Đức làm bữa tối, anh dày công tính toán số vitamin mà Uyển Uyển cần, rồi bụng đồ ăn nóng hằm hập đến trước mặt cô.

Uyển Uyển ăn rất ít, anh đều biết. Nhưng cũng biết, vì không muốn anh lo, mỗi bữa nào đều cố gắng ép bản thân đem com ăn cho hết.

Nhưng rõ ràng hôm nay lòng cô không yên. Không biết là lần thứ mười sáu hay mười bảy Uyển Uyển không nhập tâm như vậy, Ngải Đức đứng lên đi đến trước mặt cô, cầm lấy cái thìa trong tay cô ra.

Uyển Uyển bị hành động của anh làm cho giật mình, đôi mắt xinh đẹp nổi lên sự nghi hoặc, ánh mắt đen như mực nhìn Ngải Đức ngồi xuống trước mặt cô, hai tay áp lên thành ghế vịn.

"Uyển Uyển, còn nhớ hiệp ước hòa bình giữa chúng ta không?" – Anh nghiêm túc nói.

Uyển Uyển gật đầu: "Luôn thẳng thắn thành thật, không giấu giếm".

Ngải Đức khẽ nhướn môi, vừa lòng cười: "Tốt lắm, nói cho tôi biết hôm nay cô làm sao vậy? Từ buổi chiều cô đã như mất cả hồn vía".

Nói xong, anh chú ý cô bắt đầu cắn môi dưới. Động tác nhỏ này của cô chứng tỏ là đang khản trương hoặc cảm xúc không ổn định sẽ ngược đãi môi mình.

Nam nhân khẽ thờ hắc, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà sát môi dưới: "Đừng ngược đãi nó, Uyển Uyển, tôi chỉ muốn biết cô vì sao lại phiền não thôi".

Uyển Uyển nhướn mắt, nhìn sâu vào đôi mắt đầy quan tâm.

Hít sâu nói: "Tôi có thể không gặp bác sĩ tâm lý không? Ngải Đức, tôi không thích nơi đó, không thích bệnh viện".

Anh có thể khoan thứ cho chút tính tình này của cô, ngữ khí nhẹ nhàng thông thả, dường như là đang đối xử với một đứa trẻ giận dỗi: "Tôi biết cô không thích bệnh viện, nhưng mà ở đó đâu có mùi thuốc khử trùng, không có dao giải phẫu đáng sợ đó, cũng không có bác sĩ mặc áo trắng. Cô hoàn toàn không cần lo lắng".

"Là vậy nhưng bác sĩ tâm lý cũng là bác sĩ" – Cô nghĩ đại một lý do tột tệ nhất.

Ngải Đức đẩy mái tóc dài của cô sang một bên: "Tôi cũng là bác sĩ, cô quên rồi sao? Uyển Uyển tôi chỉ là quan tâm cô, muốn cô sớm hồi phục. Bác sĩ Thang Mễ là chuyên gia về tâm lý, ông ấy có thể trị được cho cô"

"Tôi biết, Ngải Đức, tôi biết anh tốt với tôi" – Uyển Uyển cụp mắt xuống.

Sau đó cô gật đầu, hít sâu nói: "Yên tâm, tôi sẽ đến đúng hẹn".

"Được rồi, nếu cô chưa chuẩn bị tâm lý, tôi có thể dời thời gian lại. Nhưng mà Uyển Uyển, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến hôm nay cô trở

nên im lặng như thế đúng không?"

Cô chậm rãi hạ mắt nhìn Ngải Đức, sau đó gật đầu: "Tôi ở khách sạn nhìn thấy..."

Cạch cạch—

Tiếng gõ cửa cắt ngang lời Uyển Uyển, Ngải Đức nhìn về cửa rồi nói với cô: "Đề tôi đi".

Ngải Đức đứng dậy, nhìn thấy người lạ hai mắt liền nhú lại: "Xin lỗi, ông tìm ai?"

Đối phương còn chưa kịp trả lời, Uyển Uyển đã tò mò đi tới, lúc nhìn thấy vị khách hai mắt đầu mở to. Cô kinh ngạc nói: "Luật sư Luru!"

Luật sư Luru đi vào nhà, Ngải Đức pha ba chén trà, rồi ngồi xuống cạnh Uyển Uyển.

Hai mắt Uyển Uyển chớp động, mang theo sự nghi vấn cùng tò mò, ánh mắt chưa từng dời khỏi Luật sư Luru.

Ông ấy, sao lại biết cô ở đây? Nếu luật sư Luru biết cô ở đây có phải người đàn ông kia cũng biết.

Uyển Uyển ngăn bản thân tiếp tục suy nghĩ, dù sao cô cùng anh không còn bất cứ quan hệ gì. Hơn nữa, với sự hiểu biết của cô về anh, anh ghét cô như vậy sao lại rảnh rảnh đi điều tra hành tung của cô.

Nhưng nếu không phải thì Luru luật sư sao lại ở đây?

Lúc Uyển Uyển miên man suy nghĩ, Ngải Đức đã nói trước: "Uyển Uyển nói ông là luật sư, nhưng thật sự nghĩ không ra, điều gì khiến ông đích thân đến đây vậy?"

Đối với ngữ khí chế giễu của Ngải Đức, luật sư nhún vai, uống một ngụm trà, nhìn sang Uyển Uyển quả nhiên thay đổi rất nhiều

"Hách Liên tiểu thư, hai năm không gặp tiểu thư lại xinh đẹp lên nhiều".

Uyển Uyển mỉm cười: "Cám ơn Luru luật sư. Nhưng ngày hôm nay tới đây chắc không phải mục đích chỉ là nói câu này, dù sao giữa chúng ta cũng đâu có quan hệ gì".

Luru Luật sư cười nói: "Tiểu thư nói đúng, giữa chúng ta đúng là không có gì. Nhưng mà, tiểu thư cùng ông chủ chúng tôi giao tình rất sâu".

Uyển Uyển rung mình, lập tức bưng chén trà trước mặt lên, đầu ngón tay vuốt nhẹ mép chén trà màu xanh, khiến cho nó càng thêm mỹ ngọc. Đôi môi anh đào hé mở.

"Giữa tôi và anh ấy, cách đây ba năm đã chấm dứt. Nếu nó có giao tình, thật sự không dám trèo cao"— Giọng nói êm ái, không chút gợn sóng.

Luru luật sư nghe Uyển Uyển nói vậy không lấy làm kinh ngạc, rút từ trong phong bì ra một phần văn kiện đặt lên bàn, rồi đẩy đến trước mặt cô.

"Đúng vậy, nhưng quan hệ giữa tiểu thư và ông chủ cũng không phải ít. Ít nhất—"

Luru luật sư dừng lại, khôn khéo quan sát nét mặt Uyển Uyển, mới nói tiếp: "Ít nhất giữa hai người vẫn còn tồn tại quan hệ hôn nhân".

Chén trà trong tay Uyển Uyển đột nhiên rung lên, không dám tin liền mở to mắt.

"Sao? Không thể nào!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Uyển Uyển ngoái đầu nhìn Ngải Đức cũng đang kinh ngạc, lắc đầu: "Không thể, tuyệt đối không có khả năng này".

Ba năm trước khi cô vào tù, đã ký vào bản ly hôn giao cho luật sư của cô. Hơn nữa chính miệng luật sư cũng nói mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa.

Sao có thể, sau ba năm lại nói vẫn còn tồn tại quan hệ hôn nhân?

Lưu Luật sư nói: "Nếu tiểu thư không tin, có thể xem qua văn kiện".

Uyển Uyển nghe vậy liền cầm lấy túi văn kiện trên bàn, mở ra, lấy văn kiện.

"Ba năm trước luật sư của tiểu thư có đến đưa cho Lạc Tư tiên sinh bản lý dị, nhưng lúc ấy Lạc Tư tiên sinh đang bận công việc nên tạm thời gác chuyện này sang một bên".

Cô cười lạnh: "Gác lại ba năm sao?"

Ba năm, thời gian đó cô đã thay đổi. Cô đã không phải là đứa con gái ngu ngốc bất chấp tất cả đi yêu một người. Trong lời nói của Lưu luật sư lỗ hổng rất nhiều, căn bản cô không tin.

Lưu luật sư quả nhiên cảm lạnh, không hề phản bác.

Uyển Uyển buông văn kiện, Ngải Đức ngồi sát bên, vòng tay qua vai cho cô tựa vào. Cô chậm rãi hít vào, giọng nói bình tĩnh không hề xao động: "Tôi mặc kệ anh ấy đến cuối cùng vì cái gì mà không ký giấy tờ này, nhưng tôi chỉ muốn cả hai tự do. Nếu ba năm trước anh ấy không có thời gian, hiện tại chắc đã có thời gian rồi chứ. Văn kiện này cũng như văn kiện công ty anh ấy mỗi ngày phải ký, chỉ cần ký tên, thủ tục tôi sẽ tự giải quyết".

Lưu luật sư đảo mắt nhìn Ngải Đức, nhìn Uyển Uyển cười: "Thật ngại quá, chỉ sợ điều ông chủ muốn không đơn giản như thế!"

Cô cười khò, đáp án này cũng không ngoài dự đoán.

"Được rồi, ngài nói cho tôi biết, phải làm sao anh ấy mới ký tên?"

Lưu luật sư nói: "Hách Liên tiểu thư, đáp án này tiểu thư nên trực tiếp đi hỏi ông chủ".

Sau khi tiễn Lưu Luật sư, Ngải Đức xoay người, ánh mắt trầm mặc nhìn Uyển Uyển.

Ngải Đức đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống hỏi: "Cô không phải nói anh ta không thích cuộc hôn nhân này sao, vì sao lại không cắt đứt mối quan hệ này suốt ba năm qua?"

Uyển Uyển lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm tờ lý hôn có chữ ký của cô để trên bàn.

"Tôi không biết, tôi không biết anh ấy muốn làm gì. Lúc này tôi còn gì đáng giá để anh ấy muốn".

Có thể là người đàn ông đó căn bản muốn Uyển Uyển? Những lời này xoay vòng trong đầu Ngải Đức, nhưng không dám nói ra.

Hỏi cô câu khác: "Cô sẽ đi tìm anh ta sao?"

Uyển Uyển mạnh mẽ gạt đầu, gương mặt trắng nõn xinh đẹp tinh tế, làn da thuần khiết trong sáng, hai mắt tối đen mang theo sự bất định, dường như đang lạc hướng đi giữa rừng rậm.

Lát sau, cô gạt đầu: "Có lẽ phải đi thôi".

Cô hiện tại muốn chấm dứt mối quan hệ này, không cần xuất hiện trong cuộc sống của nhau nữa. Không quan hệ, không hận, chỉ đơn thuần xóa đi vết tích của anh, một chút cũng không chừa lại.

Thời gian thật đáng sợ, hủy đi mọi hy vọng, lúc quay đầu nhìn lại mới nhận ra cô yêu người đàn ông đó quá điên cuồng. Thậm chí còn dùng hôn nhân để đặt cược, chỉ vì muốn lưu lại chút ký ức.

Năm đó, cô thật khờ, thật quá ngốc.

Đôi khi con người nên dừng lại để ý những thứ đẹp đẽ xung quanh, chỉ cần mỗi đêm nghe tiếng sóng biển, nhìn lên trời từng pháo bông xanh bùng nổ cũng thật mỹ. Tựa như trước đây, cô có thể chờ mong hẹn hò cùng anh, ngây ngốc vui sướng trong những thứ nhỏ nhoi đơn giản bởi vì cô thích anh.

Điều này thật buồn cười.

Ba năm, cô cũng không hối hận bản thân bất chấp tất cả vì yêu. Chỉ hối hận mình yêu lầm người.

Buổi chiều cô cùng Mễ Kỳ hẹn nhau sang chỗ tập luyện bên phố Đông. Hai ngày qua, đoàn khiêu vũ từ Mỹ đã đến, cho nên muốn chuẩn bị nơi tập luyện tốt một chút. Uyển Uyển thích nơi yên tĩnh nên phòng tập cách xa khỏi khu đô thị náo nhiệt.

Mễ Kỳ thông qua quan hệ của cha cô tìm được một căn biệt thự ở ngoại ô. Nghe nói chủ nhân trước đây là nhà khiêu vũ người Hoa kiều, cho nên trong phòng đều trang bị rất đầy đủ những dụng cụ chuyên nghiệp dành cho phòng nhảy.

Ngải Đức không biết sáng sớm lại đi gấp vì chuyện gì. Nhưng thế cũng tốt, nếu không anh lại sẽ đưa cô đi.

"Tôi chuẩn bị đi đây, tôi biết chỗ đó nên không cần lo lắng đâu Mễ Kỳ" – Một mặt quả quyết nói với Mễ Kỳ mặt khác rút chìa khóa mở cửa xe.

Nhưng đột nhiên Uyên Uyên rùng mình.

"Sao vậy Uyên Uyên, sao không nói tiếp".

Uyên Uyên uốn cong người, nhìn hai bên lớp xe: "Mẽ Kỳ, xem ra chiều tôi mới tới được rồi".

"Sao vậy?"

"Hình như lớp xe bị đâm thủng. Xem ra phải ngồi taxi đi rồi"

"Nhưng địa điểm chúng ta gặp ở tận ngoại thành, liệu có xe nào đồng ý chờ không? Hay là để tôi qua đón cô".

Uyên Uyên lắc đầu: "Không cần, để tôi gọi Ngải Đức. Anh ấy có một chiếc xe nữa, để xem sao đã".

Tắt điện thoại, cô ngồi xuống sàu thăm nhìn lớp xe bị hỏng. Đây là chiếc xe Ngải Đức thích nhất, nếu anh biết xe anh bị ngược đãi như thế thì sẽ khó sống rồi

Trong đầu hiện lên gương mặt tuần tú của Ngải Đức nhăn nhó, Uyên Uyên nở nụ cười.

Đột nhiên một tiếng động nhỏ hấp dẫn sự chú ý của cô. Một đôi giày da màu đen đất tiền đập vào mắt, Uyên Uyên nhú mày, rồi ngẩng đầu.

Do ánh nắng mặt trời ở sau, nên tầm nhìn hơi mờ, nhưng giây sau đó, cô có thể nhìn thấy rõ dáng người nam nhân đứng trước mặt mình dường như đã từng quen, nụ cười từ từ cứng ngắc bên môi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Thời gian thấm thoát trôi qua, ba năm trôi đi trong vội vàng, không hề có chút kí ức hay báo hiệu trước, nó cứ thế mà trôi đi không để lại dấu vết.

Mỗi năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi người đều có nét mới, đều có bi thương, có niềm vui, có hạnh phúc, cuộc sống tựa như bức tranh thiên nhiên đa sắc miêu tả hình dáng con người. Ba lần 365 ngày đủ cho miệng vết thương đang chảy máu khép lại, tình yêu lại tìm chỗ trú thân mới, nụ cười của ai đó càng mang ý nghĩa mới.

Thời gian là thứ không thể nắm trong tay, nhưng lại là thứ người ta luôn cần.

Ngồi xồm bên cạnh xe, gương mặt nhỏ nhắn của Uyên Uyên ngẩng lên nhìn nam nhân tựa thần thánh đang đứng sừng sững trước mặt...

Vấn dáng vẻ kiều ngạo lãnh khốc, khiến người khác chói mắt, mị lực không thể kháng cự đó. Thời gian, thật đáng sợ, ai cũng thay đổi, lúc dừng lại nhìn sâu vào mắt anh.

Uyên Uyên chậm rãi đứng lên, nhìn anh.

Cô nhìn người đàn ông mà bản thân đã từng yêu sâu đậm, cô hy sinh mọi thứ cho tình yêu. Dù có dùng ngôn ngữ hoa mỹ cỡ nào cũng không thể đủ để miêu tả vẻ đẹp của anh, mọi thứ quý giá chẳng qua làm nền cho anh.

Không có cô, anh vẫn rất tuần tú, mọi chuyện vẫn thuận buồm xuôi gió. Anh hạnh phúc mà sống, vui vẻ với hiện tại, thoát nhìn xem ra anh rất tốt.

Nhìn thấy Lạc Tư vẫn hoàn mỹ tựa trước đây cô mới nhận ra bản thân mình cũng thật bình tĩnh. Thời gian thật kỳ lạ, yêu anh sâu đậm, tổn thương vì anh. Nhưng ba năm sau, tất cả chỉ là gió thoảng mây trôi.

Anh đứng trước cô, càng lúc càng tuần mỹ, đôi mắt từ trước tới nay vẫn cao thâm nhìn cô, ở khoảng cách gần như thế này, cô có thể nhìn thấy hình ảnh cô trong mắt anh.

"Sao vậy? Không biết ai sao?" – Một tay anh đút vào túi, dáng người cao thẳng tạo ra một cảm giác áp bách mãnh liệt, khóe môi cong lên chứng tỏ sự chững chạc cùng quyền uy.

Bất động rất lâu, Uyên Uyên cười nhạt: "Xin chào!"

Giọng nói xa cách của cô khiến anh nhường mày, đôi mắt đen lộ ra vẻ không vui. Anh nhìn chiếc xe con màu xanh của cô: "Xe của em hình như hỏng rồi, có muốn anh đưa em đi một đoạn không".

Uyển Uyển kinh ngạc, trong nháy mắt cảm thấy mọi chuyện sao trùng hợp thế. Đầu tiên xe cô bị người ta phá lốp, sau đó Lạc Tư lại xuất hiện.

Không, không thể. Chẳng qua là cô lo lắng quá nhiều. Lạc Tư chưa bao giờ làm chuyện rảnh rỗi như thế. Nhất là đối với cô.

Cô lắc đầu, đôi mắt khẽ chớp: "Không cần, cảm ơn. Tôi nghĩ ngài cũng đang rất bận".

Lạc Tư nghe vậy, môi nở nụ cười ẩn ý, cười lạnh: "Ngài? Nếu anh nhớ không lầm, em vẫn là vợ của anh".

Uyển Uyển bị lời nói của anh giáng vào đầu, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đen như mực, hai mắt phủ một lớp sương mờ. Từ trước tới giờ anh chưa từng thừa nhận quan hệ hôn nhân giữa cô và anh, cũng chưa từng chấp cô là vợ anh. Ngay cả người trong nhà cũng chỉ gọi cô là "Hách Liên tiểu thư" không phải là phu nhân.

Ngưng đọng một lát, cô khẽ cười: "Nếu ngài là tôi chấm dứt cuộc hôn nhân này, tôi sẵn sàng ký tên ngay".

Nghe vậy, đôi mắt Lạc Tư như chim ưng khẽ nheo lại mang theo ánh nhìn u ám, giọng nói lạnh lẽo tựa như ác quỷ đến từ âm phủ toàn thân toát ra loại khí chất khiến người khác không lạnh mà run: "Em dường như rất muốn ly hôn. Ba năm, ngoại trừ về ngoài, em có về thay đổi cũng không ít. Hách Liên, nhìn thấy anh có phải em rất không vui?"

"Tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ gặp lại anh" – Cô bình tĩnh nói, hai mắt nhìn thẳng anh.

Ánh mắt Lạc Tư lập tức trở nên sắc bén, tựa như hàng vạn con dao bay thẳng cắm vào thân thể cô. Lúc Uyển Uyển cảm thấy bản thân sắp bị xé nát thì đôi môi của anh lại kéo nhẹ uốn cong: "Anh cũng muốn cùng em chấm dứt mối quan hệ này, nhưng không phải bây giờ. Lên xe, anh đưa em đi".

Anh không chút do dự xoay người đi về phía chiếc xe xa hoa, Uyển Uyển nhìn theo anh rất lâu, mới chậm rãi nhấc chân đồng thời khẽ thở hắt.

Xem ra bên trong xe vẫn như trước. Vẫn là thủ công Italy cực kỳ xa xỉ, bình rượu cũng tạo hình hoa mỹ, mọi thứ đều lấp lánh, xa hoa lãng phí nhưng thật đẹp.

Uyển Uyển im lặng ngồi một bên, đôi mắt dừng bên ngoài cửa sổ.

Lạc Tư thông thả tựa lưng ra sau ghế, đôi mắt thấu hiểu trực tiếp nhìn thẳng hai gò má nhợt nhạt của cô. Quan sát rất lâu, kết luận duy nhất mà anh đưa ra — cô lúc này, so với ba năm trước đây, mới gọi là kinh điển.

Hàng mi tĩnh tế, đôi mắt sáng rực luôn tỏa ra ánh sáng, khiến người khác hoài nghi liệu có phải cô lấy sao trên trời lấp vào hay không, đôi môi cánh hoa đỏ thắm, ngọt ngào say đắm lòng người.

Đột nhiên một ly rượu hồng đưa tới trước mặt Uyển Uyển.

Cô giật mình, quay đầu, mái tóc đen dài tựa thác nước vì hành động của cô mà cong lại, phiêu tán ra, một mùi sữa thoang thoang lan tỏa.

"Cảm ơn" – Nhận lấy ly rượu, cô lịch sự trả lời.

Để vành ly kề sát miệng, cô chỉ khẽ nhấp môi, không uống nhiều.

"Mắt của anh tại sao?" – Cuối cùng cô không nhịn được, lên tiếng đánh vỡ sự im lặng quái dị trong xe. Ánh mắt của anh thật sự quá nóng khiến cô không thể coi như không thấy, ngược lại còn thêm mất tự nhiên.

"Là đeo kính áp tròng" – Anh trả lời bằng quơ.

Kỳ thật, anh không muốn khiến mọi người đều chú ý đến đôi mắt của anh. Ít nhất đôi mắt màu đen này, cũng không thu hút mọi người.

"Uhm".

Nhẹ nhàng đáp, cô vẫn chưa nói chuyện với anh. Cảm xúc lạnh nhạt, giống như chuyện của anh cũng chỉ ảnh hưởng đến cô một tí, biểu hiện hoàn toàn không hề quan tâm.

Anh nheo mắt ám muội, đột nhiên nói: "Em đưa cho anh thủ tục ly hôn nhưng vẫn chưa được cẩn thận lắm, hơn nữa chi phí bồi thường em cũng nên tranh thủ cho mình. Một người phụ nữ thông minh đều biết, khi ly hôn nên dùng chút thủ đoạn chiếm một ít của riêng để lo cho tương lai của mình".

Cô nhún vai: "Tôi không cần. Năm đó cùng anh kết hôn, tôi cũng không phải vì tiền".

Ánh mắt anh chợt ẩn chợt hiện, vừa tỉnh mở miệng thì cô đã nói tiếp: "Quên đi, lâu như vậy, tôi cũng quên mất lý do vì sao lại kết hôn cùng anh, nhất định lúc đó đã quá nhiều anh rất nhiều. Bây giờ tôi cũng không thay đổi chủ ý, tôi không cần một đồng tiền nào của anh cả Lạc Tư".

Anh trầm mặc không nói, khẽ mím môi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Xe chậm rãi di chuyển, nửa giờ sau cũng tới nơi. Uyển Uyển nhìn phong cảnh bên ngoài từ từ lấy lại tinh thần, quay đầu, đôi mắt ánh lên nhìn Lạc Tư: "Cám ơn. Chuyện ly hôn chúng ta có thể thỏa hiệp, Lưu luật sư chỉ cần ra mặt tôi sẽ dùng hết sức mình phối hợp".

Cô xong cô mím môi không nói gì cả gạt đầu, mở cửa xe bước xuống. Nhưng không nghĩ, lúc mở cửa, Lạc Tư cũng xuống theo.

Đứng bên xe, thân hình anh càng thêm cao to, đôi mắt thâm thúy như bầu trời giữa đêm chớp động mang theo sự thâm sâu, đôi mắt không hề chớp lấy một lần chỉ chăm chú nhìn hai gò má của cô.

"Em muốn ly hôn, được, vậy hãy cho anh một lý do thuyết phục để làm điều đó".

Hai mắt cô tỏ vẻ khó hiểu, ngữ khí thản nhiên: "Ly hôn để trả lại anh tự do, chẳng lẽ không đúng sai? Giống ba năm trước, anh cũng không thích cuộc hôn nhân này. Tôi chẳng qua là sửa chữa sai lầm cho anh quyền tự do lựa chọn hôn nhân của bản thân" – Không phải như năm đó bị buộc cùng cô kết hôn.

Cô biết anh không vui, cuộc hôn nhân này anh càng không muốn. Nhưng một điều cô không hiểu là đã hận cô đến thế vì sao không sớm ký đơn ly hôn, sau đó mỗi người mỗi ngả?

Lạc Tư nghe vậy, đôi mắt nhướng lên, đôi môi đông lạnh, khẽ kéo lên: "Sai lầm, em nghĩ cuộc hôn nhân giữa chúng ta là sai lầm?"

Giọng nói trầm thấp lộ ra sự không vui, tuy không bộc lộ rõ, nhưng với trình độ hiểu anh, cô cũng nhận ra. Cô gạt đầu, tình cảm đó quá bùng bột, trong lòng nghĩ lại vẫn chưa xót: "Chẳng lẽ anh không nghĩ thế sao? Lạc Tư, tất cả là tôi sai, sai lầm khi lợi dụng anh để trả thù Doanh Doanh, sai lầm khi lợi dụng miếng đất đổi lấy cuộc hôn nhân. Lúc ở tù, tôi luôn nghĩ mọi lỗi lầm đều do tôi. Đối với anh tôi cảm thấy rất có lỗi, hôm nay đã trưởng thành, tôi cũng sẽ không ngu ngốc như trước, hy vọng của tôi hiện nay chính là anh được hạnh phúc".

Nơi đáy mắt của Lạc Tư hiện lên cảm xúc phức tạp, chớp mắt chăm chú nhìn ánh mắt chân thật nơi cô, giống như muốn soi rõ lòng cô.

Anh nhú mắt, chậm rãi đi đến trước mặt cô, bàn tay to lớn duỗi ra nắm nhẹ lấy cằm cô, khiến cho hai mắt càng gần lại để có thể dễ dàng phân tích cảm xúc trong mắt cô.

Nhưng anh chỉ nhìn thấy trong đó là sự bình tĩnh không hề gợn sóng,

"Đối với anh — em chỉ có áy náy thôi sao?" – Hai má anh tuần lộc ra cảm xúc khó tả, tỉ mỉ quan sát cô nửa ngày, anh chỉ trầm giọng hỏi.

Uyển Uyển nhìn sâu vào đôi mắt anh, từ chớp mũi đến đầu ngón tay đều tỏa ra mùi thuốc lá và mùi xạ hương đặc trưng, mang lại cảm giác bị mê hoặc.

Cô không hiểu hàm nghĩa trong câu nói của anh, đôi mắt anh lúc này cũng thật phức tạp, không thể lý giải.

Trầm ngâm rất lâu cô mới khẽ gạt đầu.

Đầu ngón tay chậm rãi chà miết trên mặt cô, cảm giác lạnh lẽo bao lấy, hai mắt tối lại. Dường như đã nhìn thấu cô, anh mới thu tay lại buông cô ra.

"Nếu anh không đồng ý ly hôn thì sao?" – Anh không nóng không lạnh hỏi.

"Sao?" – Cô cả kinh, hai mắt tròn xoe, bờ môi mềm mại kinh ngạc khẽ hé mở.

Trong giây lát, Uyển Uyển nuốt nước miếng xuống, lui về sau, rời xa khỏi phạm vi một cánh tay của nam nhân.

"Tôi không hiểu ý anh" – Cô nói.

Lạc Tư nhú mày, nhìn thấy ánh mắt như van nài như trốn tránh của cô khiến anh càng thêm hứng thú. Anh nhún vai, không bức cô: "Muốn anh ly hôn, ngày mai đến công ty anh, anh sẽ cho em đáp án".

"Tôi nghĩ điều này không cần thiết, anh chỉ cần ký, mọi thứ còn lại để Lưu luật sư làm" – Về mặt thản nhiên bị lời nói của anh làm cho nhần lại.

Lần này về đây, cô chưa từng nghĩ sẽ gặp anh, càng không nghĩ quan hệ hôn nhân ba năm trước đây vẫn chưa giải quyết kéo mãi đến tận giờ. Hơn nữa,

tuy cô đã trưởng thành, cũng không còn si mê anh như trước đây, nhưng trên người anh lúc nào cũng toát ra mị lực cùng sự nguy hiểm khiến cô không dám tiếp cận lần nữa.

Nếu có thể cô thà rằng hôm nay không gặp anh.

Anh ngẩng đầu hứng nắng: "Anh không tin luật sư. Hơn nữa chuyện ly hôn chẳng phải do hai bên tự nguyện sao? Chúng ta nên từ từ ngồi xuống nói chuyện, đừng vội vàng quyết định như thế".

Nhìn vào hai mắt vững tin của anh, Uyên Uyên than nhẹ gật đầu: "Được, mai tôi sẽ tới tìm anh".

Lạc Tư vừa lòng mỉm cười, đôi mắt càng thêm tối lại khiến người khác không đoán được. Uyên Uyên cũng không muốn cùng anh tâm tình, vội vã gật đầu đi vào căn biệt thự.

Nhìn theo bóng lưng mềm mại của cô dần dần biến mất, cho đến khi không thấy người, Lạc Tư mới thu hồi nụ cười trên môi, ánh mắt theo phản xạ khẽ nhú lại.

"Anh là ai?"

Sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

Mễ Kỳ thấy Uyên Uyên mãi không tới, mới xuống chân núi chờ. Đợi lúc lâu chỉ nhìn thấy một chiếc xe xa xỉ chạy lên núi, cô chạy theo sau, nhưng do tính năng của xe thấp nên mãi mới tới nơi.

Nghe giọng nói, Lạc Tư xoay người nhìn Mễ Kỳ.

"Là anh!?" – Mễ Kỳ kinh ngạc, che môi, hô một tiếng.

Lúc này, người Mễ Kỳ nhìn thấy giống như vị tào Huyết Lạp, gương mặt anh tuấn, ngoại trừ vẻ kinh diễm ban đầu sau đó liền lập tức chau mày lại.

"Anh sao lại ở đây?" – Khẩu khí không thiện ý.

Hai mắt tinh nhuệ của Lạc Tư dừng lại quan sát nữ nhân. Hiếm có ai dám dùng khẩu khí này nói chuyện với anh, khẽ giơ tay ngăn cản vệ sĩ đang tính bước xuống, Lạc Tư hứng thú nhìn Mễ Kỳ: "Cô quen biết tôi?"

Nuốt xuống nỗi sợ hãi trong lòng, Mễ Kỳ ưỡn ngực, địch ý rất rõ: "Đương nhiên biết, anh chính là người chồng vô trách nhiệm trước đây của Uyên Uyên. Tôi nói anh biết, anh tránh xa cô ấy ra một chút, cô ấy không được khỏe anh đừng có hại cô ấy".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Hôm sau, Uyên Uyên rời khỏi phòng tập liền lái xe đi đến tòa nhà Fiji Siqui. Đường như đã chuẩn bị rất tốt, Uyên Uyên một mình xuất hiện trước sảnh lớn, trước sảnh người tiếp tân đưa cô lên tầng nghỉ cao nhất.

Sau khi nhân viên rời đi, Uyên Uyên tự mình đi đến bên cửa phòng nghỉ, một bóng người quen thuộc thành linh xuất hiện.

Cô kinh hỉ mỉm cười: "Vincent?!"

Vincent cũng bật cười, quan sát Uyên Uyên mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt, trong lòng thầm ca ngợi: "Ba năm không gặp, cô gái nhỏ lúc trước giờ đã trưởng thành trở nên thật xinh đẹp. Hách liên tiểu thư, tiểu thư xinh đẹp hơn trước nhiều".

Cô xinh đẹp nhưu này, trên chóc: "Vincent, anh đang nói tôi trước đây là một đứa trẻ sao?"

Vincent cười yếu ớt, không phản bác. Ba năm trước đây, cô giống như một tiểu nam sinh, lúc nào cũng mặc quần. Không giống như giờ, lại thanh nhã mặc váy dài thắt chặt nơi eo làm lộ ra dáng người nhỏ nhắn mềm mại, thắt lưng tinh tế, da thịt để lộ trắng như tuyết càng thêm mê người.

Cùng cô ôn lại chuyện cũ vài câu, anh trở lại chuyện chính: "Tiểu thư, cô đến tìm Boss đúng không? Nhưng ngại quá, Boss hiện tại đang có cuộc họp khẩn, ngày ấy muốn tiểu thư ở đây chờ".

Cô không hề tỏ ra kinh ngạc, nhưng vừa nghe hai chữ Lạc Tư nụ cười liền thu lại: "Được, tôi ở đây chờ".

Anh khách khí nói: "Trước khi Boss kết thúc hội nghị, nếu có chuyện gì có thể tìm tôi".

Uyển Uyển gật đầu đồng ý.

Từ ngày về thành phố A, Ngải Đức bị chú Lê lôi kéo đi khắp nơi để tham gia các cuộc luận đàm. Vì quá bận rộn, ngay cả mặt mũi bóng người chú Lê anh cũng không kịp nhìn.

Uyển Uyển cũng chưa kịp đem chuyện Lạc Tư kể cho chú Lê, nhưng cô cũng cảm thấy chuyện này không quan trọng. Dù sao khi đã ký đơn ly hôn, cô cùng Lạc Tư sẽ không còn quan hệ, cũng sẽ không gặp lại.

Buổi sáng tập võ đạo suốt vài giờ, thân thể không khỏi hơi mệt. Thời gian chậm rãi trôi qua, cửa phòng nghỉ bị ai đó đẩy nhẹ. Tiếng bước chân chậm rãi vang lên. Uyển Uyển bước vào trong ngồi dựa vào ghế sofa, sau đó nghiêng đầu, từ từ nhắm hai mắt lại.

Lạc Tư vừa xong công việc quay về phòng đã thấy cảnh này. Người con gái im lặng ngồi trên ghế sofa chờ anh lại nhắm mắt ngủ say. Lông mi thật dài khẽ run, tựa như lá cây giữa trời thu bị sương bao phủ mang đến cảm giác thật trĩu mến. Những lọn tóc che lấp, càng làm tăng thêm làn da trắng như tuyết.

Gương mặt thanh lệ thoáng tục có chút nhợt nhạt, tựa như tuyết trắng rơi xuống hồ nước trong vắt, cả dáng người lấp lánh dưới ánh mặt trời, toàn thân như khảm nạm kim cương rực rỡ, tựa như tiên nữ.

Anh đứng tại chỗ, thật lâu mà không hề động đậy sợ đánh thức mỹ nhân đang ngủ say. Ba năm qua, anh không muốn nghĩ tới cô, chưa từng đi dò xét tin tức về cô. Nhưng ba năm sau gặp lại, thời gian ba năm như chưa từng tồn tại, giống như hai người chưa từng chia li.

Trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên sự giằng co, bàn tay ép chặt trong túi áo mới có thể ngăn cản dục vọng muốn chạm vào cô, trong mắt anh lúc này có lẽ đang nổi sóng, cảm xúc như sóng biển cuộn cuộn.

Cô chỉ là thiếp đi, cảm nhận ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, Uyển Uyển nhú mày, lông mi run rẩy, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra. Vừa nhìn thấy bóng người cao lớn cô lập tức thanh tỉnh bật ngồi từ trên ghế sofa.

Anh đứng đó nhìn cô bao lâu rồi?

Hai má ửng đỏ, vẻ mặt có chút xấu hổ: "Anh xong việc chưa?"

Anh thu hồi suy nghĩ, đáy mắt lại tựa biển sâu không thể lường được, anh gật đầu, hai chân thon dài bước tới: "Em rất mệt sao?"

Nếu không sao lại dựa vào sofa ngủ như thế? Trong kí ức của anh, cô dường như chỉ có ngủ. Đây cũng không phải lần đầu tiên, cô đợi anh rồi ngủ thiếp đi.

Uyển Uyển không đáp, càng không muốn cùng anh dây dưa hơn nữa, gọng gàng dứt khoát hỏi: "Vậy hiện tại chúng ta nói chuyện được chưa? Đáp án của anh là gì? Đơn ly hôn tôi đã mang đến".

Anh cúi người, tay cầm lấy cổ tay cô đang vói vào trong túi xách tìm gì đó, thoải mái cầm tay cô từ trên ghế đứng dậy

Cô kinh ngạc hỏi: "Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đi ăn cơm".

"Ăn cơm?"

Không quan tâm đến cô, Lạc Tư nắm tay cô ra khỏi phòng. Dọc theo đường đi, nhiều nhân viên Fijī Siqī trần trối nhìn theo. Tại công ty, Lạc Tư không thích phụ nữ ra vào, cho nên cũng chưa từng thấy anh thân mật với ai như thế.

Lúc này, họ lại nhìn thấy Boss cùng một tiểu thư xinh đẹp nắm tay, dụi dụi mắt, chẳng lẽ ảo giác sao?

Thang máy kêu một tiếng, Lạc Tư kéo cô đẩy vào trong. Uyển Uyển rút tay về, sắc mặt không tốt, bước lùi về sau, giọng nói bình thản: "Lạc Tư, xin anh hãy tự trọng cho!"

"Tự trọng?" – Anh cười nhạo, giống như đang nghe truyện cười khóe môi nhếch lên.

Anh tiến lên một bước áp sát cơ thể cô. Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy cô bắt đầu khản trương.

Uyển Uyển theo bản năng thối lui về phía vách tường thang máy, kim loại bóng loáng áp vào da thịt cô một cảm giác lạnh lạnh truyền đến.

Cô giống như con thỏ nhỏ cực kỳ đáng yêu đang bị ép đến run rẩy, anh lại áp sát không buông, hai cánh tay to lớn cứng như thép áp sát hai bên mạn sườn của cô, hơi thở ma mị của nam nhân càng đến gần.

Hai tay đem cô giới hạn lại, cười đến điên cuồng không hề gượng ép: "Sao vậy? Em ghét anh chạm vào em sao? Anh nhớ trước đây em rất thích được

chạm vào, được anh hôn không phải sao?"

Đột nhiên gương mặt tuấn tú của anh trở nên ám muội, tâm Uyên Uyên đông cứng, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác: "Những điều anh nói đều là trước đây, tất cả đã trôi qua. Hiện tại giữa chúng ta không còn gì cả, chỉ là hai kẻ xa lạ".

"Kẻ xa lạ?" – Anh nghiêng răng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Ba chữ kẻ xa lạ khiến anh mất vui, cô cũng cảm nhận được. Lạc Tư đem cô vây chính giữa anh áp sát vào tường, cảm giác áp bách truyền đến khiến cô muốn ngất đi.

Anh nhìn cô không chớp mắt. Mãi lâu sau, mới nở nụ cười, nâng gương mặt của cô lên đối diện với đôi mắt nóng rực hoàn toàn nghiêm túc

"Hách Liên, anh cho em biết. Giữa anh và em vĩnh viễn cũng không thể là kẻ xa lạ" – Dứt lời, anh cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Mùi xạ hương từ từ bao lấy cô, lúc cô còn chưa kịp định thần lại thì đầu lưỡi trơn nhẵn đã nhanh chóng tiến vào, hơi thở dày đặt mùi xạ hương, tinh tế hút lấy cô.

Ba—

Một âm thanh thanh thúy vang lên trong thang máy, không khí như chết lặng. Lạc Tư chậm rãi đứng dậy, rời khỏi đôi môi nhỏ của cô, hai mắt nhìn thấy đôi mắt đang đỏ rực của cô.

Tay Uyên Uyên còn giữ lại giữa không trung, run rẩy, đôi mắt hiện lên tia tức giận, trong lòng lại thấy thật chua xót: "Anh đến cuối cùng coi tôi là gì?"

Giọng nói nghẹn ngào, một loại cảm giác úy khuất nổi lên. Anh muốn thế nào thì thế ấy sao? Tôn thương cô chưa đủ, nên muốn tiếp tục đùa giỡn cô sao?

Anh muốn tôn thương cô, cô chắc chắn sẽ không kháng cự chỉ thừa nhận. anh không muốn cuộc hôn nhân này, cô cũng ly hôn với anh vô điều kiện. Nhưng mà ít nhất hãy giữ lại cho cô chút tôn nghiêm.

Hôm nay sau ba năm, cô cũng không còn là con ngốc tùy ý để anh đùa nghịch.

Lạc Tư gạt mình, cảm nghiêng chặt nhìn hai mắt cô đang ướt dần, anh buông cô ra. Lúc này thang máy cũng đã xuống tới tầng đỗ xe, cửa thang máy mở ra.

Anh vẫn như trước kéo tay cô, không để cô kháng cự đưa cô đi về phía xe. Vệ sĩ sớm đã chuẩn bị, giúp họ mở cửa xe.

Dọc đường đi cô cũng im lặng, cũng không phản kháng, chỉ trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nói chuyện với anh. Cô chán ghét mấy chữ phản kháng viết rõ lên mặt, khiến anh cảm thấy nụ hôn lúc này đúng là hành động thật buồn cười.

Xe dừng trước căn biệt thự, trong mắt Uyên Uyên đầy vẻ sợ hãi. Không nghĩ tới, anh vẫn còn ở trong căn nhà cô đã tự tay trang trí.

Xuống xe, còn chưa kịp hoàn hồn, một cái ôm nhiệt tình đã vây lấy cô.

"Tiểu thư, thật là cô rồi" – Từ ngày Uyên Uyên rời đi, Mary luôn trông ngóng cô quay về.

Uyên Uyên cũng quên mất chuyện vừa phát sinh, nhìn Mary ôm cô, hốc mắt cũng ửng đỏ: "Là tôi, Mary, tôi nhớ chị quá!"

Lạc Tư đứng một bên im lặng nhìn cô. Không hề thúc giục, môi cong lên, đôi mắt đen khê thay đổi có chút nhu hòa.

Mary tỉ mỉ đánh giá Uyên Uyên, nước mắt còn đọng trên mặt: "Ba năm, tôi ngày nào cũng nhớ cô, sợ tiểu thư không khỏe, có phải đói rồi không. Thật tốt quá, tiểu thư vẫn khỏe, cảm ơn thượng đế, tiểu thư vẫn xinh đẹp như vậy".

Uyên Uyên gạt đầu, nước mắt trong suốt rơi xuống: "Tôi vẫn khỏe, Mary, không cần lo lắng đâu, tôi vẫn sống rất tốt".

Quan hệ giữa cô và Mary như mẹ con, vì từ nhỏ đã mất mẹ, Uyên Uyên rất thích được Mary ôm. Lạc Tư đi vào biệt thự đến thư phòng, phá lệ lưu lại không gian riêng cho hai người kia.

Mary kéo Uyển Uyển vào phòng khách, nói mãi không hết

Sau đó không biết là vô ý hay cố tình, đề tài lại chuyển sang Lạc Tư: "Tiểu thư, năm đó cô bị giam, tôi lo lắng rất nhiều. Tuy rằng ông chủ không nói gì nhiều, nhưng cậu ấy cũng do tôi nuôi lớn từ nhỏ, tôi biết cậu ấy trong lòng cũng rất lo cho cô".

Uyển Uyển chậm rãi cup mắt xuống, hàng mi như cánh bướm rũ xuống che đi đôi mắt.

Lo lắng cho cô?

Cười khổ, lắc đầu. Cô không phải tiểu cô nương hay mơ mộng, cô đã quá rõ những gì còn lại giữa cô và anh, cũng biết rõ tình cảm của anh với cô không thể có tình yêu.

Tất cả chẳng qua là không cam lòng, anh lúc nào mang tư tưởng gia trưởng.

"Mary, đừng nhắc đến anh ấy nữa, mấy năm nay chị khỏe không?"

Thấy Uyển Uyển không nói nhiều, Mary chậm rãi thở dài. Vừa tính mở miệng nói mình vẫn khỏe, ánh mắt đã nhìn thấy bóng người đứng ngay sau Uyển Uyển, sắc mặt âm trầm.

Thoáng ngập ngừng, Mary đứng dậy: "Ông chủ, có cần dọn cơm không?"

Uyển Uyển cũng nhận thức được, liền cùng Mary đứng dậy đứng đối diện. Lạc Tư thu hồi mắt, gật đầu, giọng nói lạnh lẽo không chút gọn sóng, anh nhìn Uyển Uyển nói: "Em nấu cơm đi".

Cô gật mình: "Cái gì?"

"Com em tự làm, Mary sẽ giúp"

Còn chưa kịp hỏi nhiều, Mary đã kéo cô vào phòng bếp, nói nhỏ bên tai cô: "Tiểu thư, cô không biết thôi mấy năm qua ông chủ vẫn luôn nhớ đồ ăn do cô làm".

Nghe vậy Uyển Uyển cười nhạt.

Bữa cơm này có chút ngại ngùng, Uyển Uyển ăn không bao nhiêu trong khi đó Lạc Tư lại ăn tới tám chén. Anh cũng từng không thích đồ Trung Quốc, nhưng Uyển Uyển từ nhỏ cũng chưa từng học cách làm đồ ngoại, nên cũng chỉ từ Mary học được vài món. Sau đó, những lần đưa cơm đến công ty chẳng qua là đồ ăn Trung Quốc nhưng được thay đổi chút ít mà thôi.

Hiện tại nghĩ lại, không biết anh làm sao chịu đựng được lâu thế. Cơm chiều qua đi, Lạc Tư theo thói quen uống chút rượu.

Anh đứng bên cửa sổ, ánh trăng xuyên qua lam cho bóng người của anh càng kéo dài. Sau khi thu dọn bát đĩa, Uyển Uyển đứng sau anh.

"Com cũng đã ăn, anh chừng nào mới muốn nói chuyện đây?"

Lạc Tư xoay người, chất rượu đỏ trong ly khẽ lay động, tựa như máu tươi. Đôi mắt anh thâm sâu, ngón tay thon dài chỉ vào một góc, ý bảo cô qua đó

"Ba năm trước, em để quên một thứ vẫn chưa lấy đi".

Uyển Uyển theo tay chỉ của anh bước đến bên bàn trà, vô số hình ảnh cùng nhau cười ngửa đập vào mắt.

Hôm nay nhìn lại nó chẳng qua chỉ là hồi ức mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Trên mặt bàn còn có một quyển sách thật dày. Nếu không phải đã lâu không nhìn tới, Uyển Uyển cũng không ngờ nó dày như thế. Năm đó, cô lại nghiêm túc cắt đi từng tấm ảnh của anh cùng đám phụ nữ ở bên ngoài, sau đó ảo tưởng nam nhân này là của riêng cô, cô là độc nhất vô nhị của anh.

Tình yêu đúng là tình yêu, nếu không phải vì nó sao cô có thể ngây thơ như thế, biết rõ anh thâm sâu khó lường, muốn có được tình yêu của anh thật là xa

xi lại vẫn luôn cố chấp không đổi, ước muốn có một ngày anh sẽ tin tưởng cô, tình yêu của cô so với kim cương còn chân thành hơn rất nhiều.

Trước kia mỗi khi nhớ anh cô lại không có được một tấm hình, nên dùng cách này để tự hành hạ chính mình. Nghĩ lại, cô nhẹ nhàng kéo môi, bao nhiêu đau khổ ngày đó đều hiện ra, nhưng lúc này cô đã không còn cố chấp—

Cô cùng anh ánh mắt chạm nhau. Cô chỉ mỉm cười nói: "Đốt đi là được, hiện tại đối với tôi nó đã không còn ý nghĩa, nó khiến tôi nhận ra lúc trước mình thật ngây thơ"

"Thật sự không có ý nghĩa gì sao? Vậy tại sao lại quay lại thành phố A? Tại sao lại để anh nhìn thấy em?" — Anh từng bước tới gần, lời nói ngây thơ.

Gương mặt anh trở nên nặng nề, dùng tay che trụ cô. Cô lui về sau nhưng lại bị ghé sô pha ngăn lại.

Uyển Uyển lắc đầu, giọng nói mềm mại tựa như bông, chỉ cần một trận gió thổi qua sẽ bay mất: "Quay lại thành phố A, tôi mới biết anh không còn ảnh hưởng gì đến tôi nữa, Uyển Uyển yêu anh đã mất rồi, Lạc Tư đối với cô ấy chỉ là một cái tên. Theo như tôi thấy, nếu như không làm anh cũng không muốn nhìn thấy tôi, dù sao ba năm trước đây, anh đã trực tiếp nói không thích tôi".

Ánh mắt anh lạnh hơn lại đến gần hơn. Cô không còn đường lui, đành phải gồng mình, dùng tất cả dũng khí nhìn thẳng vào bóng người cao lớn.

"Em luôn nói yêu anh, rất yêu anh, yêu anh thật lòng. Vậy tại sao tình yêu của em lại biến mất nhanh như thế? Trừ khi những lời trước kia của em nói yêu anh đều là giả".

Nhìn anh thật lâu, cô than nhẹ: "Lạc Tư, anh cần gì phải như vậy?" — lại gây sự như thế.

"Hách Liên Uyển Uyển, anh có từng nói chưa, em thật là một kẻ nhát gan? Nếu đã dũng khí dùng miếng đất trong tay ép anh lấy em, lại không dám chụp với anh một tấm ảnh? Sao, chẳng lẽ ảnh của anh trên báo lại đẹp hơn sao? Trong lòng em rõ ràng rất yêu anh, nhưng không dám thừa nhận. Anh thật rất giận em, giận nhất là sự nhút nhát của em".

Cô trừng mắt không thể tin được cô đã nhìn thấy sự đau khổ trong mắt anh.

Uyển Uyển quan sát anh. Anh trước đây lúc nào cao ngạo, gương mặt tự tin, bất tuân, mang theo uy nghiêm cùng sự trấn áp khiến người sợ hãi, nhưng lúc này trên gương mặt anh lại hiện lên những cảm xúc phức tạp.

Anh nói những điều này để làm gì?

Cô không thể đoán được, cũng không muốn đoán. Cho dù trải qua ngàn năm, dù cô thông minh hơn người nhưng để nhìn thấu Lạc Tư — khả năng này thật rất nhỏ.

Ba năm trước đây, cô đoán, cảm thấy anh có tình cảm với cô, cô cố gắng, mong muốn sẽ có lại được tình cảm của anh. Nhưng cô đoán sai rồi. Kết quả cô thua mình đầy thương tích, máu tươi đầm đìa. Lòng bị vết sạch tạo thành lỗ hổng lớn, đau rất đau. Hôm nay, cô không muốn đoán nữa, cũng không muốn mọi cảm xúc hi vọng ảm đạm của cô lại do anh gây ra.

Trên thế giới này, không có ai thiếu được một người mà sống không được.

Cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt trong suốt sáng như sao trời, lấp lánh tựa trần quý: "Lạc Tư, tôi chưa từng thay đổi. Chẳng qua, hôm nay đã trưởng thành, biết được yêu một người không nhất định phải ở bên người đó. Ba năm, tôi luôn cầu nguyện hy vọng anh hạnh phúc, không cần vì tôi mà bỏ lỡ niềm vui. Tôi luôn hy vọng anh sẽ vui vẻ, sẽ sống tốt hơn tôi. Tình yêu sâu đậm trước đây đã biến thành lòng chân thành chúc phúc. Tôi yêu anh, nhưng mà — không phải yêu đến mức không có anh tôi sẽ lâm vào cảnh khốn cùng".

Hai mắt anh giật mạnh, khoảng cách giữa hai người quá gần, dù muốn hay không cũng có thể nhìn thấy sự không cam tâm của anh.

"Tình yêu không chỉ có chiếm hữu. Năm đó là tôi sai. Tình yêu chân thành không phải dùng để ép người khác, mà là có thể nhìn thấy anh tươi cười hạnh phúc, trong lòng cũng rất vui. Lạc Tư, anh không gần gũi với ai cả, cũng không ai có cơ hội tiến đến gần, cứ như thế liệu được mấy người sẽ yêu anh chân thành? Anh đừng cố chấp nữa, cũng nên để ý đến ai đó, lấy một người con gái tốt, sau đó..."

Tay anh siết chặt cổ tay của cô, lực khá mạnh khiến cô đau bật ra tiếng, không thể nói tiếp.

"Em muốn anh đi lấy người khác? Thật xin lỗi, anh là người đã kết hôn, vợ của anh tên là Hách Liên Uyển Uyển. Anh đến bây giờ cũng không muốn gần gũi với bất cứ ai, ngoại trừ người con gái của năm năm trước đã can đảm nói "Em thích anh". Hách Liên, em có thấy mình rất không lịch sự không, chưa từng hỏi qua ý kiến của anh đã tự quyết định hôn nhân của chúng ta. Là anh sai, sai vì đã coi em là người nhút nhát. Căn bản em không hề nhút nhát mà em là người chuyên chế, chuyện gì cũng làm theo ý mình, thật đáng giận!"

Những lời nói của anh ép cô rơi lệ, cô biết mình cũng khiến anh đau đớn, nhưng mà không ngờ lại khắc cốt như thế. Thời gian mãi không xoa dịu được, hận ý không mất đi. Trong lòng anh có lẽ chỉ có cô, dù là năm năm trước đây.

"Xin lỗi" — Cô nghẹn ngào nói, nước mắt tí tách rơi xuống thấm thắm màu vàng nhạt thêu hoa ở trên sàn là do cô đích thân mua.

Anh buông cô ra, kiềm chế nói, hít thật sâu: "Nếu anh nói, anh không cần em chúc phúc, không cần em ngày ngày cầu nguyện, mong em có thể tự mình kiếm chứng hạnh phúc của anh. Em không cần ép buộc anh, cũng không cần đem từ yêu vứt sang một bên thì sao?"

Cô kinh ngạc nhìn anh, quên cả khóc.

Anh mắt anh hy vọng nhìn cô, nói tiếp: "Nếu anh nói, anh có thể để em tiếp tục ở bên cạnh anh, như vậy em sẽ lựa chọn thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Cô quên cả nói, chỉ dùng ánh mắt sáng tựa sao trời kia nhìn Lạc Tư gần sát cô tựa như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Anh có ý gì?

Cho cô cơ hội lựa chọn lại sao?

Bình tĩnh quan sát tướng tận anh rất lâu, không hề nhận ra sự đùa cợt. Anh rõ ràng là nghiêm túc, nhưng đã không thể nữa rồi. Cô còn có thể chọn lại sao?

Không, mọi thứ đã đổi thay. Giống như đứa trẻ ba tuổi lúc đó có thể vì một gói kẹo mà bỏ cả gia tài, nhưng khi mười ba tuổi, hỏi lại đứa trẻ đó nó sẽ lựa chọn cái thứ hai. Thời gian tuy không thể nhận thức được nhưng sớm đã làm mọi thứ thay đổi.

Cô tuy là dân cờ bạc, đánh thì tất có thua. Nhưng lần thua đó đã lấy đi tình cảm cùng tự do của cô, hiện tại cô không còn gì để cược.

Cô lắc đầu: "Lạc Tư, anh chẳng qua là không cam tâm. Không cam tâm để tôi là người quyết định hôn nhân, không cam tâm khi tôi là người đầu tiên nói lời chia tay, không cam tâm để mọi dự tính của mình chỉ vì tôi mà trở nên rối loạn. Anh không thích tôi, cần gì phải đưa ra tình huống khó xử thế này, cũng làm khó làm dễ anh?"

"Em cho rằng anh không thích em?" - Anh nhú mày, ấn đường ở giữa tạo nên một rãnh nhỏ.

Cô cho tới bây giờ cũng không tin anh yêu cô: "Không phải cho rằng, mà đó là sự thật".

Anh tính mở miệng nói gì đó, nhưng sau đó lại im lặng.

"Em luôn tự cho mình là thông minh, Hách Liên" – Trầm ngâm một lúc lâu, anh nặng nề nói ra một câu đầy ẩn ý.

Cô không hiểu, càng không rõ.

Sự bối rối dần dần hiện lên trong mắt cô, đôi mắt thuần khiết tựa như hoa sen yếu ớt không chịu được gió lạnh. Mùi sữa thơm từ cô tỏa ra quần lấy trí óc người khác, ánh mắt anh dừng lại nơi đôi môi kiều diễm, tựa như anh đào hồng nhuận tạo nên sự quyến rũ hấp dẫn anh. Còn anh cũng không muốn ức chế dục vọng muốn hôn cô.

Bất ngờ, hai tay anh dùng sức, vòng qua kẹp chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Uyển Uyển, trong tích tắc giữ lấy nơi chiếc cảm bóng loáng của cô, hung hăng chà đạp, không để lại chút khe hở.

Anh hôn cô mãnh liệt, tựa như dã thú, hơi thở tràn ngập mùi nguy hiểm, sau một thời gian ngủ đông hôm nay đã tính bạo phát, mắt anh đỏ tươi, chỉ biết chạm vào đôi môi mềm mại kia, cảm xúc trong lòng không ngừng cuộn cuộn, đó là một loại cảm xúc thỏa mãn.

Uyển Uyển bị anh bất ngờ hôn dọa đến đờ người, khí thể trên người anh tỏa ra khiến cô không dám phản kháng. Thừa dịp đôi môi anh đào của cô có khoảng trống, đầu lưỡi trơn nhẵn của anh liền tiến vào, mùi đàn hương từ bên trong miệng lan ra.

Cuốn lấy chiếc lưỡi đinh hương của cô, không ngừng mút lấy vị ngọt của cô, quanh thân đều là mùi hương của anh. Bên trong phổi cô cũng chỉ mùi xạ hương rất độc đáo từ trên người anh.

Bàn tay nhỏ của cô bắt lực chần ngang đặt tại lồng ngực cứng như đá của anh. Trong khoảnh khắc bị sức nóng làm cho bỏng tay.

"Ngô, buông ra..." – Trái tim đập nhanh kháng nghị, cô lại chỉ có yếu ớt phản kháng tùy ý để anh làm, sau đó từ từ bị anh nuốt vào bụng.

Dần dần nụ hôn của anh cũng vui dần, trở nên dịu dàng hơn, đôi môi của anh khẽ kéo lên khi nhìn thấy hương vị của mình còn đọng lại trên môi cô, càng như thế anh càng xúc động, động tác trở nên mềm nhẹ cẩn thận, giống như đang bao bọc một khối thủy tinh.

Thân thể gần sát không thể chia cắt, giống như ba năm trước đây vô số đêm, cảm giác hòa nhập thành một với cơ thể cô thật tuyệt vời, cho đến bây giờ anh vẫn quyến luyến.

Hai người rõ ràng rất phù hợp, dù là thân thể hay tâm linh cũng bổ sung cho nhau, anh làm sao có thể để cho cô lại một lần nữa chạy thoát khỏi tay anh.

Không, không có khả năng!! Lúc này, anh sẽ không để cô trốn đi nữa.

Đôi mắt sâu thẳm mở to, trong mắt anh là dáng vẻ yếu ớt của cô, hàng mi dài run rẩy, tạo thành một bóng đen trên mặt cô, cả cơ thể cô thoát nhìn thật mỏng manh, khiến người khác muốn che chở bảo vệ cô.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé vươn lên, lúc sắp chạm vào má Lạc Tư, bàn tay anh đã chuẩn xác bắt được cổ tay cô.

"Anh sẽ không để một người con gái đánh mình lần thứ hai!" – Ánh mắt anh thâm trầm nhìn gương mặt tái nhợt của cô.

Bờ môi của Uyển Uyển bị anh cắn mím đến sưng đỏ, nhu nhược run lên. Bàn tay nhỏ nắm thành quyền, các đốt ngón tay trở nên trắng toát.

"Anh cuối cùng muốn thế nào?!" – Cô nâng giọng, lớn tiếng đặt câu hỏi.

Hành động của anh khiến cô không thể bình tĩnh được nữa, lý trí mất đi. Anh còn muốn tra tấn cô thế nào nữa? Giữa hai người ba năm trước đây đã kết thúc rồi!

"Nói đi! Anh còn muốn hành hạ tôi thế nào? Muốn để cho chút cảm tình của tôi đối với anh cũng biến mất sao".

Lời còn chưa dứt, liền bị Lạc Tư dùng sức giữ lấy, ngay sau đó, cả người đập mạnh vào lồng ngực rắn chắc đang sục sôi của anh. Cô có thể mơ hồ cảm thấy nỗi bất an đang xuất hiện, hơi thở nguy hiểm của anh vây lấy, tuy rằng trên mặt không hề gọn sóng, nhưng càng như thế càng khiến cô từ sợ hãi.

"Muốn ly hôn? Có thể" – Anh bá đạo công khai "Tiếp tục làm người phụ nữ của anh, Hách Liên".

Cô giật mình nhìn anh, giây sau đó cười lạnh khiến anh không khỏi nhúm mày.

Tiếng cười qua đi, cô bi ai hỏi: "Lạc Tư, anh đừng như vậy? Anh rõ ràng không thích tôi, sao cứ phải miễn cưỡng chính mình ở gần người mình ghét chứ? Chẳng lẽ hai chúng ta phải bức nhau đi đến tuyệt cảnh mới thấy cam tâm sao?"

Anh mở miệng nói, lại nghe cô nói hết sức chắc chắn: "Không bao giờ, Lạc Tư khả năng này sẽ không bao giờ xảy ra".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Trong căn phòng hội nghị sang trọng hết sức im lặng, tổng giám đốc ở khu vực Châu Á dứt lời quay về chỗ ngồi đợi đại Boss mở miệng quyết định.

Nhưng mà, lâu sau đó vẫn không có động tĩnh gì. Vincent lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn Lạc Tư ngồi bên cạnh, dáng vẻ bình tĩnh vững như núi thái sơn ngồi trên ghế chủ vị.

Trên mặt anh không hề có biểu cảm, chỉ khẽ nhúm mày, vẫn còn trầm tư, đôi môi để hờ trầm mặc không nói.

Tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ đợi chờ Lạc Tư lên tiếng, sợ là bản tổng kết vừa rồi có sai sót mới khiến cho ông chủ bình tĩnh như thần. Mồ hôi rơi xuống như mưa, không ai dám duỗi tay thư giãn.

Vincent lắc đầu, sau đó dịch người nhắc nhở vào bên tai Lạc Tư: "Boss, bên Châu Á đã báo cáo xong, đang chờ ngài tổng kết".

Lạc Tư mới nhướng mắt nhìn về phía bàn hội nghị, trên mặt vẫn không gọn sóng, làm cho người khác không hề biết anh vừa mới đi vào cõi hư vô. Cây bút kim cương trong tay khẽ xoay chứng tỏ Lạc Tư đã quay lại.

Anh quay đầu nhìn về phía người đàn ông tóc đen gần mình nhất: "Bên thị trường cần phân tích toàn diện hơn, hình thức tiêu thụ của tập đoàn Fiji Siqi phải có đặc sắc riêng, hiện nay chúng ta đã hoạt động ổn định cũng đã bước lên cao hơn, mỗi hành động phải độc lập có nét riêng, không được chạy theo thị trường. Anh đem tất cả những số liệu này chỉnh lại, sau đó nghĩ một phần kế hoạch mới cho tôi".

Lạc Tư nói được vài câu, hội nghị sau nửa giờ chấm dứt. Vincent đi theo sau Lạc Tư, từ phòng họp về thẳng văn phòng, đem bản báo cáo hội nghị trình cho anh, sau đó im lặng đợi Lạc Tư phân phó.

Lạc Tư mở văn kiện, đem tất cả mọi thông tin lúc trong cuộc họp đã thất thần hấp thu vào đại não, sau đó nhanh chóng tìm ra khuyết điểm, coi thật kỹ tất cả các số liệu không để sai sót.

Đột nhiên bên ngoài văn phòng tổng tài truyền đến tiếng động.

"Tiểu thư, cô không có hẹn trước không thể gặp tổng tài".

Vincent nhíu mày nhìn thần sắc bình tĩnh của Lạc Tư, sợ anh sẽ cau mày. Chưa kịp kêu Vincent đi giải quyết, cửa văn phòng bằng gỗ lim khắc hoa đã bị ai đó thô lỗ đẩy vào, một nữ nhân ăn mặc bình dị đi vào, theo sau đó là thư ký đang toát mồ hôi hột.

"Lạc Tư, anh giải thích cho rõ ràng".

Vincent nhíu mày, ai lại có gan dám gọi thẳng tên Boss ra như thế. Thư ký chạy phía sau mặt xám như tro tàn, bộ dạng giống như đại họa sắp giáng xuống.

Lạc Tư không vội vàng, từ từ ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân đang lửa giận bùng bùng.

"Tổng tài, vị tiểu thư này....."

Lạc Tư phát tay, lạnh giọng nói: "Ra ngoài cả đi"

"Vâng" – Thư ký thở ra, cùng Vincent rời đi.

Cửa bị khép lại, Mễ Kỳ mới nói tiếp: "Lạc Tư, anh muốn làm gì đây?!"

Lạc Tư lười biếng tựa người ra sau, dáng vẻ hờ hững, gương mặt vẽ ra những đường nét kiêu ngạo. Nhưng từ đầu đến cuối, đôi mắt như chim ưng sâu không thấy đáy của anh chưa từng dừng lại nhìn Mễ Kỳ, sâu không lường được, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

Mễ Kỳ trong lòng kinh hãi, cắn răng kiềm lại nỗi xúc động. Cuối cùng Lạc Tư nhàn nhạt mở miệng, giọng nói trầm thấp mê người.

"Tiểu thư đây là có ý gì, tôi nghe không hiểu".

"Nghe không hiểu? Anh sao lại nghe không hiểu? Không cần giả ngu, tôi đã điều tra ra tổng tài đứng sau Á Tư Lệ là anh".

Lạc Tư gật gù: "Thì sao?"

Mễ Kỳ nghẹn giọng trăn trối nhìn, không thể chưa đánh đã biết: "Thì sao? Anh có dám nói mình không có mục đích? Anh không có ý dùng việc đầu tư để tiếp cận Uyển Uyển. Đừng cho là tôi không biết anh có dụng ý gì??"

Lạc Tư kéo môi cười, nụ cười thoải mái không hề gượng ép: "Tốt, vậy nói xem tôi có mục đích gì?"

"Anh đương nhiên là" – Đột nhiên Mễ Kỳ cảm khẩu không nói, nhận ra gì đó, hai mắt mở to như phi tiêu bắn vào người Lạc Tư.

Cô trúng kè!!

Anh dùng một câu hỏi lại hóa giải vấn đề của cô. Câu trả lời là do cô tự đoán, đáp án thật không hề tiết lộ. Nam nhân này đúng là hồ ly. Cô hít sâu, điều chỉnh cảm xúc, đem nỗi giận đang bành trướng nuốt vào bụng, tìm lại lý trí nói: "Tùy anh nói gì cũng được, tôi sẽ đem chuyện anh là tổng tài của Á Tư Lệ kể cho Uyển Uyển nghe. Cô ấy nhất định sẽ không cùng anh hợp tác. Hừ!"

Lạc Tư thu hồi nụ cười bên môi: "Sau khi cô nói với Hách Liên, cô ấy sẽ đồng ý không tiếp tục hợp tác. Nhưng trái lại, nếu không nói đối với đoàn vũ đạo của cô sẽ cực kỳ có lợi khi có người đầu tư".

"Không, Uyển Uyển sẽ không bao giờ. Trừ khi cho tôi biết mục đích của anh. Theo quan hệ của anh và Uyển Uyển, tôi sẽ không để anh làm tổn thương cô ấy lần nữa!"

Lạc Tư nhướng một bên mi, nhìn Mễ Kỳ rất lâu, trong mắt hiện lên chút tán thưởng: "Theo tôi biết, đoàn vũ đạo của cô hiện tại đang rất cần tài chính, tiền cha cô cho cùng tiền Hách Liên đi diễn kiếm được căn bản không thể chịu nổi số lượng chi tiêu lớn như vậy của vũ đoàn".

"Chúng tôi tự có cách" – Mễ Kỳ chắc chắn nói.

"A, vậy sao còn tới tìm tôi? Sao không đem tin này trực tiếp kể với Hách Liên".

"Tôi..." – Mễ Kỳ không thể phản bác.

"Các người vẫn là cần tiền của tôi đúng không? Cô muốn biết mục đích tôi cho cô biết. Tôi là nhà kinh doanh, đoàn vũ đạo có tiềm lực thì đầu tư. Còn những mục đích riêng tư như cô nói, tôi — không có"

Mễ Kỳ vẫn hoài nghi: "Thật không? Không phải để uy hiếp Uyển Uyển đúng không?"

Lạc Tư mở bàn tay ra: "Nếu cô đã rõ chuyện giữa tôi và Uyển Uyển nhất định biết, hiện nay quan hệ giữa chúng tôi vẫn là vợ chồng. Tôi không cần phải dùng nhiều tiền như thế, chiến thuật vòng vèo để có được cô ấy"

Mễ Kỳ không biết nói gì, nửa tin nửa ngờ. Kì thật cô cũng biết kế hoạch đầu tư này vô hại đối với Uyển Uyển, dù sao đoàn cũng thật sự cần tiền.

"Được, tôi tin anh một lần. Nếu anh dám tôn trọng Uyển Uyển, dù cho đoàn có đóng cửa, tôi cũng sẽ không chạm vào một phân tiền của anh".

Dứt lời cô quay phắt đầu đi.

"Tiểu thư Mễ Kỳ..." – Sau lưng truyền đến tiếng gọi khẽ.

Mễ Kỳ dừng lại, đề phòng nhìn anh.

Khóe môi Lạc Tư khẽ nhấp máy, trầm thấp nói: "Hách Liên rất may mắn khi có một người bạn tốt như cô".

Nghe vậy thân thể chấn động, nhìn ánh mắt không hề mang theo chút giả dối của anh, kinh ngạc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111

Đối diện với bác sĩ tâm lý thật sự cần rất nhiều dũng khí, ít nhất Uyển Uyển nghĩ là như vậy. Nhưng cô biết Ngải Đức chẳng qua muốn tốt cho cô, nhưng mà vẫn như cũ sợ hãi.

Cô mắc phải chứng sợ hãi bị giam cầm, sợ bóng tối, những thứ này đều bắt đầu từ ngày ngồi trong tù. Suốt gần một năm trời cô cứ ở trong căn phòng nhỏ tối im, bốn mặt đều đóng kín.

Nếu không phải Ngải Đức lợi dụng quan hệ đem cô cứu ra, nói không chừng cô đã chết ở trong tù.

Lúc tiến hành trị liệu, bác sĩ cũng nhốt cô vào căn phòng tối. Chứng sợ hãi bóng tối và giam cầm đồng thời phát tác như vậy việc tiến hành trị liệu mới có hiệu quả. Nhưng cô thật sự rất sợ. Cảm giác bị vây hãm trong bóng tối, tựa như cảm giác sắp cận kề cái chết, nỗi sợ hãi vây lấy cô. Trong căn phòng tối, cô dùng sức đập cửa, la hét, lần đầu tiên nhìn thấy cô phát điên bác sĩ cũng đã thả cô ra. Một lát sau cô mới khôi phục lại.

Lần đầu tiên trị liệu thất bại. Ngày kế tiếp, cô trở nên ngờ ngác không có tinh thần, có lẽ là di chứng sợ hãi lần trước. Ngải Đức cũng thương cảm, hối hận vì đã bức cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

Uyển Uyển chỉ biết cố gắng cười, không muốn nhìn thấy vẻ hối hận trong anh. Sau đó, cô vì tâm trạng không tốt, lần đầu tiên công khai diễn ngã từ sân khấu xuống. Một vũ đạo gia nho nhỏ cũng nhiều nhất cũng chỉ chiếm một phần nhỏ tờ báo "Vũ đạo gia gốc Hoa từ trên sân khấu ngã xuống, bị gãy xương".

Nhưng không hiểu sau, dường như có ai cố ý đem tất cả chuyện trước đây phơi bày ra, bao gồm thân phận con riêng của cô, lúc ở đại học không hiểu sao lại bỏ ngang.

Nhưng mấy cái này cũng không quan trọng, vấn đề là có ai đó biết Uyển Uyển từng vào tù. Ngay cả việc Uyển Uyển là vợ của Lạc Tư cũng tung ra, tin tức này như quả bom nguyên tử nổ xuống.

Trong nhất thời, tất cả tin tức đều quay quanh vũ đạo gia trẻ tuổi cùng mối quan hệ hôn nhân của Uyển Uyển và Lạc Tư.

Chỉ cần mở tivi hoặc báo chí, tuyệt đối sẽ thấy những bài báo viết về mối quan hệ hôn nhân giữa Lạc Tư và Uyển Uyển. Cũng bởi vì thân phận của Lạc Tư, thế lực gia tài hùng hậu, từ trước tới nay ít xuất hiện, tin tức lần này như khai mở miệng cống. Các báo chí đài truyền hình liên tục đưa tin về bối cảnh của Lạc Tư, không tìm được gì bọn họ lại bắt đầu khai thác từ Uyển Uyển.

Sau đó, tại cổng bệnh viện Uyển Uyển đang điều trị, mỗi ngày đều có giới truyền thông ngồi đợi, bệnh viện cũng bị quấy nhiễu đành phải gọi bảo an tăng ca suốt ngày đảm bảo sự an toàn và quyền riêng tư của bệnh nhân.

Ngày qua ngày, truyền thông vẫn như cũ không biết mệt mỏi túc trực tại cửa bệnh viện, chờ Hách liên Uyển Uyển hoặc người quen của cô xuất hiện, tất cả mọi người đều trả lời rất dè dặt.

Thăng đến một hôm, tin tức lại thêm chấn động.

Buổi chiều, một chiếc xe cao cấp dừng ngay cổng bệnh viện. Giới truyền thông như đám chó săn ngửi thấy mùi khác lạ liền biết có chuyện phát sinh, vội vàng cầm máy chụp ảnh hướng về chiếc xe màu đen.

Dù sao, ở thành phố A nhỏ nhoi này, một chiếc xe như thế rất hạn chế. Qua đó chứng tỏ chủ nhân xe chắc chắn rất giàu có, thuộc giới thượng lưu.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, chờ đợi đại nhân vật trong xe xuất hiện. Là Lạc Tư của Fiji Siqui? Quý y nổi tiếng Ngải Đức? Hay một nhân vật thần bí nào đó?

Lúc này, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc đồ đen bước xuống. Dáng vẻ nho nhã, bộ tây trang sang trọng nhưng khiến người ta ngửi thấy mùi gang hồ.

Vệ sĩ bao bọc lấy xe, sau đó đi đến cuối xe mở cửa. Cùng lúc, hàng loạt vệ sĩ từ trên một chiếc xe khác bước xuống canh phòng xung quanh nghiêm ngặt. Tuy rằng nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng các phóng viên vẫn bị làm cho kinh hãi.

Lúc này cửa xe mở ra, mọi người nín thở, một đôi chân thon dài xuất hiện. Từ cửa bệnh viện, hàng loạt tia sáng lóe lên, tiếng cạch cạch của máy ảnh hoạt động.

Từ trên xe bước xuống là một người đàn ông dáng người cao dài, tỷ lệ thân hình hoàn mỹ, khiến mọi người tán thưởng, bộ tây trang cắt may hợp nhất với cơ thể, trên thế giới này không có quảng cáo body nào tốt hơn anh.

Máy ảnh hướng về phía nam nhân, chiếu rõ gương mặt anh. Ngũ quan tựa như điêu khắc, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, khóe môi hơi động đậy, gương mặt như đồng băng. Trời sinh đã trở thành tiêu điểm, chỉ cần vài động tác đã khiến người khác căng thẳng.

Tóm lại sự xuất hiện của anh khiến những kẻ thù suốt mấy ngày qua cảm thấy phấn chấn. Các phóng viên sôi nổi đoán xem anh là ai, địa vị như thế nào. Chỉ nghe ở phía sau một người kinh hô.

"Là Lệ Nhiên Hi!"

Sao chứ? Là Lệ Nhiên Hi? Là hắc đạo vương tử Lệ Nhiên Hi, có cha nuôi là người đứng đầu hắc phổ.

Mọi người kinh ngạc, tia sáng lóe lên liên tục. Nam nhân bình tĩnh đi qua cửa bệnh viện, khí thế áp bức khiến người ở gần run sợ.

Chẳng lẽ cả lão đại hắc đạo hành tung thần bí cũng có quan hệ với Uyển Uyển sao? Nữ nhân này cuối cùng có địa vị ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Mười mấy tên vệ sĩ dọn sạch cửa bệnh viện, đem đám phóng viên chia ra làm hai đứng phía sau đám vệ sĩ không cho tiếp cận Lệ Nhiên Hi. Vừa nhìn thấy Lệ Nhiên Hi muốn bước vào trong. Hàng loạt phóng viên duỗi tay đưa micro.

"Xin hỏi Lệ tiên sinh là đến thăm hách Liên tiểu thư sao?"

"Xin hỏi Lệ tiên sinh cùng Hách Liên tiểu thư có quan hệ gì? Là người yêu sao?"

"Lệ tiên sinh có biết Hách liên tiểu thư và tổng tài tập đoàn Fiji Siqui là vợ chồng không? Lệ tiên sinh có cảm tưởng gì?"

Quả nhiên đám phóng viên cho rằng Uyển Uyển ngoại tình với Lệ Nhiên Hi. Nhìn thấy tin giật gân cả đám phóng viên như bầy chó sói ủa lên hỏi hàng loạt vấn đề, hoàn cảnh thật hỗn loạn. Chỉ cần Lệ Nhiên Hi không biết bước vào bệnh viện thì những chuyện này cũng chẳng có gì.

Mãi đến khi –

Một câu hỏi được đặt ra khiến mọi người xung quanh đều im bật: "Lệ tiên sinh, nghe nói Hách Liên tiểu thư từng vì buồn lậu thuốc phiện mà bị giam, theo tiên sinh, Hách liên tiểu thư có thể cùng lúc quen nhiều người tiếng tăm như thế cũng chứng tỏ quan hệ và bối cảnh của tiểu thư rất phức tạp?"

Nghe thấy vậy mọi người đều hít phải luồng khí lạnh. Người không sáng suốt cũng có thể nghe ra tên phóng viên này muốn khai thác chuyện Uyển Uyển là con riêng.

Lệ Nhiên Hi đột ngột dừng bước.

Dáng người cao ngất dưới ánh mặt trời không nóng không lạnh từ từ xoay lại, về mặt đăm chiêu. Ánh mắt lạnh tựa băng nhìn vị phóng viên, đám phóng viên bu quanh tự động tách ra sợ bị liên lụy.

Phải biết rõ, đắc tội với lão đại hắc đạo cũng không tốt. Ai biết được hôm nào đó bị thương hoặc sẽ chết không toàn thây. Tên phóng viên vừa nhìn thấy ánh mắt Lệ Nhiên Hi cả người liền run lên. Mồ hôi từ trên trán rớt xuống, cảm giác đại họa sắp rớt xuống.

"Tôi.. tôi..."

Lệ Nhiên Hi đảo mắt nhìn, mở miệng: "Bắt đầu từ ngày mai, đừng để cho tôi nhìn thấy bất cứ ai trong các người đưa tin liên quan đến Uyển Uyển. Nếu không..."

Câu kế tiếp anh không nói, nhưng mọi người cũng có thể đoán được. Tin giật gân như vậy bọn họ vất vả lắm mới tìm được, lực lượng truyền thông lại mạnh như thế, làm sao có thể nói không đưa tin là không đưa?

Nhưng không ai mở miệng dị nghị.

Lệ Nhiên Hi tỏ vẻ hài lòng, gọi vệ sĩ bên cạnh hạ lệnh: "Đem bọn họ giải tán đi".

"Dạ!"

Sau đó Lệ Nhiên Hi đi vào bệnh viện.

Cửa phòng bệnh mở ra, luồng sáng đập vào mắt Lệ Nhiên Hi. Từ từ đóng cửa lại, anh nhẹ nhàng đi vào.

Trên giường bệnh, Uyển Uyển vẫn ngủ say sắc mặt nhợt nhạt. Trên chân phải đang bó bột và bị băng lại. Chỉ có trên mặt không có vết thương nào, làn da trắng nõn trong suốt như tuyết trắng cảm giác trời lạnh.

Cô im lặng ngủ say, mọi sự hỗn loạn bên ngoài đều không ảnh hưởng tới cô.

Lệ Nhiên Hi phát hiện tay chân không thể di chuyển, chỉ có ánh mắt là vẫn nhìn cô đang ngủ say, giống như không thể rời khỏi.

Ba năm, anh chưa từng thôi nhớ cô. Không quên, lúc ở tù, gương mặt nhỏ nhắn đầy tuyệt vọng của cô lại hiện lên. Anh tự nói với bản thân, nếu không thành công, sẽ không xuất hiện trước mặt cô. Khi gặp cô sẽ không để cô thất vọng. Suốt ba năm qua, anh vào sinh ra tử, vài lần cận kề cái chết, cuối cùng cũng đã được vị trí mà ai cũng muốn.

Mọi người hâm mộ anh may mắn, sùng bái anh thành công, ghen tị với thành tựu của anh. Nhưng mọi người đều không biết anh làm tất cả vì một người con gái.

Không biết qua bao lâu, Lệ Nhiên Hi áp chế đi tiếng tim đập. Nâng cánh tay đầy vết thương nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Uyển Uyển. Anh lúc này mới nhận ra, ngay cả tay cũng run rẩy.

Năm này qua năm kia anh đều dùng súng, ngón tay đã chai sạn nên chỉ dám chạm nhẹ, lướt qua hàng lông mi mát mĩ, bờ môi nhợt nhạt của cô. Sau đó cười khẩy, khoe môi hàm chứa nhu tình.

"h"

Lệ Nhiên Hi đụng vào liền làm Uyển Uyển thức giấc.

Chỉ nghe cô ưm một tiếng, lông mi dài như cánh bướm, từ từ mở ra. Lúc nhìn thấy bóng người đàn ông bên giường, Uyển Uyển cảm thấy thật mơ hồ. Trùng trùng nhìn mọi thứ liền rõ ràng. Người đàn ông với dáng vẻ tuấn mỹ, nụ cười quen thuộc đó...

Khoảnh khắc, cô như vừa thoát khỏi cơn mơ.

"Anh Nhiên Hi" – Cô không thể tin được, mở miệng.

Lệ Nhiên Hi ôm lấy cô, quan sát nét mặt đáng yêu của cô.

Anh phái người đi điều tra mọi thứ về Uyển Uyển, biết được cô gái nhỏ năm xưa đã thành một cô gái xinh đẹp duyên dáng, lúc này lại thêm chút tinh tế đoan trang, cảm giác rung động từ tận đáy lòng dâng lên trong anh.

Tiểu cô nương của anh thật đẹp.

Uyển Uyển vội vàng từ trên giường đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm. Vừa dùng tay chống đỡ, tiếp theo sau đó đã yếu ớt nằm dài xuống giường.

May mắn Lệ Nhiên Hi đã đỡ lấy cô, thuận thế để cô ngồi trên giường, đem Uyển Uyển áp vào gần mình.

"Anh Nhiên Hi, em không phải đang mơ..." – Cô tựa người vào ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, cô tựa như muốn bật khóc.

Lệ Nhiên Hi lắc đầu, vuốt nhẹ mái tóc dài nơi thất lưng của cô: "Đương nhiên không phải mơ, là thật. Anh tới đón em".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

"Đón em?" – Uyển Uyển ngẩng đầu không hiểu hỏi.

Lệ Nhiên Hi cúi đầu, chăm chú nhìn cô, ngũ quan xinh xắn, làn da trong sáng giống như khối ngọc được nghệ nhân điêu khắc, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng mờ mắt.

Anh gật đầu, giọng nói chậm rãi như sợ làm cô giật mình: "Thân thể của em không khỏe, anh sợ em một mình ở đây không tốt. Tạm thời ở bên cạnh anh, như thế anh sẽ yên tâm hơn".

Nhìn anh thật lâu, Uyển Uyển cười xòa. Vô số luồng sáng bùng lên trong phút chốc khi hai lúm đồng tiền của cô xuất hiện, hai lúm đồng tiền vẫn xinh xắn như trước tựa như đóa hoa thủy tiên nở rộ, không vương chút bụi trần thanh khiết như giọt sương.

"Cười gì vậy?" – Anh nhú mày, đáy mắt mang theo sự dung túng.

"Anh Nhiên Hi, nghe giọng của anh thật sự so với ba năm trước cũng chẳng khác nhau" – Lúc nào cũng coi cô như thủy tinh dễ vỡ gìn giữ cẩn thận.

Uyển Uyển thu hồi nụ cười: "Anh Nhiên Hi, anh vẫn xem em là một đứa trẻ sao. Em đã 21 tuổi rồi, biết tự chăm sóc mình. Em đã sống độc lập suốt ba năm qua, cũng không xảy ra chuyện gì cả. Với lại có Ngài Đức bên cạnh, anh không cần lo".

"21 tuổi. Em xem em có giống nữ nhân hai mươi một tuổi không?" – Giọng nói của anh rõ ràng khinh thường.

Yêu thương nhẹ nhàng bóp nơi đầu mũi của cô: "Em xem đi, gương mặt như búp bê chẳng khác gì trẻ vị thành niên. Còn nữa, làm gì có ai 21 tuổi rồi mà lại ngốc đến mức té từ trên lầu xuống để xương cốt gãy thế này?"

"Tại em không cẩn thận" – Thấy ánh mắt trêu chọc của Lệ Nhiên Hi, giọng nói Uyển Uyển ngày càng nhỏ.

Lệ Nhiên Hi vỗ vỗ mặt cô: "Đừng nghĩ nhiều vậy, giao cho anh. Sau này, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để cho cả hai ta lâm vào tuyệt cảnh. Ba năm đau đớn đó, anh sẽ bồi thường cho em".

Hốc mắt Uyển Uyển ửng đỏ, dần dần mọng nước. Cô biết Lệ Nhiên Hi mấy năm qua cũng không tốt, một mặt lo lắng cho cô, một mặt cố gắng tranh đấu thành công. Nhìn dáng vẻ của anh hôm nay, cô cảm thấy một năm trong tù cũng rất đáng.

Cô gật đầu, không hề cự tuyệt hão ý Lệ Nhiên Hi. Anh đẩy nhẹ cô nằm xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô. Sau đó đứng dậy nói: "Anh đi nói chuyện với bác sĩ của em để Ngài Đức không cần lo lắng. Sau khi sắp xếp xong, ngày mai anh sẽ đón em được không?"

Cô thuận theo đáp: "Được".

Lệ Nhiên Hi hài lòng cười, như ba năm trước, cúi thấp người hôn lên trán cô: "Nghỉ ngơi cho tốt, tiểu gia hỏa".

Ban đêm, ánh trăng tỏa sáng rực rỡ, Uyển Uyển từ trong cơn mơ tỉnh dậy. Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua tấm màn che theo gió chiếu vào, làm cho mặt thảm màu vàng loang lổ những vệt đen, gió mát từ ngoài thổi vào, khiến cho tóc bên tai cô lay động.

Ánh đèn trong phòng mờ ảo không thể nhìn rõ. Nhưng cô biết rõ nơi này không phải bệnh viện, vì trong phòng này không hề có mùi thuốc sát trùng. Ngược lại còn mùi theo mùi xạ hương.

Đôi mắt xinh đẹp đảo quanh căn phòng. Cảm giác thật quen thuộc nhưng không rõ đây là đâu, tại sao lại quen.

Nhớ đến lúc sáng gặp Lệ Nhiên Hi, liệu có phải Lệ Nhiên Hi lợi dụng lúc cô ngủ đã đem cô rời khỏi bệnh viện.

Lúc Uyển Uyển còn đang suy nghĩ, thì cửa phòng bị đẩy ra. Ánh sáng từ đèn hành lang hắt vào, bóng người cao lớn đứng cạnh lại, tựa như bóng ma khiến cô không thể nhìn rõ.

Người đàn ông đứng mãi ngay cửa, Uyển Uyển cố gắng nâng người dậy, nhú mắt, nhẹ giọng hỏi: "Anh Nhiên Hi, là anh sao?"

Cô thấy anh bước ra khỏi góc khuất, tựa như u linh, đáy mắt đen như mực, môi nhếch lên, nửa mặt vẫn tối đen, không thể nhìn ra thần sắc.

Anh đi đến bên giường, đôi mắt như chim ưng không che đi ánh sáng.

Uyển Uyển chấn động, kinh ngạc đến nỗi quên cả khép miệng lại: "Anh.. anh sao lại ở đây?!"

Loại cảm giác khiến cho người khác hít thở không, ngoại trừ Lạc Tư còn ai?

Lạc Tư nâng môi, nở nụ cười: "Anh không ở nhà còn có thể ở đâu? Sao vậy? Thấy anh không phải Lê Nhiên Hi, em rất thất vọng sao?"

Nhà của anh?

Uyển Uyển cuống quýt xoay đầu, theo ánh đèn từ hành lang đổ xuống quan sát bài trí xung quanh lần nữa. Quả thật là phòng ngủ Lạc Tư.

Cô biết rõ nó, bởi vì căn phòng này do cô tự tay trang hoàng thiết kế. Nhưng mà –

Cô sao lại ở đây?

"Anh Nhiên Hi đâu? Anh đã làm gì anh ấy?" – Trải qua sự kiện ba năm trước, cô không thể tin anh nữa.

Nghe Uyển Uyển nói, sắc mặt Lạc Tư trầm xuống, đáy mắt phát ra tia lạnh lẽo: "Em quả nhiên vẫn quan tâm anh ta. Yên tâm, ba năm trước, anh hứa với em không động vào anh ta, nhất định nói sẽ giữ lời. Nhưng lúc này, người em nên lo lắng không phải anh ta mà là em".

Uyển Uyển nhú mày, ánh mắt phòng bị nhìn anh: "Anh có ý gì?"

Lạc Tư từ trên cao nhìn xuống, dưới ánh trăng gương mặt cô thật thanh tú, ánh mắt không hề chớp động.

"Anh không quan tâm em đồng ý hay không, em vẫn là vợ của anh. Em có nghĩa vụ phải ở đây, ở bên cạnh chồng của em. Em đã không tự chủ động vậy thì anh đành phải tự thân mang em về. Trong khoảng thời gian em không thể làm được gì này, hảo hảo cùng nhau bồi dưỡng tình cảm".

Uyển Uyển bị lời nói của anh làm cho thất kinh, gương mặt trở nên nhợt nhạt: "Anh muốn đem tôi nhốt ở đây sao?"

Lạc Tư khẽ kéo môi: "Nếu em cảm thấy nó là như thế thì tùy em. Tóm lại, anh sẽ không để em rời khỏi đây lần thứ hai!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Uyển Uyển nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên giường, phát giác bản thân càng lúc càng không hiểu anh. Nhưng rất nhanh, cô khôi phục bình tĩnh nhìn anh nói: "Cho dù giữa chúng ta còn tồn tại quan hệ đi nữa, nhưng chẳng qua chỉ trên danh nghĩa. Hơn nữa, tôi có tự do, anh không có quyền nhốt tôi ở đây!"

Lạc Tư kéo môi, cúi người chậm rãi áp sát cô, thân thiết dùng chóp mũi của anh chạm vào đầu mũi của cô, hơi thở ma mị mãnh liệt đều phả ra trên mặt cô: "Hách Liên, em nói say rồi. Anh không nhốt em. Chẳng qua là hiện tại em không khỏe anh muốn chăm sóc em mà thôi. Không sao, nếu em có thể tự mình rời khỏi đây, anh tuyệt đối không ngăn cản".

Uyển Uyển vuốt tóc, né tránh hành động thân mật của anh: "Anh nói thật sao?"

Anh đứng dậy, đôi mắt nheo lại: "Thật không thể thật hơn được nữa".

Trước đây Uyển Uyển rất hận đời, cũng là người bú rơm bình sau sự kiện chiếc bút ghi âm, cho rằng anh rất ghét cô. Cô bắt đầu vứt bỏ mọi thứ, từ từ thay đổi bản thân, trở thành một cô gái tốt.

Tính cách ôn hòa, chưa từng tức giận với ai, luôn dùng gương mặt tươi cười để tiếp xúc với mọi người. Nhưng lúc này, tính cách quật cường bú rơm bình bắt đầu lộ ra.

Cô rất ghét bị ép buộc, ghét cảm giác bị anh nắm trong tay. Nhất là lúc này cô không còn hy vọng nào với người đàn ông này.

Cô ra sức xê dịch chân bị thương, khó khăn rời khỏi giường. Nhưng chân vừa chạm xuống thảm liền lực bất tòng tâm. Mồ hôi lạnh từ trán cô rớt xuống,

y tưởng duy nhất của cô lúc là thoát khỏi người đàn ông nguy hiểm này. Một người đã từng tan nát cả cõi lòng đã vốn dĩ không đứng dậy nổi. Bây giờ dù là một vết thương nhỏ nhoi nhất cũng có thể khiến cô khổ sở lâm vào cảnh khốn cùng.

Cho nên cô nhất định phải rời đi.

Cho nên cô phải rời khỏi đây.

Lạc Tư lạnh lùng quan sát cô, không hề ngăn cản, nhưng ánh mắt rõ ràng lại lạnh thấu xương. Nếu cấp dưới của anh nhìn thấy, nhất định sẽ bị vè mặt của anh dọa đến tè ra quần.

Nếu trên thế giới này chỉ có một người không sợ anh, chỉ sợ đó là người con gái nhỏ nhắn trước mắt. Chẳng lẽ ở lại bên cạnh anh, cô khó chịu đến thế sao?

Nhìn cô từng bước từng bước lao đảo, mấy lần suýt nữa té xuống, nhưng vẫn như cũ kiên trì không bỏ. Trên gương mặt quật cường đầy vẻ kiên định, ánh mắt của cô không khác gì so với bốn năm trước lúc cô dùng hôn nhân làm giao dịch ra điều kiện với anh.

Dáng người nhỏ gầy dưới ánh đèn mờ ảo, cố gắng hết sức vẫn đi tới. Tựa vào bức tường lạnh lẽo, khẽ thở dốc, nhìn cánh cửa trước mắt vẫn còn một khoảng xa, cô biết với cơ thể này rất khó đi khỏi trong đêm nhưng cô tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Lau đi mồ hôi trên trán, cô cắn môi, khó khăn di chuyển cơ thể. Mắt nhìn thấy cửa phòng ngày càng gần. Uyển Uyển nóng vội. Dưới chân đột nhiên mềm nhũn, thân thể ngã về trước, cách mặt đất ngày càng gần.

Đột nhiên, một cánh tay cường tráng vòng qua eo cô, sau đó uốn cong người, đem cô ẵm lên. Động tác của anh thật nhanh, Uyển Uyển theo phản xạ dùng tay ôm lấy cổ anh.

Trái tim đập mạnh, âm thanh như sấm. Tầm mắt không thể hướng về trước, chỉ có thể nhìn thấy nơi yết hầu của anh.

"Anh, anh không thể đổi ý!! Anh không thể nói không giữ lời!" – Cô quật cường nói.

Bởi vì bệnh tim mà cô vẫn như tiểu cô nương năm xưa.

Nhìn chăm chú gương mặt ủy khuất nhỏ nhắn của cô, lửa giận trong lòng Lạc Tư sớm đã nhen nhóm nay là vì giận mà bùng lên. Anh ôm cô, hướng vào chiếc giường lớn nơi giữa phòng.

"Nếu không đổi ý chắc chắn em sẽ té gãy cổ, anh tình nguyện thu hồi những điều mình hứa lúc này".

Anh đặt cô lên giường thật mạnh, tóc đen xõa tung cực kỳ đẹp.

"Ngô" Chân bị bó bột bị ném lên giường, thỉnh thoảng xảy ra đau đớn, Uyển Uyển đau bật ra tiếng. Sau đó, dáng người cao lớn của Lạc Tư liền áp sát cô.

"Em nói xem, anh nên làm gì với em đây?"

Giọng nói của anh ẩn chứa sự mệt mỏi, hòa với nỗi phức tạp. Uyển Uyển nhú mày, nhìn người đàn ông trước mắt.

Về nhu nhược vừa xuất hiện trên mặt anh nhanh chóng biến mất, đập vào mắt cô là ánh mắt yêu thương, giọng nói ôn nhu khiến người khác kinh ngạc.

"Lạc Tư, anh..."

Không để cô nói hết, anh cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi nóng như lửa tiến quân thần tốc.

Trong đầu Uyển Uyển lúc này trống rỗng, bị động chịu đựng hành vi bá đạo điên cuồng của anh. Đầu lưỡi của anh tiến nhập vào trong khiến mùi đàn hương tràn vào miệng, tùy ý cướp đoạt mật ngọt, lấy đi tất cả hương vị trên môi cô. Lúc này Lạc Tư lại như dã thú vừa được thả ra, hai mắt đỏ tươi, muốn đem người con gái này hòa vào máu xương của mình.

Không có nhục nhã và ủy khuất như trước, Uyển Uyển nhắm mắt lại, hé mở môi anh đào, chủ động thừa nhận hành động thô bạo chiếm đoạt của anh. Vươn đôi tay ngọc ôm lấy cổ Lạc Tư, sự chủ động đó khiến Lạc Tư kinh ngạc.

Ngay sau đó, động tác của anh không hề thô bạo, ngược lại còn thương hoa tiếc ngọc, tình tế hôn cô như muốn chạm sâu vào cõi lòng cô. Nụ hôn trở nên nhẹ nhàng, bờ môi của anh áp lên môi cô, giống như đang cảm trên tay bảo vật, mọi hành động đều cẩn thận.

Dần dần, những ngón tay khéo léo của anh cởi bỏ nút áo của cô, làn da trắng nõn tựa tuyết lộ ra. Nụ hôn của anh như mưa vòng quanh nơi cổ, xương quai xanh, trước ngực mang theo vô hạn yêu thương.

Lúc đó, một giọng nói rõ ràng mang tính cự tuyệt chưa bị nhuộm màu tình dục vang lên phía trên đỉnh đầu anh.

"Nếu anh muốn thân thể này, được, tôi cho anh. Nhưng hy vọng anh có thể ly hôn".

Bỗng dừng mọi động tác của Lạc Tư đều cứng đờ, câu nói như một gáo nước lạnh đổ lên đầu anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Đêm dài. Ánh trăng lạnh lẽo đổ xuống. Trong căn phòng ngủ to lớn chỉ có sự im lặng ngự trị, tiếng thở nhẹ nhàng không theo quy luật khe khẽ vang lên. Không khí bên trong phòng tràn ngập mùi hoan ái. Trên giường lớn, thân thể của Uyên Uyên trần trụi giữa không khí.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt thuần khiết không ngừng rơi xuống, tưởng rằng cô đã ngủ say. Chỉ có đôi chân bị bó bột đặt trên giường, chân còn lại buông thõng. Vốn chỉ có một chân đau, nhưng sau khi bị Lạc Tư tra tấn, cả thân thể như chết lặng.

Lạc Tư từ bên giường đứng dậy, ánh mắt trầm lắng nhìn cô nửa giây rồi cầm lấy bộ tây trang trên mặt đất mặc vào.

Lạc Tư đi vào phòng tắm để tắm rửa đầu tiên sau đó quần quanh người khăn tắm bước ra. Những giọt nước dưới ánh trăng tựa như kim cương lấp lánh, từ tóc của anh rơi xuống đọng lại trên người. Theo nước da màu mật ong cùng đường cong cơ bắp hoàn mỹ rót xuống đất tạo thành những vệt nước dài. Anh bước chân đi đến bên cạnh tủ, lấy bộ đồ ngủ từ từ mặc vào.

Những giọt nước trên lưng, trên đôi vai đầy rộng, nơi thắt lưng kia, dù hai chân bị vải trắng bao bọc nhưng cũng không thể che lấp đi sự quyền uy trời sinh trong anh.

Uyên Uyên dùng chăn bọc lấy mình, mở to mắt nhìn sau lưng anh, ánh mắt phức tạp. Người đàn ông này tựa như thiên chi kiêu tử, thứ gì cũng có: quyền thế, tài phú, địa vị, phụ nữ. Chỉ cần anh duỗi tay, mọi thứ đều có được dễ như trở bàn tay. Ngay cả cô cũng vậy.

Một người đàn ông thành công đẹp trai lại có thể hiểu thấu mọi người như vậy sao cô có thể không yêu. Mãi suy nghĩ cảm giác được có gì đó chiếu vào khiến cô bùng tỉnh.

Bỗng chốc, người đàn ông quay đầu lại, bắt gặp hết ánh nhìn của cô.

Cô ngồi trên giường dùng chăn bọc thân chỉ để lộ đôi mắt màu đen như mực suy ngẫm nhìn anh.

Ánh mắt Lạc Tư trầm xuống, bên môi hiện lên sự bất đắc dĩ. Bỏ quần áo tính mặc vào xuống đất, anh để trần nửa người đi tới bên cạnh cô, mỗi bước đi đều phát ra sức mạnh khiến người khác kinh hãi. Ánh trăng vẫn chiếu vào anh, vẻ gọi cảm lúc này khiến cho bất cứ ai cũng không thể rời mắt.

Lúc này, cảm giác đau nhức trên người Uyên Uyên càng thêm rõ ràng. Mỗi lần anh tới gần thì mùi xạ hương của anh lại bao lấy cô. Thân thể mềm mại lại run lên, xem ra nếu tiếp tục hoan ái cô sẽ không chịu nổi mà ngất đi, trái tim đập càng nhanh hơn. Hai gò má không tự chủ ửng hồng.

"Lên đây, anh giúp em tắm rửa" – Đứng ở bên giường, anh từ trên cao nhìn xuống ra lệnh cho cô.

Cho dù cả người lúc này nhóp nhép khó chịu, Uyên Uyên vẫn cự tuyệt: "Không!"

Anh tắm cho cô chẳng biết đến cuối cùng có rửa sạch không hay chỉ càng thêm bẩn.

Lạc Tư hiển nhiên không thích cự tuyệt, uốn cong người, đem cô nhét vào lòng. Cơ thể Uyên Uyên càng thêm cứng ngắc, nhất là qua tấm chăn mỏng manh cô có thể cảm nhận nguồn nhiệt từ anh.

Đi vào phòng tắm, bên trong ngập tràn sương mờ. Anh đặt Uyên Uyên lên bồn cầu rồi đi đến bên cạnh bồn tắm lớn thả nước ấm vào.

Cho tới bây giờ, đều là người khác hầu hạ anh làm sao có ai thấy anh hầu hạ người khác. Ngay cả một ly cà phê, cô cũng chưa từng thấy anh tự tay làm.

Nhưng lúc này, anh lại thả người giúp cô tắm rửa.

"Lạc Tư, anh thích con gái như thế nào?" – Đột nhiên, cô lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Lạc Tư đang cong người khẽ khựng lại, sau đó xoay người, ánh mắt sâu thẳm giống như biển đêm không hề gợn sóng. Anh nhất định cảm thấy rất kỳ quái khi thấy cô hỏi vấn đề này.

Uyên Uyên cười nói: "Lúc mới quen anh, tôi nghĩ – một người ưu tú như anh vì sao lại ở bên cạnh tôi chứ? Anh ấy đến cùng có thích mình không? Những lúc ấy, tôi đều không dám hỏi, bởi vì sợ hỏi rồi đáp án của anh lại khác. Sau đó, tôi ép anh kết hôn cùng, tôi cũng chưa từng biết người con gái như thế nào thì anh sẽ thích. Tôi của lúc đó rất muốn biết tiêu chuẩn của anh là gì để cố gắng trở thành người anh thích. Nhưng mà, anh lúc nào cũng lãnh đạm, không cho ai có cơ hội để hỏi. Vấn đề này thật sự đã nằm trong lòng rất nhiều năm!"

Đôi mắt anh trở nên sâu thẳm đứng cách đó không xa, giằng xé nhìn cô. Hơi nước nóng bốc lên bao phủ lấy anh một tầng sương mù.

Bỗng nhiên cô cười nói: "Hiện tại đã có cơ hội rồi, nhưng đáp án của anh đã không còn quan trọng".

Đây chính là sự tàn khốc của thời gian sao, lúc thì sáng lúc thì chiều. Lúc gặp người đàn ông này cô coi đó là hạnh phúc chân chính của cô.

Lạc Tư không nói, mím môi. Sau đó vững vàng đem cô ôm đến đặt vào bồn tắm, tránh chạm vào chân bị thương của cô.

Dòng nước nhẹ nhàng ấm áp, tựa như vô số bàn tay xoa bóp những nơi nhức mỏi trên cơ thể cô. Chỉ lát sau, Uyên Uyên trong bồn tắm liền nặng nề nhắm mắt lại. Lạc Tư ngồi bên cạnh chăm chú nhìn cô cũng chưa từng phát giác.

Đầu ngón tay sạch sẽ chạm vào hai má cô, sau đó lướt nhanh qua hàng mi đang ướt nước, cuối cùng dừng lại nơi đôi môi đang sưng đỏ vì anh.

Trong đôi mắt anh vẫn không chịu để lộ chút tâm ý.

Nhìn cô ngủ say, môi anh khẽ hé ra, giọng nói ngành ngành vang lên bao phủ ở trong nước: "Cho tới bây giờ, anh chỉ thích một người. Cô gái đó không tốt, nhưng rất thông minh, sự thông minh đó khiến người khác ghen dữ. Em không cần cố sức trở thành cô gái đó, bởi vì..."

Bởi vì người đó chính là em.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Không biết từ lúc nào Uyên Uyên đã ngủ thiếp trong bồn tắm.

Đêm lạnh như băng, gió lạnh thổi vào phòng, cô không khỏi cuộn cơ thể trần trụi của mình dưới lớp chăn theo bản năng hướng vào nguồn nhiệt nóng, ôm chặt chặt, khòe môi lộ ra sự thỏa mãn.

Lạc Tư đang tựa vào đầu giường hút thuốc, nhận thấy hành động nhỏ của cô, vội vàng nâng tay đang kẹp chặt điếu thuốc lên, từng bụi khói rơi xuống hai má sạch sẽ của cô.

Khói trắng lượn lờ, xuyên thấu qua màn sương mờ, anh thấy ý cười điểm trên môi cô, cũng chủ động đem cô ôm sát. Trong đôi mắt không dễ dàng phát hiện tia nhu tình.

Cũng chỉ có phút giây này cô mới ngoan ngoãn tựa như thỏ con. Nếu tỉnh dậy, cô lại dùng vẻ mặt lãnh đạm, cực kỳ lãnh đạm, hận không thể thoát khỏi anh.

Vì sao, em cứ trốn tránh như vậy?

Nơi trung tâm mắt ngưng đọng sự nghi hoặc, ngón tay sạch sẽ mang theo mùi thuốc lá thoang thoảng chạm nhẹ vào làn da nhẵn nhụi như sợ sẽ phá vỡ mộng đẹp của cô, mang theo sự lưu luyến nồng nàn.

Cho tới giờ, anh chưa từng quên mất cô. Chỉ là tới hôm nay, anh mới cúi đầu thừa nhận. Năm ấy, anh mở miệng ra là nói cô dùng miếng đất để trao đổi, là bản thân bị ép buộc. Nhưng anh cũng rất rõ, để có được miếng đất đó cũng có rất nhiều cách, anh thậm chí còn không phải chi ra một đồng để có được miếng đất. Lúc đó vì sao anh không từ chối, mà lại đáp ứng đề nghị buồn cười của cô chứ?

Có lẽ, đáp án rất rõ, anh chỉ là muốn nhìn thấy cô. Ngay cả việc quay lại thành phố A phát triển công ty, dưới danh nghĩa là làm đầu tư, nhưng trong tiềm thức ở nơi này có thứ anh muốn, anh muốn gặp cô.

Ba năm không quan tâm, anh vẫn tưởng cảm giác sẽ phai nhạt, nhưng lúc nhìn thấy cô anh mới phát giác, rất nhiều chuyện không phải muốn là quên được, có một số người không gặp được ai đó sẽ không thể đứng dậy nổi.

Rất nhiều thứ, nhiều tình cảm đã khắc trong lòng, bất tri bất giác, nắm rõ mọi thứ trong tay, nắm trong tay hơi thở của ai đó. Chỉ cần nhắm mắt đều có thể nhận rõ hình ảnh người đó trong đầu.

Bước chân đi đến bên tủ đầu giường, cầm lấy một quyển sách được giữ kỹ. Đây là tháng thứ hai sau khi cô ở tù, Mary đã tìm thấy. Lúc đó, Mary cũng không giao cho anh, dù sao chuyện Uyên Uyên vào tù cũng quan hệ tới anh, Mary dù không nói nhưng trong lòng oán trách anh. Vào một buổi tối, ma xui quỷ khiến anh bước vào phòng Uyên Uyên, nhìn thấy Mary ôm cuốn sách lau đi nước mắt.

Mary kể lại cho anh rất nhiều chuyện anh không biết: Trong đêm dài, cô sẽ ôm nó ngồi trên cửa sổ lật xem không biết bao nhiêu lần. Lúc không có anh, thứ này sẽ thay thế anh, ở bên cạnh cô mãi đến khi trời sáng. Cho dù là ảnh chụp cùng người phụ nữ khác trên báo, dù ảnh rất mờ, cô cũng có thể vừa khóc vừa cười cắt từng hình ảnh của anh dán vào.

Chuyện cô làm thật buồn cười, nhưng tại sao muốn cười mà dây thần kinh lại căng đến đau, nơi tim giống như bị người khác nhéo.

Thật buồn cười, năm đó cô đuổi theo anh bỏ chạy, vì anh đưa com, nhiều lần bị đứt tay vẫn không hề dừng lại. Nhưng hôm nay nhìn lại, cô đã rời xa anh, rất xa...

Cô làm việc gì cũng kiên trì, giống như năm đó kiên trì yêu anh, không vì những lời nói lạnh nhạt về mặt khó coi của anh mà sợ, cố gắng đến gần tiếp cận anh. Hiện tại cô cũng kiên trì, nhưng có một thứ đã thay đổi – Cô kiên trì rời xa anh.

Ly hôn.

Hôn nhân rách nát năm đó là thẻ bài duy nhất cô có trong tay. Tại sao hai người lại đi đến cuối cùng thế này?

Anh lại hút thuốc. Lạc Tư nhíu mặt mày không hề buông lỏng, ánh mắt chăm chú nhìn người con gái đang ngủ say.

Mãi đến khi, một âm thanh truyền tới. Lạc Tư dập tắt điếu thuốc, đôi mắt hít lại nhìn về phía cửa. Vào giờ này, người hầu không được phép vào nhà, cho nên âm thanh này nhất định không phải người trong nhà.

Nhưng biệt thự Lạc Tư đều trang bị các biện pháp bảo vệ rất hoàn thiện, không có sự đồng ý của anh ai xâm nhập vào đều bị vệ sĩ phát hiện.

Trừ khi, những biện pháp an toàn này bị vô hiệu hóa hoặc người đi vào thân thủ bất phàm.

Chớp mắt, đôi mắt Lạc Tư lạnh lẽo đến thấu xương. Anh xốc chăn lên, khoác áo ngủ vào. Nhìn thoáng qua Uyển Uyển vẫn ngủ say mới đi đến cửa.

Ba một tiếng, một âm thanh thanh thúy vang lên, Lạc Tư duỗi tay, chớp tới lòng bàn tay nắm được một khẩu súng lục màu đen được đặt trong khe rãnh của phòng.

Chậm rãi mở cửa phòng, Lạc Tư đi ra, hành lang rất im lặng, dường như tiếng động nhỏ vừa rồi đã biến mất, một mùi nguy hiểm tràn khắp nơi.

Chậm rãi, môi Lạc Tư kéo lên nhạt nhẽo cười khinh miệt.

"Lệ tiên sinh, một khi đã tới đây, sao không ra mặt?" – Giọng nói anh trầm thấp, trong bóng đêm càng có vẻ nguy hiểm.

Cùng lúc, cả biệt thự sáng bừng.

Lạc Tư chỉ cần không đến mấy giây liền thích ứng với ánh sáng, định thần lại nhìn về phía trước.

Quả nhiên một người đàn ông cao lớn ngang tàng cũng đứng đó không xa –

Lệ Nhiên Hi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Theo sát Lệ Nhiên Hi là đám người mặc áo đen.

Lệ Nhiên Hi đã khác xưa, hôm nay chỉ cần ngoác tay, vô số người trong hắc đạo vì anh mà bán mạng. Nhất là lúc này, hai bên đều cầm trong tay khẩu súng lục màu đen chĩa về phía đối phương.

Về mặt Lạc Tư lạnh lùng, cẩn thận, hoàn toàn không thấy vẻ phập phồng lo sợ, đối diện với những người xung quanh tựa như không phải địch nhân mà là những người bạn bình thường cùng anh chơi đùa. Không thể nhận ra trên gương mặt tà mị của anh một chút sợ hãi nào.

Mặc dù Lạc Tư chỉ mặc bộ đồ ngủ bình thường nhưng không mấy may yếu thế, giảm bớt khí thế của anh, ngược lại càng khiến những người xung quanh khâm phục trước sự nhạy bén bình tĩnh của anh.

Lệ Nhiên Hi neho mắt lại, nhìn Lạc Tư. Giữa hai người chỉ đơn thuần gặp mặt, hơn nữa vội vàng gặp mặt mà xảy ra đánh nhau, người đàn ông này như cái gai cắm sâu trong da thịt Lệ Nhiên Hi.

Nếu không phải tại Lạc Tư, Uyển Uyển cũng không tổn thương.

Nếu không phải vì Lạc Tư, Uyển Uyển cũng không thay anh ngồi tù.

Nếu không có Lạc Tư, có lẽ anh đã hạnh phúc bên Uyển Uyển.

"Đêm khuya đến thăm, không biết Lệ tiên sinh có chuyện gì, phải gặp mặt gấp thế này sao?" – Tay mân mê súng, vật nguy hiểm như thế trong tay Lạc Tư tựa như món đồ chơi. Nhiều cây súng cùng chìa về phía anh mà anh không để tâm.

Lệ Nhiên Hi neho mắt: "Mày không sợ tao sẽ giết mày?"

Lạc Tư nhú mày, thân nhiên nói: "Mày sẽ không làm vậy?"

"A? Làm sao mày có thể tự tin tao không giết mày? Mày phải biết, ba năm qua, tao không có khi nào không nghĩ đến việc kết liễu mạng mày".

Đôi mắt Lạc Tư lóe lên, vẻ mặt khó lường nhìn Lệ Nhiên Hi, đôi mắt sáng quắc không hề e ngại: "Bởi vì tao biết, mày không biết ở trước mặt Hách Liên lấy mạng tao. Mày sợ sẽ khiến cô ấy hận mày, mang tiếng là kẻ tàn nhẫn."

Lệ Nhiên Hi tròn mắt: "Quả nhiên Uyển Uyển ở đây với mày".

Lạc Tư không hề phủ nhận: "Vợ ở cùng chồng chẳng lẽ không đúng sao? Nhưng Lệ tiên sinh không phân tốt xấu nửa đêm chạy vào nhà dân, quấy nhiễu giấc ngủ người khác thì mới thật không nên".

Vừa nghe đến hai chữ vợ chồng, Lệ Nhiên Hi thật sự xúc động muốn tiến lên giáo huấn Lạc Tư. Nhưng Lạc Tư nói đúng, dù muốn giết Lạc Tư nhiều đến đâu cũng không dám ra tay trước mặt Uyển Uyển.

"Giao Uyển Uyển ra, nếu mày làm tổn thương cô ấy dù chỉ một sợi tóc, tao sẽ giết mày" – Lệ Nhiên Hi nghiêng răng nói.

Anh từ trước tới giờ luôn lãnh khốc, ở trên cao ra lệnh, lần đầu tiên nóng tính như thế.

Lạc Tư nhìn chằm chằm Lệ Nhiên Hi, đôi mắt như hồ sâu không thấy đáy. Anh cười nhạt đến điên cuồng: "Thật xin lỗi, làm không được".

Lời nói của anh vừa hạ xuống, vệ sĩ mặc áo đen từ bên ngoài bao lấy biệt thự. Những người này đều mang súng hướng về phía đại sảnh nơi Lệ Nhiên Hi đứng.

Vincent từ từ đi ra, nhìn thoáng qua thế lực của địch nhân mới đi tới bên cạnh Lạc Tư: "Boss, xin lỗi, chúng tôi đến chậm".

Lạc Tư khẽ gật đầu, giọng nói không nhanh không chậm của Lệ Nhiên Hi vang lên: "Tao đã quá xem nhẹ mày. Nghĩ mày chỉ là một người kinh doanh bình thường. Nhưng mà mày nghĩ những người này có thể đối phó được tao?"

Lạc Tư nhú mày: "Tao không đối phó mày, Lệ Nhiên Hi".

Thấy đôi mắt Lệ Nhiên Hi trong chớp mắt hiện lên sự hoài nghi, Lạc Tư nói tiếp: "Bởi vì tao đã hứa với Hách Liên cả đời này không động vào mày".

Cứ như vậy, mười mấy người phía sau đều đồng loạt chia súng lên hành lang nơi Lạc Tư đứng.

Những người bảo vệ Lạc Tư cũng chia súng về phía họ, chỉ cần hơi không chú ý, một phát súng sẽ khiến đầu người nổ hoa.

Không khí trở nên căng thẳng, không ai nhượng bộ ai, hai kẻ độc tài đứng cách xa nhau, ai cũng không đồng ý lui bước.

Đột nhiên, cửa phòng bật mở, trong không khí tĩnh mịch của biệt thự này lại vang lên rất rõ. Cùng lúc sắc mặt cả Lạc Tư và Lệ Nhiên Hi đều đại biến, không kịp kêu đám thuộc hạ thu súng.

Uyển Uyển nhảy lò cò ra ngoài, xuất hiện nơi cửa phòng ngủ, nhìn toàn cảnh xung quanh súng chia lên khắp nơi, tựa như chỉ có trong phim ảnh

"Ah" – Cô bị sốc mạnh, một tay tựa vào tường, tay kia đè ép trái tim nhảy loạn nơi ngực

Cô sao lại nhìn thấy thế này, hơn nữa những người này đều thật lạnh lùng, lại còn mang cả súng. Nhìn Lệ Nhiên Hi đứng dưới lầu và đám vệ sĩ vây lấy Lạc Tư, sắc mặt Uyển Uyển thêm tái nhợt.

"Mọi người... mọi người..." – Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm trước sự xuất hiện đột ngột của cô, cô nhìn từ Lệ Nhiên Hi sang Lạc Tư.

Lạc Tư khẽ ho một tiếng, vệ sĩ lập tức rút súng lại, Lệ Nhiên Hi cũng gật đầu ra hiệu thu tay lại.

Trong chốc lát, biệt thự trở lại như trước, hình ảnh muốn chém giết lẫn nhau lúc này liền biến mất.

"Uyển Uyển, anh đến đón em khỏi đây" – Lạc Tư tỉnh mở miệng thì Lệ Nhiên Hi đã cướp lời.

Uyển Uyển bình tĩnh lại, nhìn thoáng qua Lạc Tư thấy anh không nói gì. Sau đó gạt đầu, nâng một chân muốn bước sang bên Lệ Nhiên Hi.

Anh Nhiên Hi tới cứu cô, cô cũng không muốn bị nhốt ở đây. Tuy rằng mới chỉ một đêm mà thôi.

Lúc Uyển Uyển tỉnh nhảy hai bước, Lạc Tư liền di chuyển, anh giữ tay giữ lấy cánh tay cô. Hai mắt anh đỏ tui, mặt nạ bình tĩnh lúc này liền vỡ nát. Không nghĩ tới, cô nói đi là đi!

Anh cực kỳ phẫn nộ, dùng giọng nói lạnh lẽo đến mức tận cùng, cắn răng nói: "Em dám rời khỏi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Anh cực kỳ phẫn nộ, dùng giọng nói lạnh lẽo đến mức tận cùng, cắn răng nói: "Em dám rời khỏi đây!"

Uyển Uyển kêu đau một tiếng, hất tay anh khỏi tay cô: "Thứ anh muốn anh cũng đã có được còn cần tôi ở đây làm gì?"

"Em cho rằng anh chỉ muốn thân thể của em?" – Anh nheo mắt lại, giọng nói nguy hiểm.

Uyển Uyển chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: "Anh chẳng qua chỉ muốn chinh phục"

Vì lời nói của cô mà anh bất động, không hề thu lại tay sau khi bị cô hất ra, vẫn cương cứng giữa không trung.

Uyển Uyển tựa vào vách tường, nhảy xuống từng bậc thang. Vừa nhảy xuống bậc thứ hai, Lệ Nhiên Hi đã đi lên ôm lấy cô.

Cô không hề gãy gập, chỉ là lúc đầu hơi không quen, sau đó mới an tâm tựa vào lòng anh, cảm nhận sự thư thái.

Nhìn hai người từng bước rời đi, Lạc Tư không hề biểu cảm, chỉ là ánh mắt ngày càng trở nên thâm sâu, đôi mắt cũng trở nên tối đen như mực.

Vệ sĩ muốn bước lên cản hai người kia lại, Lạc Tư đã ra hiệu lui đi. Trơ mắt nhìn cả đám người xâm nhập đưa người mà bọn họ đã tổn không ít sức từ trong phòng bệnh mang về cho Lạc Tư. Mãi đến khi Uyển Uyển mất hút, gương mặt Lạc Tư hiện lên chút khổ sở, nụ cười mỉa mai.

Cô cho rằng anh chẳng qua muốn chinh phục. Có đôi khi, anh muốn bóp chết cô, mở ra xem cái đầu nhỏ nhắn của cô đang suy nghĩ gì trong đó.

Suốt cả quãng đường, Uyển Uyển chỉ im lặng nhìn ra bên ngoài. Lệ Nhiên Hi ngồi sát bên, chốc chốc lại dùng ánh mắt quan tâm nhìn cô đến ngây ngẩn.

Anh chú ý tới những vết tích trên người cô, cũng đoán được Lạc Tư sẽ không dễ dàng buông tay như vậy. Nhưng mà là hận thù sâu cốt nào mới khiến cho một người đàn ông lại tra tấn người con gái mà anh ta thích như vậy?

Đột nhiên ánh mắt Uyển Uyển chợt biến sắc. Lệ Nhiên Hi cũng ngay tức khắc nhìn ra bên ngoài kính xe, thấy cửa hàng trước mắt về mặt liền trầm xuống.

"Dừng xe" – Lạnh lùng ra lệnh, giọng nói uy nghiêm không được phản kháng.

Quả nhiên Lệ Nhiên Hi vừa hạ lệnh, lái xe đã lập tức dừng lại không quan tâm mình đang chạy trên đường, giảm phanh, ba chiếc xe theo sát sau cũng ngừng lại.

Uyển Uyển quay đầu lại khó hiểu hỏi: "Anh Nhiên Hi?"

"Em ở đây chờ, anh sẽ quay lại ngay" – Dịu dàng trấn an, sau đó vuốt nhẹ mái tóc rối của cô, vệ sĩ mở cửa xe, Lệ Nhiên Hi nhanh chóng bước ra.

Năm phút sau, lúc quay về anh cầm theo hộp thuốc đưa cho cô. Uyển Uyển kinh ngạc nhìn hộp thuốc tránh thai, dường như quá khứ lại trùng lặp lại.

Nhìn thấy nét cười lạnh lẽo trong mắt cô, Lệ Nhiên Hi quan sát thấy hết tất cả rồi nói: "Anh cũng nghe Ngài Đức nói, điều quan trọng hiện nay của em là chăm sóc cơ thể. Hôm qua Ngài Đức đã bay khỏi thành phố, muốn đi tìm những bác sĩ mở tìm uy tín cho em, sau đó lại có cuộc nghiên cứu chuyên nghiệp vì em mà mở. Sau khi em lưu diễn xong sẽ ngay lập tức phẫu thuật. Vì vậy, trong thời gian này, em phải chăm sóc mình cho tốt đừng để xảy ra biến cố."

Hai từ biến cố đó cô hiểu nó là gì, Uyển Uyển gật đầu, đem hộp thuốc nhét vào túi.

Khoảng thời gian sau đó, Uyển Uyển ở một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố A của Lê Nhiên Hi để dưỡng thương, mọi việc lớn nhỏ trong đoàn múa đều giao cho Mễ Kỳ, lâu lâu cô ấy mới tới thăm cô, có lẽ là do đám thuộc hạ của Lê Nhiên Hi gương mặt quá mức khủng bố nên ai cũng sợ tới mức không dám đến gần.

Nhưng Uyển Uyển cũng thấy hài lòng vì không gian yên tĩnh xung quanh.

Lâu rồi không gặp, Lê Nhiên Hi của lúc này so với trước đây đã khác, anh quyền cao, là một người cẩn thận, một người đàn ông thành công. Uyển Uyển cũng biết anh là người trong giới xã hội đen, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến mối quan hệ thân thiết giữa cô và Lê Nhiên Hi.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương, Lê Nhiên Hi rất ít khi rời khỏi biệt thự, mọi chuyện đều do người thân cận của anh giải quyết. Đôi khi anh giải quyết một số việc quan trọng tới đêm khuya mà vẫn chưa ngủ.

Qua Lê Nhiên Hi, Uyển Uyển cũng biết tên Nguyên Phi cầu thả cũng đã ổn định việc làm, Lâm Thụy Kỳ thì làm tổng bộ giám sát công trình ở công ty của Lê Nhiên Hi. Lần này tới thành phố A, cũng không tính ồn ào, sau khi Lê Nhiên Hi rời khỏi, công việc của mấy họ tăng lên rất nhiều, bọn họ đành phải lưu lại đây làm việc.

Uyển Uyển cũng đã có thời gian luyện tập múa, cũng từng bị thương, theo quán tính vết thương ở xương đùi cũng lành nhanh hơn người thường.

Vừa ở biệt thự Lê Nhiên Hi nghỉ ngơi mấy tháng đầu vừa qua lại phòng vũ đạo. Khoảng thời gian diễn ngày càng đến gần, Mễ Kỳ trở nên ngày càng khẩn trương.

Lần biểu diễn này là do một nhà tư nhân mời, trực tiếp nhờ cha Mễ Kỳ mời vũ đoàn. Có lẽ do Uyển Uyển ngã từ trên xuống, hơn nữa luôn bị giới truyền thông quay lầy, cô liền trở thành minh tinh.

Lần công diễn này dù chỉ là múa góp vui cho bữa tiệc nhỏ cũng thu hút rất nhiều sự chú ý.

Sợ lần này giới truyền thông lại bới móc, sợ Uyển Uyển bị quấy nhiễu, Lê Nhiên Hi đề nghị cô ở biệt thự này luyện tập, không cần ra khỏi nhà. Nhưng Uyển Uyển kiên trì muốn tới phòng tập, anh đành phải thỏa hiệp, nhưng luôn phải người ở bên cạnh cô một tác không rời.

Cho nên từ lúc Uyển Uyển xuất hiện, mấy người vệ sĩ khỏe mạnh giống như bảo tiêu, khiến cho giới truyền thông không dám tiếp cận nhưng càng có thêm nhiều đề tài để viết.

Nhất là mối quan hệ giữa phu nhân Fijj Siqi cùng Lê Nhiên Hi có vẻ càng thêm mập mờ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Biệt thự Hách Liên

Hôm nay, Hách Liên Doanh Doanh vừa nghỉ phép từ Singapore về, Phùng Thu Liên đã chuẩn bị sẵn mấy món ăn Doanh Doanh yêu thích.

Nhưng Hách Liên Doanh Doanh vừa bước vào cửa sắc mặt liền lạnh như tiền, khiến cho Phùng Thu liên và Hách Liên Thành cảm thấy khó hiểu.

"Xem nào ai dám chọc giận bảo bối của mẹ? Ai có gan chọc tới khiến con giận như vậy?" – Thấy Hách Liên Doanh Doanh không vui ném hành lý sang một góc, thờ phỉ phỉ trên ghế, Phùng Thu Liên vội cười hỏi.

Hách Liên Doanh Doanh hừ lạnh: "Ai? Còn có thể là ai nữa!! Còn ai ngoài Hách Liên Uyển Uyển! Không không hiểu kiếp trước con nợ nó cái gì, ngòi tù cũng không biết an phận đi!"

Phùng Thu Liên trừng mắt nhìn Hách Liên Thành, mới dè dặt hỏi: "Nha đầu chết tiệt kia lại làm gì?"

"Lại còn có thể sao nữa? Lúc ở Singapore, mọi chuyện về nó con đều biết, khắp nơi đều là hình nó, từ ngõ lớn tới ngõ nhỏ! Lúc này nó cũng thật nổi tiếng, có chỗ dựa vững chắc là Lê Nhiên Hi vẫn không buông Lạc Tư" – Hách Liên Doanh Doanh giận đến đỏ bừng mặt.

Thấy con gái mình giận đến thế, Phùng Thu Liên không thể tìm thấy Uyển Uyển để trút giận liền đổ lên đầu Hách Liên Thành: "Đều tại ông!! Cả ngày ăn chơi đàn đúm, ông xem có báo ứng rồi đó!! Con gái của thứ gái bao lại làm cho bảo bối của chúng ta giận đến như vậy, Hách Liên Thành, tôi xem ông thế nào thu xếp".

Hách Liên Thành ủy khuất nhưng không dám phản đối, ở Hách Liên gia, nói dễ nghe ông là người đứng đầu nhưng lúc không có người ngoài, họ "Phùng" sớm đã leo lên đầu ông ngồi.

Hách Liên Thành không còn cách nào khác chỉ biết trấn an Hách Liên Doanh Doanh: "Doanh Doanh, đừng giận, hai ngày nữa cha sẽ đi tìm Uyển Uyển nói chuyện với nha đầu đó, bảo nó đừng lui tới bên cạnh Lạc Tư nữa".

Nghe cha nói vậy, sắc mặt Hách Liên Doanh Doanh dịu xuống: "Đây là cha nói đó".

Hách Liên Thành gật đầu chắc nịch: "Hách Liên Thành cho có khi nào nói mà không giữ lời chưa!"

Nghe vậy, Phùng Thu Liên liền hừ lạnh

Hách Liên Doanh Doanh nhào vào lòng cha, làm nũng: "Chỉ có cha hiểu con nhất, cha nói thì nhất định Uyển Uyển sẽ nghe, cha người phải bảo nó đi càng xa khỏi Lạc Tư càng tốt!"

Tuy rằng ngoài mặt Hách Liên Doanh Doanh giao mọi việc cho Hách Liên Thành xử lý. Nhưng mà từ lúc Hách Liên Uyển Uyển ngồi tù đến nay vẫn chưa từng liên lạc về nhà, ba năm qua họ không ai quan tâm cô, cho nên Hách Liên Doanh Doanh cũng không tránh khỏi hoài nghi, Hách Liên Uyển Uyển liệu có nghe lời Hách Liên Thành.

Nhưng không sao, cô sớm đã có cách đối phó Hách Liên Uyển Uyển.

Giữa trưa hôm nay, Hách Liên Doanh Doanh ngồi trong quán cà phê náo nhiệt, mở nhìn đồng hồ trên di động, dường như đang chờ ai đó.

"Thật ngại quá, cô phải là Lý Doanh Doanh" – Một người đàn ông lịch sự đứng trước mắt Hách Liên Doanh Doanh.

Hách Liên Doanh Doanh gật đầu: "Phóng viên Lưu của tạp chí kinh tế Giang Nam?"

"Đúng vậy là tôi" – Người đó ngồi xuống lấy bút cùng một quyển sổ chuẩn bị rất nhanh. "Được rồi, tiểu thư, cô nói cô có quan hệ trực tiếp với Hách Liên Uyển Uyển, hiện tại có thể nói".

Hách Liên Doanh Doanh nhướng mày: "Cũng nên nói cho rõ, chuyện tôi kể này liệu có được đăng báo không, nếu không những lời tôi nói hôm nay cũng chỉ phí thời gian".

Người đối diện ngẩng đầu nhìn Hách Liên Doanh Doanh, nở nụ cười nói: "Tiểu thư đang đặt điều kiện với phóng viên sao, cô cũng nên xem trong tay mình có những gì. Tôi làm sao biết cô muốn nói gì, liệu thông tin có giá trị không? Nếu đồng thông tin của cô ai ai cũng biết, lúc đó tôi mới là người phí thời gian?"

Từ trước đến nay Hách Liên Doanh Doanh luôn là người nắm trong tay, nay bị lời nói của nam nhân này làm mất lòng đến xanh cả mặt. Nhưng đành hít sâu thỏa hiệp nói: "Được tôi sẽ đem tin tức nói cho anh biết".

Người kia gật đầu, bắt đầu ghi chép.

"Hách Liên Uyển Uyển không phải con gái của Hách Liên, cô ta chỉ là đứa con rơi do gái bao sinh ra".

Người nọ cắt ngang hỏi: "Hách Liên Uyển Uyển không có quan hệ huyết thống với Hách Liên Thành sao?"

"Có" – Cô cũng không muốn nói ra chuyện này.

Người kia nhìn cô, hỏi tiếp: "Còn gì nữa?"

"Việc Lạc Tư kết hôn cùng Uyển Uyển ba năm trước không phải do Lạc Tư tự nguyện".

"Lý tiểu thư có chứng cứ không?"

Hách Liên Doanh Doanh nhìn người đàn ông đối diện, không hài lòng nói: "Không có, nhưng đây là sự thật!! Lạc Tư sao có thể lấy một người đàn bà vừa gầy vừa không có nhan sắc như vậy!! Chắc chắn là bị ép buộc".

Ba một tiếng, đột nhiên phóng viên đóng cuốn sổ lại.

Hách Liên Doanh Doanh chưa nói xong, liền lạ lùng nhìn anh: "Làm sao vậy? Tôi nói sai chỗ nào sao?"

"Lý tiểu thư, tôi cho cô biết thời gian của phóng viên chúng tôi rất quý giá, không thể lãng phí. Còn nữa mấy tin cô nói, cũng không phải là tin tức mới. Tôi thật không hiểu vì sao phải lãng phí thời gian ngồi đây nghe cô nói" – Những lời cuối phóng viên tự nói với bản thân nhưng Hách Liên Doanh Doanh nghe thấy.

"Này! Những gì tôi nói đều là thật!! Không ai hiểu rõ mối quan hệ giữa Hách Liên Uyển Uyển với Lạc Tư hơn tôi! Anh sao lại không nghe tôi nói! Này!" – Thấy phóng viên dọn đồ tính bỏ đi, Hách Liên Doanh Doanh la lên.

Tên phóng viên tính đứng lên rồi khỏi nhưng vẫn ngồi xuống, nói với Hách Liên Doanh Doanh: "Lý tiểu thư để tôi nói cô biết. Những việc cô nói ai cũng biết. Trên thế giới này không có tường nào cản được gió, huống chi một người nổi tiếng như vậy. Không ngại nói cho cô biết, những thứ tôi biết còn nhiều hơn cô. Cô nghĩ tại sao chúng tôi không đưa tin?"

Hách Liên Doanh Doanh kinh ngạc nhìn anh, nhìn đến mê mẩn.

Người đó than nhẹ nói: "Cô cũng nên biết người cô muốn đưa tin là ai? Là Lạc Tư của Fiji Siqui! Trừ khi chúng tôi không còn muốn trụ lại trong giới truyền thông, nếu không tốt nhất đừng chạm vào ngài ấy, huống chi chuyện lần này còn liên quan đến cả Lệ Nhiên Hi. Lý Tiểu thư, cô thông minh nên cũng biết chừng mực."

Người đàn ông đứng lên, trước khi đi còn nói với Hách Liên Doanh Doanh: "Lý tiểu thư, coi như những điều cô nói đều là tin tức đi!! Thật ngại quá, tòa soạn chúng tôi không thể đăng. Tạm biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Phóng viên rời khỏi quán cà phê liền đi đến chiếc xe con màu đen cao cấp gần đó.

"Lệ tiên sinh, chuyện ngài nhờ tôi đã làm xong" – Giọng nói thay đổi khác anh với vẻ nói chuyện với Hách Liên Doanh Doanh, giọng nói cung kính tràn đầy sợ hãi.

Lệ Nhiên Hi hừ nhạt, cầm lấy cây bút của tên phóng viên, sau đó ấn nhẹ nút trên đó, giọng của Hách Liên Doanh Doanh liền truyền ra.

Một lát sau, Lệ Nhiên Hi mới ấn nút tạm dừng, nhìn tên phóng viên nói: "Làm rất tốt, nếu cô ta còn tìm anh nói tin tức có liên quan đến Hách Liên Uyển Uyển..."

Lệ Nhiên Hi chưa nói xong, phóng viên thông minh nói trước: "Tôi sẽ báo với ngài đầu tiên, tuyệt đối không đăng bất kì tin tức gì bất lợi cho Hách Liên tiểu thư".

Lệ Nhiên Hi vừa lòng gật đầu: "Xuống xe đi, sẽ có người mang chi phiếu tới".

Phóng viên vừa nghe hai chữ "chi phiếu" liền vui mừng ra mặt, càng cung kính hơn vội vàng gật đầu đáp lễ, sau đó thấy Lệ Nhiên Hi im lặng liền xuống xe.

Lệ Nhiên Hi cầm cây bút ghi âm trong tay, đôi mắt lóe lên sự nham hiểm khiến người khác sợ hãi. Chỉ cần anh còn sống không một ai được làm tổn thương Uyển Uyển, ngay cả người thân cũng không.

"Tom, đem cô ta đến đây" – Lệ Nhiên Hi lạnh lùng nói.

Hách Liên Doanh Doanh ở trong quán cà phê hơn năm phút mới tiêu hóa được lời phóng viên nói. Lúc nhìn thấy báo chí Singapore đều nói Uyển Uyển xuất sắc thế nào, trong giới vũ đạo thật là một thiên tài. Cô ta rất buồn bực, vì sao ai cũng thiên vị Hách Liên Uyển Uyển như thế, thậm chí cả chuyện Uyển Uyển từng ngồi tù không ai đưa tin.

Cho tới hôm nay cô mới biết, rõ ràng là có người nhúng tay vào!! Không cho bất cứ ai đưa tin về Uyển Uyển, chắc chắn kẻ nhúng tay vào là Lệ Nhiên Hi hoặc Fiji Siqui, không ai dám đắc tội Hách Liên Uyển Uyển.

Nghĩ tới đây, Hách Liên Doanh Doanh nổi giận. Vì sao tất cả nam nhân tốt trên thế giới đều xoay quanh nó!! Lệ Nhiên Hi cũng vậy, Lạc Tư cũng vậy!

Mà cô ta không hề đoán được, một tên côn đồ như Lệ Nhiên Hi hôm nay lại thành người đàn ông tài năng. Nếu lúc trước biết Lệ Nhiên Hi có ngày hôm nay, như vậy....

Vừa nghĩ, Hách Liên Doanh Doanh không yên lòng đi ra ngoài quán cà phê. Vừa tính quẹo, một người đàn ông đã đứng canh trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu buồn cười nói: "Này anh bị mù sao!! Không thấy tôi đang đi đường sao? Mau tránh ra!"

Người đàn ông đó không hề bị Hách Liên Doanh Doanh dọa sợ, ngược lại vẻ mặt càng thêm khùng bô: "Tiểu thư, lão đại chúng tôi muốn gặp cô".

"Lão đại các người là ai!! Sao lại phải gặp? Này!! Anh buông ra!! Muốn kéo tôi đi đâu."

Không hề ý đến sự giãy giụa của Hách Liên Doanh Doanh, người đàn ông mặc đồ đen giống như xã hội đen không hề thương hoa tiếc ngọc ném cô vào chiếc xe gần đó.

Buổi chiều sau khi luyện tập xong, Uyển Uyển từ phòng tập đi ra. Nói là tập một chút nhưng không ngờ lại lâu thế. Dù sau cô lúc này cũng không phải một mình, mà có mười mấy người, ngay cả vệ sĩ của Lệ Nhiên Hi phái tới cũng đã hơn mười người.

Kỳ thật cô không muốn phô trương như thế, dạo gần đây tinh thần đám phóng viên cũng không còn hăng hái khủng bố như trước.

Vừa bước ra khỏi phòng tập, mấy người lạ liền xuất hiện đi về phía Uyển Uyển. Dáng người đi chính giữa khiến Uyển Uyển sững sờ.

Vincent vừa tính tới gần liền bị vệ sĩ bên cạnh Uyển Uyển ngăn cản. Uyển Uyển lắc đầu nhìn bọn họ, bọn họ mới rút tay về, mở đường cho Vincent bước qua, một mặc vest canh chừng Uyển Uyển, một tắc không rời.

"Vincent, không ngờ gặp anh ở đây" – Uyển Uyển vén tóc ra sau tai, giọng nói dịu dàng.

Vincent nghiêm túc nhìn Uyển Uyển: "Không phải ngạc nhiên, tôi cố ý ở đây chờ tiểu thư".

Uyển Uyển chậm rãi thu hồi nụ cười: "Chờ tôi?"

Vincent gật đầu: "Phải, tiểu thư, Vincent muốn nhờ cô một chuyện".

Uyển Uyển im lặng đứng bất động, nhìn Vincent rất lâu, trong mắt dường như đã nhìn thấy mục đích tới đây của anh.

"Tôi có thể giúp anh chuyện gì, Vincent?"

"Rất đơn giản, xin tiểu thư hãy gặp boss một lần".

Sắc mặt Uyển Uyển trầm xuống, nụ cười ấm áp không thấy đâu, ngay cả lúm đồng tiền cũng biến mất. Cô nhìn thoáng qua Vincent, rồi dịch bước đi ngang qua anh.

"Tiểu thư!!" – Vincent cũng đi theo, Uyển Uyển xoay người, lớn tiếng gọi cô,

"Tôi thật sự không biết, tôi cùng anh ấy còn chuyện gì để gặp. Chẳng lẽ muốn bắt tôi lần nữa sao?" – Uyển Uyển quay đầu lại nói xong lại bỏ đi.

"Boss đang bệnh".

Trong chớp mắt, Uyển Uyển dừng bước, thân hình mảnh mai cũng cứng đờ. Cô thông thả xoay người: "Đang bệnh?"

Vincent gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang đùa: "Phải, Boss đang ở bệnh viện. Tuy không nói, nhưng ngài ấy rất muốn tiểu thư đến thăm. Tiểu thư, Vincent chưa từng cầu xin cô, chính là lần này hy vọng tiểu thư nể mặt đi gặp boss một lần".

Cô đứng bất động, đôi mắt sáng nhìn Vincent không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Ở hành lang bệnh viện, Uyển Uyển đi theo sau Vincent, từng bước đi hướng về khu phòng vip. Cô cùng Lệ Nhiên Hi chưa từng nhìn thấy, phòng Lạc Tư đang nằm ở tầng 16 cao nhất của bệnh viện rất cao cấp không phải ai muốn ra vào cũng được.

Cả hành lang im ắng, chỉ có cô và Vincent bước đi, tiếng bước chân rõ ràng. Khi đi đến phòng bệnh số 30, như sợ Uyển Uyển sẽ bỏ chạy, Vincent dừng lại nhưng không mở cửa phòng bệnh.

Uyển Uyển có lẽ vẫn còn cảm thấy khó xử, không muốn gặp. Nhưng khi Vincent mở cửa phòng, ánh mắt cô nhìn về phía người đàn ông nằm trên giường bệnh, vẻ mặt không căng thẳng.

Bác sĩ và y tá cùng quay đầu lại vì sự xuất hiện của Uyển Uyển và Vincent. Sắc mặt của hai người đó cũng không tốt, đứng đó giống như hai đứa trẻ đang chờ bị thầy giáo la mắng.

Trên thế giới này, còn ai có thể khiến cho bác sĩ trở nên khó xử như thế? Chắc chắn cũng chỉ có Lạc Tư mới không hề coi trọng họ, đến bác sĩ cũng

không có cách.

Nhìn thấy Uyên Uyên, nữ bác sĩ vốn đã bị Lạc Tư chọc giận, lại nhìn thấy người lạ đi vào, cơn giận trong lòng trút hết ra ngoài.

"Hai người là ai? Không thấy người bệnh đang nghỉ ngơi sao? Mau ra khỏi đây, không được ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của người bệnh".

Giọng nói kiên quyết khiến Uyên Uyên phải dời mắt từ Lạc Tư sang, có vẻ nữ bác sĩ này không thích cô, ngay cả ánh mắt cũng mang theo chút ghen tỵ?

Vincent bước lên một bước: "Đây là phu nhân Fiji Siqui, ngay cả vợ của Boss cô cũng muốn đuổi sao?"

Nữ bác sĩ cùng y tá không kiềm nổi kinh ngạc, ngay cả Uyên Uyên cũng không ngờ Vincent sẽ giới thiệu cô như thế.

"Nhưng Lạc Tư tiên sinh vừa mới nghỉ ngơi".

Uyên Uyên ôn nhu cắt ngang lời bác sĩ: "Tôi chỉ đến thăm ngài ấy, nếu ngài không sao tôi cũng yên tâm. Tôi sẽ lập tức đi ngay không để cô khó xử".

Nói xong Uyên Uyên xoay người gạt đầu với Vincent, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh.

Người đàn ông đang nhắm mắt ngủ say bỗng như mở mắt, khàn giọng nói: "Mọi người ra ngoài đi, Hách Liên ở lại".

Lưng Uyên Uyên bỗng cứng đờ.

Dù tâm không cam, lòng không muốn nhưng Lạc Tư đã ra lệnh, bác sĩ và y tá cũng chỉ biết rời đi, cuối cùng là Vincent, lúc rời khỏi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trong lúc nhất thời, trong không khí đầy mùi thuốc tẩy vang lên hơi thở nặng nề của Lạc Tư. Hít thật sâu, Uyên Uyên xoay người, nhìn anh. Anh vẫn duy trì dáng vẻ như lúc cô bước vào, mắt vẫn khép chặt. Thần sắc đạm mạc bình tĩnh, dường như giọng nói vừa rồi không phải do anh nói ra.

Không biết nên nói gì, chẳng lẽ nói đại vài câu ân cần thăm hỏi, nhưng suy nghĩ vòng qua vòng lại vẫn nói không nên lời. Thời gian trôi qua từng phút một, cô vẫn đứng yên tại chỗ, không biết nên nói gì để phá vỡ sự trầm lắng quái dị này.

"Giúp anh lấy một ly nước" – Đột nhiên anh nói.

Uyên Uyên lúc đầu khẽ run, sau đó đi đến đầu giường giúp anh.

Lạc Tư từ từ mở mắt nhưng không nhìn cô. Có hết sức rút tay từ trong chăn ra, anh muốn cầm lấy ly nước trong tay cô, nhưng cô lại né ra.

"Anh vừa làm giải phẫu xong, không thể uống quá nhiều nước" – Cô nhẹ nhàng khuyên.

Cánh tay Lạc Tư cương cứng giữa không trung, ánh mắt ngưng đọng nhìn cô, vẻ mặt phức tạp, đôi mắt màu tím của anh lập lòe.

Uyên Uyên đi đến đầu giường lấy cây bông để tắm nước, sau đó nhẹ nhàng chấm lên môi anh. Ánh mắt Lạc Tư không hề chớp chỉ nhìn chăm chú Uyên Uyên, lông mi cô rất dài, giống như lá liễu rủ xuống che đi đôi mắt đen của cô. Cô hôm nay có đeo ít đồ trang sức trang nhã, đôi môi đỏ mọng như mặt đào dưới lớp son bóng như sáng lên hấp dẫn người khác đến hái đi.

Cô nghiêng người, cẩn thận chăm chút làm dịu môi Lạc Tư, từng động tác đều tỉ mỉ. Mái tóc dài ngang thắt lưng chậm rãi buông xuống, mái tóc đen như lụa đỏ xuống ngực anh.

Ở góc nhìn của anh chỉ nhìn thấy môi cô, không thể thấy mắt cô.

"Vì sao lại tới đây?" – Anh nghiêm túc hỏi cô, đôi mắt chăm chú quan sát không muốn bỏ qua từng biểu hiện của cô.

Nghe vậy, Uyên Uyên dừng tay lại, nhẹ nhàng dùng tay vén mái tóc dài đang đổ xuống người anh ra sau tai, không có biểu hiện gì chỉ đáp: "Là Vincent cầu tôi đến đây".

"Chỉ vì thế thôi sao?" – Anh nheo mắt lại, cũng không tin tưởng vào lý do thoái thác của cô.

Uyên Uyên ngẩng đầu, để lộ ra đôi mắt đen sáng, bình thản nhìn anh, nghiêng đầu mỉm cười: "Nếu không anh cho là vì sao? Dù sao, chúng ta cũng sắp ly hôn, ý tốt của tôi không thay đổi vẫn là hy vọng anh khỏe mạnh, tự chăm sóc bản thân. Anh có chuyện lẽ đương nhiên tôi cũng nên quan tâm".

Ánh mắt của cô sáng rực không hề lẫn trốn, giữa hai người cũng chỉ còn sự quan tâm như hai người bạn. Nhiều hơn thì không có.

"Anh không ly hôn!" – Rất lâu sau anh mới kiên định nói.

Cô không hề ngạc nhiên, chỉ gạt đầu, dáng vẻ nghịch ngợm như một đứa trẻ: "Không sao, anh cứ nghỉ ngơi đi, việc đó khi anh khỏe lại giải quyết sau".

"Anh không cần biết mình đang bệnh hay không, nhưng anh sẽ không ly hôn" – Không để cho cô cứ hy vọng, anh quả quyết đưa ra kết luận.

Nụ cười trên mặt Uyên Uyên nhạt dần, nhìn gương mặt từ bình thản chuyển sang bất đắc dĩ. Cô than nhẹ rồi đứng dậy rời khỏi: "Vậy tôi đi trước, chờ anh khỏe hơn chúng ta lại nói chuyện".

Cô vừa đứng dậy, một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô. Uyên Uyên không quay đầu lại, không muốn nhìn thấy đôi mắt sâu không thấy đáy của anh.

Anh nói: "Đừng đi, ở lại với anh".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Bệnh tình của Lạc Tư cũng không phải quá nghiêm trọng, chẳng qua để lâu không chữa. Mấy năm qua anh làm việc như cái máy, không hề có thời gian biểu nghỉ ngơi và làm việc, ngoại trừ công việc, thì thú tiêu khiển duy nhất là đi công tác.

Dạ dày anh không chịu nổi áp lực, đến một lúc nào đó cũng khiến cho người đàn ông cứng rắn như thép ngã xuống.

Uyên Uyên không cự tuyệt, cũng không biết làm sao từ chối đề nghị của anh. Có rất nhiều lời nói dù chia tay vẫn là bạn. Trong lòng cô lúc này đã không còn anh, sự quan tâm này chẳng qua là của bạn bè.

Đêm dài, trên giường bệnh người đàn ông ngủ không sâu tỉnh lại. Hàng lông mi cũng dài uốn cong như cánh bướm có thể so sánh với cả phụ nữ, nhưng đôi mắt sắc bén lại mở ra ngay sau đó. Tuy rằng sắc mặt còn hơi nhợt nhạt nhưng cũng hồi phục rất nhiều.

Những đường cong trên mặt đầy vẻ lạnh lùng sự kiêu ngạo, ánh mắt sắc bén dưới ánh trắng lóa lên, mãi đến khi nhìn thấy người con gái đang tựa vào giường ngủ say đôi mắt mới nhắm lại.

Anh biết vì sắp tới phải công diễn nên cô rất bận. Mấy ngày qua, cô vẫn luyện tập vũ đạo xong rồi đến chăm sóc anh.

Anh không biết liệu hành động đó của cô chứng tỏ cô có ý với anh hay không. Nhưng mỗi khi mắt hai người giao nhau, cô lại cực kì lãnh đạm. Lần đầu tiên, anh cảm thấy thật bất lực. Anh vẫn tưởng rằng giữa hai người luôn có một cây cầu tình cảm vô hình, chỉ cần muốn thì có thể bước qua bất cứ lúc nào, nhưng lúc này chỉ có thể đứng từ xa nhìn đối phương.

Có lẽ do quá mệt, ngoại trừ ăn cơm với anh, mọi thời gian cô đều ngủ, so với người bệnh như anh còn ngủ nhiều hơn. Đôi mắt màu tím ngưng đọng nhìn Uyên Uyên vẫn như trước không hề có chút son phấn, ngón tay vuốt nhẹ thật cẩn thận.

"n" – Cô ưm nhỏ một tiếng, dường như bị anh đánh thức. Mở mắt, bối rối nhìn, trong đêm tối, ánh mắt cô trực diện nhìn anh.

Cảm giác nơi đầu ngón tay của anh thật lạnh, Uyên Uyên quay đầu đi, né tránh anh: "Sao lại tỉnh? Có phải thấy không khỏe ở đâu?"

Ánh mắt Lạc Tư lóe lên hào quang sau đó thu lại. Anh lắc đầu, giọng nói chậm rãi, khàn khàn: "Có lẽ hơi đói".

"Anh vẫn chưa khỏe hẳn, bác sĩ nói không nên ăn nhiều. Nếu cần tôi pha cho anh ly sữa nóng".

Thấy Lạc Tư gật đầu, Uyên Uyên đứng dậy, có lẽ do ngồi quá lâu, vừa đứng lên liền cảm thấy rất hoa mắt. Thân thể yếu ớt của cô ngã quỵ, Lạc Tư vội vàng ngồi dậy, không để ý đến vết thương vội vàng đỡ lấy cô, ánh mắt bình thản.

"Tôi không sao, có lẽ do đứng dậy quá vội" – Lúc thích ứng được, cô nhìn anh cười.

Cô đem sữa nóng đổ vào trong. Mùi sữa ngao ngán tiến thẳng vào khoang mũi. Đây là hương vị cô thích hơn 20 năm qua sao bây giờ lại thấy ngán. Dạ dày như trở mặt, một cảm giác khó chịu ập đến.

"Ngô" – Uyên Uyên để ly sữa xuống, chạy vào phòng vệ sinh nôn ra.

Lạc Tư nhìn thấy bóng Uyên Uyên chạy vào rồi nghe tiếng nôn. Anh lập tức đứng dậy, động tác quá mạnh khiến cho vết thương mới mở mở ra, mồ hôi lạnh từ trên trán anh rơi xuống, nhưng động tác lại không hề ngừng lại.

"Em làm sao vậy?"

Phía sau truyền đến giọng nam trầm thấp, Uyên Uyên yếu ớt nhăn nhó, thong thả quay đầu.

Nam nhân cao lớn đứng ngay cửa buồng vệ sinh nhỏ hẹp càng làm cho không khí thêm khó thở. Cô ngẩng đầu, nhìn anh, yếu ớt lắc đầu rồi mỉm cười,

không hề biết rằng nụ cười này khiến đôi mắt anh chấn động.

"Không sao, có lẽ hai ngày nay quá mệt, dạ dày cũng không thoải mái".

Anh nhăn mày, hoài nghi cô bệnh.

"Lại đây, anh đưa em đến giường nghỉ".

Cô nghe vậy vội vàng lác đầu: "Không được, thân thể anh chưa khỏe, bác sĩ dặn dò không được cử động quá mạnh, nếu có chuyện gì tôi không chịu nổi trách nhiệm đâu".

Không để cô cự tuyệt, anh bước tới, ôm lấy cô.

Dường như sức lực mạnh mẽ này không giống như kẻ vừa mới phẫu thuật cần dưỡng bệnh, từng cơ bắp trên người anh căng lên đầy mạnh mẽ. Cô khẽ thờ dài, anh vẫn không đổi, không thích ai cự tuyệt.

Đề Uyên Uyên lên giường màu trắng, cơ thể cô vừa chạm vào giường, mái tóc đen như lụa xõa dài trên ra giường trắng toát hoàn toàn đối lập, nhưng cũng làm tăng sự xanh xao trên mặt cô.

Động tác Lạc Tư thật cẩn thận, sự dịu dàng của anh khiến Uyên Uyên tự hỏi liệu có phải mình đang mơ.

"Em ngủ đi, anh sẽ bên cạnh em không đi đâu" – Đề cô nằm lên giường, anh khom người nhìn sâu vào mắt cô.

"Nhưng mà cơ thể anh..."

Anh cắt ngang: "Anh không sao, hiện tại người có bệnh là em. Không được nói nữa, nghỉ ngơi đi".

Không để cô cự tuyệt, anh đắp chăn lên cho cô, sau đó ngồi xuống vị trí lúc nãy cô ngồi, thật sự không bỏ đi.

Thời gian trôi qua, Uyên Uyên không biết mình ngủ bao lâu. Nhưng cảm thấy mình ngủ không ngon, có thể vì có người đàn ông này ngồi bên cạnh. Cuối cùng không nhịn được, cô mở mắt. Cứ tưởng Lạc Tư vừa phẫu thuật hôm qua nên không có sức, có lẽ đã ngủ quên. Ai ngờ, cô vừa mở mắt lại nhìn thấy đôi mắt màu tím không hề chớp mắt nhìn cô.

"Còn khó chịu không?" – Anh hỏi.

Uyên Uyên thất kinh, anh chẳng lẽ không chớp mắt cứ như vậy nhìn cô sao?

Cô nhẹ nhàng lác đầu, cắn cắn môi, đem mọi suy đoán nuốt vào bụng, khẽ cười: "Không, tốt hơn nhiều rồi. Mà anh, vừa mới phẫu thuật cần nghỉ ngơi. Hay để tôi gọi Vincent chuẩn bị thêm phòng?"

Anh lác đầu kiên định: "Không cần".

"Nhưng..."

"Anh nói rồi, anh sẽ ở bên cạnh em, không bỏ đi".

Uyên Uyên chấn động, muốn nói gì đó nhưng quên mất, trong não trống rỗng, chăm chú nhìn người đàn ông, môi cong lên.

Lạc Tư nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của cô, trong đêm tối ánh mắt cô như ngọc lưu ly, tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt. Nhìn anh bằng đôi mắt như nai con khiến anh nhớ lại cảm giác gặp đầu tiên vào năm năm trước.

Đôi môi anh nhếch lên thành hình vòng cung rất thoải mái: "Sao vậy? Đầu lưỡi bị mèo ăn rồi sao?"

Uyên Uyên lấy lại tinh thần, gương mặt xinh đẹp ửng hồng giống như đóa hoa anh đào nở rộ rất xinh đẹp, gương mặt thuần khiết trong sáng khiến người khác muốn chiếm lấy.

Nếu nói ba năm trước Lạc Tư mới là Lạc Tư, như vậy hôm nay ba năm sau, cô lại nhìn thấy một diện mạo này mới giống anh nhất.

Anh không hề ở trước mặt cô giả vờ che dấu sự yếu ớt, cũng không hề dùng những lời nói khiến cô hiểu lầm. Cô chỉ biết Lạc Tư đối với cô sự không cam tâm còn lớn hơn cả thích, nếu không cô chắc chắn sẽ vì sự dịu dàng mập mờ của anh mà trầm luân buông rơi bản thân. Cô chớp mắt, tự giễu cợt chính mình.

Muốn một người yêu giống như Lạc Tư chỉ cần chớp mắt có thể giải quyết được thì rất dễ. Cho nên, cô phải vạch rõ khoảng cách với anh, trước đây từng bị anh tổn thương sâu sắc, tình cảm lúc này ngoài sự quan tâm của bạn bè cũng có chút phòng bị.

Không có lúc nào, cô không quên nhắc nhở bản thân về quá khứ, những nỗi đau chưa xốt, lúc rơi vào tuyệt cảnh.

Thấy cô không nói, nụ cười Lạc Tư mất đi: "Ngủ đi, sáng mai Vincent sẽ đưa bác sĩ đến khám cho em".

Cô không cự tuyệt nhu thuận gât đầu. Trầm ngâm một lát, cô như sắp đưa ra quyết định quan trọng. Hít thật sâu, cô nhìn anh rồi cúi đầu: "Anh cũng nằm lên đây nghỉ đi".

Biết anh không rời khỏi đây, lại sợ vết thương trên người anh. Cô hiện tại da mặt đúng là quá dày mới dám nằm trên giường, để chủ nhân thì ngồi.

Huống chi, đôi mắt anh nóng bỏng như thế cô làm sao ngủ ngon.

Lạc Tư phản ứng như mình nghe nhầm. Chỉ trở mắt nhìn cô, khiến gương mặt cô trong đêm tối ửng đỏ.

Hai bên đều im lặng khó xử, mãi đến khi giọng nói nhỏ của cô lại vang lên phá vỡ: "Nếu không ngại thì cứ thế đi, dù sao giường bệnh cũng lớn".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Sáng hôm sau, Uyển Uyển là người dậy trước. Thử đập vào mắt cô đầu tiên là lồng ngực to lớn hoàn mỹ của người đàn ông.

Có lẽ để phù hợp với dáng người cao to của anh, giường bệnh thật sự rất lớn, nệm cao cấp lót dày bên dưới rất êm, còn có cả chiếc chăn đơn, thân hình màu mật ong rắn chắc nằm trên lớp vải trắng thật gọi cảm.

Anh mãi ngủ say mà không hề biết vẻ đẹp của anh tựa như thuốc độc hoa anh túc, tuy rất đẹp nhưng lại nguy hiểm chết người. Từ cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, lấp lánh tựa kim cương tỏa sáng từ những góc cạnh trên gương mặt anh, thật thần bí giống như vị thần Hy Lạp, chỉ nhìn thế này đã khiến người khác không kiềm nổi trầm luân.

Sau đó, ánh mắt cô lại quét qua bả vai rộng, bờ ngực rắn chắc, chỉ có thất lưng là không nhìn tới. Chỉ có lúc này cô mới ngang nhiên quan sát anh kỹ như thế.

Yêu anh đã trở thành bản năng, trở thành thứ ràng buộc cuộc sống này. Nếu cứ ép bản thân quên đi anh thì chắc chắn sẽ không quên được.

Cô từng nói, anh không tồn tại trong lòng cô nữa. Ít nhất, sự tồn tại của anh không còn quan trọng như trước đây. Những lời này là thật hay không chỉ có cô là rõ nhất.

Lúc nhìn đồng hồ trên đầu giường, cô cẩn thận đứng dậy khỏi lòng anh. Cô buộc bản thân không để sự ám áp của anh thành thói quen, không cần có thói quen phải tỉnh dậy trong lòng anh. Nhưng vừa rời khỏi cơ thể ám áp của anh, rời khỏi chiếc chăn đơn, cô liền rùng mình.

Có lẽ bởi vì sức khỏe Lạc Tư quá yếu nên ngay cả cô rời khỏi phòng anh cũng không thức dậy.

Hôm nay cô có buổi luyện tập quan trọng, cho nên muốn đến phòng tập trước. Tuy vết thương đã hồi phục nhưng vẫn cần thời gian thích ứng.

Đi đến trước cửa bệnh viện, cô rút chìa khóa xe ra đi về phía bãi đỗ, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến khiến cô cứng người, đứng bất động tại chỗ.

"Hách Liên Uyển Uyển".

Uyển Uyển rất lâu không xoay người, Hách Liên Thành đành phải đi qua. Ba năm không gặp, đứa con gái lớn này ngày càng thêm trở mã duyên dáng, thậm chí chính ông cũng không thể không thừa nhận. Vẻ đẹp của Uyển Uyển hôm nay thật kinh người, chỉ cần nhìn qua một lần thì không thể quên được. Đồng thời, đứa con gái này cũng khiến ông nhớ tới một người phụ nữ –

Là tình nhân lúc trước, ca sĩ nổi danh một thời, đồng thời cũng là mẹ đẻ của Hách Liên Uyển Uyển.

"Ba năm không gặp, chẳng lẽ cả cha mình cũng không nhận ra" – Ông nói với thái độ châm chọc.

Nhìn thấy vẻ lãnh đạm của Uyển Uyển, trong tận đáy lòng ông cảm thấy không vui. Hai đứa con gái này, là người ông quan tâm nhất.

Uyển Uyển nhướn mày, nhìn về phía người đàn ông vừa xa lạ vừa quen. Trong cơ thể cô, đang chảy dòng máu của ông ta, nhưng mà tiếng "cha" này sao lại lạ lẫm như thế.

"Ông là cha tôi sao?" – Cô nhàn nhạt hỏi.

Đến nay cô còn nhớ rõ lần cuối nhìn thấy Hách Liên Thành là ba năm trước khi cô vào tù, người cô gọi là cha này đã mang theo luật sư đến ép cô kí tên chấm dứt quan hệ cha con.

Ông ta nói, cô khiến ông ta mất mặt, khiến cả Hách Liên gia mất mặt. Ông ta còn nói, cô căn bản không phải đứa con gái danh chính ngôn thuận, cùng cô đoạn tuyệt quan hệ thật ra ngay từ lúc cô sinh ra đã có ý này.

Cô căn bản chỉ là đứa trẻ ngoài ý muốn. Bị chính cha mình đối đãi tàn nhẫn lạnh lùng, thậm chí họa vô đơn chí, lúc vừa vào tù đã vội vàng đuổi cô ra khỏi dòng họ Hách Liên. Điều này, cô không thể ngờ được.

Nghe giọng điệu châm chọc của Uyển Uyển, sắc mặt Hách Liên Thành đại biến. Nhưng đến cuối có lẽ là quá giận nên mặt đỏ gay, tức giận đùng đùng nhìn cô, cũng không hề chửi mắng.

"Cha có lời muốn cùng con nói chuyện" – Giọng nói ra lệnh.

Uyển Uyển nhìn ông ta nửa ngày, sau đó lắc đầu: "Ngại quá, Hách Liên tiên sinh, tôi còn có việc".

Cô muốn rời đi, nhưng Hách Liên Thành không để cô như ý. Lúc Uyển Uyển vừa bước qua, ông ta lập tức nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

"Tao chưa nói xong mày đừng mơ rời khỏi đây!"

Uyển Uyển không đáp, sắc mặt bình thản nhìn Hách Liên Thành. Thái độ không hề gợn sóng khiến Hách Liên Thành kinh ngạc, không biết từ đâu hai ba, mười vệ sĩ chạy lại bao lấy ông.

Hách Liên Thành run lên, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của đám người cung kính nói với Hách Liên Uyển Uyển: "Tiểu thư, có cần chúng tôi giải quyết ông ta không?"

Giải quyết?

Môi Hách Liên Thành trắng nhợt, lòng bàn tay cũng buông lỏng cánh tay Uyển Uyển. Uyển Uyển dùng tay còn lại xoa nhẹ cổ tay bị đau của mình, nhìn Hách Liên Thành rõ ràng mang theo chút e ngại, lắc đầu: "Không cần, tôi quen vị tiên sinh này!"

Vừa nghe cô nói đám vệ sĩ liền gật đầu, nhưng cũng dùng ánh mắt cảnh cáo phòng bị nhìn về phía Hách Liên Thành. Dù sao là do đại ca chỉ thị, phải bảo đảm an toàn cho Hách Liên tiểu thư, bọn họ không dám lơ là.

Trong lòng Hách Liên Thành cũng sợ hãi đám người bất thiện này, mặt mũi của ông luôn vì đứa con riêng này mà làm cho mất hết.

"Tao có chuyện muốn nói".

Uyển Uyển than nhẹ một tiếng, nhìn xung quanh bệnh viện càng lúc càng nhiều người, mới đáp: "Được chúng ta sang đối diện nói chuyện".

..

"Nghe nói, mày đã cùng Lạc Tư kết hôn?" – Vừa ngồi xuống quán cà phê gần bệnh viện, Hách Liên Thành đã hỏi thẳng vấn đề.

"Đã là chuyện của ba năm trước" – Uyển Uyển không muốn giấu giếm nói, giọng nói lạnh nhạt tỏ vẻ điều này không có gì ghê gớm.

Cạch.

Hách Liên Thành mạnh mẽ đập bàn: "Ba năm trước? Nếu không phải Doanh Doanh nói tao biết mày đã kết hôn, thì mày đừng gạt bọn tao cả đời đúng không?"

Uyển Uyển cũng không bị Hách Liên Thành làm cho sợ hãi, chỉ khẽ mở to mắt, chớp chớp hàng lông mi dài, đôi mắt đen sáng rực nhìn người đàn ông đối diện, nhẹ giọng hỏi: "Ông quan tâm tôi sao?"

Hách Liên Thành giật mình.

Đúng vậy, ông chưa từng quan tâm đứa con gái này, thậm chí từng kết thúc quan hệ cha con. Quan hệ cha con giữa hai người, còn không bằng những kẻ xa lạ vừa gặp nhau.

Những lời này khiến Hách Liên Thành nghẹn giọng.

Thấy sắc mặt không thoải mái của Hách Liên Thành, Uyển Uyển lắc đầu cười, uống một ngụm trà lạnh một luồng hơi mát thấm vào ruột gan cô.

"Nói đi, Hách Liên tiên sinh. Nếu không có lợi ông đã không đến đây tìm tôi lúc sáng sớm, có chuyện gì nói đi?"

Hách Liên Thành trong lòng thất kinh, cảm thấy bản thân trước giờ chưa từng hiểu rõ Uyển Uyển. Thậm chí, lúc này đây cô thật đáng sợ.

Thông minh đến đáng sợ.

"Doanh Doanh có nói quan hệ giữa mày và Lạc Tư. Nhưng nó cũng nói tao biết mối quan hệ mập mờ của mày và Lệ Nhiên Hi. Con người Lệ Nhiên Hi ít nhiều tao cũng biết, từ trước đến nay đối xử với mày không tệ, mày đi theo cậu ta tao cũng yên tâm. Huống chi cậu ta hiện tại rất lợi hại, không phải ai cũng dám chống đối, mày ở với cậu ta xem như có phúc" – Nói ra những lời này Hách Liên Thành cũng không dám tin. Một thằng nhóc bị ông xem thường là tên côn đồ lại trở thành lão đại trong giang hồ, nghe tên Lệ Nhiên Hi ai cũng cung kính cúi sát đầu.

Uyển Uyển cười nhạt: "Hách Liên tiên sinh, không lẽ ông đến tìm tôi chỉ vì lo lắng mối quan hệ giữa tôi và Lệ Nhiên Hi" – Cô lắc đầu. "Ba năm trước ông không quan tâm tôi, ba năm sau cũng thế. Cho nên hãy nói thẳng mục đích của ông hôm nay đi, đừng lãng phí thời gian hai bên".

"Mày..." – Hách Liên Thành cảm thấy thật ngượng ngịu, nhất là bị một tiểu cô nương mới 20 tuổi đầu nhìn thấu. Nhưng mà thân phận của Uyển Uyển hôm nay đã khác, ông không thể tự tung tự tác được.

"Được, tao nói thẳng. Uyển Uyển, mày rời khỏi Lạc Tư đi".

Uyển Uyển đan tay vào nhau, giương mắt nhìn Hách Liên Thành tìm kiếm đáp án: "Vì sao?"

"Đương nhiên là vì Doanh Doanh thích Lạc Tư. Mày cũng không cần tranh đoạt với Doanh Doanh, nhường Lạc Tư lại cho nó".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124

Nghe Hách Liên Thành nói xong, Uyển Uyển cũng đoán không nhầm. Ba năm trước ông ta mang theo luật sư ân đoạn nghĩa tuyệt quan hệ cha con với cô, cô cũng không phải không biết đâu.

Cô im lặng nhìn Hách Liên Thành, thật cẩn thận như muốn moi hết ruột gan ông ta ra để lên trên nhìn cho rõ. Cô chỉ nhìn không nói.

Nhưng ánh mắt này lại khiến Hách Liên Thành cảm thấy khó chịu: "Mày nhìn tao như thế làm gì? Chuyện tao vừa nói mày có nghe thấy không? Yên tâm, sau khi rời khỏi Lạc Tư, nếu muốn kết hôn, tao có thể mở cho mày một cửa hàng nhau đảm bảo cuộc sống không lo cơm áo gạo tiền cho mày".

Uyển Uyển thu hồi ánh mắt, lông mi rũ xuống, khẽ suy nghĩ, ánh mắt nhìn chăm chú tay mình nhưng cũng như nhìn vào hư vô. Lát sau, Hách Liên Thành cũng không còn kiên nhẫn chờ đợi, nhìn thấy môi cô tái nhợt từ từ cong lên.

"Hách Liên tiên sinh, tôi có phải con gái ông không?"

Câu hỏi không rõ ý tứ trong đó khiến ông giật mình: "Mày đang nói gì? Đương nhiên mày là con gái tao, trừ khi mẹ mày có người đàn ông khác" – Vì hoàn thành nhiệm vụ Hách liên Doanh Doanh giao cho, đây không phải lần đầu tiên ở trước mặt Hách Liên Uyển Uyển thừa nhận cô là con gái.

Nhưng đáp án của ông không thể mang đến nụ cười cho Uyển Uyển. Cô chỉ cười châm chọc, đùa vọt.

"Tôi thật sự là con gái ông sao? Hách liên tiên sinh, vì sao ông lại vì Doanh Doanh mà đưa ra yêu cầu này, ông có từng nghĩ tới, người ngồi đối diện ông lúc này cũng là con gái ông, cũng giống Hách Liên Doanh Doanh, trong thân thể chảy cùng dòng máu" – Nụ cười của cô trở nên thâm lương.

Tuy rằng sớm đã không ôm hy vọng với mối quan hệ cha con này, nhưng khi chứng kiến Hách Liên Thành đưa ra yêu cầu vô lý như vậy trong lòng có bao nhiêu xót xa.

Từ khi cô còn nhỏ, kỳ thật cô biết Hách Liên Thành đối xử với cô như một đứa con rơi. Ông chưa từng hoàn thành trách nhiệm người cha, tự nguyện quan tâm cô cũng chưa từng cười với cô. Trong lòng ông chỉ có một đứa con gái là Hách Liên Doanh Doanh.

Cô lắc đầu chế giễu mình, cô chỉ vì muốn có được sự quan tâm của cha ngày đêm tập múa, liễu mạng luyện tập mong ông có thể kiêu ngạo vì cô. Giờ nghĩ lại, mới thấy bản thân thật buồn cười.

Ông sẽ không vì những thành tích cô đoạt được mà vui, cũng sẽ không vì cô là một học sinh giỏi mà cảm thấy hãnh diện. May mắn, năm năm trước Lạc Tư làm thay đổi cô. Lúc này cô vẫn chưa muốn nhìn lại vết thương, thì ông lại chọc vào.

Hách Liên Thành ngẹn lời, không biết dùng từ nào thích hợp để nói. Đúng vậy, Uyển Uyển cũng chảy dòng máu của ông. Nhiều năm qua, ông quên mất cô là con gái ông. Lúc nghe câu nói đó, ông lại cảm thấy chột dạ và bối rối.

Chính là không muốn Hách Liên Thành trả lời, Uyển Uyển đứng dậy nói: "Hách Liên tiên sinh, ông hãy nói cho Hách Liên Doanh Doanh biết – tôi chưa từng muốn chiếm Lạc Tư làm của riêng, nếu nó thích cứ tới nói với Lạc Tư, không cần dùng thủ đoạn này ép tôi".

"Hơn nữa, ba năm trước tôi đã buông tay, để cho nó cùng Lạc Tư có cơ hội. Hôm nay, nó không có tư cách yêu cầu tôi. Bởi vì ba năm trước, tôi đã 'nhường' nó".

Không đợi Hách Liên Thành đáp lời, Uyển Uyển rời đi quán cà phê. Lúc này cô mới nhận ra, người sinh cô ra chưa chắc là người yêu cô nhất.

Ở trong Hách Liên gia đã không còn vị trí cho Uyển Uyển.

Chuyện Hách Liên Thành đến tìm Uyển Uyển hôm nay có người đã báo cho Lê Nhiên Hi. Cho nên, khi Uyển Uyển rời khỏi phòng tập, không về bệnh viện mà đến biệt thự Lê Nhiên Hi, anh đang chờ cô.

"Anh Nhiên Hi, sao anh vẫn còn ở nhà?" – Từ phòng tập về, nhìn thấy Lê Nhiên Hi mọi khi giờ này đã ra ngoài hôm nay lại ở nhà hơi kinh ngạc.

Uyển Uyển ngồi xuống bên cạnh Lê Nhiên Hi. Anh dịu dàng vuốt tóc cô, sau đó bàn tay xoa nhẹ bả vai giúp cô giảm bớt mệt mỏi.

"Hôm nay sao không tới bệnh viện?" – Anh ngồi sau cô hỏi, ánh mắt quan sát kỹ biểu hiện của cô.

Bả vai Uyển Uyển đột ngột cứng lại: "A, anh ấy đã khỏe nhiều, em cũng không cần đi qua chăm sóc nữa".

Lúc trước, Lạc Tư bảo cô mỗi ngày đều qua thăm anh, cô không đồng ý. Nhưng do Vincent tới cầu xin, nói Lạc Tư không muốn phối hợp, phản kháng rất mạnh mẽ không điều trị.

Cô cứ ngỡ Vincent tìm nhằm người, dù cô có tới, Lạc Tư cũng sẽ không vì cô mà thay đổi. Ai ngờ, sau khi đi thăm Lạc Tư, anh thật sự ngoan ngoãn nghỉ ngơi, uống thuốc, làm bệnh nhân ngoan.

Sau này, cô đành phải miễn cưỡng đến bệnh viện mỗi ngày. Nhưng hôm nay, Hách Liên Thành xuất hiện, khiến cô nhớ lại giữa cô và Lạc Tư đã chấm dứt cách đây ba năm. Cho nên không biết là vì trốn tránh hay vì sao mà cô không muốn gặp Lạc Tư.

Lê Nhiên Hi không hỏi quanh vẩn đề này nữa, nói tiếp: "Ngài Đức đã quay về, lần này bác sĩ Doãn Tát Nhĩ cũng theo về. Hai người họ nói, sau khi quay lại sẽ giúp em làm phẫu thuật càng nhanh càng tốt".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125

Cô mang thai!!

Cầm trong tay bảng xét nghiệm của bệnh viện, đầu ngón tay siết chặt đến trắng toát. Cô kinh hoàng sợ hãi, tựa như sắp phát điên.

Ngài Đức đã an bài cho cuộc phẫu thuật sắp tới, hai ngày trước cô tới bệnh viện làm thủ tục kiểm tra sức khỏe. Chẳng qua là kiểm tra để chắc rằng cơ thể không sao có thể tiếp nhận phẫu thuật, cũng không ngờ, lại nhận được tin mang thai.

Trên thế giới này có hàng trăm vợ chồng không thể có con, thậm chí cả đời cũng không có được cốt nhục của mình. Nhưng cô và Lạc Tư chỉ vì một lần mà trúng giải.

Ông trời là đang thiên vị hay đang đùa cợt cô.

Từ phòng tập về, Uyển Uyển ngờ ngác đến bệnh viện. Lúc cô tỉnh táo thì đã đứng ngay hành lang phòng bệnh của Lạc Tư. Có lẽ vì trước đây ngày nào cô cũng tới thăm Lạc Tư, nên nhân viên bảo vệ vừa nhìn thấy cô đã lập tức đi thông báo.

Nhưng cô vì sao phải tới đây?

Chẳng lẽ vì Lạc Tư là cha đứa trẻ? Cô không quên mối hiểu lầm 3 năm trước, hiểu lầm giữa hai người sâu thêm vì mất đi đứa trẻ. Nếu nghe cô mang thai anh sẽ phản ứng ra sao? Kinh ngạc? Chán ghét? Hay không sao cả.

Lần này ông trời đùa thật quá lố, khiến cô không kịp trở tay.

"Tiểu thư Hách Liên" – Bị Lạc Tư ở trong phòng bệnh đuổi ra ngoài, Vincent nhìn thấy Uyển Uyển đang ngờ ngẩn người đứng đó.

Nghe có người gọi, Uyển Uyển ngẩng đầu, đôi mắt hoang mang, ẩn chứa sự mê muội không biết làm sao

Vincent nhanh chóng đi đến bên Uyên Uyên, vội nói: "Tiểu thư, cô thật đến đây rồi. Tôi còn nghĩ cô sẽ không đến nữa".

Lúc này, giọng nói Vincent nghe có vẻ nhẹ nhõm, mấy hôm nay không thấy Uyên Uyên, cũng không thấy cô tới, Lạc Tư tuy ngoài mặt không có gì, nhưng trên người hẳn lúc nào cũng tỏa ra hàn khí, khiến những người xung quanh dù đứng cách trăm thước cũng như bị đông cứng, ngay cả hẳn nhiều năm chịu đựng Lạc Tư cũng sợ không thể chịu nổi nữa.

"Tôi..."

Uyên Uyên muốn nói nhưng Vincent cắt ngang. Hắn đi trước cô hướng về phòng bệnh: "Tiểu thư dù sao cô cũng tới rồi. Boss mấy ngày nay lại tự hành hạ mình, đêm thì coi công văn, ký văn kiện, căn bản không để cho bản thân kịp thở. Tiếp tục như vậy, ngay cả bệnh viện cũng không ra được".

Chưa kịp chuẩn bị Uyên Uyên bị Vincent đẩy vào phòng.

"Tiểu thư, cô cũng vào thăm boss đi, coi như Vincent cầu cô. Dù sao hai người cũng là vợ chồng, ít nhất cũng chờ boss khỏe hơn rồi thương lượng cũng không muộn mà".

Cô không biết tại sao Vincent lại nghĩ rằng Lạc Tư đối xử với cô đặc biệt. Cho đến bây giờ, Lạc Tư chẳng qua là không cam tâm, dù sao cô cũng là người phụ nữ đầu tiên dám lừa hắn, cũng là người đầu tiên uy hiếp rồi chủ động chia tay.

Ba năm qua, cô đã nhìn rõ, tình cảm của cô với Lạc Tư chẳng qua là thích, có lẽ không chỉ như thế mà còn hận nữa, chắc chắn không có yêu.

Uyên Uyên lắc đầu, trấn áp cảm xúc trong lòng. Cô nhìn quanh nhưng không hề phát hiện bóng bệnh nhân đâu cả. Người đâu?

Đột nhiên, khi Uyên Uyên còn đang nhíu mày nghi hoặc, thì một đôi bàn tay cứng như sắt từ phía sau siết chặt lấy. Lực đạo khiến cho cô không thể gầy dựa, giống như gông cùm khiến người khác không thể thoát được chỉ có thể chờ chết.

Cả người Uyên Uyên chấn động, nhịp tim cũng rối loạn. Cơ thể nhỏ nhắn của cô bị người đó ôm vào lòng, cô lại không biết người đằng sau là ai.

"Em đi đâu?" – Sau tai truyền đến giọng đàn ông trầm thấp.

Hơi thở nóng rực của hắn phả vào da thịt mềm mại mang đến cảm giác bỏng rát. Giọng nói quen thuộc kiều ngao, mùi xạ hương hấp dẫn dù có hòa trộn với mùi thuốc đông y đáng ghét nhưng cô vẫn nhận ra.

Cố dẫn xuống nhịp tim đang hỗn loạn, Uyên Uyên xoay người, quả nhiên nhìn thấy chiếc cằm góc cạnh của Lạc Tư gọi nhô ra, càng làm tăng sự chín chắn và tính đàn ông của anh. Đôi mắt không vui, môi mím lại nhợt nhạt.

Không để ý đến câu hỏi của Lạc Tư, Uyên Uyên vươn bàn tay nhỏ bé áp lên trán anh.

Nóng quá!

"Anh sốt sao?" Cô kinh ngạc hỏi.

Anh mím môi không nói, không trả lời cô. Chỉ dùng đôi mắt màu tím đang dày đặc tơ máu không hề chớp lấy một lần nhìn cô –

Giống như sợ chỉ cần chớp mắt cô sẽ biến mất.

"Không được rồi để tôi đi tìm bác sĩ. Anh nóng thế này không thể cứ chịu đựng như vậy" Cô thật không ngờ, ở trong bệnh viện, bệnh anh nghiêm trọng thế mà không ai biết.

Anh xoay Uyên Uyên lại, tựa đầu lên vai cô. Có lẽ sau khi đã chắc chắn cô sẽ không biến mất, anh mới thả lỏng cơ thể, chôn mình vào cổ cô, lộ ra tia mệt mỏi.

"Em lại muốn đi phải không? Giống như ba năm trước, về lại bên cạnh Lê Nhiên Hi đúng không?" – Giọng nói khàn khàn của anh vang lên.

Uyên Uyên giật mình không biết nên trả lời thế nào. Lúc này, cô cảm thấy cánh tay đặt bên hông ngày càng siết chặt.

"Không được. Anh không đồng ý, có nghe không? Anh không đồng ý ly hôn, vì vậy em vẫn là của anh, không được rời khỏi đây".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

Dỗ dành Lạc Tư suốt 2 giờ anh mới ngủ, Uyển Uyển không ngờ cũng có lúc anh ngoan như vậy. Có lẽ do bệnh, nên khiến cho tính tình anh trở nên ôn hòa không giống mọi ngày?

Chăm sóc anh hồi lâu, cô cũng mệt rồi, cũng không còn sức để bỏ đi, vì thế đành phải ngồi bên cạnh giường anh, im lặng nhìn anh trong lúc ngủ.

Trong lúc ngủ, môi anh vẫn nhếch lên, dáng vẻ kiên định lạnh lẽo không hề yếu ớt, sự trầm lặng càng làm tăng vẻ bá đạo. Lòng mày chưa từng thả lỏng, mà nhấn lại, lúc này đã yếu đến không còn ý thức mà trong đầu vẫn có việc gì đó đang quấy nhiễu anh, gương mặt khó chịu khiến người khác không dám đến gần.

Uyển Uyển không nói gì nhìn anh, gương mặt dù không sáng như đôi mắt màu tím của anh, nhưng vẫn rất đẹp đầy mị lực, khiến người khác chỉ nhìn một lần thì cảm thấy không đủ. Nếu thời gian có thể dừng lại thật tốt quá.

Cô không cần vì cơ thể mình mà hao tâm tổn sức, anh cũng không cần vì sự cự tuyệt của cô mà không cam lòng. Hai người đều mệt mỏi vì nhau, cũng chỉ có lúc này mới có thể được sự yên bình.

Cô mang thai, chắc chắn là con Lạc Tư. Lúc này, trong lòng Uyển Uyển đã đầy đủ cảm xúc. Theo dự tính, sau khi biểu diễn kết thúc, cô không bao giờ về thành phố A, mối quan hệ giữa cô và Lạc Tư sẽ giải quyết sạch sẽ, tốt nhất không gặp nhau nữa. Ít nhất mắt không thấy, tâm không loạn.

Nhưng mà ông trời không muốn để cô bình lặng ra đi. Đầu tiên là thái độ của Lạc Tư thay đổi, những thói quen trước đây của cô để chống lại anh cũng vô dụng, không hiểu anh. Sau đó, chính vào thời khắc sinh tử quyết định phẫu thuật thì trong bụng cô đang chứa một tiểu sinh mệnh.

Hôm nay cô chỉ có hai con đường để chọn. Một là bỏ đi đứa trẻ, dù sao với trái tim hiện tại cô cũng không thể chịu nổi việc mang thai, nếu sinh đứa trẻ ra chắc chắn sẽ gánh hậu quả lớn. Còn nữa, nếu giải phẫu, với lượng thuốc mê sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thai nhi.

Nhưng nếu giữ đứa trẻ, như vậy không thể phẫu thuật. Cho dù không cảm thấy có lỗi với Ngải Đức và Lệ Nhiên Hi, có lẽ cơ thể cô cũng không thể chịu nổi tới ngày đứa trẻ ra đời mà ra đi.

Cho nên con đường thứ hai, là bỏ đi sinh mệnh nhỏ này. Dù là chọn cái nào, đều phải mất đi sinh mạng của ai đó.

Cuối cùng trên mặt Uyển Uyển cũng khẽ mỉm cười, nụ cười giấu cợt hòa lẫn với sự chua xót miễn cưỡng, môi cô dần dần mất đi huyết sắc.

Nhìn người đàn ông ngủ say, cô nhẹ nhàng nâng tay lên, dùng đầu ngón tay yếu ớt chạm vào anh, rất nhẹ nhàng như sự anh thức giấc, ôn nhu như nước mùa xuân.

"Lạc Tư, anh nói xem, em nên làm sao đây?" – Hốc mắt dần dần mọng nước, cô thì thầm nói, đôi mắt quan sát gương mặt anh không hề chớp mắt.

Cô từng mất đi con. Loại cảm giác đau đến tê tâm liệt phế cô không muốn thử lại lần nữa. Cho nên dù oán hận hay cảm thán ông trời đùa giỡn mình. Từ lúc biết sinh mạng cô không chỉ một mà có hai, cô đã ra đáp án.

Đứa trẻ là vô tội. Nếu có tội, cũng là nghiệt duyên giữa cô và Lạc Tư không dứt. Đứa trẻ này, cô ngàn lần vạn lần không muốn bỏ nó.

"Lạc Tư, anh nói đi, có phải Angel vẫn còn luyến tiếc nên đầu thai trở lại làm con chúng ta không?" – Cô cười khô, khóe mắt rớt xuống một giọt nước long lanh.

"Vi vậy, em không thể để con thất vọng? Một lần mất đi, em đã đau khổ suốt ba năm, em không thể bỏ nó được. Nhưng..." – Trên mặt Uyển Uyển lộ vẻ bất an, "Nhưng, em làm sao giải thích với Lệ Nhiên Hi và Ngải Đức. Hai người vì muốn giúp em phẫu thuật đã nỗ lực rất lâu, em làm sao nói với họ, em không thể phẫu thuật vì lúc này em đã mang một sinh mệnh khác".

Có lẽ cô khiến những người cô yêu thất vọng. Dù ông trời phù hộ, cô có thể sống qua thời kì mang thai, bình an sinh con, nhưng lúc sinh con, cô liệu có chịu đựng nổi? Uyển Uyển trong lòng rất rõ, lần này là đặt cược cả tính mạng mình, nhưng mà nếu phần thưởng là sinh mệnh của đứa trẻ, cô có thể đặt cược, dù kết quả là thua cũng được.

Lúc Lạc Tư thức dậy cũng không thấy Uyển Uyển ở bên cạnh. Anh ngay lập tức tỉnh táo, đôi mắt màu tím sáng rực. Anh xoay người xuống giường, ánh mắt nhìn đến bóng người đang đứng cửa sổ, quên cả cử động.

Uyển Uyển cả người trắng toát đưa lưng về phía anh, ánh mặt trời sáng đến chói mắt xuyên qua lớp kính thủy tinh, rực sáng trên cơ thể yếu ớt của cô, giống như một tầng áo vàng mỏng lấp lánh cùng với làn da trắng như ngọc, tóc dài đen mềm mượt tự nhiên thoát tục, thuần nhã khiết lệ.

Trong nhất thời, ánh mắt Lạc Tư quên cả dời đi. Có lẽ do tập trung quá mức, chính anh cũng quên mất mình đang nhìn, Uyển Uyển liền ý thức có ánh mắt ai đó cứ nhìn mình liền từ từ xoay lại

Thấy Lạc Tư tỉnh dậy, cô cười nhạt. Đi lên trước, cầm văn kiện đặt vào tay anh.

Ánh mắt Lạc Tư trở nên dị thường, nhú mày nhìn túi giấy hỏi: "Đây là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

Ánh mắt Lạc Tư trở nên dị thường, nhú mày nhìn túi giấy hỏi: "Đây là gì?"

Uyển Uyển đi đến bên giường, trả lời: "Điều kiện"

"Điều kiện"

Cô gật đầu: "Anh muốn em, muốn em một lần nữa quay về bên anh. Em đồng ý, nhưng điều kiện duy nhất, đầu tiên em muốn cùng anh ly hôn".

Nghe được hai chữ ly hôn, sắc mặt Lạc Tư thay đổi ngay, gầm nhẹ: "Ly hôn! Ly hôn! Em chỉ nghĩ đến chuyện này thôi sao? Em muốn gì anh cũng có thể cho em, nhưng điều này anh sẽ không đồng ý!"

Thấy rõ sự tức giận của Lạc Tư, Uyển Uyển chẳng những không hề thoái lui mà còn điềm tĩnh cười, giọng nói ung dung: "Em không cần gì cả, điều duy nhất em muốn từ anh, chính là ký vào bản ly hôn".

Lạc Tư mím môi không nói, đôi mắt đỏ bừng, giận dữ nhìn người con gái trước mặt. Uyển Uyển đi lên bên giường, nắm lấy bàn tay đang siết thành quyền của anh, từ từ mở từng ngón tay của anh ra, sau đó đem bản ly hôn đặt vào tay anh.

Cô kiên nhẫn nói, hi vọng anh có thể hiểu: "Em đã nghĩ thông rồi Lạc Tư. Anh nói đúng, em vẫn yêu anh, chính vì vậy mới không dám quay về thành phố A. Sợ sẽ gặp anh, sợ sẽ đề ý đến anh, sợ sẽ nhìn thấy những nơi chúng ta đã từng đi qua. Em từng yêu anh rất sâu đậm, làm sao có thể nói quên là quên?"

Mi tâm Lạc Tư giãn ra, sự phẫn nộ trong mắt cũng tan dần, chỉ chăm chú nhìn cô đang rung rung nước mắt cười khổ.

"Anh là người đàn ông duy nhất trong lòng em, dù là quá khứ, hiện tại, hay tương lai anh cũng là duy nhất..." – Cô nắm lấy tay anh áp lên ngực mình. "Anh có cảm nhận được không? Trái tim này chỉ đập vì anh".

Về mặt chuyên tâm của cô khiến cho nỗi khó chịu giận dữ trong anh biến mất. Cô luôn yếu ớt nhợt nhạt như thế. Nhưng lúc này, khi bàn tay anh chạm vào vị trí nơi tim của cô đang đập mạnh mẽ, giống như thay chủ nhân nó nói với anh, trái tim của cô vĩnh viễn thuộc về anh.

Lạc Tư rút tay về, vuốt ve hai gò má lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng nói: "Trái tim của em là của anh, vậy còn người của em? Sẽ bỏ anh đi sao?"

Cô giật mình, rồi im lặng nhìn anh. Chờ đợi đáp án của cô, trái tim của anh như con ngựa hoang thoát cương đập mạnh. Anh chưa từng truy cầu bất cứ thứ gì, nhưng lại ham muốn tình cảm của cô đến cuối cùng là vì cái gì!

Anh biết, anh từng thích cô, thích sự thuần khiết, không bị xã hội này làm cho biến chất. Thích sự quật cường không chịu thua, dù phía trước là chỗ chết nhưng vẫn kiên cường không lùi bước.

Joy từng bảo anh đó là yêu. Cho dù anh nghe thấy băng ghi âm của Hách Liên Doanh Doanh, Uyển Uyển tiếp cận anh có mục đích, dựa theo cá tính của anh, anh sẽ khiến cô sống không bằng chết, nhưng trái lại anh lại như đứa trẻ phạm lỗi bỏ trốn đi...

Sau đó, anh trăm phương ngàn kế tra tấn cô. Cuộc hôn nhân ép buộc gì chứ, bị buộc cùng cô ở một chỗ, ăn cô cũng thật dễ dàng. Kỳ thật, anh chỉ muốn kiểm soát, dù sao với thủ đoạn của Lạc Tư anh, làm sao để một người con gái uy hiếp mình?

Yêu? Anh thừa nhận, 30 năm qua, cô là người con gái duy nhất đi vào sâu trong tâm anh.

Nhưng yêu là gì? Anh không biết, chỉ muốn cô luôn ở cạnh anh, chỉ cần cô bỏ đi anh sẽ rất đau khổ, đó có phải là yêu không...?

Qua lúc lâu, Uyển Uyển nở nụ cười vui vẻ, hai lúm đồng tiền xuất hiện.

Lạc Tư thôi không suy nghĩ, chỉ thấy cô gật đầu nói: "Được, em không rời xa anh".

Bỗng nhiên, anh nhẹ nhàng thở ra. Anh nở nụ cười, nhanh nhẹn ngồi dậy, ôm cô vào lòng. Lúc này đây trái tim anh luôn trống trải được lấp đầy.

Loại cảm giác này thật tốt, tốt đến mức anh không thể buông tay để cô bỏ đi. Cứ thế đi, dù anh đã yêu cô hay không, anh cũng không muốn cô lại bỏ đi...

Uyển Uyển lẳng lặng đứng trong lòng anh, nụ cười trên môi mất dần, đôi mi thanh tú nhú lại, trong mắt lóe lên những cảm xúc phức tạp

"Lạc Tư, em muốn cho anh biết. Em muốn cùng anh ly hôn không có nghĩa là sẽ bỏ anh đi, bởi vì em không tin cuộc hôn nhân này. Dù sao cuộc hôn nhân này trước đây cũng chẳng vui vẻ gì!"

Anh ôm cô, trầm ngâm một lát hỏi: "Chỉ cần anh ký tên, em sẽ đồng ý ở lại bên cạnh anh?"

Cô gật đầu.

Lạc Tư nhắm mắt lại, giống như đang tính toán hoặc hạ quyết tâm làm gì đó. Lát sau, anh mở to mắt, rất nhanh khôi phục sự minh mẫn: "Được, anh ký".

Mở túi giấy bên trong có tờ ly hôn Uyển Uyển đã chuẩn bị, Lạc Tư tay cầm bút khẽ khựng lại, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt lóe lên nhìn sâu vào Uyển Uyển: "Em không muốn gì nữa sao?"

Uyển Uyển thoát đầu sững sốt, sau đó mới phát giác Lạc Tư đề cập đến vấn đề tài sản ly hôn. Cô cười lắc đầu "Em chỉ cần anh".

Lạc Tư nhướng mày, trên gương mặt nhợt nhạt xuất hiện nét cười, giống như pháo sáng lóe lên, sáng rực khiến người ta không thể không nhìn thấy.

"Nhưng mà, em sẽ có cơ hội nhận được phân nửa tài sản của anh" – Một nửa tài sản của Fiji Siqui, một con số lên có trăm vạn, một người con gái bình thường sao lại không tham lam, nếu không sao lại có nhiều nữ nhân như tre già măng mọc đi quyến rũ anh?

Uyển Uyển cũng chỉ là người con gái bình thường.

Cô lắc đầu, về mặt chân thành: "Cùng anh kết hôn, cho tới lúc này cũng không phải vì tiền. Mà là vì — anh là chính anh".

Anh chính là anh.

Cô chỉ muốn lấy người đàn ông cô yêu, không phải kết hôn cùng tổng tài giàu có, cũng không phải cùng với con trai trưởng gia tộc Fiji Siqui kết hôn.

Dần dần ý cười càng rạng rỡ trên mặt anh, sự ôn nhu nhuốm vào mắt anh. Anh vươn tay ôm Uyển Uyển vào lòng, gương mặt rực sáng nụ cười: "Đồ ngốc..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Sau khi đạt được chữ ký ly hôn của Lạc Tư, Uyển Uyển bắt tay vào thực hiện kế hoạch. Cô đối với cơ thể mình rất rõ, 10 tháng tới cô sẽ phải cực khổ thế nào. Nhưng nếu đã quyết định giữ lại đứa trẻ thì không tiếc gì cả, thậm chí là tính mạng của cô.

Lạc Tư nói đúng, cô cố chấp. Cô cố chấp yêu anh nhiều năm như vậy, thương tích đầy mình vẫn ở lại bên anh, hôm nay, cũng cố chấp chỉ vì muốn giữ lại huyết mạch giữa cô và Lạc Tư.

Buổi chiều chỉ có cô và người hầu của Nhiên Hi ở biệt thự, đang thu dọn mọi thứ thì lại bị bắt gặp. Lệ Nhiên Hi đứng ngay cửa, nhìn cô vội vàng thu xếp hành lý đứng ở trong phòng bên giường lớn.

Gương mặt anh nhăn lại, vệ sĩ thông báo cho anh hành tung hôm nay của cô, anh liền cảm giác không ổn. Không ngờ, gấp gáp quay lại lại phát hiện cô đang vội vã bỏ đi.

Trong không khí, tràn ngập sự im lặng kì lạ. Hai người đều không nói, đôi mắt Lệ Nhiên Hi đen như mực mang theo sự thâm trầm, không ngừng dò xét Uyển Uyển. Trên mặt của anh có sự lạnh lùng, khiến cho ai cũng không dám nhìn thẳng, làm cho mọi người phải khua miệng, e sợ.

Trải qua khó khăn khiến anh càng thêm chín chắn, trầm lặng khiến người ta kinh ngạc, chỉ cần nhìn một lần anh liền hiểu rõ mọi thứ.

Uyển Uyển khó xử khẽ kéo kéo khóe miệng, giấu hành lý ra sau lưng, nghĩ làm như vậy Lệ Nhiên Hi sẽ không phát hiện cô muốn bỏ đi.

"Anh Nhiên Hi, sao anh lại về sớm như vậy?"

Không quan tâm câu hỏi của cô, anh đi lại trực tiếp hỏi: "Em thu dọn như vậy là muốn đi đâu?"

Uyển Uyển cứng đờ người, biết không né được. Nụ cười ngưng lại, lúm đồng tiền cũng trở nên chua xót: "Em chỉ là..."

"Là rồi bỏ anh đi" – Anh thay cô trả lời.

"Không, không phải" – Cô lắc đầu, muốn phủ định. Trong đôi mắt của anh lóe lên nỗi đau, sự chua xót rồi biến mất.

Nhìn cô rõ ràng không muốn tổn thương ai. Chỉ muốn âm thầm rời khỏi, cô không thể để anh Nhiên Hi vì cô mà đau lòng.

Nhưng mà cô lại làm gì thế này? Cô lại sai rồi, cô trốn đi, cô thoát khỏi, cuối cùng cũng tổn thương đến anh.

Lệ Nhiên Hi nhìn thấy sự lo lắng của cô, hai mắt nhắm lại hít sâu, giữ vững cảm xúc, không muốn dọa cô sợ. Anh vẫn nhớ trái tim cô rất mảnh mai, một chút dọa nạt cũng khiến nó bải công.

Mà anh không muốn cô như thế.

"Anh Nhiên Hi" – Cô cẩn trọng gọi tên anh.

Lệ Nhiên Hi mở mắt, hai chân thon dài bước đi thong thả nhìn về phía người con gái đang cúi đầu không dám nhìn anh.

Đứng trước mặt cô, mấy năm qua cô cao không ít, nhưng trước sự to lớn của anh cô vẫn là đứa trẻ chưa lớn.

"Uyển Uyển, hứa với anh đừng đi tìm Lạc Tư".

Anh nghĩ cô muốn đi tìm Lạc Tư

"Em.." – Uyển Uyển ngẩng đầu, đôi mắt rớt vào hố mắt sâu như vực của anh, suýt chút nữa bị sự khẩn cầu ôn nhu làm cho mềm lòng.

"Hứa với anh, đừng để anh ta làm hại em. Uyển Uyển, anh là Nhiên Hi, là anh Nhiên Hi sẽ bảo vệ em. Anh không muốn em bị tổn thương, em hiểu không?"

Trước mắt cô hình thành màn sương mỏng, cô không còn nhìn rõ người trước mặt. Tầm lòng của anh, cô hiểu. Chưa bao giờ, hai người lại thấu hiểu nhau như thế.

Cô gật đầu: "Em hiểu, anh Nhiên Hi. Bao năm qua, cũng chỉ có anh đối xử với em tốt như vậy, là em tự làm tự chịu thua thiệt. Anh Nhiên Hi, anh tốt với em như vậy, em lấy gì trả lại cho anh đây?"

Anh cười nhạt, môi cong lên, vươn tay giữ lấy cô đang run lên khóc nức nở, cơ thể cô nhỏ nhắn như vậy, dù là mười người giống cô anh cũng có thể ôm được.

"Uyển Uyển ngốc, anh không cần em trả lại gì cả. Chỉ muốn em vui vẻ, khỏe mạnh, tựa như lần đầu anh gặp em, rất ngây thơ, ngốc nghếch cười".

Nhiều năm qua, mối quan hệ mập mờ giữa họ không hề biến mất, cô già ngốc, anh cũng chưa từng phá vỡ lớp màng mỏng manh. Mấy năm qua, anh chăm sóc cô, trong lòng có cô là đã thấy vui. Loại cảm giác hạnh phúc này so với việc có được vị trí bang chủ mà anh cố gắng nhiều năm còn mạnh hơn rất nhiều lần.

Với sự nghiệp anh có dã tâm chỉ vì muốn mang lại cuộc sống tốt cho Uyển Uyển, bao năm qua anh không hề dễ giải với bản thân, dù máu tươi chảy ra, dù cả người dính máu cũng từng bước từng bước bò lên trên.

Nhưng đứng trước cô anh lại trở nên nhát gan và nhỏ bé.

"Anh Nhiên Hi, nếu người em yêu là anh thật tốt quá" – Từ trên người Lệ Nhiên Hi, cô ngửi được hương vị quen thuộc. Lặng lặng nghiêng tai lắng nghe giai điệu vừa lạ vừa quen trong lòng anh, khóe mắt rơi lệ.

Cô không đến bên Lạc Tư, nhưng cũng không tàn nhẫn để Lệ Nhiên Hi lại đây, chỉ tàn nhẫn để anh nhìn cô từng chút một rời xa. Nếu ngay cả sự sống chết cô còn không nắm trong tay, ít nhất, cô sẽ cố gắng hết sức rời đi để hạn chế sự tổn thương của họ đến thấp nhất.

Lúc biết tin mang thai, cô sớm đã có dự tính cho trường hợp xấu nhất. Cả đời này cô sẽ nợ Lệ Nhiên Hi.

"Anh Nhiên Hi, em hy vọng, em có thể khỏe mạnh mãi mãi, có thể sinh ra trong một nhà bình thường. Có thể gặp được anh, có thể ở cùng anh suốt đời như thế thì tốt biết bao".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129

Sau khi rời khỏi biệt thự nhà Lê Nhiên Hi, Uyên Uyên cũng không dỗi về ở với Lạc Tư. Có lẽ trong lòng cô đã rõ con đường sắp tới phải đi thế nào nên không hề do dự.

Cô đem phòng tập giao lại cho Mễ Kỳ cùng với toàn bộ cổ phần của mình mà không hề đòi tiền. Phòng tập này rất có ý nghĩa với Uyên Uyên, nhưng dù sao đi nữa cũng phải bỏ nó vì đứa trẻ.

Mễ Kỳ không hiểu tại sao Uyên Uyên lại đột ngột đưa ra quyết định như vậy, hơn nữa buổi biểu diễn sắp tới cũng không tham gia dù đã tập luyện rất lâu. Mễ Kỳ rất giận, nhưng Uyên Uyên nửa chữ cũng không để lộ. Cuối cùng, Mễ Kỳ cũng đành thua.

Chưa đến công ty gần nửa tháng, vừa rời khỏi bệnh viện, số công văn chờ Lạc Tư đã chất thành đống. Anh không để ý đến thời gian, làm việc gấp cả đêm, ngay cả thời gian gặp Uyên Uyên cũng ít. Nhưng đối với Uyên Uyên như thế lại tốt. Cô lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi này, dùng danh nghĩa của mình đem tất cả tài sản đi bán, tuy không bao nhiêu, nhưng cũng có thể trả viện phí, thậm chí có thể để lại cho đứa trẻ một ít.

Ngay cả dự tính xấu nhất cô cũng đã chuẩn bị, trong đó cả việc rời khỏi thành phố A, rời khỏi Lạc Tư.

Sức khỏe Lạc Tư cũng đã hồi phục một chút, sợ anh hoài nghi, Uyên Uyên mang theo vài bộ quần áo đơn giản tạm thời dọn vào biệt thự. Tuy việc rời đi rất dễ, nhưng sau mỗi tối, quyết tâm vẫn không dứt khoát.

Khoảng thời gian này hai người họ ở gần thì ít xa cách thì nhiều, buổi sáng Lạc Tư sợ đánh thức cô luôn bỏ đi trước. Cô luôn tự nói với bản thân, hãy cho cô chút thời gian, để lại cho cô nhiều hồi ức hơn. Ít nhất trong mấy tháng nằm viện, còn có những kỷ niệm về anh làm bạn.

Buổi tối hôm nay, trời rất ít sao, Uyên Uyên ngồi bên cửa sổ thất thần nhìn ra ngoài.

Đồng—

Tiếng chuông nặng nề vang lên trong phòng khách, nó khiến Uyên Uyên bừng tỉnh. Cô rùng mình, theo phản xạ nhìn về phía đồng hồ treo không xa. Đã mười hai giờ.

Cơ thể cô đã không chịu nổi nữa, bắt đầu kêu gào đi nghỉ. Nhưng cô kiên trì không chịu lên giường. Nghĩ đến việc sau khi bỏ đi sẽ không gặp Lạc Tư nữa. Cô ép bản thân tỉnh táo, quý trọng từng giây phút bên anh.

Có lẽ tâm nguyện của Uyên Uyên đã được thượng đế nghe được, đêm nay Lạc Tư trở về sớm hơn so với mọi ngày. Lạc Tư đi rất nhẹ, như sợ đánh thức Uyên Uyên. Anh biết cô rất thích ngủ, đặc biệt ngủ rất nhiều. Mỗi lần gặp mặt, cô đều mệt mỏi, ngủ rất thoải mái. Trong lòng anh quả thật không vui, mấy hôm nay vẫn chưa chạm vào cô, tưởng rằng sau khi ở chung không bị công việc cản trở cũng bị tính hay ngủ của cô cản lại. Nhưng mà nhìn thấy Uyên Uyên mỗi lúc một gầy, anh cũng không đành lòng đánh thức cô.

Nhưng cô bị làm sao vậy? Mary chăm sóc cô rất kỹ, không mập lên lại còn yếu ớt gầy hơn so với trước. Nghĩ đến nó, lông mày Lạc Tư nhăn lại. Cầm xấp tài liệu và bút máy bên tay trái, tay phải đẩy cửa phòng.

Cửa phòng đóng chặt thì bị ai đó ở trong đẩy ra, Lạc Tư giật mình, đập vào mắt anh chính là nụ cười, gương mặt thanh khiết nhỏ nhắn của cô.

"Anh về rồi sao, em chờ anh lâu lắm rồi!" – Nhìn thấy anh, bao nhiêu mệt mỏi và buồn ngủ bị quét sạch, gương mặt tái nhợt lại nở nụ cười sáng rực như ánh dương giữa ngày xuân.

"Sao bây giờ vẫn chưa đi nghỉ?" – Lông mày Lạc Tư càng nhăn lại, nhìn thấy cô đợi anh trễ như thế, ngay cả đôi mắt đen cùng bắt đầu ửng đỏ khiến anh rất đau lòng.

Nhưng anh chưa nói lời quan tâm, Uyên Uyên đã hiểu lầm. Nụ cười sáng ngời trở nên ảm đạm ngay.

"Chúng ta mấy ngày qua đều không gặp, cũng chưa nói với nhau một câu hoàn chỉnh. Em nghĩ anh không có thời gian, nên quyết định chờ anh, bởi vì em sợ..." – Sợ sau này sẽ không còn cơ hội.

Giọng nói cô ẻo oải khiến Lạc Tư dừng lại xoay người, nhìn thấy Uyên Uyên cúi đầu như đứa trẻ làm sai. Lông mày anh giãn ra, nhướn lên, giọng nói trầm thấp từ tốn từ đỉnh đầu truyền đến, trong khung cảnh yên tĩnh của đêm lại trở nên đầy ma lực và mạnh mẽ.

A? Anh không giận sao.

Uyên Uyên ngẩng đầu, chưa kịp nhìn thấy trong mắt có giận hay không thì đã bị anh dùng sức kéo lại, ôm vào lòng.

Tựa vào ngực anh, áp vào bộ đồ tây cao cấp mang đến cảm giác mát lạnh. Mùi xạ hương cùng mùi cây cỏ tự nhiên trên người anh khiến cô thấy rất an tâm và thoải mái.

"Gốc ạ, là anh sợ em mệt thôi" – Anh mở miệng, giọng nói sâu lắng lướt qua đầu cô.

Mọi lo lắng trong lòng cô bị lời nói này của anh tan thành mây khói, một cảm giác ngọt ngào rót vào lòng. Cô núp vào lòng anh, khoe môi cong lên.

Uyển Uyển, mày thật là ngốc, một câu nói của người ta, lại khiến mày vui đến thế.

Tuy trong lòng tự giễu cợt bản thân, nhưng cô vẫn không kiềm được vui vẻ: "Em đúng là có hơi gầy, nhưng không phải làm bằng đậu hũ".

Anh cúi đầu cười xùy: "Hừ, cái cổ. Anh xem em so với đậu hũ còn dễ vỡ hơn."

Cô cười hăng hắc một tiếng, không phản bác, cũng không hề chột dạ. Cô phải bình tĩnh, thời gian đối với hai người là thứ rất xa xỉ, mỗi giờ phút đối với Uyển Uyển đều rất quý.

"Lạc Tư, anh..." – Cô hít sâu, chần chờ hỏi. "Anh có muốn một đứa con không?"

Ngay lập tức, cô cảm nhận được người đang ôm mình trở nên cứng ngắt. Anh kéo người ra tạo khoảng cách giữa hai người, đôi mắt của anh không có bất cứ xúc cảm gì nhìn cô: "Sao lại hỏi như vậy?"

Tâm tình Uyển Uyển liền giảm sút, hai tay chảy đầy mồ hôi. "Là có chút tò mò nên hỏi".

Lạc Tư mỉm môi nhìn cô, vẻ mặt bình thản khiến người khác không đoán được. Sự bình tĩnh của anh khiến Uyển Uyển không chịu nổi, anh đột nhiên nói: "Anh có em là đủ, tạm thời, không cần dùng vấn đề này để quấy nhiễu chúng ta. Được rồi, không còn sớm nữa, anh đi tắm, em cũng nghỉ ngơi đi"

Buông cô ra, Lạc Tư cầm lấy áo tắm đi vào phòng tắm. Lúc vừa phòng đóng lại, hai vai Uyển Uyển liền đổ xuống, nụ cười dần dần trở nên chua xót. Cô không còn chút sức lực ngã ngồi xuống giường, hai mắt mất đi ánh sáng.

Anh nói gì? Quấy nhiễu?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130

Con ư?

Trong phòng tắm, cùng với tiếng nước ào ào, trong đầu Lạc Tư không ngừng vang lên vấn đề mà cô vừa nói. Lúc trước, hai người cũng từng có con, nhưng anh lại không hề biết gì cả, nó cứ thế mà "biến mất". Cô không giải thích, anh cũng không hỏi. Lúc trước như thế, hiện tại, cũng thế.

Anh tôn trọng tin tưởng cô, cho dù thứ mất đi là con của anh. Quay đầu nghĩ lại, mới nhận ra bản thân vì thỏa hiệp với cô mà đi tới tận đây, lúc trước, có lẽ Lạc Tư anh không bao giờ để xảy ra chuyện này. Có lẽ trước đó không phải thời điểm thích hợp, không thể thỏa hiệp được.

Khóe miệng anh kéo lên, tắt vòi nước, chỉ lau sơ người, mới cầm lấy áo tắm mà Uyển Uyển đã chuẩn bị.

Đèn ở phòng ngủ vẫn sáng, tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, Uyển Uyển đưa lưng về anh, thân thể nhẹ hẫng, giống như đang ngủ. Nhưng anh nghĩ có lẽ cô vẫn còn thức, trong lòng không vui. Vì dù sao, cô dù ngủ say, mỗi khi cảm nhận anh đi tới, sẽ như đứa trẻ tìm kiếm nơi ấm áp nhất quấn chặt lấy cơ thể anh, núp vào lồng ngực anh. Nhưng hôm nay, anh đã nằm trên giường, cô vẫn thờ ơ.

Chẳng lẽ câu trả lời lúc này của anh, khiến cô không vui. Nhưng mà, năm ấy là cô tự mình bỏ đứa trẻ, có nghĩ đến cảm nhận của anh không? Nhưng thôi, là chuyện của quá khứ. Anh cũng không trực tiếp trả lời vấn đề lúc này, bởi vì mỗi khi nhớ lại năm đó liền không cam lòng, anh cảm thấy với sức khỏe như cô căn bản không thể sinh con.

Nhưng Lạc Tư cũng không phải người thích giải thích. Biết Uyển Uyển trong lòng còn bức bối, nhưng cũng không mở miệng, chỉ vờn cánh tay cứng như sắt nhẹ nhàng kéo lại, ôm cô vào ngực, dùng cách này trấn an cô.

Uyển Uyển không phản kháng, chỉ im lặng mặc anh bá đạo giam cô vào lòng anh. Lạc Tư cúi đầu, hôn lên trán cô: "Ngủ đi, đừng nghĩ nữa, anh chỉ cần có em ở bên cạnh, chỉ cần em ở trước mặt anh là đủ".

Còn về đứa trẻ, thuận theo tự nhiên vậy?

Khoảng thời gian Uyển Uyển đi gặp bác sĩ ngày càng gần, tình trạng nôn nghén càng rõ. Cô phải nghĩ cách rời khỏi Lạc Tư, nhưng tìm mãi không thấy lý do.

Mà lạ thật, rời đi cần gì lý do, chỉ cần xoay người bỏ đi là được. Nguyên nhân thật sự là không thể bỏ được.

Nhưng mà, cô cũng có tự tôn, biết Lạc Tư không quan tâm đứa trẻ, cô càng muốn bỏ đi. Nguyên nhân quan trọng, cô không muốn để anh tận mắt nhìn cô bỏ đi. Năm đó cô tận mắt nhìn mẹ mình mất đi, cảm giác người thân duy nhất cũng ra đi rất bất lực, bị ai, đau khổ, oán hận, giống như rơi vào địa ngục, cô không muốn Lạc Tư cũng chịu như thế.

Mấy ngày qua, anh đối với cô rất sủng ái, cô cũng thỏa mãn nhưng nó lại khiến cô tham lam, không muốn bỏ đi. Nhưng nếu không bỏ đi, sẽ có chuyện xảy ra.

Cô đã để lại ấn tượng không tốt trong anh, thật sự không muốn để anh chứng kiến sự ốm yếu về mặt tái nhợt của mình, sau đó rời anh? Không, như vậy thật tàn nhẫn, cô không thể.

Nhưng lúc Uyển Uyển chưa quyết tâm thì không nghĩ tới người khiến cô ra quyết định lại chính là cha mình.

...

Hách Liên Doanh Doanh tạo áp lực, Hách Liên Thành cũng không còn cách nào đành phải ra quyết định, chưa có sự quyết định của Uyển Uyển, ông đã tuyên bố với báo chí Uyển Uyển sẽ cùng một doanh nghiệp nhỏ bên Mỹ làm lễ kết hôn trong mấy ngày nữa.

Tin tức sau khi tung ra, chấn động không nhỏ. Dù sao thân phận của Uyển Uyển cũng đặc biệt, là vợ trước của con trai trưởng gia tộc Fiji Siqui khiến mọi người chú ý.

Sau đó lại cho rằng Hách Liên Uyển Uyển kết hôn lần này cùng mục đích giống như Fiji Siqui, thậm chí người đàn ông chuẩn bị kết hôn cùng cô còn ra mặt làm chứng nói tất cả đều thật, vài ngày nữa anh sẽ cùng Uyển Uyển kết hôn, hy vọng mọi người tham gia.

Cuối cùng, tin tức này tới tai Lạc Tư, nó trở nên thật không thể thật hơn nữa, Vincent cũng gạt anh, Lạc Tư ngoại trừ anh cùng bàn công việc thì tin tức bên ngoài không để ý tới, cho nên Vincent tưởng có thể giấu được lâu. Lúc đầu Vincent nghĩ tin tức này chỉ là giả, qua vài ngày nó sẽ lắng xuống, nhưng không biết tại sao có ai đó làm cho nó trở nên rất thật, hơn nữa càng ngày càng nóng sốt, rồi Lạc Tư biết được.

Cảm giác bị giấu giếm không hay biết gì quả thật không tốt, hơn nữa người giấu anh là người thân cận bên anh. Tin tức này khiến cho cơn giận của Lạc Tư bùng cháy trong lòng.

Kết hôn? Được, không tránh được cô quyết tâm cùng anh ly hôn, thì ra đã có dự tính. Nhưng lần này cô chọn người không tốt lắm, tai to mặt lớn, bụng chảy mỡ, không hề anh tuấn, gia sản cũng không nhiều.

Nếu đem so với tên đàn ông đó, Lạc Tư cảm thấy bị sỉ nhục. Cô thích người đàn ông đó ở chỗ nào?

Anh dung thứ thỏa hiệp cùng cô, có lẽ đã dung túng cô, khiến cho cô mới to gan như thế khiêu khích anh.

"Tốt, tốt lắm" – Anh cười, hai tay siết chặt, tờ báo bị anh vò nát không còn nhận ra hình dạng, gương mặt chú rở trên báo vốn đã xấu trai nay trở nên méo mó hơn.

Vincent đứng đó không xa, nhìn thấy nụ cười của Boss trong lòng run rẩy, bởi vì nụ cười của Boss lộ ra chắc chắn có người sẽ chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Sau khi biết tin tức, việc Lạc Tư tức giận là không thể ngăn, nhưng anh không để nó chi phối suy nghĩ. Có lẽ chính sự dung túng của anh với cô đã thành thói quen rất đáng sợ, ngay lúc này anh vẫn thay cô kiểm soát.

Có lẽ, cô không biết gì cả. Có lẽ, cô là người bị hại, có người quyết tâm hại cô. Anh lái xe về nhà chỉ mong nhận được câu phủ nhận của cô.

Anh chỉ muốn nghe thấy chính miệng cô phủ nhận, nói anh đừng nghi ngờ cô. Hơn nữa sắp tới là thời gian nghỉ phép, nên có thể bay đi xa. Anh còn nhớ, cô nói rất thích máy bay, nguyện vọng duy nhất là có một cơ thể khỏe mạnh để đi du lịch. Ngay cả vé máy bay anh cũng đã mua xong, bây giờ chỉ chờ cô phủ nhận.

Vội vã mở cổng, anh cầm tờ báo trong tay đi về phía phòng ngủ của hai người. Đẩy cửa phòng, anh bước nhanh chân. Mỹ nhân của anh đang ngồi trên xích đu ngủ. Ánh sáng chiếu vào người cô vừa chói mắt vừa khiến cả cơ thể cô rực sáng như kim cương. Vẻ đẹp trường thành của cô, khiến anh không thể rời mắt.

Đột nhiên, lông mi cô run lên, từ từ mở hai mắt. Chắc là do tiếng đóng cửa của anh đánh thức cô, Uyển Uyển từ trên xích đu tỉnh dậy.

Nhìn thấy Lạc Tư, cô run lên. Bởi vì cô thấy trong mắt anh có đau đớn nhưng chớp lên rồi biến mất, cô không phải đang mơ chứ?

Sau khi xác định bản thân tỉnh táo, Uyển Uyển nhẹ nhàng đứng dậy, nở nụ cười khoe lúm đồng tiền sâu, nói: "Sao hôm nay anh về sớm như vậy? Công ty xảy ra chuyện sao?"

Lạc Tư không thừa nhận cũng không phủ nhận, vội vàng truy vấn: "Em và người tên Lindsay Cruise có quan hệ gì?"

"Sao lại hỏi lạ như thế?" – Uyển Uyển nghi hoặc, lắc đầu. "Cruise? Em không biết".

Trước mặt anh, cô rất vô tội, đôi mắt trong suốt như nai con không hề có chút dối trá. Tốt, vậy hai người sẽ nghỉ phép đi vòng quanh thế giới. Trong khoảng thời gian bận bịu này, anh luôn đề cô cô đơn. Lần này phải để cô đi chơi cho vui.

Anh thả nhẹ lòng, đưa tờ báo trong tay ra: "Tin tức này huyền ảo suốt hai ngày qua trên báo chí, nếu em cảm thấy phiền, anh sẽ kêu Vincent dập tắt nó" – Anh quyết định thăm dò lần cuối.

Uyển Uyển đón lấy tờ báo, nghiêm túc coi nội dung trên đó. Anh thì nhìn cô, đôi mắt tinh tường quan sát biểu hiện trên mặt cô.

Kết hôn? Ban đầu Uyển Uyển kinh ngạc, nhưng nhớ tới cha mình cũng đã từng nhắc đến chuyện này. Không lẽ do ông ta có ý tung tin này ra ngoài?

Lạc Tư tin chuyện này là thật sao? Cho nên đưa nó đến muốn chất vấn cô. Uyển Uyển muốn phủ nhận, nhưng đôi mắt lóe lên, cô đang tìm không ra lý do để bỏ đi, có lẽ đây là cơ hội.

Có lẽ khi nhìn thấy anh không yêu nữa, cô cũng sẽ không yêu nữa.

Thấy Uyển Uyển mãi nhìn tờ báo không nói câu nào, những xao động bất an trong lòng Lạc Tư lại bùng nổ.

"Sao vậy? Em sao không nói lời nào? Chẳng lẽ giữa em và tên Cruise thật sự có gì sao? Chẳng lẽ kết hôn là thật?"

"... "

Cô không trả lời, nhưng nét mặt đã cho anh biết chân tướng. Hai bàn tay Lạc Tư để bên quần nắm lại, không muốn để con giận lần át lý trí, hít sâu: "Nói cho anh biết là 'không phải' đi. Anh sẽ bỏ qua mọi thứ, xem như chưa từng phát sinh, chúng ta vẫn như trước sống cuộc sống của hai người..." – Vẫn có thể đi vòng quanh thế giới.

Uyển Uyển cắt ngang anh, không thừa nhận, chỉ nhạt nhẽo nói: "Xin lỗi anh, Lạc Tư".

Lời xin lỗi này thay cho lời từ biệt sắp tới, thậm chí vĩnh biệt.

Nhưng trong mắt anh, lời xin lỗi này cũng như gián tiếp thừa nhận chuyện trên báo.

Ngạc nhiên qua đi, anh không giận chỉ cười, cười rất lớn, khiến cô run rẩy: "Tôi thật không ngờ, không ngờ lại bị cô lừa. Tôi còn tưởng cô thật sự muốn ở cạnh tôi, nhưng không ngờ, Lạc Tư tôi lại bị người ta đùa giỡn xoay vòng như thế. Được! Tốt! Hách Liên Uyển Uyển, cô đã khiến tôi thật sự giận dữ!"

Gầm nhẹ lên, anh dừng lại thở gấp.

Anh chưa bao giờ giận như vậy. Lại ở trước mặt người khác, anh luôn lạnh lùng như núi băng ngàn năm, nhưng chỉ vì người con gái trước mắt, lại lần nữa khiến anh vừa giận vừa hận. Luôn khiến anh không kiềm được. Anh bị sự vô tội của cô lừa gạt vô số lần, vì sao vẫn không thông minh lên?

Trong chớp mắt, anh cảm thấy mọi sự tha thứ của anh đều trở nên buồn cười.

Nhìn cô chỉ cúi đầu, Lạc Tư gật gù nói: "Được, tôi đáp ứng cô. Từ nay về sau không nhìn thấy tôi nữa, như thế là được đúng không?"

Uyển Uyển hững hờ, anh cũng không muốn nhìn thấy biểu hiện của cô. Xoay người bỏ đi thật nhanh, anh sợ nếu đứng lại sẽ bóp cổ cô.

Đi tới cửa, anh dừng lại: "Nhưng mà Hách Liên, cô cũng không vui lắm. Hôn lễ này, tôi sẽ khiến cho cô cả đời không quên".

Phanh —

Cánh cửa mạnh mẽ bị đóng lại, thậm chí nó còn run chứng tỏ anh giận đến mức nào. Cuối cùng, Uyển Uyển vô lực ngồi bệt xuống giường. Anh giận cô hiểu. Nhưng đây là cách duy nhất khiến anh buông tay. Nếu đột nhiên biến mất, với tính tình Lạc Tư anh sẽ khiến cho trời nghiêng đất lở để tìm ra cô.

Xem ra lần này, cô quả thật khiến anh thất vọng. Cô duỗi tay, ngón tay lạnh lẽo run rẩy áp lên bụng mình: "Con ngoan, lần này chắc cha sẽ không tha thứ cho mẹ nữa. Dù sao cha con cũng là người kiêu ngạo. Sau này, chúng ta đã phải dựa vào nhau, biết không? Con nhất định phải khỏe mạnh từ trong bụng mẹ sinh ra, sau đó giúp cha con vui lên."

Còn cô, có lẽ tốt hơn cô nên đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132

Đêm, một màu đen huyền bí càng làm tăng vẻ mê mị của nó. Trong một ngôi nhà xoa hoa lộng lẫy, một bóng người cao to đứng sát bên cửa sổ.

Chung quanh thật tĩnh mịch, nhưng vẫn không thể giấu đi khí thế cùng cảm giác áp lực từ trên người anh tỏa ra. Loại khí thế này có thể khiến người khác tự nguyện tuân phục dưới chân anh.

Ánh trắng sáng huy hoàng chiếu vào, tỏa lên thân hình hoàn mỹ của người đàn ông, nó tạo thêm một tầng sáng rực rỡ càng giúp anh trở nên duy nhất.

"Boss, đã chuẩn bị xong"

Lúc này, Vincent cung kính báo cáo, ánh mắt thâm đánh giá người đàn ông trước mắt. Mái tóc xõa ra tự nhiên, quả thật đầy sức hút và kiêu ngạo, những đường nét góc cạnh sắc sảo như mũi kiếm lạnh lẽo rút ra khỏi đao đâm thẳng chấn động nhân tâm. Vẻ đẹp kinh người, khí thế kinh hãi khiến người khác bị hấp dẫn.

Nhưng xung quanh anh lại tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, tựa như lưỡi dao cứa vào khiến người khác đông cứng.

Người đàn ông xoay lại, khoe môi cong lên nhợt nhạt. Giống như pháo hoa nở rộ, tỏa sáng trong phút chốc lưu lại vẻ đẹp vĩnh cửu. Nụ cười như vậy khiến kẻ địch kinh hồn khiếp đảm, khiến ai ai cũng muốn trốn đi.

Dù ở bên cạnh boss nhiều năm như thế, nhưng mỗi khi chứng kiến ngũ quan của Lạc Tư, Vincent luôn thấy khó thở đến chết. Ai lại có được gương mặt cái mũi không chê vào đâu được như thế. Quan trọng là anh mang đến cho người khác cảm giác sáng khoái nhưng cũng vô cùng lạnh khốc.

"Vincent, cô ta còn ngủ không?"

Giọng nói nhàn nhạt mang theo sự uy nghiêm. Giọng nói trầm thấp, như viên trân châu nhỏ và tròn rót ra từ cổ họng anh, tỏa ra mùi thơm ngát khiến người khác say nồng.

"Vâng, Boss, Có cần đánh thức Hách liên tiểu thư không?" – Vincent cung kính hỏi.

Môi Lạc Tư cong lên, đôi mắt màu tím lóe lên sự tàn ác, thị huyết.

"Không cần, tôi tự có cách".

Một tay cầm lấy túi xách, hai chân thon dài bước về phòng ngủ.

Mở cửa ra là chiếc giường ngủ hết sức bắt mắt. Toàn bộ khăn trải giường đều màu đen, một cơ thể trắng nõn trong suốt đập vào mắt.

Dáng người mảnh khảnh, thân thể yếu ớt, rõ ràng dưới ánh trắng, tỏa ra một lớp ngân quang. Từng bước tới gần, chứng kiến dung nhan tuyệt mỹ của cô. Ngũ quan tinh xảo giống như tác phẩm trong tay thượng đế. Mái tóc đen rối tung xõa dài, càng làm tăng sự xanh xao trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, khiến người khác cảm thấy xót thương. Chỉ cần nhìn thấy, phía bụng dưới của đàn ông chắc chắn sẽ có luồng điện lưu.

Chỉ có điều, người con gái này toàn thân trần trụi, cổ tay mảnh khảnh bị buộc trên đầu giường, cô vẫn ngủ rất say, tựa như con búp bê làm bằng gốm.

Đột nhiên, trên mặt Lạc Tư nở nụ cười nhàn hiềm, lạnh thấu xương.

Ngày đó, cô rời khỏi biệt thự. Mọi hành động của cô đã nói cho anh biết, cô hận không thể không cần gặp anh nữa. Đêm nay, là đêm trước ngày kết hôn đăng trên báo, anh phái người bắt cô, chỉ muốn cô nhận thức cho rõ. Một khi thứ anh đã không cần, cũng sẽ không để cho người khác có được.

Vì cô anh đã cố chấp đến phát điên. Ngày mai là hôn lễ? Hừ! Nâng ly rượu đỏ trong tay hướng về phía người cô, chậm rãi nghiêng.

Cảm giác lạnh lẽo tràn đến, Uyển Uyển ừm một tiếng, từ mê man tỉnh dậy, đôi mắt đen vẫn còn mờ ảo, đập vào mắt là đôi mắt kiêu ngạo lạnh lẽo của đàn ông.

Từ trên cao quan sát con mồi như cô, anh buông câu nói: "Hách Liên, tôi nói rồi, tôi sẽ cho cô hôn lễ khó quên, đây là quà đầu tiên tặng cho hôn lễ của cô —"

Tiếp theo đó, thân thể cường tráng mang theo sự bá đạo, hơi thở nam tính của anh áp lên trên cô.

Hơi thở lạnh lẽo của anh khiến không khí xung quanh trở nên loảng đãng. Đôi mắt Lạc Tư đục ngầu nóng rực, hơi thở phả lên mặt Uyển Uyển, tựa như mê võng vậy lấy cô không còn đường thoát.

Ánh trắng thuần khiết chiếu vào trên da thịt trắng nõn, cả gương mặt gầy yếu kia nữa, đôi mắt cô càng thêm sắc rực. Nhưng sâu trong đôi mắt ôn nhu tựa nước đang che dấu sự sợ hãi.

"Lạc Tư, anh muốn làm gì?" – Giọng nói Uyển Uyển run rẩy, mang theo sự điềm đạm. Uyển Uyển giật người, phát hiện hai tay bị buộc ở đầu giường, nỗi sợ hãi càng thêm sâu.

Cô chỉ nhớ mình ở căn nhà trọ thu xếp mọi thứ, sau đó có người lạ đột nhập vào, kế tiếp không nhớ gì cả. Lúc này sao cô lại ở đây?

Cô không ngừng vận vẹo thân thể mềm mại, dưới ánh trắng lạnh lạnh càng làm tăng sự quyến rũ mê người, tóc đen rũ tới eo, như thác nước chảy hỗn loạn. Vẻ đẹp khiến cho hơi thở của người đàn ông càng thêm gấp gáp, đôi mắt tím tối sẫm.

"Làm gì sao? Đương nhiên là tặng, tặng cho cô quà mừng hôn lễ".

Anh cúi đầu, nụ cười nhạt nhẽo hiện lên tỏa ra mị lực câu hồn nhiếp phách. Nhưng trong đáy mắt kia chỉ có hận ý và sôi sục lên. Cô bị chính nó làm cho sợ hãi, cảm giác lạnh lẽo lan tràn.

Ánh mắt này tựa như lúc Hách Liên Doanh Doanh kẻ lại với Lạc Tư nguyên nhân cô tiếp cận anh, giống như đúc. Hận đến tận xương tủy, hận không thể đem vạn đao từ mắt xuyên qua cô.

Ngón tay lạnh lẽo di chuyển trên cơ thể cô, tựa như người đàn ông cảm đang nhấn trên phím nhạc, khoảnh khắc tuyệt đẹp khiến người khác không thể kháng cự.

Tay anh nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, lồng ngực lạnh lẽo áp lên, giống như muốn đẩy số không khí từ ngực cô tràn hết ra. Anh cúi người, đầu lưỡi nóng rực liếm nhẹ trên thân thể đầy rượu của cô, lửa nóng hòa với băng lạnh. Uyển Uyển khó chịu bật ra tiếng.

Cô vẫn mang theo mùi hương rất đặc trưng, da thịt trắng nõn như em bé khiến cho bụng dưới Lạc Tư sưng lên. Anh đùa giỡn cô, hạ thân không màng ma sát, đầu lưỡi nóng bỏng không ngừng liếm từng tấc da thịt của cô.

Cuối cùng muốn lưu lại dấu vết trên cơ thể cô, hành động của anh càng thêm mạnh mẽ.

"n, buông em ra" – Uyển Uyển khó chịu ừm một tiếng, vận vẹo người.

"Được, muốn tôi thả cô, vậy mở miệng cầu xin đi" – Anh lãnh khốc nói.

Lạc Tư ngẩng đầu nhìn, làn da màu đồng tròn nhẵn, đôi môi gợi cảm cong lên, mái tóc hỗn độn xõa trên trán anh. Đôi mắt màu tím như ngàn kim băng nhìn cô, vẻ mặt khinh miệt như muốn bóc trần cô.

Uyển Uyển quay đầu, đem mắt dời đi. Anh cũng sẽ không cho cô như ý, ngón tay thon dài nắm lấy cổ cô, lực rất mạnh, chỉ cần một chút đã để lại vết màu hồng.

"Cầu xin!"

Đôi mắt anh híp lại, lạnh lẽo buông ra hai chữ. Anh muốn nhìn thấy cô ở dưới thân anh cầu xin, đau khổ cầu xin tha thứ.

Có lẽ, cầu xin, anh sẽ tha cho cô.

Uyển Uyển chỉ lẳng lặng nhìn sâu vào đáy mắt anh, gương mặt xinh xắn tựa búp bê rất quật cường

"Không".

Ánh mắt nam nhân trở nên rét lạnh như băng sương khiến ai cũng rùng mình, hơi thở tàn khốc cần quét.

"Được, tốt lắm!"

Anh không lưu tình tách đôi chân thon dài của Uyển Uyển, vì hàng năm tập luyện vũ đạo nên đường cong trên bắp đùi rất đẹp trắng nõn tương phản với màu đồng của đàn ông, càng như thế càng tạo nên sức hút thị giác. Uyển Uyển vẫn chưa chuẩn bị tốt, anh đã gắng gượng đem vật to lớn của mình tàn nhẫn đâm vào trong cô.

"Ngô".

Mồ hôi lạnh từ trên trán Uyển Uyển rớt xuống, cảm giác bị xé nát khiến trái tim cô như ngừng đập, đôi môi không còn chút máu. Nhưng lòng lại quật cường, kiên quyết cắn chặt môi dưới, có chết cũng không phát ra tiếng.

Đôi mắt anh lóe lên, anh có thể thấy rất rõ mọi suy nghĩ của cô. Phút chốc, môi anh cong lên: "Mùi vị của tôi thế nào? Uyển Uyển, tôi sợ sau khi cô cùng

người đàn ông kia kết hôn, anh ta sẽ không thỏa mãn nỗi dục vọng ham muốn của cô".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

Nhìn vào thân thể nhỏ xinh suy nhược dưới thân, mồ hôi lạnh làm ướt cả tóc cô, dính bết vào hai má và cổ, lông mi dài như cánh bướm chậm rãi run run, không lúc nào làm đứt ra được khỏi ý muốn bảo hộ của người đàn ông.

Giờ phút này, chung quanh tràn ngập mùi hương, ngoại trừ mùi hương độc đáo trên người cô, còn có hương của rượu nho thơm lừng, khiến kẻ khác say mê. Cô chỉ im lặng, dùng cặp mắt đen bóng chứa một tầng hơi nước mỏng manh dừng ở anh.

"Không cần anh phải lo lắng."

Sau khi Uyển Uyển nói xong câu đó, cô có thể cảm nhận được khoảnh khắc người đàn ông này phát ra ánh mắt tàn nhẫn, giống như hình ảnh Satan thường ngày của anh, đang từ từ mở ra đôi cánh màu đen.

Anh chớp máy khỏe môi, âm thanh cực kì trầm thấp mà thô ráp bay vào tai của cô: "Cô nên biết, chọc giận tôi, đối với cô là không có lợi."

Hình như anh muốn xác minh lời nói của mình, ngón tay thon dài mang theo một chút thô ráp chạm vào từng đường cong lưng linh của cô, làn da trắng mịn, mềm mại như trẻ con truyền theo từng ngón tay anh lan tràn ra toàn thân, làm hạ thân anh nổi lên dục vọng, mang theo sự trừng phạt mà lần lượt va chạm vào thân thể của cô.

Từng cơn gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ đi đến bên người con gái đang nằm trên giường lớn mềm mại, trên người cô, người đàn ông như đã thả ra sức lướt động, áo sơ mi cao cấp màu trắng kẻ rộng mờ, hiện ra từng bắp thịt cùng đường cong hoàn mỹ, đáng người anh tuấn cao lớn như ẩn như hiện.

Không biết đến tột cùng giằng co bao lâu, Uyển Uyển ngất đi vài lần, rồi lại bị va chạm của anh làm thanh tỉnh. Cô biết, anh hận cô, cho nên mới để cô tỉnh táo để nhìn vào mình đang bị anh chiếm giữ như thế nào.

Thật sự mệt mỏi quá, trái tim đã đau đến mất đi tri giác.

Cô nói với bản thân mình, bất luận như thế nào cũng không thể khóc, bởi vì nhẫn nhịn, hai tay nắm chặt đến nỗi móng tay cũng bầu vào trong da thịt, nhưng khi cô mở to hai mắt ra, điều đầu tiên cô thấy là ánh mắt lãnh khốc cùng biểu tình tỏ ra căm hận của người đàn ông đó. Yên lặng, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt rơi xuống.

Đêm khuya, thời gian dường như đang ngưng lại, chung quanh tràn ngập sự tĩnh mịch, ngoại trừ hơi thở nặng nề của người đàn ông bên cạnh, chỉ có Uyển Uyển đang bị giam cầm, bởi vì hai tay bị còng vào đầu giường, lúc va chạm phát ra tiếng vang của kim loại, có vẻ vô cùng chói tai. Rốt cuộc, sau lần phát tiết cuối cùng, anh cũng rời khỏi thân thể của cô.

Những tiếng xoạc xoạc liên tiếp vang lên, là âm thanh anh đang mặc bộ tây trang cao cấp. Từ trên cao nhìn xuống, anh đứng ở bên giường mặt không có chút thay đổi nhìn đến Uyển Uyển, trông chẳng khác gì như một con búp bê bị mất đi linh hồn.

Trên người của cô bởi vì tình cảm mãnh liệt mà đầy dấu phần hồng, nhưng sắc mặt lại tái nhợt có chút đáng sợ. Hình ảnh của cửa sổ trước mắt cô ngày càng nhòe đi, tóc dài bị mồ hôi ướt nhẹp cứ quấn quanh cổ cô.

Trong lúc đó, trong đôi đồng tử của Lạc Tư hiện lên một tia thương xót, song lại khôi phục như vẻ thường ngày khiến người ta không thể nắm bắt.

"Đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau." Ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô, anh lạnh lùng mở miệng. Dù sao anh cũng vô cùng kiêu ngạo, quyết không cho phép mình có thể lưu lại một người đàn bà đã chán ghét mình.

"Được." Đôi môi nhợt nhạt của cô chợt hé mở, thanh âm khàn khàn như tơ nhện.

Anh nhíu mày, ngũ quan trong nháy mắt xuất hiện những tia phức tạp.

Cô không ngờ, mình có thể dễ dàng đáp ứng như vậy.

"Sau này, cho dù cô có van xin, tôi cũng sẽ không gặp lại cô."

Cô như cũ mặt không chút thay đổi, đáp ứng anh: "Được."

Lửa giận phút chốc từ trong đáy mắt anh hiện lên, người đàn ông luôn có thói quen che giấu cảm xúc của mình giờ phút này lại biểu hiện ra phần nộ rõ ràng, màu đen như ma quỷ lạnh lùng nheo lại.

"Một khi đã như vậy, tôi chúc cô tận hưởng hạnh phúc." Ý cười châm chọc của anh đầy hung ác nham hiểm, gọi lên một chút tàn nhẫn. "Chỉ cần chú rể không ngại cô dâu mới cưới hóa ra là phụ nữ mà tôi từng chơi qua."

Nói xong anh xoay người, hai chân thon dài bước đi, thời điểm anh đi đến cửa phòng, phía sau bỗng dung truyền đến âm thanh trầm thấp như trong gió.

"Lạc Tư, lần này thật sự là tạm biệt."

Bỗng tay nắm chốt cửa trở nên cứng đờ. Anh cảm thấy những lời này dường như mang theo hàm ý khác. Nhưng mà đã không quan trọng nữa. Anh không bao giờ cho phép việc phụ nữ trêu chọc tình cảm của anh. Rầm một tiếng, cánh cửa khép lại, Lạc Tư rời đi để lại một đồng hồ loạn. Trong không khí vẫn còn có thể nghe thấy mùi xạ hương thoang thoảng trên người anh.

Uyển Uyển chậm rãi mở mắt, trong tâm lúc này dâng lên một trận chua xót.

Lần này, thật sự là tạm biệt.

Rất nhiều chuyện, cô đều không có nói. Cô không nói cho anh, lần tạm biệt này có lẽ chính là vĩnh biệt. Hiện tại cô đã ở bên bờ vực sinh tử, chưa kể giờ phút này trong bụng cô còn chứa cốt nhục của cô và anh, còn anh, cho đến bây giờ cũng chưa từng tin vào tình yêu của cô. Đôi mắt chứa đầy cảm xúc của cô chậm rãi nhắm lại.

Lần này, cho dù bọn họ quay lại cũng sẽ không có tương lai. Đây là điều cô hy vọng không phải sao? Ít ra lúc cô rời đi khỏi thế giới này, anh không cần biết bởi vì mình chết mà khó sống. Nhưng mà vì cái gì, lòng của cô lại đau như vậy.

Theo tin tức hôn lễ sẽ diễn ra ngày hôm nay nhưng lại gặp phải biến cố lớn, cơ bản là chẳng có hôn lễ nào ở đây, đừng nói đến cô dâu chú rể, nhưng mà giới báo chí truyền thông vẫn thích phao tin đồn, cuối cùng tất cả lại rơi vào một trận đùa dai như vậy. Vì vậy, sau đó truyền thông lại đưa tin, bởi vì chú rể trước hôn lễ nhìn thấy cô dâu cùng người đàn ông khác nằm trên giường trần như nhộng, nên mới cảm giận quyết định hủy bỏ hôn lễ.

Sau đó, tin tức ngày càng lan truyền ra bên ngoài, thậm chí còn ngày càng quá đáng hơn, mà bất lợi chỉ thuộc về cô dâu mới. Vì chuyện đó mà trong mắt mỗi người Uyển Uyển biến thành người phụ nữ dâm đãng, trong miệng toàn lời khinh bỉ. Dư luận cùng áp lực ồ ồ kéo đến làm cô càng suy sụp, yếu ớt.

Có điều, sau khi chuyện này phát sinh không lâu, cô dâu Hách Liên Uyển Uyển giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, làm cho người khác không thể tìm ra tung tích của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134

Sau khi sự kiện đó qua đi không lâu, có lẽ bạn thân Joy cũng không thể nhìn Lạc Tư tự ngược mình như vậy, đòi anh từ bỏ công việc mà trở về biệt thự. Lạc Tư không lay chuyển được bạn tốt, mà tính của anh lúc nào cũng lạnh như băng, không hề kịch liệt phản kháng. Chỉ là khi ngồi ở trên xe của Joy, anh thật sự cảm thấy mệt mỏi quá.

Nhiều năm như vậy, anh lần đầu tiên cảm thấy ban đêm thật dài quá mức, không gian trong biệt thự chẳng khác gì ngục giam. Cho nên anh chuyển văn phòng của mình về phòng ngủ, không hề nghỉ ngơi mà chỉ lo làm việc.

Cửa biệt thự vừa mở ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp. Lạc Tư khẽ giật mình, mới mơ hồ nhớ lại cô gái này, cô hình như là tên là U Nhiễm, là bạn thân của Uyển Uyển.

U Nhiễm vốn tưởng rằng người đến là Joy, nhưng khi nhìn thấy Lạc Tư, cô theo bản năng nhủ mảy. Ngũ quan anh tuần không lúc nào tản ra băng hàn lạnh thấu xương, khóe môi khẽ nhếch lên. Trước mắt là người đàn ông nắm trong tay một phần ba mạch máu nền kinh tế thế giới, ánh mắt lóe sáng như loài hoa nở rộ trong đêm tối.

Điểm đáng nói nhất có lẽ là đôi mắt đồng, trên thế giới này, chỉ sợ không còn đôi mắt nào xinh đẹp có thể sánh ngang với anh. Tiếp xúc với anh luôn cảm thấy e sợ, nguy hiểm. Nhưng U Nhiễm lại đối với anh không có nhiều hảo cảm lắm, môi của người đàn ông này rất mỏng, chứng tỏ anh cũng lạnh tình.

Mà lúc trước anh đối đãi với Uyển Uyển đầy thủ đoạn như vậy, không phải là lạnh tình, mà là quá mức tàn nhẫn.

U Nhiễm không cho anh sắc mặt tốt, mà chỉ xoay người đi vào phòng bếp. Không phải là Joy, mấy thứ đồ ăn này cũng không cần giữ lại. Nhưng người đàn ông kia lại theo phía sau cô đi vào phòng ăn, đôi mắt mâu băng lãnh gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng của cô.

"Sao cô lại ở đây?" Lạc Tư đi theo phía sau cô vào phòng bếp, bản thân đã cảm thấy tâm phiền ý loạn, nhưng Lạc Tư vẫn không quên ba năm trước đây anh cùng lão bá tước không có ý giấu giếm sự kiện đó.

Theo lý mà nói, cô vốn không nên xuất hiện trong biệt thự của Joy.

Cho dù không thích người đàn ông này, nhưng U Nhiễm vẫn lễ phép, xoay người trả lời: "Bởi vì hiện tại tôi là bạn gái của Joy."

"Bạn gái?" Lạc Tư nhú mày. Đây là biểu tình duy nhất anh tỏ ra với người ngoài.

"Đúng vậy. Tôi biết việc Joy mất đi trí nhớ có quan hệ với mình, nên tôi đang cố gắng làm anh ấy quay trở lại." Nói những lời này, trong đáy mắt U Nhiễm chợt lóe lên thể hiện quyết tâm không thể dao động.

Tuy rằng năm đó tìm thấy Joy, sự việc xảy ra Lạc Tư không kể với cô nhưng U Nhiễm vẫn nói thật với anh, không muốn người đàn ông này nhúng tay vào chuyện của người khác.

Quả nhiên, trong đáy mắt anh liền nhú mày, rốt cuộc cũng chẳng nói cái gì.

Cùng một tảng núi băng ở chung không phải là ý hay, U Nhiễm hiện tại chỉ muốn dọn dẹp nhanh mọi thứ, sau đó ngày mai lại đến.

Lạc Tư vốn cũng không muốn nhúng tay vào chuyện người khác, chưa kể cô gái này đối với mình cũng vô hại, cũng không hề nói chuyện gì. Quan trọng hơn, lúc U Nhiễm nói muốn Joy "quay về", trong đôi đồng tử lóe ra ánh sáng, cùng người phụ nữ nào đó giống y hệt.

Ánh mắt như vậy, làm anh nhớ cô.

"Uyển Uyển, cô ấy..." không kịp suy nghĩ, lời nói tự nhiên buột miệng nói ra.

Nhưng anh chưa kịp nói xong, U Nhiễm đã tức giận xoay người, chặn ngang lời anh nói.

"Uyển Uyển? Anh có tư cách gì nhắc đến cái tên này! Anh đã tổn thương cô ấy quá mức, anh còn nhắc đến tên cô ấy để làm gì? Anh có biết hay không vì anh mà cô ấy gặp phải bao nhiêu chuyện. Anh có biết hay không hiện tại cô ấy đã..."

Đột nhiên U Nhiễm nhớ tới lời Uyển Uyển nhắc nhở cô, vội vàng nuốt lại câu nói vừa sắp sửa bật ra.

Lạc Tư nhận thấy trong lời nói của cô có vẻ kỳ quái, cũng để ý lúc U Nhiễm nhắc đến Uyển Uyển trong hốc mắt dần dần trở nên đỏ.

"Quên đi, căn bản anh cái gì cũng không hiểu."

"Cô nói rõ ràng xem!"

Đột nhiên, Lạc Tư giơ tay ngăn cản bước chân của U Nhiễm. Không dự đoán được Lạc Tư đột nhiên bắt lấy tay cô, U Nhiễm lão đảo một cái, sau đó chặt vật ngã về phía sau. Lạc Tư theo bản năng suy nghĩ, anh không thích đụng vào người phụ nữ khác. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô gái này là bạn của Uyển Uyển.

Lần đầu tiên, anh đuổi tay, đỡ lấy U Nhiễm xoay người xuống, để cho cô không phải hôn môi trứng sần đá cẩm thạch. Nhưng ngực của Lạc Tư so với sàn nhà cũng không tốt gì hơn, đều cứng như thạch, làm U Nhiễm bị đâm phải đến choáng váng hoa mắt.

"Hay cho hình ảnh này nhỉ, muốn câu dẫn đàn ông cũng xin chú ý lựa trường hợp khác đi."

m thanh lạnh lẽo mang theo sự châm chọc từ chỗ cửa truyền đến, U Nhiễm che đầu, trông thấy Joy đã tựa bên khung cửa lúc nào, tư thái nhàn nhã lười biếng, áo sơ mi cao cấp màu trắng đã mở sẵn vài nút trên, lộ ra bộ ngực mê người màu mật ong, áo khoác tây trang một bên ôm lấy, mà anh đang thích ý nhìn về phía bên này.

Ý thức được Joy được hiểu lầm, cô vội vàng từ trong lòng đứng dậy, cuống quýt giải thích: "Không phải, không phải như anh nghĩ đâu."

Anh cười: "Cô cảm thấy tôi nghĩ như thế nào?"

Nếu nói anh không biết về người phụ nữ này còn chưa tính, nhưng anh biết Lạc Tư, cho dù mạng sống của người nào, anh cũng liếc mắt cho qua chuyện, Lạc Tư cũng sẽ không bỏ thí ánh mắt trần quý kia cho ai, chẳng khác nào chuyện xây bảy chùa tháp.

Hai chân thon dài bước ra, chậm rãi đi tới: "Cô nói như vậy, chẳng lẽ không biết tôi là người như thế nào? Trong thời gian dài như vậy, rốt cuộc cô không chịu nổi cô đơn hay lại đổi tính? Nếu cô muốn đàn ông, chỉ cần nói tôi một tiếng là được, cần gì phải tốn công như vậy?"

Lời nói của Joy rất đã kích, chỉ cần Lạc Tư mở miệng giải thích, bảo đảm có thể đem hiểu lầm giải trừ. Nhưng mà Lạc Tư hoàn toàn không muốn thay U Nhiễm giải thích, bởi vì vừa mới ra tay cứu cô đã là một chuyện "Bà Tám" vô cùng rồi.

U Nhiễm không nói gì xoay người bỏ đi, Joy nâng mắt trừng Lạc Tư, ý tức mang về đầy chỉ trích.

Lạc Tư chỉ thoáng nhìn Joy, trong đầu vang lên câu nói ngắt quãng của U Nhiễm. Uyển Uyển cô ấy làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135

Anh nhắm mắt lại, cứ nhắc đến cái tên đó trong lòng vẫn đau đớn. Uyển Uyển, Uyển Uyển. Mỗi một lần nhắc đến, vết thương trong lòng lại sâu hơn. Sau đó không kiềm được, lại xát muối lên nơi vết thương đang chảy máu, xát đến đau xót.

Tình yêu luôn tra tấn con người đến khi không chịu nổi nữa mới thôi.

Đôi mắt Lạc Tư thần thờ, hỏi Joy: "Có rượu không?"

Joy nhìn Lạc Tư có vẻ không bình thường: "Có, trong tủ lạnh".

Lạc Tư đi nhanh vào bếp, hai chân thon dài chỉ cần vài bước đã đến tủ lạnh, mở cánh cửa lấy toàn bộ rượu bia trong đó ra.

"Này, cậu làm sao vậy? Sao đột nhiên lại uống nhiều như thế?" – Joy đi theo sau anh, hai tay vòng trước ngực tựa vào cửa bếp, thông thả nhìn vào Lạc Tư.

Khỏe môi nhọt nhọt của Lạc Tư cười khổ: "Mình cũng rất muốn biết bản thân bị làm sao!" – Anh cũng muốn biết, bản thân lúc này nên vui về sao bây giờ ngay cả cười cũng không nổi.

Bàn tay cầm lấy ly thủy tinh trong suốt, đổ chất lỏng màu hổ phách vào ly tạo ra một vầng sáng huyền bí, màu sắc đó lại khiến anh nhớ tới cô.

"Rõ ràng là đã trả thù được cô ấy, mình nên vui không phải sao. Mình đã chờ ngày này nhiều năm như vậy, nhưng mà..." – Hai mắt Lạc Tư nheo lại, trong đáy mắt là sự bối rối. Bưng chén rượu, uống cạn một hơi: "Quên đi, uống một ly cùng mình"

Joy nhìn Lạc Tư rất lâu, mới cầm lấy ly rượu mà Lạc Tư đã rót sẵn nuốt vào, Lạc Tư mĩa mai hỏi: "Nghe nói cậu có bạn gái?"

Joy đổ ít rượu vào ly, rồi lại uống cạn một hơi.

"Chỉ có nửa năm mà thôi, nửa năm sau đó không chịu nổi loại phụ nữ đó nữa".

Lạc Tư cười nhạo: "Nửa năm? Cậu sao lại giao dịch với cô ta như vậy?"

"Bởi vì trên người cô ta có hắc xà chi tâm mình cần tìm, không thể để rơi vào tay kẻ ngoài" – Đúng, chính là thế.

Lạc Tư buông ly, nghiêng ngẫm nhìn người bạn tốt nhiều năm: "Nếu chỉ vì nó, Joy, cậu đừng nói cậu không có cách kiếm ra nó. Chúng ta đều cùng một loại người, đôi khi còn dùng đến cách dễ tiện. Cậu nói thế chẳng qua chỉ lừa gạt mình, tự dối gạt bản thân?" – Giống như trước đây, anh có thể tìm ra cách nhanh nhất có được miếng đất kia, nhưng lại đáp ứng điều kiện buồn cười của cô, đồng ý kết hôn.

"Thừa nhận đi Joy, hành động này chẳng qua là để làm nhiều suy nghĩ của cậu" – Lạc Tư tỏ ra rất sành sỏi.

Hai ngón tay Joy kẹp chặt ly, như muốn đem thủy tinh bóp nát thành từng mảnh. Lạc Tư nói đúng, chỉ cần anh muốn, ra lệnh cho vài người làm, đôi khi còn có cách. Nhưng anh sao lại đáp ứng đề nghị hoang đường của cô ta? Lãng phí nửa năm, cùng cô ở chung nhà tồi tàn mà chơi đùa?

Là anh muốn xem nữ nhân này dùng tình cảm của cô ta lừa gạt anh có năng lực thế nào? Phải là như vậy!

"Joy, đừng làm cho ấn tượng chủ quan ban đầu của cậu ảnh hưởng đến phán đoán, đừng để tương lai phải hối hận" – Lời Lạc Tư nói cũng đã cạn, chuyện Joy và cô gái đó cũng không thuộc quyền quản lý của anh.

Anh cũng không có tư cách can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác, chính anh lúc này cũng đang rối bời, những suy nghĩ hỗn loạn quanh quẩn trong đầu. Nguyên nhân cũng vì người con gái mang tên Hách Liên Uyển Uyển.

U Nhiễm lái xe núp trong quán cà phê, lúc bước vào cô cẩn thận quan sát xung quanh lần nữa. Nhìn thấy xung quanh không có camera hay đội chó săn mới đẩy cửa quán cà phê đi vào.

Đi vào trong, Uyển Uyển quả nhiên đang im lặng ngồi trong góc. Cô ngày càng gầy, càng lúc trở nên tái nhợt.

Đôi mắt U Nhiễm nhuốm đầy thương cảm.

Uyển Uyển nhìn thấy dáng vẻ lén la lén lút của U Nhiễm, không khỏi mỉm cười: "U Nhiễm, cô tới rồi sao. Mau ngồi đi, để tôi mang cho cô chút trà nóng".

U Nhiễm không để ý đến tách trà nóng trên bàn, đi thẳng tới, kéo tay Uyển Uyển: "Uyển Uyển, mặt cô làm sao thế?"

Biết không thể gạt được vì mặt cô sưng lên rất rõ. Uyển Uyển tháo kính xuống, gương mặt xinh đẹp lại sưng đỏ khiến người khác sợ hãi.

U Nhiễm thương cảm nói, đôi mắt cũng đỏ hoe: "Là cha cô đánh sao?"

"Tôi không sao, đã quen rồi" – Cứ như vậy, Uyển Uyển an ủi U Nhiễm.

Chính là như vậy, cô cũng biết chuyện của Hách Liên gia, chuyện đánh chửi diễn ra như cơm bữa. Hơn nữa, cô đi tìm cha, xác định sẽ không tham gia buổi hôn lễ buồn cười kia, ông ta càng thêm giận.

"Tốt, mày muốn chống lại đúng không? Tao hỏi mày câu nữa, mày có tham gia không? Nếu không tham gia đừng trách người cha này nhẫn tâm, không nhận đứa con gái như mày".

Uyển Uyển cười nhạt: "Ông từ khi nào coi tôi là con ông? Ngoại trừ Doanh Doanh, ông còn người con gái nào khác sao?"

"Mày!" – Giống như bị đâm vào chỗ đau, sắc mặt Hách Liên Thành tái mét, đập bàn, tay vung lên tát mạnh vào mặt Uyển Uyển.

Trong miệng một mùi máu tanh tràn đến, Uyển Uyển nhăn nhó cười: "Bị tôi nói đúng rồi, có phải không?"

Hách Liên Thành lại nâng tay lên, nhưng lời Uyển Uyển vừa vang lên, cánh tay dừng lại giữa không trung. Qua thật lâu, ông nghiêm khắc nói: "Tao nói cho mày, Lạc Tư là chồng của Doanh Doanh, mày tuyệt đối không thể trở thành chướng ngại giữa hai người! Dù hận tao cũng được, oán tao cũng được, tao được đối không vì một kẻ như mày mà phá hết mọi thứ!"

Cô lắc đầu, vẻ mặt tái nhợt: "Ông yên tâm, tôi không làm cản trở việc của mấy người" – Cô chưa bao giờ là của Lạc Tư.

"Uyển Uyển, Uyển Uyển"

Giọng nói gần sát bên, kéo Uyển Uyển ra khỏi suy nghĩ. Đối diện là gương mặt thân thiết của U Nhiễm, Cô nhanh chóng dẹp bỏ sự bi ai, lấy một văn kiện đặt đến trước mặt U Nhiễm.

U Nhiễm khó hiểu: "Đây là gì?"

"Đây là sổ tài sản luật sư đã giúp tôi sắp xếp, nếu..." – Uyển Uyển cười nói. "Nếu tôi thật sự có xảy ra chuyện gì đó, xin cô hãy giúp tôi tìm luật sư này để tiến hành".

Đây là di thư? U Nhiễm như chạm vào khoai lang nóng, bàn tay rụt lại.

"Uyển Uyển, không được. Tôi tuyệt đối không để cô bỏ đi sinh đứa trẻ, dù cô đối với Lạc Tư đã không còn hy vọng, nhưng cũng đừng lấy tính mạng mình ra đùa".

Uyển Uyển lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng: "U U, tôi và cô không giống nhau. Chúng ta đều đánh cược. Thứ cô cược là tình yêu, thứ tôi cược là sinh mạng của bản thân. Nhưng tôi quá mệt rồi, con đường kẻ tiếp tôi muốn một mình bước đi"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

Dưới màn đêm, người đàn ông nhìn về phía tòa lầu cao đối diện, ánh đèn lúc sáng tối, dáng người anh tuấn nghiêm nghị cao ngạo, bờ môi băng lãnh, toàn thân phát ra khí chất lạnh, như muốn khiến cho mọi người tránh xa anh hàng trăm dặm.

Ngón tay của anh kẹp lấy diều thuốc, khói trắng bay lên, từng hạt bụi rơi xuống đôi giày da màu đen tạo thành vết bẩn, mà anh lại không hề cảm thấy.

Bên ngoài văn phòng vang lên tiếng ồn, phá vỡ sự yên tĩnh.

"Tiểu thư! Tiểu thư cô không thể vào".

Cửa văn phòng đóng bị mở tung, thư ký không ngăn lại được.

"Tổng tài, xin lỗi ngài, tiểu thư này..."

Không để thư ký nói xong, U Nhiễm đã cao giọng nói: "Lạc Tư, tôi có chuyện muốn nói với anh — là, có liên quan đến Uyên Uyên"

Nghe thấy hai chữ Uyên Uyên, người đàn ông cả tiếng qua cứ đứng yên mới từ từ xoay người lại. Lạc Tư quan sát U Nhiễm, sau đó mới nhìn tới đôi giày da dính đầy khói bụi của mình.

Anh dập tắt điều thuốc ném vào gạt tàn, sau đó tao nhả ngò xuống chiếc ghế da cao cấp. Mỗi cử chỉ đều toát lên sự cao quý, và tao nhả khiến U Nhiễm cảm giác người đàn ông này thật không quan tâm Uyên Uyên. Trong chớp mắt, cô bắt đầu hoài nghi, hành động hôm nay liệu có giúp được người con gái không muốn sống kia.

Một lát sau, Lạc Tư mở miệng: "Nói đi cô đến tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi vừa mới nói là vì chuyện của Uyên Uyên".

Nghe vậy anh chỉ khẽ nhướn một bên mắt: "Tôi còn nhớ, cô hôm đó đối với tôi rất hận, thậm chí nói tôi không có tư cách biết".

U Nhiễm chán nản, tình huống trước mắt không cho phép cô tức giận, dù sao Uyên Uyên quan trọng hơn.

"Nếu lúc sống anh còn muốn gặp Uyên Uyên, tôi khuyên anh đừng dùng thái độ này nói chuyện với tôi" — Lúc này cô không thể để người khác ăn hiếp Uyên Uyên

Lạc Tư vẽ mặt buồn bã, đôi mắt đeo kính áp tròng đen neho lại: "Cô nói vậy, là có ý gì?"

Nhìn thái độ Lạc Tư thay đổi, U Nhiễm thở nhẹ nhõm, ít nhất, anh không phải không quan tâm Uyên Uyên. Đi lên trước, đem văn kiện ném lên bàn của Lạc Tư.

"Là Uyên Uyên đưa cho tôi, là cô ấy tự tay đưa. Tuy tôi biết chuyện tình cảm của người khác không nên nhúng tay vào. Nhưng Uyên Uyên là người bạn tốt, tôi không thể để cô ấy chết ở một nơi mà không ai biết. A!! Đau!"

Chưa để U Nhiễm nói xong, trước mắt xuất hiện một bóng đen, nhanh đến mức khiến người khác không kịp phản ứng. Chỉ nửa giây, cơ thể cô đã bị nhấc lên không hề thương hoa tiếc ngọc, cánh tay to lớn bóp chặt vai, như muốn bóp nát xương của cô"

"Cô vừa nói gì? Cô nói lại lần nữa!" — Trước mắt là gương mặt dữ tợn

Nén đau, U Nhiễm nói: "Uyên Uyên bị bệnh tim rất nặng, cô ấy chờ diễn xong sẽ đi phẫu thuật, ngay cả quý y Ngải Đức cùng bác sĩ Doãn Tát Nhĩ bạn của Joy đều tham gia. Nhưng không ngờ, Uyên Uyên lại mang thai, nói muốn sinh đứa trẻ. Nhưng với cơ thể của cô ấy, dù có sinh đứa trẻ ra, cô ấy cũng..." — Câu kể tiếp nghẹn lại nơi cổ họng, không thể nói ra những lời tiếp theo.

Dần dần, Lạc Tư thả lỏng tay, lui về sau. Mái tóc trên trán anh bị thổi nhẹ che khuất đi đôi mắt âm u của anh. Bệnh tim bẩm sinh!

Ra là thế, anh chưa từng thấy cô cười to hay khóc lớn, không trách được, cô luôn gầy gầy và nhu nhược. Không trách được, một chút sợ hãi nho nhỏ cũng khiến mặt cô tái nhợt.

Thì ra không chỉ dọa cô mà còn ảnh hưởng đến tính mạng cô! Huống chi mang thai?

"Uyên Uyên nói, anh không tin ai cả, sau này lại bị cô ấy lừa gạt tiếp cận anh, niềm tin của anh đã mất đi. Cô ấy không muốn lúc anh già đi, cơ khổ không nơi nương tựa, ngay cả người thân nương tựa bên cạnh cũng không có ai. Cô ấy nói, cô ấy muốn giữ đứa trẻ. Một khi tính mạng này không thể kéo dài thì cũng muốn giữ lại đứa trẻ để ở cùng anh cho đến cuối cuộc đời!"

Lạc Tư cười nhạo: "Quả nhiên là lời do cô ấy nói. Thật ích kỷ, bướng bỉnh đến đáng sợ. Tính mạng của mình làm sao biết không thể kéo dài? Cô ấy là bác sĩ, là ông trời sao?"

U Nhiễm vừa tỉnh thanh minh, thì một thứ lóe lên đập vào mắt cô, là lệ sao?

Cô rùng mình, lời muốn nói ra đều thu về.

Lạc Tư cười: "Cô đi nói với cô ấy, nếu cô ấy chết, đứa con đó tôi không cần! Cô ấy đã không thể ở bên tôi đến già như vậy cũng không cần quyết định thay tôi".

Cô hiểu ý Lạc Tư, nếu Uyên Uyên không sống, nửa đời còn lại anh cũng chỉ là cái xác không hồn. Đứa trẻ này, không thể ràng buộc anh, không thể là chỗ dựa cho anh.

Nhưng mà...

"Xin lỗi, những lời này tôi không thể giúp anh chuyển cho cô ấy.."

Lạc Tư quắc mắt: "Vì sao?"

"Bởi vì tôi không thể tìm ra cô ấy, đây chính là nguyên nhân tôi đến đây. Lạc Tư, nếu còn yêu cô ấy, dù không có yêu cũng là thích. Nhưng mà, tôi cầu xin anh hãy tìm cô ấy. Có lẽ là cơ hội cuối cùng, xin anh đừng để cô ấy ra đi một mình. Uyển Uyển rất đáng thương".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Lạc Tư, Lúc bức thư này đến tay anh, chắc em cũng đã đến một thích hợp. Đừng hỏi em làm sao, cũng đừng tìm em. Bởi vì nơi em ở có thể từ xa nhìn thấy anh, cũng từ xa cầu nguyện giúp anh. Cùng với bức thư này là toàn bộ bất động sản, tiền đầu tư. Tuy em biết anh không coi nó ra gì, cũng biết nó đối với anh chẳng đáng bao nhiêu, nhưng em hy vọng mọi thứ của em đều được em cho người em yêu nhất bảo quản nó.

Yêu.

Từ khi em biết anh đã không còn tin em nữa, em cũng không còn nói với anh từ này. Nhớ năm xưa, tình cảm lúc trẻ tất cả đều là quá khứ, em cũng không cần nói với anh, bởi vì tình yêu của em chưa từng thay đổi, cũng chưa từng nhạt phai. Tình yêu thì ngắn, nhưng để quên đi thì lâu. Nhưng em tin rằng, anh sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ có một người con gái đến với anh, nhất định sẽ có một người con gái so với em càng đáng để anh quý trọng.

A, phải rồi, quên nói với anh. Lạc Tư, em đã chuẩn bị một món quà cho anh, nó rất đẹp, em tin rằng, anh sẽ thích, có đúng không?

Rầm

Sắc mặt Lạc Tư không hề thay đổi, tay cầm phong thư đặt mạnh xuống bàn. Lúc này U Nhiễm trước khi đi đã nói gì?

Di thư?

Hừ, người con gái này tự cho là mình đúng, muốn dọn đường sẵn cho anh, ngay cả di thư cũng chuẩn bị sẵn, còn cái gọi là "quà"!

Đáng chết, anh đương nhiên biết món quà đó là con của hai người, nhưng anh làm sao yêu thích? Làm sao quan tâm?

Điều anh duy nhất quan tâm lúc này chính là người con gái kia nói dối anh, che giấu bệnh tình với anh nhiều năm như vậy! Đột nhiên, ánh mắt Lạc Tư nhìn về sắp văn kiện, anh cúi tay lấy một tờ ghi chú màu hồng ra—

"Khi em chết đi cũng là lúc hạnh phúc nhất.

Anh đừng hát khúc bi thương

Một phần của em không cần cây tường v.v.

Không cần cây bách thụ giữ ấm

Chỉ cần anh nguyện ý mãi mãi nhớ em

Nếu anh quên em

Em ở nơi đó lòng hoang mang.

Ánh mặt trời không mọc lên, không phá tan nỗi buồn.

Có lẽ chỉ mình em nhớ anh, cũng có thể sẽ quên anh đi."

Nhìn tới đó, anh giận!! Anh rất giận! Cô cuối cùng còn muốn anh áy náy, đau lòng đến mức nào mới bỏ qua!? Cô dùng cách này rồi bỏ anh, khiến anh thôi yêu cô. Nhưng có nghĩ tới, lúc anh biết chân tướng mọi việc sẽ áy náy hối hận đến chết không?

Anh xé nát tờ ghi chú, anh có thể coi như chưa từng nhìn thấy, nhưng lòng của anh vì cô mà đã vỡ nát? Cho dù có thêu may chắp vá lại cũng không có khả năng trở về như ban đầu. Trái tim của anh đã khoét một lỗ lớn nếu không có cô bên cạnh, không nhìn thấy cô khỏe mạnh, không thấy cô tồn tại bên anh.

"Hách Liên, đáng chết!"

Đêm xuống, anh nhắm mắt lại, ngăn cản không được luồng chất lỏng đang cuộn cuộn rơi xuống. Bao lâu rồi anh không khóc. Lần thứ nhất khóc là khi nào? Anh không nhớ, chỉ nhớ rõ cảm giác đau đớn đến hít thở không thông này có lẽ chỉ có người con gái đó mới khiến anh cảm nhận được.

Lạc Tư hít sâu, nhanh chóng quay lại trạng thái ban đầu, gặp nguy cũng không loạn chính là Lạc Tư. U Nhiễm nói đúng, việc cấp bách lúc này là tìm Hách Liên, phải đánh vào mông cô một trận, anh muốn bóp nát cái suy nghĩ ngây thơ của cô "Vì anh mà làm". Trước hết phải tìm ra cô.

Lấy di động ra, ngón tay thon dài ấn dãy số liên tục: "Vincent, tôi muốn cậu dừng mọi chuyện đang làm ngay, giúp tôi tìm cho ra Hách Liên Uyên Uyên".

Nghe giọng Lạc Tư, Vincent có chút hoảng hốt hoàn toàn không biết gì, sau đó cẩn trọng nói: "Boss, boss.. ngài lần trước đã trả thù, lần này có thể cho qua cho Hách Liên tiểu thư không?"

Vincent nghĩ anh muốn trả thù? Đúng vậy, ngay từ khi Hách Liên và anh ở chung, anh chưa từng đối xử tốt với cô, chỉ có làm tổn thương.

"Vincent, cậu chỉ cần giúp tôi tìm cô ấy" – Hít sâu, giọng anh mềm mỏng hơn.

"Vâng, tôi biết Boss" – Bất luận thế nào, anh cũng không chống lại lệnh ông chủ.

Lúc Vincent tính cúp máy, thì giọng nói khàn khàn mệt mỏi từ đầu dây kia truyền tới —

"Tôi yêu cô ấy, Vincent".

Vincent giật mình, bên tai truyền đến tiếng đô đô mà vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Lúc trước, Lạc Tư cảm thấy trên thế giới này tìm một người rất dễ. Nhưng anh tính sai rồi, muốn tìm một người con gái cố ý chạy trốn còn khó hơn so với lên trời.

Thời gian trôi qua gần nửa tháng, vẫn không có tin tức. Bất đắc dĩ, Lạc Tư đành phải tìm tới chuyên gia — Tập đoàn "Hoàng".

Nếu anh và Joy là hai kẻ tồn tại dưới ánh mặt trời, thì Hoàng tập đoàn lại có thể lực lớn dần trong bóng đêm. Chủ nhân của "Hoàng" rất bí ẩn, bất luận là súng, tài chính, đồ cổ, đấu giá, chỉ có giá trị thì sẽ có anh.

Tập đoàn "Hoàng" – giống như một chiếc lưới vô hình, internet đầy rẫy, đem toàn bộ thế giới chính trị và kinh tế, bất luận là hắc đạo hay bạch đạo đều kính trọng nhưng không ai tiếp cận được, thậm chí còn dựa vào nó mà sinh tồn. Thần bí hơn nữa, là người lãnh đạo tập đoàn "Hoàng" là một thiếu niên.

Nhờ có tập đoàn nhúng tay vào, ngày thứ năm, trên bàn Lạc Tư đã có hành tung gần đây của Uyên Uyên. Lạc Tư vừa coi xong tư liệu liền cảm lấy di động và áo khoác bỏ ra ra ngoài, Vincent thỉnh linh cản anh lại.

Lạc Tư nhú mày, ngoái đầu nhìn người ở bên cạnh mình nhiều năm.

Vincent nghiêm túc hướng Lạc Tư gật đầu: "Boss, nhất định phải mang được Hách Liên Uyên Uyên về" – Vì tiểu thư Hách Liên cũng vì hạnh phúc của Boss.

Ánh mắt của Boss trở nên hòa nhã, thần sắc ung dung bình thản như đá: "Được, nhất định làm được."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138

Lúc biết mình mang thai, bác sĩ đã từng dặn cô. Trái tim cô còn mong hơn cả thủy tinh, chỉ cần không chú ý sẽ vỡ thành mảnh nhỏ. Lúc ấy, cô chỉ cười, nói nó làm sao yếu ớt như thế. Nhưng trong lòng, cô vẫn nhớ kỹ lời bác sĩ.

Cô hy vọng Lạc Tư đối với cô hết hy vọng, như vậy khi bỏ đi, với tính cách kiêu ngạo của anh sẽ không phải người đi tìm cô. Lúc trước, cô đoán được anh bị lừa dối mà không thoải mái sẽ tức giận, đây là cơ hội tốt bỏ đi, đành phải biết thời thế thừa nhận việc mình không làm.

Nhưng, cô lại không ngờ được, cách thức giận dữ của anh suýt lấy đi nửa cái mạng của cô.

Đêm đó, anh bỏ lại một mình cô chật vật, cùng Vincent bỏ đi, cô vội vàng gọi cho bác sĩ tư. Bác sĩ này là bạn thân của chú Lê, chuyện của cô cũng có

biết chút ít. Lúc nhìn thấy cô thờ đốc, vốn định quả trách nhưng cuối cùng đành nheo lại nuốt về.

Sau khi thủ tục chuyển viện được xử lý xong, bác sĩ cho cô ít thuốc an thần, trong lúc ngủ, cô mơ thấy mình đang ở trong máy bay rời khỏi thành phố.

Hiện nay, cô đang dưỡng bệnh tại một bệnh viện nhỏ ở thị trấn của Mỹ tên là Hope, tuy không có trang thiết bị tốt, nhưng khung cảnh lại phù hợp với việc dưỡng bệnh. Huống chi, lúc trước cô đã bỏ ra số tiền lớn thuê bác sĩ phụ sản tốt nhất nước Mỹ, cùng với bác sĩ chuyên bệnh tim. Cô làm tất cả vì muốn đứa trẻ sinh ra an toàn.

Mới sáng sớm, ánh mặt trời nghịch ngợm xuyên qua bức màn, không ngừng nhảy nhót trong phòng, giống như rất vui vẻ.

Trên chiếc giường lớn giữa phòng, một cô công chúa xinh đẹp đang ngủ. Cô trầm tĩnh mà xinh đẹp, da thịt trắng như trứng non, hai mắt khép chặt, hơi thở đều đều.

Vẻ đẹp tuyệt mỹ khiến tim người khác đập nhanh, chỉ có một điểm không hoàn mỹ đó là sắc mặt quá nhợt nhạt, nhìn lướt qua đã cảm thấy yếu ớt, lúc này lại nặng nề ngủ.

Lúc này cửa bị đẩy vào rất nhẹ "chi nha" một tiếng, nhẹ đến mức phải nghe kỹ lắm mới có thể nhận ra cửa phòng bị mở ra.

Theo sau đó, là một bóng người xuất hiện, người đó rón ra rón rén đi tới bên giường, cẩn thận như sợ mình gây ra tiếng khiến cô bừng tỉnh.

Nhưng thật không khéo, người đó vừa đến gần, mỹ nhân đang ngủ say đã giật mình, đôi lông mi dài như cánh bướm cũng run lên, sau đó, đôi mắt màu đen mông lung mở ra.

"Chị Tiểu Vy, chào buổi sáng" – Uyển Uyển nhìn thấy người bên giường, cũng không kinh ngạc, mà cười nhìn đối phương, giọng nói dịu dàng tựa con mèo nhỏ lười biếng

Dương Nhượng Vy bĩu môi: "Em sao lại ngủ nồng như thế, chị rõ ràng không gây ra tiếng động mà em vẫn tỉnh dậy?"

Mỗi lần đều thế, chỉ cần cô chuyển động, bất luận Uyển Uyển ngủ bao lâu cũng sẽ tỉnh dậy. Dương Nhượng Vy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng lại dấy lên cảm giác không an toàn... Mỗi lần chỉ cần gió thổi nhẹ, Uyển Uyển đều thức giấc.

Uyển Uyển chuyển người, Dương Nhượng Vy lập tức theo thói quen đỡ lấy Uyển Uyển, kéo lấy gối đầu đỡ sau lưng Uyển Uyển.

Sau khi đỡ Uyển Uyển dậy, Dương Nhượng Vy đi đến bên cửa sổ, vén màn qua. Ánh sáng buổi sớm chói mắt, Dương Nhượng Vy dùng tay che ánh mặt trời lại, sau đó mới từ từ quen được, quay đầu lại.

Lúc quay lại, thấy Uyển Uyển đang ngả ngửa đầu, nhắm mắt, khoe miệng cong lên thành nụ cười thỏa mãn. Giống như khoảnh khắc này là khoảnh khắc đẹp nhất trong đời cô.

Dương Nhượng Vy lắc đầu, lấy từ tủ đầu giường đưa hai viên thuốc cho Uyển Uyển cùng với ly nước.

"Uyển Uyển, chị trước giờ vẫn muốn hỏi em, vì sao mỗi lần vén màn lên em đều cười?"

Uyển Uyển uống thuốc xong, đem ly nước trả cho Dương Nhượng Vy, lúc nghe Nhượng Vy hỏi, Uyển Uyển chậm rãi mỉm cười.

Cô thành thật đáp: "Bởi vì mỗi sáng thức dậy, cảm nhận được ánh mặt trời chiếu trên người, em biết mình vẫn còn sống. Điều này đối với em là hạnh phúc".

Nghe Uyển Uyển nói vậy Dương Nhượng Vy có chút giận, giọng nói thiếu bình tĩnh: "Cái gì mà còn sống? Chị không phải đã nói, bệnh nhân dưới tay chị chưa từng lên trời một ai cả, chỉ nói cho em biết Hách Liên, đừng có phá vỡ danh tiếng của chị. Không có sự cho phép của chị, em không được suy nghĩ miên man!"

Uyển Uyển biết mình lại khiến Nhượng Vy đau lòng, tuy rằng tiếp xúc chưa lâu, nhưng hai bên đều coi là chị em, mỗi lần nghe Uyển Uyển nói những lời như thế, Nhượng Vy đều giận.

Uyển Uyển mỉm cười, hai má lộ ra lúm đồng tiền, làm nũng kéo tay Nhượng Vy: "Được, xin lỗi chị Nhượng Vy mà, em sai rồi!"

Uyển Uyển dùng ánh mắt vô tội nhìn, con giận của Dương Nhượng Vy cũng biến mất, Nhượng Vy thờ dãi nói: "Ài, em a, đến cuối cùng vẫn khiến người khác không an tâm, tâm tư lại dễ đoán. Thật không biết, người đàn ông kia sao bỏ em".

Đột nhiên ý thức bản thân nói điều không nên, Dương Nhượng Vy im lặng. Nhượng Vy hoảng sợ nhìn, thấy không rõ mặt Uyển Uyển, ánh mặt trời quá chói, chiếu lên người cô tạo nên một bóng dài, đôi mắt màu đen của Uyển Uyển sáng rực, bên môi mỉm cười, dường như không hề để ý đến điều Dương Nhượng Vy vừa nói.

Nhưng thật sự không quan tâm sao?

Chương 139

Lạc Tư thông qua các mối quan hệ cùng với những cách tìm người, dù là truyền thông hay thám tử tư, ngay cả thủ đoạn tồi tệ nhất, anh phải người lật mỗi góc ngách trên thành phố ra.

Anh luôn hỏi, ai yêu nhiều hơn? Ngay cả đến mạng sống cũng khó giữ, cô lại vì yêu mà cắn răng chịu đựng. Thậm chí, từ bỏ cả tính mạng, muốn để lại một người cho anh nương tựa vào lúc cuối đời.

Cứ mỗi lần nghĩ tới, hơi thở của anh lại trở nên khó khăn người bình thường không thể hiểu. Bao nhiêu lần, trong bóng tối anh tự gặm nhấm sự tỉnh mạch cùng nhớ nhung. Chỉ cần nghĩ tới gặp được cô, ngay cả thở cũng đau nhưng lại hạnh phúc.

Nhưng không có cô, ngay cả đau, anh cũng không có cảm giác.

Xuống may bay, Lạc Tư lập tức đến địa điểm mà tập đoàn "Hoàng" đã cung cấp cho anh. Có người nói ở nơi này đã nhìn thấy một cô gái Phương Đông xinh đẹp, dù tin tức này đúng hay không, Lạc Tư cũng muốn đích thân đi xác định. Tuy rằng, trước đó, anh đã từng chạy đi rất nhiều nơi nhưng anh vẫn không từ bỏ.

Đột nhiên, cách đó không xa, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, trong khung cảnh yên tĩnh của căn biệt thự cao cấp này thì tiếng bước chân rất rõ. Lạc Tư vội vàng núp mình sau một cái cây.

Tiếng bước chân từ xa đi tới, người đó mặc đồ rất đơn giản một bộ đầm trắng, mái tóc đen búi cao. Chưa đến 40 tuổi, nhìn qua khiến người khác cảm giác còn trẻ.

Nhìn dáng vẻ, có lẽ cô vừa đi đến siêu thị mua đồ, trong tay vẫn còn cầm gói đồ to có đề tên cửa hàng.

Bóng người con gái dần dần biến mất, Lạc Tư từ sau cây bước ra, nhìn về phía bóng người mất hút, trong đôi mắt hiện lên gì đó. Tuy anh chưa bao giờ gặp qua người con gái đó, nhưng vừa liếc mắt đã nhận ra đó là bác sĩ Dương mà trong tài liệu đã đề cập đến. là bác sĩ chăm sóc Uyên Uyên.

Dương Nhược Vy dừng lại ở một khoảng sân, lấy chìa khóa trong túi mở cửa đi vào. Cách đó không xa, một chiếc xe cao cấp màu đen chờ tới, cửa sổ hạ xuống để lộ ra gương mặt anh tuấn, lông mày rậm, đôi mắt như chim ưng chăm chú nhìn về phía xa.

Nơi này là ở ngoại thành, chung quanh không có nhiều nhà cửa, xe cộ cũng ít. Xung quanh yên tĩnh, bốn phía đều là cây cỏ được trồng khiến tâm tình người ta sáng khoái, vui vẻ trước màu xanh của thực vật, chỗ này khiến người ta rất khó cảm nhận được sự ồn ào nơi đô thị.

Nếu theo những gì tư liệu đã thu nhập, vị bác sĩ kia xuất hiện ở nơi này, chắc chắn Uyên Uyên cũng ở trong căn biệt thự kia. Anh càng đến gần với sự thật, tâm lại càng hoảng. Không biết vì sao, sự thật đang ở trước mắt, anh lại chùn bước, ngay cả dũng khí vén màn sự thật lên cũng không có.

Nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng, Lạc Tư bước xuống xe, đi được vài bước lại đứng lại nhìn cánh cửa Châu u phía trên có hoa rất đẹp...

Ngón tay chậm rãi đưa lên, từng khớp xương lộ ra rõ ràng, bất thành linh cánh cửa mở ra, nhìn người trước mặt, việc đầu tiên là sững sờ, hai mắt cô mở to, không dám tin nhìn Lạc Tư, sau đó lại từ từ chuyển sang bất an.

"Anh sao lại tìm tới đây?"

Đối phương quả nhiên biết anh là ai.

Hai mắt Lạc Tư nhìn chăm chăm bác sĩ Dương, im lặng trong chốc lát, mới mở miệng: "Uyên Uyên ở trong đó phải không?"

Thấy vẻ mặt bác sĩ Dương thay đổi, anh có thể khẳng định Uyên Uyên ở đây. Thật lâu sau, Dương Nhược Vy cũng biết giờ mà nói dối thì thật tệ, đành thả lỏng người.

"Phải, Uyên Uyên ở đây. Nhưng anh chắc chắn muốn gặp cô ấy sao?"

Nheo đôi mắt đen lại, giọng nói anh trở nên nguy hiểm: "Cô có ý gì?"

Bác sĩ Dương ngẩng đầu, trên mặt giận dữ: "Vì sao lúc này lại tới gặp cô ấy!? Nếu anh còn chút lương tâm, thì đừng để cô ấy nhìn thấy anh. Dù gặp thì sao, anh ngoại trừ gây tổn thương còn mang lại cho cô ấy được gì? Uyên Uyên lúc này sống không bằng chết, nỗi đau đớn khiến cô ấy không chịu nổi, anh có hiểu không?"

Cô vẫn nhớ, ngày đó, nhận điện thoại của Uyên Uyên vào ban đêm chạy tới biệt thự. Trên giường lộn xộn, trong không khí mang đậm mùi hoan ái,

Uyển Uyển như người chết rồi nằm ngửa trên giường, nhìn thấy như vậy cô bị dọa đến sợ, vội vàng chạy tới dò xét hơi thở mới biết Uyển Uyển bất tỉnh.

Cũng nhờ Uyển Uyển có ý chí muốn bảo vệ đứa trẻ và bản thân mới qua được. Dương Nhược Vy cũng cảm thấy thật kỳ tích, cô muốn Uyển Uyển tiếp tục sống, nên không muốn Uyển Uyển gặp người đàn ông này. Người đàn ông này tới đây chỉ khiến Uyển Uyển vừa bình tĩnh lại trở nên hồ đồ.

Sống không bằng chết? Anh đột nhiên muốn cười. Đúng vậy, bốn chữ này có thể hình dung cuộc sống hơn tháng qua của anh, cũng thật công bằng.

Trong lòng lo lắng, áy náy, cùng sự tiếc nuối tình cảm không kịp nói ra, nơi sâu nhất của trái tim lại quặn thắt, có lẽ ngoại trừ người con gái nhỏ nhắn kia không ai có thể hiểu được.

Anh thật sự muốn gặp cô. Muốn hỏi cô, vì sao muốn anh hạnh phúc lại dùng cách này bỏ đi không thấy bóng dáng. Trên gương mặt tuần mỵ vẻ lên nụ cười chua xót.

Anh cười nhẹ: "Cô nói đúng, tôi không có lương tâm. Cho dù tất cả mọi người ở trước mặt tôi chết đi, tôi cũng không quan tâm. Nhưng mà – chỉ có cô ấy, dù còn sống hay chết cũng khiến tôi rất đau lòng".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140

Bác sĩ Dương bị những lời anh nói làm chấn động

"Xin cô, xin cô hãy để tôi gặp cô ấy".

Một người đàn ông cao ngạo không bao giờ biết cúi đầu lại dùng ngữ khí cầu xin nói chuyện với cô.

Nhìn người đàn ông này đến hoa cả mắt, cô lui lại một bước, thiện ý nói: "Được, anh vào đi, nhưng Uyển Uyển vừa uống thuốc xong, anh đừng có lên tiếng tránh làm ồn. Xúc động mạnh quá không tốt cho cô ấy".

Anh khẽ nhúm mày, gật gật đầu.

Hai người thả bước đi qua hành lang xây theo kiểu xưa có thể nhìn thấy mọi nơi, xung quanh là ao sen vôi phun nước, đá cũi hai bên, hoa nở rộ rờ rờ đủ màu sắc, hơn nữa còn có màu tím của Lavender rất nhiều. Lối đi dẫn đến căn phòng, căn phòng ở độc lập giữa khung cảnh.

Càng đi đến gần, tim của anh đập ngày càng hỗn loạn.

Dương Nhược Vy đặt tay lên môi, cánh cáo anh không được lên tiếng. Anh phối hợp im lặng đứng cạnh cửa, nhìn Dương Nhược Vy đẩy cửa đi vào.

"A? Sao em vẫn chưa ngủ? Chẳng lẽ muốn chị đánh em đến ngất đi sao?" – Bác sĩ Dương giống như cô giáo nghiêm khắc quở trách đứa trẻ, nhưng bên trong lại chứa sự quan tâm

Người con gái dựa trên giường chậm rãi quay đầu lại, ánh nắng mặt trời chiếu lên tóc cô khiến cho nó ngả vàng, áo trắng phủ trên cơ thể tựa như thiên sứ du ngoạn xuống thế gian, cô chuẩn bị quay về thiên đường của cô.

Nghe giọng bác sĩ, cô mỉm cười yếu ớt, giọng nói nhẹ nhàng khiến người khác không nghe rõ, cũng có chút làm nũng: "Nhưng em chỉ muốn ngồi một lát, thời tiết hôm nay rất tốt".

Cầm lấy cuốn sách đặt trên đầu gối Uyển Uyển, bác sĩ Dương lắc đầu, nói rõ ràng với cô: "Em phải nghỉ ngơi thật nhiều, nếu không nghỉ ngơi đủ, đứa trẻ với em chỉ cần gió thổi qua cũng ngã".

Uyển Uyển kiêu ngạo cười: "Không đâu! Em tin, đứa trẻ này sẽ khỏe mạnh giống cha nó. Cha nó cũng không bệnh, à đúng rồi, bị bệnh về tiêu hóa".

Nghe Uyển Uyển nói, người đàn ông giấu mình sau cửa khẽ cứng đờ. Cô sao lại có thể dùng giọng nói hạnh phúc như thế khi nhắc đến anh? Chẳng lẽ cô đã quên anh đã làm tổn thương cô sao? Hách Liên, em không chỉ bước binh mà còn ngốc nữa.

"Không được, cho dù đứa trẻ giống ông nội anh ta em cũng phải ngủ đi" – Bên trong cánh cửa lại vang lên tiếng của Dương Nhược Vy.

"Nhưng, em không muốn ngủ. Em sợ ngủ rồi sẽ không thể tỉnh lại..." – Ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ, đau xót nói.

Bác sĩ Dương cứng đờ người, đôi mắt nhói đau: "Ngốc, chị ở đây. Nếu đến lúc ăn cơm em không tỉnh, chị sẽ đánh cho em tỉnh dậy".

"Chị Nhược Vy, trả lại cho em".

Dương Nhược Vy chống nạnh trừng mắt giận: "Cái gì? Nói em ngốc còn không thừa nhận. Cùng người đàn ông giàu có nhất trên thế giới này ly hôn, không lấy đi nửa tài sản của anh lại chỉ cầm cuốn sách. Sách này, nhìn xem, ngay cả ảnh chụp chính thức cũng không có, tất cả đều là ảnh cắt từ tạp chí, việc gì phải coi nó như báu vật, mỗi ngày coi đi coi lại đến chục lần" – Giọng nói Dương Nhược Vy rất lớn, cô chính là cố ý nói cho người đàn ông bên ngoài nghe được.

"Nhưng em chỉ có thứ này" – Lúc nhớ anh, cô chỉ có thứ này để an ủi.

Cô hạ mắt xuống, đôi mắt chua xót buồn bã: "Không biết, còn có thể gặp anh ấy không..."

"Đương nhiên có thể, người đàn ông đó đứng ngoài cửa kìa" – Dương Nhược Vy tính nói thế nhưng kiềm lại, không nói, chỉ sợ dọa Uyển Uyển.

Uyển Uyển lắc đầu, than nhẹ: "Không đâu, bọn em đã bỏ qua cơ hội, chỉ còn lại hiểu lầm. Rất nhiều vấn đề nối tiếp giữa bọn em, cho dù cố gắng cũng sẽ không mất đi. Có lẽ lúc này, anh ấy đang ở cùng Doanh Doanh" – Hốc mắt ửng đỏ, khóe miệng cong lên nở nụ cười nhạt, nhưng chỉ khiến người khác thêm xót xa. Ánh dương quang cũng chiếu sáng mạnh hơn nhưng cũng không khiến cô ấm hơn.

"Lúc nhớ lại, khoảng thời em và anh ấy ở với nhau cũng rất ngắn... Năm ấy em mười sáu tuổi, anh ấy là mối tình đầu. Lúc đó anh ấy không lạnh lùng, cũng không thiếu niềm tin với mọi người như thế. Hạnh phúc, vui vẻ, em không bao giờ có được. Thật không biết, là anh ấy tàn nhẫn với em hay ông trời tàn nhẫn, đến phút cuối cùng, mọi hoài ức đều là đau khổ".

Người đàn ông đứng bên cửa vẫn không lên tiếng, có lẽ bị khiếp sợ không nhỏ, cũng có thể đang rất áy náy, ngón tay thon dài của anh bóp chặt ở trên khung cửa, nắm đầu ngón tay vì dùng sức mà trắng toát.

Đó là Uyển Uyển. Chỉ qua mấy tháng, ngoại trừ phù tím chần có thể thấy bụng cô gò lên, cô mỗi lúc một gầy gò, gương mặt xinh đẹp cũng vì bệnh mà tái nhợt, môi tái đi.

Nhìn thấy cô như vậy, lòng anh rất đau. Giống như có vô số bàn tay bóp chặt nơi tim của anh. Trái tim nhảy lên như người chết, giống như lâm vào cơn ác mộng sâu vô tận, không thể thở, không thể cảm nhận được bản thân vẫn còn sống.

Đúng vậy, nói thẳng ra là để cho anh chết đi, anh cam nguyện đau lòng mà chết, cũng không muốn nhìn cô suy kiệt như thế, tưởng chừng có thể biến mất trước mắt anh.

Lúc này cơ thể như không phải của mình, từng bước từng bước, anh đi đến cạnh cô. Hai mắt mở to muốn nhìn cho rõ, nhưng luôn bị màng nước trước mặt che mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

Anh chứng kiến sự kinh ngạc của cô, cô cảm thấy khó xử.

Hình ảnh như vậy liền dừng tại chỗ, cả hai bọn họ đều ngắm nhìn lẫn nhau thật lâu. Lúc anh còn chưa duỗi tay ra, cô đã chậm rãi duỗi tay nắm lấy tay anh về phía cô. Cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, trên mặt anh tỏa ra hạnh phúc.

Rốt cuộc không động đậy, xương ngón tay cũng bắt đầu đau nhức, anh bị cô đâm, thì ra kiên cường như anh cũng có lúc đau như vậy, như đầy châm roi trúng, như nhiễm phải máu độc, cả người anh trở nên thống khổ.

"Thật sự là anh sao?" – Cô ghen ngào, hai hàng nước từ trong viền mắt bắt chợt chảy xuống, chỉ một dòng chất lỏng trong suốt, lại giống như là tảng đá đè nặng trong lòng anh.

Nhanh chóng gạt đầu: "Là thật. Xin lỗi, anh đến trễ".

Gặp cô trễ như vậy khiến anh một trận đau khổ, nhưng không ai biết.

Đồ ngốc này.

Rất nhanh sau đó, cô cười.

Nụ cười rực rỡ không nhiễm bẩn, thuần khiết trong sáng, vẫn là nụ cười anh yêu nhất năm cô mười sáu tuổi.

"Không, đây là mơ. Trong hiện thực, anh ấy sẽ không cười như vậy với mình, cũng sẽ không cho mình khóc. Chỉ có trong mơ, anh ấy mới có thể dịu dàng nhìn vào mình như vậy."

Nghe lời nói của cô, anh không thể trả lời, như thể đã mất đi ngôn ngữ, trong đáy mắt trở nên nghẹn ngào.

"Đồ ngốc, anh là thật, không phải trong mơ." Dem mặt vui trên vai của cô, mạnh mẽ ôm lấy, không bao giờ muốn tách ra.

Trên bả vai thấm đầy nước mắt, cô lại cười.

Người đàn ông ngốc này, khóc cái gì.

Mặc dù là trong mơ, nhưng nước mắt anh vẫn nóng rực, vẫn như cũ làm cô ấm áp như vậy.

Đôi tay nhỏ bé khẽ lau đi nước mắt trên khuôn mặt anh, chậm rãi nhìn vào con ngươi đen kìa.

Anh trở nên gầy đi, ánh mắt vẫn trong suốt, vẫn là vĩnh viễn xinh đẹp rực rỡ nhất.

"Không cần đeo kính sát tròng, em muốn nhìn thấy đôi mắt màu tím của anh, rất muốn, vô cùng muốn."

Nghe vậy, anh cảm thấy nao nao, thuần thực đem kính sát tròng màu đen gỡ bỏ, lộ ra một cặp mắt màu tím hiếm lạ quý báu.

Cô nghiêm túc mà lại tham lam nhìn vào, giống như muốn đưa bọn họ khắc sâu trong trí nhớ.

Nhưng, cô còn có thể nhìn vào ánh mắt này bao lâu? Thật xa vời.

Vừa mới nhìn thấy, rồi lại muốn bắt đầu tính toán ngày phải chia ly.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142

Anh mặc cho cô không ngừng vuốt ve, cảm thụ con người anh bên cô.

"Thật tốt, còn có thể sống mà nhìn thấy anh. Lạc Tư, em rất nhớ anh, mỗi ngày mỗi một phút, một giây. Anh thật sự đã ở đây, cảm tạ ông trời, đây là lễ vật tốt nhất em nhận được." Cô tựa như một cô bé cười thỏa mãn, chỉ có ở trong mơ, cô mới có thể đối với anh cười như vậy, đối với anh nói ra tâm sự thật trong lòng.

Anh lắc lắc đầu, nhắm đôi mắt tràn ngập niềm vui lại. Dem cô gắt gao ôm lấy, yêu thương lại lan tràn.

Đồ ngốc này, ông trời muốn cướp đi em từ tay của anh, em còn cảm ơn cái gì? Em nên trách anh, mắng anh không nên để chúng ta yêu nhau, lại tàn nhẫn chia cách chúng ta như vậy, mắng anh không nên chia rẽ đôi uyên ương, chúng ta là người thân, không được xa cách nhau.

Tình yêu của chúng ta, vì sao lại như vậy?

Quá mức khắc cốt ghi tâm, cũng quá mức đau triệt nội tâm.

Nhưng mà, chúng ta đã gặp lại nhau, đang ở bên nhau. Nỗi thống khổ của chúng ta, bi thương của chúng ta, chúng ta đang phải chịu tội. Thế giới bên ngoài ồn ào náo nhiệt, niềm vui thể tục cùng hạnh phúc, giống như giọt nước trong trời, ấm áp như dòng suối ngọt ngào đang ở trước mắt anh, cứ không ngừng chảy mãi ra xa, anh không có hy vọng xa vời, anh chỉ muốn em hạnh phúc, không còn đau buồn nữa.

Có lẽ niềm vui gặp lại làm trái tim Uyên Uyên nhất thời không chịu đựng được, sau đó không lâu, cô nặng nề rơi vào giấc ngủ. Lòng mi thật dài im lặng buồn xuống, cô ngủ quá mức im lặng, như một con búp bê bằng gốm sứ, tuy đắt nhưng lại dễ vỡ.

Lạc Tư ôn nhu mang Uyên Uyên đặt ở trên giường, đắp chăn cho cô, sau đó nhẹ nhàng mở cánh cửa đi ra ngoài.

"Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện."

Ngồi trên sofa trong phòng khách, anh cùng với Dương Nhược Vy mặt đối mặt. Bụng ly Whisky lên, nhẹ nhàng lay động, chất lỏng màu vàng cùng

huong vị mê ly tỏa ra.

"Anh muốn tôi nói như thế nào? Đã qua nhiều ngày như vậy, cô ấy ngày nào cũng giống nhau. Dưỡng bệnh, ăn cơm, buổi sáng ngồi trước cửa sổ ôm quyển sách ngây ngô cười, buổi tối lại ôm nó khóc lớn. Mỗi lần đi ngủ cô ấy đều rất sợ, bởi vì cô ấy sợ ngủ nhiều quá sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa."

Dương Nhượng Vy nói xong, tâm Lạc Tư trầm xuống, mùi vị rượu trong miệng trở nên chua xót, theo yết hầu anh đi xuống, tràn đầy đau đớn.

"Anh biết không? Anh cho cô ấy một tình yêu đã hết thuốc chữa. Tôi đã hỏi qua bác sĩ trị liệu cho cô ấy từ nhỏ, bệnh của cô ấy từ lúc sinh ra đã có, mẹ cô ấy bởi vì bệnh này mà qua đời. Từ nhỏ, cô ấy không thể cười to, không thể giống như người bình thường muốn làm gì thì làm. Mà cả đời cô ấy, việc mạo hiểm nhất chính là đi yêu anh. Nhưng, cô ấy đã đặt cược quá lớn, cho dù thắng trong tình yêu, cô ấy lại thua chính sinh mệnh của mình. Cô gái ấy, thực sự rất ngu ngốc."

Anh suy nghĩ nửa ngừng thờ, trong lòng rung động cũng không nhỏ. Đúng vậy, cô rất ngốc, ngu ngốc đến mức cái gì cũng cho anh, ngốc đến mức không nên gả cho người đàn ông như anh, bị anh đưa vào tù, sau khi ra khỏi, cô cũng không thông minh lên chút nào, ngược lại càng trở nên ngốc thêm. Cô không nghĩ mình trốn đi sẽ làm người khác lo lắng sao, cô không biết người khác sẽ vì cô mà không thể sống sao?

Nhưng mà, sao cô ngốc như vậy, khiến cho người ta thương tiếc, cũng khiến cho người ta yêu thương.

"Còn có biện pháp sao?" Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào ly rượu, thanh âm khàn khàn hỏi.

"Sao? Sao anh không hỏi về con của anh?"

Anh nhẹ nhàng kéo môi, động tác rất nông, giống như cố nặn ra một nụ cười: "Tôi không quan tâm."

Dương Nhượng Vy gật gù đầu, đúng vậy, anh đã nói mình lãnh huyết vô tình, tất cả mọi người chết anh cũng sẽ không để ý.

Cô nói: "Có, giữ lại em bé, sau khi sinh xong tiếp tục làm phẫu thuật, đổi một trái tim trọn vẹn khỏe mạnh." Đây là biện pháp duy nhất, nhưng cũng là biện pháp làm Uyên Uyên dễ ra đi nhất.

"Không đơn giản như vậy, thật không?"

Nếu không phải đang là thời điểm không thích hợp, cô sẽ vì người đàn ông thông minh như vậy vỗ tay.

Dương Nhượng Vy gật gù đầu: "Đúng, bởi vì sau khi sinh xong cơ thể cô ấy vô cùng suy yếu, căn bản không thích hợp làm phẫu thuật, hơn nữa thân thể của cô ấy không thể chịu đựng thời gian giải phẫu dài như vậy. Cho dù thành công, thân thể còn trải qua đau đớn hành hạ, phải điều dưỡng qua một thời gian dài mới có thể bình phục. Nhưng mà, cũng không thể đảm bảo vài năm sau cô ấy không sẽ xuất hiện phản ứng phụ."

Anh trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: "Nếu làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công đến mấy phần?"

Cô nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi trả lời: "Hiện tại, chỉ không đến hai mươi phần trăm".

Anh gật gù đầu, không nói cái gì.

Cuối cùng anh đứng lên: "Cảm ơn cô, giúp tôi chăm sóc cô ấy."

"Lạc Tư tiên sinh, tôi có thể xin anh một việc được không?" Đột nhiên, cô lên tiếng.

Người đàn ông dừng bước đứng trước cánh cửa, nghi hoặc quay đầu nhìn vào cô.

Cô cũng đứng lên, chân thành nói: "Tôi muốn xin anh, nếu yêu cô ấy, xin hãy cố gắng chờ đợi. Cũng hy vọng anh, có thể làm cô ấy tin tưởng, làm cô ấy sống sót. Cô ấy hiện tại rất mong manh, cũng rất suy yếu. Khả năng giữ lại đứa bé cũng đã là cái kỳ tích, tôi hy vọng kỳ tích này có thể kéo dài thêm."

Nhìn vào cô thật lâu sau, anh mới gật gù đầu, bờ môi cong lên, khẽ ảm đạm cười, từ trước đến nay trong đôi mắt sắc bén giờ phút này lộ vẻ ôn nhu cùng tình yêu sâu sắc, còn có sự kiên định: "Tôi không muốn miễn cưỡng cô ấy. Nhưng mà tôi sẽ nói cho cô ấy biết, không có cô ấy, nửa đời sau cuộc sống của tôi sẽ như một cái xác không hồn."

Nhìn người đàn ông rời khỏi, Dương Nhượng Vy thật lâu không hề cử động.

Lời nói của anh, có thể hiểu được.

Cô sống, anh sẽ sống. Trên thiên đàng, dưới bầu trời, nơi nào có Hách Liên Uyên Uyên, sẽ có Lạc Tư bên cạnh. Rốt cuộc, không biết ai sẽ là người ra đi.

Có một loại yêu, vượt qua thời gian cùng không gian, sẽ không vì cái chết mà biến mất.

Có một loại yêu, khắc sâu mà không hề có đạo lý, trong nội tâm bọn họ chỉ có thể trông trộm một lần, một lần lúc sau, tình nguyện hoang vu. Sau đó, chỉ có thể tro mắt xem anh hoang vu chết đi.

Nếu đau thương, người có thể vì nó thương tiếc, lại vĩnh viễn không thể thay đổi được nó.

Ban đêm, ánh trăng lén lút lộ ra, có lẽ là không muốn quấy rầy đôi tình nhân trong phòng, nó đang ngượng ngùng tránh ở sau đám mây, xuyên thấu qua tầng tầng sương trắng, tản mát ra ánh sáng thần bí mà lại mỏng lung. Bóng cây nhờ gió nhẹ nhàng lay động, cảnh ban đêm, rất ấn tượng.

Trên giường lớn trong phòng ngủ, Uyên Uyên tựa vào trên lồng ngực người đàn ông, trong tay người ấy đang cầm một quyển sách, nhẹ nhàng đọc chậm. Giọng nói trầm thấp mà tràn ngập từ tính, tựa âm thanh êm ái đẹp nhất trong đêm, giống như có vô số tinh linh đang nhảy múa hay phảng phất đâu đây tiếng ca thánh thót của ai đang ngâm.

Anh đọc rất nghiêm túc, cô nghe thật hạnh phúc.

Anh chỉ muốn lặng im ở bên em, anh không dám nói, ...

Anh khát vọng con người em, nhưng anh không dám, sợ em sẽ biết tình cảm này.

Bởi vậy anh tùy tiện chiếm giữ em từ đầu đến cuối.

Từ trong mắt em liên tiếp truyền đến sự kích lệ, làm cho anh luôn cảm thấy mới mẻ.

Đọc xong một đoạn dài, Lạc Tư chậm rãi khép lại tập thơ. Một đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo đột nhiên duỗi tới.

"Đừng dừng lại, đọc tiếp cho em nghe đi, em thích nghe." Uyên Uyên nhẹ giọng làm nũng.

Kỳ thật, cô muốn nghe nhiều lắm, muốn nghe âm thanh của anh. Ở bên cạnh anh, cô thậm chí cảm thấy ngủ là lãng phí thời gian, vào lúc này cô đã rơi vào tình trạng kiệt sức, nhưng cô không muốn ngủ, chỉ muốn nghe thêm nhiều giọng nói của anh, cảm thụ được hương vị của anh truyền đến bên người cô.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của Uyên Uyên, nhiệt độ lạnh lẽo truyền đến làm người đàn ông khẽ nhú mày. Ôm lấy cô thật chặt, kéo tay cô vói vào trong áo ngủ của mình, dùng chính nhiệt độ trên cơ thể anh làm cô ấm áp. Mặt Uyên Uyên nhiễm một màu đỏ hồng, hành động của Lạc Tư tuy ôn nhu nhưng cũng mập mờ, khiến cô có chút ngượng ngùng.

"Anh đồng ý với em, ngày mai sẽ lại đọc cho em nghe. Nhưng hiện tại em cần nghỉ ngơi, đã quá khuya, đừng quên cục cưng của chúng ta hôm nay chơi đủ rồi."

"Nhưng em không muốn ngủ." Cô thấp giọng kháng nghị, con người xinh đẹp lóe ra có chút đáng thương đang nhìn anh.

Anh bất đắc dĩ thở dài, nhưng cũng mang theo sùng nịch nồng đậm: "Được rồi, vậy em muốn làm cái gì?"

"Nói chuyện phiếm." Thấy Lạc Tư có chút đùa cợt, cô vội vàng cao hứng đưa ra yêu cầu.

"Được, em muốn tán gẫu chuyện gì?" Anh nhẹ nhàng xoa mái tóc dài mềm mại của cô, ôn nhu đem chúng nó vén sau hai tai cô. "Em muốn biết, làm sao anh tìm được em?"

Từ thân thể người đàn ông ngồi bật dậy, cô cảm lấy tay anh đang chơi đùa mái tóc đen của cô, từng sợi từng sợi theo khe hở của bàn tay từ từ rơi xuống.

Cô có chút tò mò, cô rõ ràng trốn thành công như vậy, trong thời gian ngắn anh lại có thể tìm được cô. Nhưng, Uyên Uyên không biết, trong mắt cô là "Thời gian ngắn", nhưng với Lạc Tư, mỗi ngày trôi qua giống như trải qua ngàn năm, vạn năm lâu như vậy, thế cho nên sau khi tìm thấy cô, vô luận cô kháng cự anh như thế nào, không muốn tha thứ cho anh, anh cũng không rời khỏi người cô một bước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143

Từ khi thức dậy, Uyên Uyên biết mình không phải đang mơ. Anh ở trước mặt cô rõ ràng như thế, so với hình ảnh trong mộng rất khác nhau.

Cô trốn tránh, cô sợ hãi. Cô hao tổn bao nhiêu tâm tư mới chạy xa được như vậy, anh lại dễ dàng tìm được cô? Cô không muốn cùng anh trải qua thời gian này, không muốn để anh nhìn thấy đáng vẻ bệnh tật của mình. Cô hi vọng, mình ở trong lòng anh đều xinh đẹp, là Uyên Uyên của tuổi 16.

Nhưng dù có tìm ra nhiều lý do để trốn chạy, cô vẫn ngã vào lòng anh ôm ấp. Nỗi nhớ nhưng sâu đến thế. Sâu đến nỗi không muốn rời xa anh. Nếu giây

tiếp theo chết đi cô cũng muốn dùng khoảnh khắc cuối cùng của tính mạng mình ở bên cạnh anh.

Anh nghịch ngợm tay cô sau đó đặt về chỗ cũ. Lạc Tư ôm lấy cô, phủ chắn lên hai người.

"Em muốn biết sao?"

Cô gật đầu, vô cùng nghiêm túc.

Lạc Tư than nhẹ, mới chậm rãi nói: "Sau khi em đi, anh liều mạng làm việc, không hề nghỉ ngơi, thậm chí ở lại văn phòng. Sau đó, lại gặp Joy, kéo nhà về biệt thự uống rượu. Ở đó, anh gặp Hoa U Nhiễm".

Cô vội vàng cắt ngang: "U Nhiễm? Cô ấy có khỏe không?"

Lạc Tư nhường mày, buồn cười liếc mắt nhìn cô: "Em muốn hỏi, anh có làm gì cô ấy không à? Yên tâm, cho dù không phải phụ nữ của Joy, chỉ cần là bạn tốt của em, anh cũng không làm gì cô ấy"

Cô chột dạ cười, vội chuyển chủ đề: "Sau đó thì sao?"

Anh nắm tay cô thật chặt nói tiếp: "Sau đó biết được em vì sao lại bỏ đi, thậm chí còn mang theo người thừa kế của Fiji Siqui bỏ trốn, anh giận đến phát điên. Giận bản thân vì ghen mà tàn nhẫn làm tổn thương em. Vì thế, anh lại như kẻ điên tìm em, khi đó mới nhận ra có nhiều tiền trong tay cũng không phải vạn năng. Ít nhất, nó không thể giúp anh tìm được em giữa biển người mờ mịt, tìm được em cứu vớt anh khỏi áy náy. Sau đó, anh tìm đến tập đoàn "Hoàng", cũng may anh cùng Nhị thiếu gia của tập đoàn có giao tình, nhờ bọn họ tìm tin tức mới tới được đây".

"Anh đúng là ngốc mà!" – Tuy rằng giọng nói hờ hững băng quơ, nhưng Uyển Uyển biết những ngày tìm kiếm cô anh rất khổ sở.

Biết cô đau lòng, Lạc Tư trầm giọng nói: "VẬY còn em? Không phải ngốc sao. Chỉ trốn đi thì coi như không có việc gì sao? Có biết bao nhiêu người lo lắng cho em không?"

Cô hạ mắt, áy náy nói: "Em biết. Anh Nhiên Hi, Mễ Kỳ, Ngải Đức họ chắc đang tìm em. Nhưng mà, em không muốn để họ thấy em thế này, không muốn cùng họ trải qua thời khắc sinh ly tử biệt. Vì vậy em mới quyết rời đi".

"Anh thì sao? Nếu anh không tìm ra em, em sẽ trốn anh cả đời sao?" – Anh chất vấn nói.

Uyển Uyển vội vàng lắc đầu, nâng đôi mắt đẹp nhìn anh, vội vàng giải thích: "Không, anh không giống họ".

Anh nhíu mày: "A? Anh không giống chỗ nào?"

Cô gật đầu: "Anh, anh khác họ. Tuy rằng em không biết mình có chết không, có thể mạng đến cho anh toàn khổ đau hay không. Nhưng em biết, nếu em thật sự rời đi, sẽ không còn gặp anh nữa, em sẽ nuối tiếc. Chúng ta chưa bao giờ thăng thấn như hôm nay, không hề nghi ngờ nhau. Cho nên em muốn trân trọng những ngày nay, muốn hạnh phúc"

"Nhưng em vẫn cảm thấy có lỗi. Khúc cuối ở bên em lại chỉ toàn tuyệt vọng".

"Ai nói chỉ có tuyệt vọng?" – Anh tức giận gầm nhẹ: "Chúng ta cùng nhau cố gắng, không cần phải ghét bỏ hạnh phúc ngắn ngủi này. Anh sẽ ở bên em thêm 50 năm nữa!! Ở cạnh em cho đến khi đứa trẻ lớn lên, ở đến khi răng long đầu bạc, con cháu đầy đàn. Anh không từ bỏ, em cũng không được từ bỏ, hiểu không?"

Anh giận, giận cô suy nghĩ tiêu cực, bi quan. Nói câu cuối cùng lại tựa như cầu xin. Anh cần một lời hứa của cô, để khiến anh an tâm. Anh đã không còn là tổng tài tập đoàn Fiji Siqui, càng không phải con trai trưởng của gia tộc mọi người đều kính trọng, e ngại. Trước mặt cô, anh chỉ là một người đàn ông yêu một người con gái.

Không có cô chống đỡ, anh sẽ ngã xuống trước cô.

Uyển Uyển cắn môi, không đáp. Năm ngày, cô có thể hứa, nhưng 50 năm, cô ngay cả nghĩ cũng không dám. Có lẽ nếu trước đây làm phẫu thuật, cô có thể sống thêm năm mươi năm. Nhưng lúc này, cô chỉ muốn sống được 10 tháng sinh ra đứa trẻ.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, hôn cô. Hai mắt sáng rực, hy vọng nhìn cô. Không cần nói ra, chỉ cần dùng tâm trao đổi.

Ánh mắt anh kiên định nói: "Nếu đổi lấy 40 năm tuổi thọ của anh để ở cùng em 50 năm, anh tuyệt đối sẽ nói đồng ý. Uyển Uyển, em biết không, anh rất muốn ở bên em. Em vẫn chưa dạy anh yêu là thế nào, chưa dạy anh làm sao nhiệt tình được như em, luôn lạc quan nhìn thế giới. Vì vậy em không thể bỏ đi. Trải tim anh chỉ có một, nó đã ở trên cơ thể em. Uyển Uyển không có em, nó sẽ chết".

"Lạc Tư..."

Cô cười khò: "Sao lại hồ đồ như thế, sao lại đem đồ quan trọng như vậy gửi nhờ người khác? Em không chắc sẽ có kỳ tích xảy đến, em cũng không có dũng khí cùng anh. Em cũng không muốn anh lấy 40 năm tuổi thọ trao đổi, chỉ cần 10 năm là được. Như vậy, anh đã học xong yêu là thế nào, anh sẽ dũng cảm hơn em. Cho dù không có Uyển Uyển, em cũng sẽ để lại món quà thật đẹp".

"Không, tính mạng của anh là do em, em không thể chỉ dùng món quà đó mà qua loa với anh".

Cô nhìn anh thật sâu, thỏa hiệp: "Được, em sẽ cố, cố gắng sống 50 năm".

Ghé vào trong lòng anh, cô biết anh muốn gì. Nhưng thứ anh muốn, cô không thể làm được, làm không được thì cô không muốn hứa lung tung. Không muốn anh ôm hy vọng, cuối cùng mọi thứ mất đi chỉ còn lại tuyệt vọng.

Nước mắt chậm rãi rơi xuống, hai má tái nhợt tron nhẵn lộ ra vẻ cô đơn. Mặt áp vào lồng ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập của anh, từng tiếng một tựa như bản nhạc có quy luật.

Uyển Uyển say mê áp vào ngực anh, hít thở trong không gian của anh. Không cần so đo hạnh phúc này ngắn hay dài, nếu như có cái gọi là thiên trường địa cửu chia cắt, như vậy cô là người con gái may mắn nhất.

Dù yêu nhau cũng không thể, cũng không thể ở gần nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144

Mấy ngày qua, trời trở lạnh. Lạc Tư ngủ trong phòng, sai người chuẩn bị lò sưởi. Vì muốn Uyển Uyển an tâm dưỡng thai, anh ở bên cạnh cô một tác không rời. Anh đọc thơ cho cô nghe, hát cho cô, tóm lại làm những việc trước đây anh chưa từng làm qua.

Hai người không đề cập tới tương lai, chỉ muốn nắm chắc hiện tại. Anh cũng không nhắc lại lời hứa 50 năm, cô cũng không nhắc đến nỗi đau bệnh tật. Giống như bình thường, không có gì xảy ra. Đôi khi lừa mình dối người cũng là một loại khoái hoạt.

Lợi dụng khoảng thời gian này, Lạc Tư không ít lần liên lạc với các bác sĩ chuyên về tim. Anh biết, Uyển Uyển không phải không chữa khỏi, nhưng phẫu thuật mạo hiểm rất lớn. Nếu anh đồng ý phẫu thuật, đây cũng là canh bạc rất lớn, không chỉ tính mạng của cô, còn cả nửa đời sau của anh.

Anh biết, kết quả cuối cùng dù thế nào, dù là thiên đường, hay địa ngục, anh sẽ không bỏ cô.

Sau khi đem tư liệu từ Pháp chuyển đến sửa lại, hỏi Vincent về công việc, Lạc Tư mới quay về phòng ngủ. Bóng đèn ngủ tỏa ra ánh sáng mờ ảo, Uyển Uyển nằm ngủ say trên giường, mái tóc đen rối tung xõa dài trên chiếc giường trắng. Chiếc mền trắng che đi dáng người nhỏ nhắn yếu ớt của cô. Chỉ để lộ ra gương mặt, lông mi rũ xuống rất im lặng.

Lạc Tư nhú mày, tiến lại đặt ngón tay chạm vào mũi cô. Tốt quá, còn thở!

Ban đêm, anh đều phải kiểm tra hơi thở của cô. Anh sợ một ngày nào đó thật sự mất đi cô. Cười khổ một lần, châm chọc đáng về yếu đuối lúc này của mình.

Đi vào phòng tắm, nước lạnh không ngừng tràn xuống người anh. Cái lạnh đến thấu xương này ít nhất khiến anh cảm thấy bản thân vẫn sống.

Anh từng xảy ra rất nhiều kỳ tích, nhưng cũng có lúc kỳ tích không quan tâm anh nữa. Phải làm thế nào, mới không mất đi cô?

Đẩy cửa phòng tắm, đôi mắt dừng lại trên giường. Chiếc mền trắng bị ném xuống đất, người trên giường cũng không thấy đâu.

"Uyển Uyển? Uyển Uyển?"

Trái tim anh như bị bóp nghẹn, vô số gai đâm vào, lúc này anh thật sự rất bối rối. Mỗi góc phòng, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào...

Một bóng người màu trắng cuộn mình trong một góc. Cô giữ lấy ngực, nỗi đau cuộn cuộn trong lòng, hơi thở hỗn hển. Hô hấp càng lúc càng khó khăn, nước mắt không ngừng rơi, thậm chí trên mặt đất hình thành một mảng nước.

Dừng lại! Mau dừng lại đi! Cô không ngừng kêu gào, vì sao lại là lúc này..

Đau quá!! Lồng ngực cô đau quá!

Xin đừng là bây giờ, cô còn muốn nghe anh ngâm thơ, muốn nghe giọng nói trách cứ đầy yêu thương của anh. Cô còn muốn, muốn làm rất nhiều chuyện. Làm sao đây, cô không muốn bỏ đi. Con người một khi đã có được thứ gì đó, càng tham lam, muốn có được tất cả.

Con người luôn không biết thỏa mãn, nhưng nguyện vọng của cô rất đơn giản, chỉ cần sống mà thôi, chỉ cần sống.

Căn môi, Uyên Uyên quỳ trên đất không ngừng đau đớn thở dốc, cô muốn chống lại con đau xé ngực này, cô cực lực muốn trái tim cố gắng vượt qua cơn chấn động này.

Nước mắt không ngừng rơi, sắc mặt Uyên Uyên trắng bệch như tờ giấy. Nỗi đau đớn thấm đến tận xương, một lần lại một lần nữa, không chống lại được, hoa mắt, không khí ngày càng loãng, cảnh vật trước mắt càng lúc càng mờ hồ.

Ý thức bay xa, Uyên Uyên cảm giác lồng ngực đau nhói, cô đang rời xa khỏi cơ thể mình, ngực cũng không còn đau. Cô chưa xót cười, cười ra nước mắt. Thật không được sao, không thể chống đỡ nổi nữa sao?

Cả người Uyên Uyên mềm nhũn ngã về sau, lúc này một bàn tay xuất hiện đỡ lấy. Cảm giác ấm áp thật quen thuộc...

Lúc Lạc Tư tìm tới, anh nhìn thấy Uyên Uyên cuộn mình ngồi đó, máu toàn thân như đông lại, hô hấp cũng cố hết sức. Lúc cô ngã, anh vội vàng bước tới đỡ lấy cô.

Nhìn gương mặt cô tái nhợt đầy nước mắt, nghĩ đến bao nhiêu đêm, cô phát bệnh, cũng đều một mình ở trong góc, tự bản thân đối mặt với cái chết. Lúc này, anh thật sự muốn mở đầu cô xem trong đó chứa cái gì.

"Đồ ngốc! Em muốn anh làm sao đây? Nhìn em chết sao? Được rồi! Được rồi! Anh thua!! Anh đưa hai tay đầu hàng! Hẹn ước năm mươi năm, gì mà 40 tuổi thọ, mười năm bên nhau, anh không cần, anh không cần gì hết! Anh chỉ muốn em bình an, đồ ngốc, anh chỉ cần em bình an mà thôi".

Bóng đêm đáng sợ dần dần biến mất, giành lấy là cái ôm ấm áp. Áp vào lồng ngực anh, thật tốt, cô vẫn chịu đựng được.

Muốn đứng dậy, muốn để anh nhìn thấy cô vẫn khỏe. Yên tâm, hai người lại qua thêm một cửa. Vội vàng dùng tay xoa hai má ướt sũng

"Lạc Tư, anh khóc?" – Cô yếu ớt đưa tay chạm vào mặt anh lau đi nước mắt. Lại bị anh ôm vào lòng. Trái tim anh đập loạn, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô hiểu, anh vẫn vội hãi.

Duỗi tay ôm lấy, ghé vào tai anh: "Đừng lo, đừng sợ. Anh quên rồi sao, chúng ta còn ở bên nhau thêm 50 năm? Anh nói anh không từ bỏ, Lạc Tư, em yêu anh. Em không muốn những ngày ngắn ngủi này chỉ toàn bóng đêm. Chúng ta còn phải răng long đầu bạc, con cháu đầy đàn, còn ở bên nhau 50 năm. Em sẽ không để anh thành người mất vợ đâu!"

Giọng nói anh khàn khàn, không chắc chắn: "Thật sao? Em sẽ không từ bỏ sao?"

Cô gật đầu. Lúc này anh càng cần sự an ủi hơn cô.

"Em sẽ sống, nhất định đó" – Cô giơ tay lên ngoan ngoãn đảm bảo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

Anh nhẹ nhàng thở ra, như vừa trải qua 50 năm kháng chiến. Sau đó ôm lấy cô, trong trái tim cảm thấy an tâm rất nhiều. Nhưng anh không biết sự an tâm còn kéo dài bao lâu.

Mấy tháng sau Uyên Uyên vào bệnh viện do Lạc Tư đã sắp xếp.

Ở trong phòng bệnh, do Uyên Uyên không thích màu sắc nhợt nhạt, Lạc Tư mang đến rất nhiều hoa, nào mân côi, nào bách hợp, khanh hinh, hoa nhài, hướng dương, còn có Lavender cô thích nhất. Nhờ dụng tâm mà phòng bệnh trở nên rất đẹp, mang đến cảm giác hạnh phúc.

Hôm nay là ngày đặc biệt, phòng bệnh trang trí màu hồng, những dải lụa màu, bong bóng bay đầy trong gió.

Mấy ngày nữa, Lạc Tư sẽ lần nữa lấy Uyên Uyên.

"Xin lỗi, anh không thể cho em một hôn lễ thật long trọng" – Anh hôn lên đôi môi trắng nhợt của cô, đầu ngón tay cô như trong suốt, trong lòng anh cảm thấy rất có lỗi.

Nói anh dễ tiện cũng được, nói anh âm hiểm cũng được. Vì để có nhiều lý do giữ cô lại, anh thuyết phục Uyên Uyên tổ chức hôn lễ.

Anh muốn cô bận bịu một chút. Dù chỉ như vậy, cũng khiến cô bận tâm.

Lễ đường kết hôn là phòng bệnh, người chứng hôn là y tá và bác sĩ, hôn lễ hết sức đơn giản. Nhưng suốt cả quá trình cô luôn mỉm cười, giống như cô dâu rất xinh đẹp, gương mặt hạnh phúc.

Cô lắc đầu, mỉm cười nói: "Không, em rất thích hôn lễ này, thật đặc biệt" – Nghĩ đến mấy năm nữa, cô là vợ Lạc Tư, nhiều năm trăm triệu như thế họ lại quay về như trước. Nhưng lần này cô biết thứ đợi chờ cô và anh chỉ có hạnh phúc.

"Đồ ngọc, sao đã tâm của em lại nhỏ thế, dễ dàng thỏa mãn quá!"

Ngón tay vuốt chiếc nhẫn kim cương, cô lắc đầu: "Anh cũng biết, em chỉ cần có anh. Tay em quá nhỏ, không thể giữ được nhiều. Nhưng có thể nắm lấy anh, như thế đủ rồi".

Hốc mắt phủ màn sương, gương mặt anh lộ vẻ cảm động: "Tay em không đủ, anh sẽ giúp em giữ lấy, đừng quên còn có anh. Đã tâm em nhỏ hay lớn cũng không sao, chỉ cần nắm ngón tay này giữ chặt lấy tình cảm. Uyển Uyển đừng quên, chúng ta còn muốn cả đời bên nhau."

Cô mỉm cười, chủ động chui vào lòng anh. Thói quen này là bị anh làm cho hư, chỉ cần nghe tiếng tim anh đập thì có thể an tâm mà ngủ, không có anh, cô liền mất ngủ.

"A, anh muốn làm gì?"

Uyển Uyển nghi hoặc nhìn tay Lạc Tư đặt trước vạt áo của cô.

Anh cởi bỏ dây cột tóc của cô, sau đó mái tóc đen thả xuống. Lạc Tư cười xấu xa, trong đôi mắt lóe lên tia ác ma.

Rất nguy hiểm

Anh hôn lên vành tai Uyển Uyển, nhẹ giọng nói: "Em nói xem? Anh và vợ mới cưới thì có thể làm gì?"

Gương mặt Uyển Uyển lập tức ửng hồng, hai vành tai nhuộm một màu hồng mê người.

"Này này, đây là bệnh viện. Lát nữa có người kiểm tra phòng sẽ nhìn thấy đó" – Cô cắn môi, đôi mắt bất lực không biết làm sao.

Người đàn ông trầm giọng cười, sau đó rất nhanh đoạt lấy môi cô, lồng ngực anh phập phồng, nụ hôn như mưa rớt xuống. Bá đạo hôn, cường ngạnh xâm chiếm, tàn phá đoạt lấy, anh dùng cách này bày tỏ tình yêu, không buông tay.

Cô hai tay ôm lấy cổ anh, hơi thở dồn dập, hai lồng ngực kề sát nhau, lửa nóng như truyền từ anh sang thiêu đốt cơ thể cô,

Lúc Uyển Uyển sắp hít thở không thông, anh mới buông cô ra. Bờ môi bị anh hôn đến sưng đỏ, càng thêm ướt át.

Áp chết dục vọng trên người, giọng nói anh khàn khàn, trầm đục nhuộm màu ham muốn. Nhẹ nhàng hôn lên trán Uyển Uyển, né đi ánh mắt nghi hoặc của cô, ôm lấy cô nằm xuống.

"Ngốc, hôm nay bác sĩ không tới. Đừng lo nữa, hôm nay tạm thời bỏ qua cho em, chờ em phẫu thuật thành công, không có đãi ngộ tốt thế đâu, biết chưa?"

"Hách Liên tiểu thư, đã đến giờ, cô chuẩn bị một chút đi" – Cửa phòng mở ra, y tá đi vào.

Lạc Tư rất nhanh cảm nhận sự lạnh lẽo nơi tay Uyển Uyển, giúp cô sửa sang lại tóc: "Sao vậy, sợ sao?"

Cô lắc đầu, như thế nào cũng cười không nổi. Cô nhìn thoáng chiếc nhẫn trên ngón áp út, cô đã hứa hẹn với anh.

"Uyển Uyển":- anh gọi khẽ, đưa ý thức đang phiêu dạt của cô quay về. Đôi mắt đen sâu thăm nhìn cô, chỉ có một ý chí kiên định. "Uyển Uyển, nhìn anh thật kỹ. Anh muốn lúc em làm phẫu thuật, em không hề lơ là biết không? Vì con chúng ta, cũng vì anh, nhất định phải sống".

Cô chậm rãi mỉm cười: "Được, em sẽ cố. Thiên đường dù có tốt có đẹp, cũng không có anh yêu em. Cho nên, anh phải tin em, bởi vì em là kỳ tích của anh".

Lạc Tư cầm tay cô, nước mắt rớt xuống.

"Anh yêu em, Uyển Uyển"

Cô nở nụ cười, cười như một đứa trẻ.

"Em cứ tưởng anh vĩnh viễn không nói câu này"

"Đây là đặt cọc. Nếu còn muốn anh nói yêu em, thì hãy mang theo con chúng ta từ phòng phẫu thuật đi ra. Như vậy mỗi ngày, anh sẽ nói cho em nghe, vô số lần nói anh yêu em đang chờ em đó. Còn nữa, cái này cho em".

Nói xong, anh từ túi áo lấy ra cuốn ghi chép bị gãy nếp. Uyên Uyên giật mình mở ra.

"Em không thể nghe thấy tiếng của mặt đất

Không thể cảm nhận sự ngọt ngào của mưa.

Em không thể nghe thấy tiếng chim sơn ca hát.

Chỉ có thể trong đêm nói hết nỗi đau.

Em ở lâu trong phần mộ.

Ánh mặt trời đã không còn mọc lên."

Đây là tờ ghi chép cô để lại trong di thư, trên đó một nửa là chữ cô, nửa còn lại do anh tự viết.

Nhìn tờ ghi chép nhàu nát, cô có thể tưởng tượng ra lúc anh nhìn thấy nó thì giận đến mức nào.

Bật cười, cô yếu ớt nói: "Mấy lời này thật sự hấp dẫn em. Được rồi, em vì muốn nghe anh nói yêu em, em sẽ liều mạng mình từ phóng phẫu thuật đi ra, còn mang theo con chúng ta".

Thuốc gây tê bắt đầu có hiệu quả, Uyên Uyên nhắm mắt.

Đã tới phòng phẫu thuật, chiếc cửa ngăn cách xuất hiện trước mắt.

"Ca phẫu thuật này kéo dài suốt mười tiếng, cậu phải chuẩn bị tâm lý đi" – Chẳng biết từ khi nào, Joy đi đến bên cạnh vỗ vai Lạc Tư

"Minh hiểu" – anh gạt đầu bình tĩnh, nhưng trong mắt lại tiết lộ sự bất an sợ hãi đang xâm chiếm anh.

Anh tin cô, anh tin Uyên Uyên, sẽ bình an ra khỏi đó.

Nhất định có thể.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Phiên Ngoại 1

Uyên Uyên nói đúng, cô chính là kỳ tích của anh. Với cơ thể như cô căn bản sinh con là không thể. Nhưng sau đó, vì bảo vệ tính mạng của cả mẹ và con, bác sĩ ra lệnh cưỡng chế ép Uyên Uyên một ngày hai mươi bốn giờ đều phải nằm trên giường, cho đến khi sinh con.

Kỳ thật, dù bác sĩ yêu cầu như thế, cũng không đảm bảo cả mẹ và con bình an. Nhưng kỳ tích lại xảy ra, Uyên Uyên không chỉ sống qua được thời gian mang thai, thậm chí còn sinh ra một bé trai khỏe mạnh. Đứa trẻ chẳng những mập mạp mà đôi mắt vừa sinh ra luôn có ánh nhìn thật khác thường, sau đó đôi khi còn nhấc mặt với các bác sĩ và y tá.

Nhưng khi đứa trẻ ở với Lạc Tư thì khác hẳn, nó cười, khác hẳn với đứa trẻ mới sinh lúc ở trong phòng giữ ấm nó vang thứ âm thanh vui vẻ. Cũng chính vì đứa trẻ không khóc, hơn nữa lại đẹp trai như cha nó, nhóm y tá luôn giành giật chăm sóc nó.

Theo như lời Dương Nhục Vy, tiểu Lạc Tư sở dĩ như vậy vì được di truyền. Về đẹp của cha mẹ nó giống như từ trên trời ban tới, không giống phạm nhân, đứa trẻ lớn lên cũng không kém. Nhóm y tá hận không thể trẻ lại 20 tuổi, có thể cùng tiểu Lạc Tư trở thành một đôi.

Mỗi lần nhìn thấy nhóm y tá tranh nhau ôm con anh, trong đầu đều hiện ra hình ảnh cô cùng đứa trẻ hôn nhau, mỗi lần đều cảm thấy lạnh lẽo.

Trong chớp mắt, đã trôi qua mấy tháng, xuân về hoa nở, không khí cũng trở nên ngọt ngào. Lạc Tư đúng là người cha vô trách nhiệm, trong mắt anh chỉ có Uyên Uyên. Sau khi đứa trẻ vừa sinh ra, anh rất ít quan tâm, càng không nhìn tới.

Tay chân đàn ông thì thô to, trẻ con thì yếu ớt, có rất nhiều điều bất tiện. Lạc Tư chẳng muốn nhúng tay, Dương Nhục Vy cũng hiểu được điều đó, ít nhất Lạc Tư cũng không gây thêm phiền toái.

A, quên mất, Dương Nhục Vy là bác sĩ chuyên về tim. Lúc trước cùng chú Lê có giao tình, mới bỏ mọi công việc chạy tới chăm sóc Uyên Uyên suốt mấy tháng mang thai. Sau đó, tình cảm từ từ càng thêm sâu sắc, cả đời Dương Nhục Vy chưa từng kết hôn nên coi Uyên Uyên như con gái mình.

Sau khi Uyển Uyển sinh xong, Dương Nhượng Vy muốn trở về làm công việc như trước, nhưng lại chứng kiến Lạc Tư như thế, trong lòng sinh ra cảm giác yêu thương quyết định ở lại chăm sóc đứa trẻ không ai quan tâm này.

Ôm tiểu Lạc Tư vừa tròn một tháng, Dương Nhượng Vy đẩy cửa phòng ngủ của Uyển Uyển. Quả nhiên, trên chiếc giường lớn hai đáng người cộm lên.

Dương Nhượng Vy lắc đầu, tới gần: "Lạc Tư tiên sinh, tôi nhớ hình như phòng anh ở kế bên".

Giọng nói đột ngột vang lên đánh thức Lạc Tư, từ từ mở mắt, đôi mắt không phải màu đen mà là màu tím lười biếng nằm trên giường, không hề nhìn Dương Nhượng Vy.

Aizz, thực là yêu nghiệt!

Không trách được, Uyển Uyển muốn bỏ cả mạng mình cũng muốn lao vào thứ tình yêu nguy hiểm này. Người đàn ông trước mắt, căn bản sinh ra để khắc chết phụ nữ. Nếu cô trẻ lại 23 tuổi, cũng sẽ bị anh làm cho mê hoặc.

Lạc Tư đứng dậy, cố gắng không chạm vào mỹ nhân đang ngủ. Anh dùng ngón trỏ đè nhẹ hai bên thái dương, giọng nói khàn khàn: "Mấy giờ vậy?"

"Đã sáng rồi, đừng nói với tôi anh ngủ ở đây cả đêm!" – Dương Nhượng Vy đảo cặp mắt trắng dã.

Lạc Tư liếc mắt nhìn Dương Nhượng Vy, không đáp.

"Tôi đã nói rồi, Uyển Uyển vừa phẫu thuật, vết mổ chưa khép lại. Không thể để bất cứ ai chạm vào, nếu bị nhiễm trùng thì sao?"

"Tôi không chạm vào cô ấy".

Dương Nhượng Vy hoàn toàn không tin: "Lúc anh ngủ có biết mình chạm hai không? Nếu vết mổ bị chạm vào nứt ra, sẽ làm cho người anh yêu chết đó".

Lạc Tư không thêm nói nữa, nhú lông mày, mím môi nhìn Uyển Uyển vẫn không nhúc nhích. Đáng vẻ giống như đứa trẻ làm sai, bướng bỉnh không chịu rời khỏi Uyển Uyển nửa bước.

Dương Nhượng Vy cảm thấy cách nói của mình hơi nặng nề, tính nói gì đó, thì Lạc Tư cúi đầu bắt đầu đờ đẫn dĩ nhiên —

"Tôi chỉ muốn khi cô ấy mở mắt ra, người đầu tiên cô ấy thấy là tôi".

Trong lòng Dương Nhượng Vy không phải không xót xa. Chuyện của Uyển Uyển và người đàn ông này cô biết, mỗi khi tiếp xúc với anh, Dương Nhượng Vy chưa từng dùng thái độ hòa nhã, vì quý Uyển Uyển, nên cũng rất giận người đàn ông này.

Thời gian trôi qua, cô cũng bó tay với Lạc Tư. Cô có thể nhìn thấy tình cảm sâu nặng từ trong đôi mắt người đàn ông, cũng hiểu được một người hoàn hảo như anh có thể buông bỏ mọi thứ toàn tâm toàn ý yêu mọi người có bao nhiêu khó khăn.

Ánh mắt Lạc Tư nhìn Uyển Uyển. Đã là 28 ngày sau khi phẫu thuật, Uyển Uyển vẫn chưa tỉnh. Tuy cơ thể không xảy ra phản ứng loại trừ, nhưng lâu như vậy vẫn không tỉnh khiến người khác rất lo lắng.

Không muốn nhìn thấy ánh mắt bi ai của Lạc Tư, Dương Nhượng Vy vội vàng đem đứa trẻ đặt vào lòng Lạc Tư: "Hôm nay bảo mẫu không tới, trưa tôi còn đi. Đứa trẻ này anh phải chăm sóc cho tốt, cho nó nói chuyện với Uyển Uyển, biết đâu là thể làm Uyển Uyển tỉnh dậy. Nếu có chuyện gì thì gọi ngay cho tôi"

Nói xong, Dương Nhượng Vy rời phòng ngủ, lưu lại trong phòng còn ba người.

Tiểu Lạc Tư nằm trong lòng cười tươi, ôm cha của mình, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay Lạc Tư, tuy yếu ớt nhưng khiến cho bên môi Lạc Tư nở nụ cười nhạt.

"Hách Liên, em xem đứa trẻ này, lúc nào cũng hiếu động. Chuyện này em yên tâm, tiểu thiếu gia do em sinh ra không hề yếu ớt ngược lại đúng là một đứa trẻ quậy phá".

Bàn tay còn lại của Lạc Tư chậm rãi vuốt ve gương mặt nhợt nhạt của cô: "Joy nói, Hoa U Nhiễm rất thích đứa trẻ này, muốn nhận nó làm con nuôi. Nhưng anh vẫn chưa đồng ý, chưa hứa gì cả. Hơn nữa, anh cũng không muốn bảo bối của chúng ta liên quan đến Joy. Em nhìn xem anh dạy dỗ đứa trẻ như thế này đây, mỗi ngày càng mập như quả khinh khí cầu, hơn nữa suốt ngày ăn hiếp Lạp Phi Nhi. Vì vậy, vợ à, chúng ta chỉ cần sinh một đứa trẻ thôi được không?"

Uyển Uyển vẫn im lặng nhắm mắt, giống như một tháng trước. Chưa từng mở mắt, cũng chưa từng nhìn thấy con mình.

Nụ cười trên mặt Lạc Tư biến mất, khép mắt lại, hít sâu áp chế đi nỗi chua xót trong lòng: "Vợ à, con trai chúng ta nên đặt tên gì, nếu em không tỉnh lại, vậy anh sẽ tự ý quyết định, gọi nó là 'Loa Tĩ' (Loa Tĩ: Đỉnh Ốc)"

Chương 147: Phiên Ngoại 2

Dường như sự uy hiếp của Lạc Tư có tác dụng, hoặc Uyển Uyển không muốn đưa trẻ mình không tiếc cả sinh mạng để lưu lại có tên của một linh kiện. Vì vậy cho đến ngày hôn mê thứ 33 liền tỉnh lại.

Trên đời này có rất nhiều chuyện trùng hợp, Lạc Tư ở bên cạnh Uyển Uyển không rời chăm sóc cô suốt 32 ngày, vẫn không thấy cô mở mắt. Ngày hôm sau, vì văn kiện công ty động lại quá nhiều ảnh hưởng đến tiến độ của tập đoàn, sáng sớm Lạc Tư phải bắt ngờ quay về công ty giải quyết, muốn tranh thủ thời gian xử lý cho xong, sau đó nhanh nhanh về chăm sóc vợ yêu.

Nhưng không ngờ, anh rời khỏi mới một giờ, Uyển Uyển liền tỉnh dậy. Nếu Lạc Tư biết Uyển Uyển tỉnh vào hôm nay thì dù Fiji Siqi đóng cửa phá sản, anh cũng không về công ty.

Ca phẫu thuật mô tim đã khiến cô yếu đi nhiều, sau đó lại sinh thêm đứa trẻ thân thể thêm yếu ớt, mãi đến hôm nay mới tỉnh. Trong suốt giai đoạn hôn mê, cô hồi phục rất nhanh, hơn nữa Lạc Tư một tác không bỏ đi cùng với sự chăm sóc của Dương Nhược Vy, đến ngày thứ mười đã không cần dùng máy duy trì các chức năng trên cơ thể cô.

Lúc Uyển Uyển tỉnh lại, không hề cảm thấy mệt mỏi. Trong không khí tràn ngập hương hoa nhàn nhạt, lớp màn trắng nhẹ tung bay, làm cho tóc Uyển Uyển phủ xuống trán, khiến cô hơi ngứa liền đưa tay gãi.

Lông mi cô khẽ run lên, từ từ nhớ lại những chuyện trước khi hôn mê. Cô nâng bàn tay xanh xao nhợt nhạt lên, nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương nơi ngón áp út, khóe môi nở nụ cười.

Đột nhiên một âm thanh quái dị từ phòng bên cạnh phát ra.

Uyển Uyển cảm thấy nao nao, vội vàng đỡ người ngồi dậy, mái tóc đen tỏa ra mùi hương thơm ngát, lúc Uyển Uyển hôn mê, Lạc Tư tự mình chăm sóc cô không nhờ bất cứ ai.

Uyển Uyển bước xuống giường, trên người một thân trắng toát, váy ngủ dài hơn gối một chút, để lộ đôi chân thon dài cân xứng, nhưng lại trắng nõn như trong suốt.

Nương theo âm thanh đó, Uyển Uyển rời khỏi phòng, mở cửa phòng bên cạnh. Đập vào mắt chính là chiếc giường trẻ con. Từ góc nhìn của cô có thể một đôi tay trắng yếu ớt quơ trong không trung, không ngừng phát ra tiếng.

Đôi mắt màu đen của Uyển Uyển hoang mang, giống như vẫn chưa ý thức được mình đã là vợ của Lạc Tư, đã là mẹ của đứa trẻ. Cô đứng tại chỗ nhìn đứa trẻ, từ từ nhớ lại mới nở nụ cười yên tâm.

Thật tốt, là thiên thần của cô lại tới bên cô. Hai chân trắng toát nhón từng bước nhẹ nhàng, Uyển Uyển sợ cô đột nhiên bước vào làm cho đứa trẻ đang vui đùa sẽ sợ.

Càng đến gần, Uyển Uyển càng chắc âm thanh quái dị lúc này là tiếng cười vọng lại của đứa trẻ. Tiếng cười trong sáng như tiếng chuông gió vang lên giữa biển, mang theo mùi gió biển làm cả căn phòng trở nên huyền diệu.

Đứa trẻ quơ bàn tay nhỏ bé mập mạp, đôi mắt màu tím chuyển động, bây giờ chỉ mới một tháng nhưng có thể tương tượng 20 năm sau, đôi mắt này so với cha nó sẽ khiến cho nữ nhân mê đảo.

Uyển Uyển bật cười hốc mắt ươn ướt. Không biết có phải người mẹ nào trên trái đất này đều giống nhau hay không, nhìn đứa trẻ mình mang thai 10 tháng, từ trong thân mình sinh ra, đều cảm thấy hạnh phúc và thoải mái.

Đứa trẻ xinh đẹp khỏe mạnh, quả là món quà quý giá nhất ông trời cho cô.

Đứa trẻ nhìn Uyển Uyển đứng bên cạnh, đôi mắt hấp háy mờ to đối với cô rất hứng thú. Tim Uyển Uyển đập nhanh, sợ lưu lại ấn tượng không tốt, cô có thể nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc, thời gian chậm chậm trôi qua, cô cố gắng cười nhìn cục cưng.

Đứa trẻ nhếch môi. Uyển Uyển lo nó sẽ khóc to, nhưng nó cười mỗi lúc một lớn hơn. Hai bàn tay nhỏ bé hướng về phía Uyển Uyển, như đòi cô ôm nó.

Uyển Uyển nhẹ nhàng thở phào, nước mắt rơi xuống. Che miệng, kiềm chế để không bật khóc. Tay cô giống như tay đứa trẻ run rẩy, đầu ngón tay chạm vào da thịt của nó, lúc đang đưa tới thì bị nó giữ lấy.

Đứa trẻ nắm lấy ngón tay cô, cười vui vẻ, dù nói gì cũng không buông. Hai mẹ con đang chơi đùa, thì cửa phòng bị đẩy vào, trong tay Dương Nhược Vy mang theo bình sữa, giọng nói sùng nịch mang theo ý cười:

"Loa Ti, đến giờ ăn rồi, uống sữa nào".

Thanh âm của Dương Nhược Vy nghe lại nơi cổ họng, không dám tin vào mắt mình, sợ hình ảnh trước mắt chỉ là mộng.

Uyển Uyển mặc váy ngủ trắng, ôm lấy Loa Ti đang cười, bàn tay đưa trẻ giữ lấy mái tóc Uyển Uyển, khẽ động. Đứa trẻ không ngừng cử động trên con ngựa gỗ, nụ cười hiện lên trên mặt hai người, sáng rực hơn cả ánh nắng.

Dương Nhược Vy bị hình ảnh trước mắt làm cho xúc động như muốn bật khóc.

"Uyển Uyển, Uyển Uyển. Em cuối cùng cũng tỉnh !"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Phiên Ngoại 3

Bên trong văn phòng tổng tài, không khí trầm lắng, mười mấy người trong hội nghị im lặng ngay cả tiếng thở cũng không nghe. Không khí xung quanh trở nên áp lực, có người liên tục lau mồ hôi. Riêng Lạc Tư vẻ mặt rất bình thản, ngồi trên ghế. Dù như vậy nhưng cũng khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy áp lực tỏa ra từ người anh.

Anh dùng ngón tay thon dài gõ trên mặt bàn rất có tiết tấu, xung quanh lặng như tờ, loại âm thanh theo tiết tấu này lại làm cho người ta cảm giác thật quý dị.

Bị một cú điện thoại buộc anh rời khỏi Uyển Uyển anh đã khó chịu, đồng văn kiện này càng khiến anh tức giận. Chẳng lẽ một tập đoàn lớn như Fiji Siqui không có anh thì không thể hoạt động được sao? Sao lại như vậy, anh gọi tất cả các chủ quản tới đem toàn bộ văn kiện cho anh xem.

Một khi đã khiến anh khó chịu mọi người cũng không vui. Trong không gian rộng lớn, truyền đến tiếng trang giấy lật qua lật lại, hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Lạc Tư mới coi xong tất cả bản báo cáo của các phòng.

Lúc này Lạc Tư buông văn kiện xuống, mọi người như trút được gánh nặng.

"Tôi đã kết hôn".

Đột nhiên Lạc Tư lại nói một câu như vậy khiến mọi người khó hiểu nhìn nhau.

Đôi mắt màu tím của Lạc Tư đảo qua cấp dưới, rồi nói: "Tôi đã kết hôn, cho nên năm năm tới, hoặc lâu hơn nữa, những công việc quan trọng làm ở công ty sẽ đưa về nhà làm".

Nghe vậy, mọi người không chỉ hiểu ra, ngược lại còn sợ nói không nên lời.

Lạc Tư là người cuồng công việc, ai ai cũng biết, mấy năm qua làm việc không biết sống chết. Chẳng lẽ lần này lại muốn hạ hòng vũ sao? Một bộ máy công tác cũng có tình cảm nói với họ — Anh muốn quay về nhà, công việc ở trong lòng anh không còn đứng nhất mà chỉ đứng thứ hai?!

Lạc Tư không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc mờ mịt của mọi người: "Cho nên, tôi không thể giải quyết hết mọi việc, mọi người ở đây đều là nhân tài nhận lương công ty gấp ba lần bình thường, mọi người tốt nhất nên lập ra chút thành tích hay ít nhất cũng khiến tôi cảm thấy các vị có ích, nếu không..."

Đột nhiên tiếng chuông di động cắt ngang lời Lạc Tư. Mọi người bị tiếng chung là cho hồn vĩa lên mây, ai cũng nhẹ sờ vào điện thoại trong túi, xem có phải là của mình hay không sao lại cắt ngang lời diễn thuyết của Boss như vậy.

May quá, không có.

Lạc Tư nhìn số điện thoại, lông mày nhíu lại. Là điện thoại nhà, chẳng lẽ Uyển Uyển... Nhìn thoáng qua mọi người, anh đứng dậy rời khỏi bàn, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống con đường dài nườm nượp xe, cả thân hình được ánh mặt trời chiếu rọi tạo thành một lớp màu vàng.

"Bác sĩ Dương, có phải Uyển Uyển..."

"Lạc Tư, là anh sao?"

Thân hình Lạc Tư chấn động, nói không nên lời. Giọng nói này, là do anh nghe lầm, hay thật sự có một người bên đầu dây kia nói chuyện với anh.

Rất lâu không nghe tiếng Lạc Tư, Uyên Uyên nhủ vậy. Chẳng lẽ hôn lễ diễn ra trước khi cô hôn mê là mơ sao? Vì thời gian hôn mê quá dài, tất cả những điều cô tưởng thật đều là mộng, mọi ảo tưởng đẹp đẽ đến giờ phút này cô vẫn không biết là thật hay giả.

Lạc Tư hít sâu, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ thấy bàn tay anh đang nắm chặt điện thoại chứng tỏ trong lòng anh lúc này đang nổi sóng lớn.

"Uyên Uyên, chờ anh một lát" – Nói xong câu đó, anh xoay người nhìn đám người đang nghe lén. "Mọi người ra ngoài đi, những lời tôi nói lúc này không phải đùa, trong một tháng tôi không ở đây nếu thành tích không cải thiện, tôi sẽ cho mọi người về ăn cơm nhà".

Lần đầu tiên nghe đại boss dùng giọng nói ôn nhu như vậy nói chuyện, đám chủ quản muốn tò mò thêm một chút, dù sao nhiều chuyện là thiên tính, dù là đàn bà hay đàn ông. Nhưng khi nghe thấy giọng nói của Lạc Tư đối với bọn họ khác xa lúc này, mồ hôi rớt xuống, bất chấp sự hiếu kỳ trong lòng, trong vòng nửa phút thu thập mọi thứ rồi đi.

Đến khi văn phòng trở nên im lặng, Lạc Tư mới đặt điện thoại bên tai: "Uyên Uyên, em... em còn nghe không?"

Uyên Uyên cười cười nghe giọng nói cẩn thận của anh, cô biết không phải mơ: "Em đây. Em vừa tỉnh lại không nhìn thấy ai, còn tưởng anh bỏ em đi rồi. Sau đó chị tiểu Vy nói anh quay về công ty, em mới gọi cho anh, muốn nghe giọng của anh".

"Đồ ngốc, em là vợ anh, làm sao chồng em có thể bỏ em chứ?" – Anh trấn an cô, một bên thu dọn đồ, mở cửa văn phòng vội vàng rồi đi.

"Cũng phải, chúng ta vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật. Thời kỳ ngọt ngào vẫn chưa trải qua, anh làm sao bỏ em chứ?" – Nói xong, bên đầu dây kia còn truyền đến tiếng cười khúc khích.

m thanh đó...

Lần này, Lạc Tư cũng nhận ra Loa Ti lúc nào cũng quậy phá kia... lại có giọng cười ngọt ngào như thế.

Thấy Lạc Tư rời khỏi văn phòng, thư ký đứng dậy chờ Lạc Tư phân phó, Lạc Tư lại để ngón tay lên môi, ra hiệu thư ký đừng lên tiếng, sau đó nhanh chóng đi vào thang máy.

"Vợ yêu, em phải biết, tuần trăng mật của chúng ta không chỉ ngắn như vậy. Em quên rồi sao, chúng ta còn có 50 năm, thời gian 50 năm đó, chúng ta sẽ hạnh phúc".

Lạc Tư không nhìn thấy khi nghe thấy những lời này hai má Uyên Uyên ửng đỏ.

"Đúng, đúng vậy. Nhưng mà, Lạc Tư anh tại sao lại đặt tên bảo bối của chúng ta là Loa Ti? Khó nghe quá đi, sau này làm sao nó làm sao đối diện với nữ sinh chứ".

Lạc Tư không đáp, hừ lạnh một tiếng.

Cuộc điện thoại kéo dài cho đến khi Lạc Tư quay về biệt thự. Anh dùng xe tốc độ cực nhanh, có thể sánh ngang với xe đua. Anh không quan tâm trên đường đi nhận bao nhiêu giấy phạt, anh chỉ quan tâm đến người con gái vừa tỉnh dậy. Người đàn ông lúc nào cũng vững như núi thái sơn không hề biến sắc cuối cùng cũng có biểu hiện giống người thường, gương mặt này lại thêm tuần mỵ.

Kết—

Xe thể thao cao cấp dừng lại trước cửa, vì tốc độ xe quá cao nên khi thắng lại xe xoay một vòng tròn mới ngưng. Xe vừa dừng lại, một bóng người màu đen bước ra khỏi xe, không kịp đóng cửa, đã chạy vào phòng khách,

Mái tóc trên trán Lạc Tư có chút dài ra, suốt ngày chỉ chăm sóc Uyên Uyên, một tác không rời anh cũng quên mất bản thân. Mái tóc ngắn trước đây nay lại dài ra, rủ xuống ngang hàng mi nhưng không dầu được đôi mắt màu tím.

"Uyên Uyên, nói cho anh biết em đang ở đâu?" – Ở trong phòng ngủ không nhìn thấy cô, Lạc Tư có chút nóng nảy. Sợ tất cả chẳng qua là anh tương tự mà thành ảo giác.

Uyên Uyên nói: "Em đang ở trong hoa viên".

Chớp mắt, hai chân thon dài liền đổi hướng đi về phía hoa viên. Ánh mặt trời như thiêu cháy, chói rục như muốn khiến người ta không nhìn thấy.

Lúc này người con gái xinh đẹp kia lại cười tươi dưới ánh mặt trời khiến người khác thêm đắm mình. Mác tóc đen như mực tàu trơn bóng như lụa xõa xuống, thoang thoảng trong gió mùi hương hoa, váy dài trắng phối hợp cùng làn tóc tung bay tạo thành đường cong, trong không trung tạo thành một vệt sáng, tựa hoa lan, tựa bách hợp.

Trên gương mặt cô nở nụ cười thỏa mãn, giống như đã có được mọi thứ. Đôi mắt màu đen híp lại, vầng trán sáng rục lóa mắt.

Mỗi người đều biết anh rất lợi hại, rất cường đại. Nhưng ai đoán được, một kẻ lạnh lùng như anh tới một ngày nào đó sẽ say mê nhìn một người con gái mỉm cười?

Lúc anh tìm được Uyên Uyên, anh ngày nào cũng cảm ơn ông trời, đã tạo cơ hội cho hai người gặp nhau, giúp anh có cơ hội bù đắp mọi thứ. Hạnh phúc

sau này của Uyển Uyển, là trách nhiệm, là niềm vui ngọt ngào của anh.

Lúc này, cô đang cùng con trai chơi đùa mới chú ý đến bóng người đứng đó không xa. Cô quay thẳng lại nhìn, hai lúm đồng tiền thêm sâu.

"Lạc Tư, anh về rồi" – Cô ôm lấy Loa Ti, Loa Ti như cũng biết đó là cha liền quơ quơ bàn tay nhỏ bé muốn anh ôm lấy.

Lạc Tư cố sức nắm chặt hai tay, kiềm chế xúc động muốn ôm cô vào lòng.

Lạc Tư mày không cần dọa cô ấy, không được dọa đến bảo bối. Cô ấy rất yếu, chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ như thủy tinh. Mày phải cẩn thận, phải biết tự kiềm chế.

Nhưng –

TMD kiềm chế. Sự lạnh lùng cùng nỗi vui mừng không thống nhất, trong lòng cũng nói ra những lời thô tục.

Nếu một người đàn ông nhìn thấy người con gái mình yêu đến tận xương tủy mà còn kiềm chế được, thì đó không phải Liễu Hạ Huệ, mà là không yêu! Lạc Tư đi nhanh tới trước mặt cô, không để ý đến đứa trẻ đang vung tay, một tay ôm lấy cô, ôm cả hai mẹ con vào lòng.

"Cảm ơn vì em đã tỉnh lại, cảm ơn vì em còn muốn gặp anh, vì em không bỏ rơi cha con anh. Cảm ơn, cảm ơn ông trời, trong lòng anh muốn nói rất nhiều lời cảm ơn, ông trời biết anh đã hy vọng giây phút này bao lâu. Uyển Uyển em cuối cùng đã không sao đứng trước mặt anh, hoàn chính thuộc về anh".

Hai tay anh run rẩy, giọng nói của anh càng thêm vang dội, tiếng tim đập nhảy loạn lên cũng truyền tới. Mỗi lần lại nhanh hơn.

Cô ôm lấy anh, tựa cằm lên vai anh: "Em cũng muốn cảm ơn anh Lạc Tư, cảm ơn vì đã yêu em như vậy".

Lúc cô hôn mê, lúc nào cũng nghe tiếng anh thì thầm bên tai, nói yêu cô. Cô biết, mùa xuân của cô đang tới, tình yêu đã gõ cửa.

Sự chờ đợi bao năm, chung thủy không thay đổi, đánh chết cũng không từ bỏ tình yêu này. Một người con gái như thế còn không xứng đáng có được hạnh phúc sao?

Cô hạnh phúc, rất hạnh phúc, thậm chí còn cảm giác mọi thứ chỉ là mơ. Anh thâm tình dịu dàng như thế, kiên định và chấp nhất.

Lúc này cô mới biết, yêu Lạc Tư, là mục tiêu hàng đầu. Nhưng cũng là khoảnh khắc đẹp nhất trong đời cô.

Trong khung cảnh xúc động này lại bị tiếng trẻ con cười to phá vỡ. Tiểu Loa Ti bị hai người ép chặt, không hề cảm thấy khó chịu, còn tưởng hai người này đang đùa cùng nó, liền cười kha kha khích.

Uyển Uyển cúi đầu nhìn con trai, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Lạc Tư, bật cười một tiếng.

"Tốt quá, có anh, có Loa Ti, hạnh phúc của em đều ở đây" – Cô cười nói.

Anh cười, trong khoảnh khắc tất cả các loài hoa đều vội về đẹp này làm cho xấu hổ: "Từ giờ trở đi, hai cha con anh sẽ mang lại hạnh phúc cả đời cho em".

Cả đời. Từ thật hay.

Cuối cùng cũng không phải đếm ngược xem mình sống bầu lâu, cũng không cần lo lắng liệu ngủ rồi không thể tỉnh lại.

Cả đời!!

Cô gật đầu, cười e lệ, chủ động ôm anh, anh cũng duỗi tay ôm lấy cô, giống như muốn hòa vào người cô.

"Lạc Tư em biết, em yêu anh là điều mạo hiểm nhất, nhưng cũng quyết định chính xác. Hiện tại em rất hạnh phúc".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Satan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.